

КОНИ МЕЙСЪН ЧИСТО УДОВОЛСТВИЕ

Превод от английски: Славянка Мундрова-Неделчева, —

chitanka.info

1

Лондон, 1795 г.

Призраците бяха ужасно непредсказуеми.

Като младеж Джаксън Грейстоук бе претърсил всяко кътче на обхванатата от разруха каменна къща, която бе наследил, с надеждата да открие призрака на лейди Амелия, но напразно. Като юноша бе готов да се откаже от кътните си зъби само за едно зърване на тази неуловима лейди, чийто дух се появяваше от време на време и витаеше из залите на Грейстоук Манър. Не и сега, когато вече не вярваше в призраци.

Повече от двеста години след смъртта на лейди Амелия се твърдеше, че се появява само пред онези Грейстоук от мъжки пол, които бяха кривнали от правия път. Нейният призрак рядко изплуваше от забравата, тъй като малко от наследниците на рода бяха достатъчно грешни, за да имат нужда от помощта ѝ.

До появата на Черния Джак Грейстоук Черната овца на семейство Грейстоук — мъжът, отдал се на разгулен живот.

Измамник, мошеник, развейпрах, пропаднал тип, прелъстител на женски сърца Мъжете го харесваха, жените го обожаваха. А лейди Амелия, която кръжеше над леглото му като ангел на отмъщението, го гледаше гневно и с явно неодобрение:

— Махни се — раздражен изрече Джак. Той току-що се бе добрал до леглото след нощ, прекарана край игралната маса и нямаше време за видения, които можеха да бъдат само игра на въображението му. Бе погълнал огромно количество алкохол, но не мислеше, че е чак толкова пиян.

В ореол от потрепваща светлина и ефирни одежди призракът поклати глава.

— Какво искаш, по дяволите?

Лейди Амелия просто се вираше в него с празни очи.

— Защо сега? Защо избра точно днес, когато преди време бих скочил от радост при появата ти? — Джак знаеше легендата за

семеиния призрак, беше я чувал неведнъж. — Затънал съм в грях. Каквото и да сториш, не би ме спасила от проклятието.

Лейди Амелия отплува към вратата. Джак се повдигна на лакът и видя как му кимва. Изстена от досада, отпусна глава на възглавницата и стисна здраво очи. Когато ги отвори, лейди Амелия все още беше там.

— Къде трябва да отида? За Бога, навън вали! — Прозорците изтропаха потвърдително. За нещастие дъждът се бе засилил и сега валеше като из ведро, а къщата потреперваше под напора на ледения вятър. — Не може ли да почака до сутринта?

Лейди Амелия оживено закърши ръце. Явно нямаше намерение да си върви. Поклати глава и още по-настойчиво посочи вратата на Джак — той трябваше да стане и да излезе навън в бурната нощ.

— По дяволите, нямам ли избор? — Тя отново поклати глава. — Много добре, милейди, печелиш. Отведи ме, където пожелаеш, тази нощ явно няма да мога да поспя.

Ореолът от светлина около лейди Амелия затрептя в израз на одобрение. И тогава, пред изумения поглед на Джак, привидението мина през затворената врата. Той тихо изруга, отметна завивките и облече отново дрехите си, като отдели специално внимание на шала си. Независимо къде отиваше — той винаги бе в безупречен вид.

Все още в мрачно настроение, Джак напусна стаята и не се учуди, когато видя, че лейди Амелия го чака на стълбите.

— Къде ще трябва да ходя, по дяволите? — Красивите му черти, които караха жените да се самозабравят, бяха леко смръщени в израз на деликатна досада

Лейди Амелия просто кимна и сви показалец приканващо. Той последва надолу по стълбите пърхащата фигура, а тя го отведе до входната врата.

Джак се поколеба.

— Осъзнаваш ли каква буря е навън? Не е нито за хора, нито за животни. Да не очакваш да събудя кочияша си в нощ като тази? — Лейди Амелия просто се взираше в него, сякаш намекваше, че няма никакъв вкус към приключенията. — О, какво пък, дявол да го вземе! Сам ще карам каретата, ако това ще те направи щастлива. Искам да ми подскажеш какво очакваш от мен.

Явно лейди Амелия нямаше намерение да му даде повече информация, защото се отдръпна от вратата. Ореолът ѝ избледня и тя се стопи във въздуха.

— Чакай! Не си отивай! Не ми каза... — беше твърде късно. Лейди Амелия вече бе изчезнала като струйка дим.

Джак стоеше като ударен от гръм, взрян в празното пространство, където само преди миг витаеше призракът ѝ. Дали не бе игра на въображението му? Може би лейди Амелия бе плод на доста развинутената му фантазия? Навярно бе далеч по-пиян, отколкото мислеше. Какво да прави? Ако е с всичкия си, ще се върне в леглото и ще признае, че всичко е било само лош сън. Но можеше да приеме предизвикателството и смело да се втурне навън в ужасната нощ

Черния Джак Грейстоук все още можеше да поеме този риск. Вече бе буден и облечен. Ако не друго, можеше да отиде до клуба на Уайтс и да изпие няколко питиета с приятелите си, някои от които сигурно все още будуваха в заведенията въпреки лошото време. Той самият нямаше да се прибере толкова рано, ако късметът не му бе изневерил така жестоко в играта на карти.

Когато отвори външната врата и пристъпи навън, дъждът го връхлетя с порой ледени иглички. Като наведе глава срещу фучащия вятър, Джак решително закрачи към навеса Впрегна красивата двойка сиви коне, спечелени на карти, в полющената си карета, единственото му средство за придвижване. Почти всичко, което притежаваше, бе или спечелено, или загубено на карти. Обеднялата му фамилия бе в роднински връзки с младия граф Ейлсбъри по линия на майка му. Те не му бяха оставили нищо освен титлата баронет, куп неизплатени дългове и порутена каменна сграда в сърцето на Лондон. Разположена на площад „Хановър“, къщата бе притежание на семейството му повече от двеста години. Нейната поддръжка изискваше много средства и изпразваше джобовете му.

Единственият изход бе да се ожени за богатата наследница и той сериозно се бе замислил да сложи край на ергенския си живот. Възнамеряваше скоро да предложи брак на лейди Виктория Грийн, богатата вдовица, с която от известно време активно флиртуваше. Изобщо не ставаше дума за брак по любов. Черния Джак Грейстоук бе твърде голям негодник, за да предложи любов за цял живот на някоя жена.

Джак запали страничните фенери, скочи на капрата, пое юздите и подкара жребците, които с неохота преминаха портала. Пороят го заливаше безмилостно и той сгуши глава в яката си, като ругаеше лейди Амелия. Нямаше ни най-малка представа защо призракт го бе принудил да напусне уюта на дома в такава нощ. Жадуваше за глътка силно бренди или нещо също толкова подкрепително.

В клуба бе примамливо топло. Джак подаде пелерината си на портиера и влезе в ярко осветеното помещение. Посрещна го лорд Спенсър Фенуик, наследник на херцогство и негов добър приятел.

— Джак, стари приятелю, мислех, че отдавна си си тръгнал. Какво те накара да излезеш отново в това отвратително време? Да не би да очакваш обрат в играта на карти? Да потърсим ли място на някоя маса?

— Ако има някакъв обрат, то ще е към по-лошо — оплака се Джак, замислен над неочакваната поява на лейди Амелия. — Отчаяно се нуждая от едно питие, Спенс, приятелю — каза той и обгърна с ръка повдигнатите с подплънки рамене на приятеля си.

По пътя към бюфета Джак бе наобиколен от кокетно усмихващи се девиси, жадни за вниманието му. Висок, мъжествен и елегантен като дебнеш тигър, Черния Джак бе чисто изкушение за жените от всички възрасти. Вълниста тъмна коса обграждаше смело мъжествено лице. Устните му бяха плътни и чувствени и загатваха за гореща кръв. Но това, което истински предизвикваше интереса на жените, бяха наглите му сиви очи. Щом Черния Джак погледнеше пламенно жена, тя бе обречена. Проблемът бе, че не виждаше причина да отправя страстния си, безумно възбуждащ, поглед, към нито една.

— Пий — подкани го Спенс, когато най-сетне питиетата се появиха в ръцете им. Джак нямаше нужда от покана. Искаше да удави лика на привидението в алкохола. Сигурно е бил луд, за да съживи образа на семейния призрак, за който отдавна бе забравил.

Часове по-късно и Спенс, и Джак, потънали в алкохолни изпарения, едва се движеха. Спенс намери капчица разум и предложи да си тръгват, а Джак се съгласи. Нищо добро нямаше да се случи тази нощ. Реши, все още сърдит на лейди Амелия че го подмами да излезе в тази противна нощ. Какво ли е имала предвид? Най-вероятно някоя лудория — сякаш се нуждаеше от още щуротии в живота си. Той бе ненадминат в сътворяването на подобни неща без чужда помощ.

— Много мъдро, от твоя страна да вземеш каретата — проплачи Спенс, като излезе олюлявайки се с омекнали крака, и съзря екипажа на Джак. — Аз самият дойдох пеша. Ще ме откараш ли? Това шибано време не е за пешеходци.

Джак също лъкатушно се запъти към каретата.

— Качвай се, приятелю. За мен е удоволствие.

— По дяволите, страшно се изкушавам да повървя все пак — възнегодува Спенс, забелязал олюляванията на Джак.

— Пиян или трезвен, мога да се справя с юздите не по-зле от всеки друг — похвали се Джак като пое поводите.

Спенс едва се бе настанил до приятеля си, когато той шибна конете и каляската потегли по хлъзгавия път, като силно се килна назад. Спенс загуби ума и дума.

— По дяволите, да не се опитваш да ни убиеш?

Джак гръмко се изсмя. Леденостудените струи дъжд поотрезвиха разгорещената му от алкохола кръв. Той осъзна, че с безразсъдството си заплашва не само своя живот, но и този на приятеля си. Опита се да овладее сивите коне, които, усетили свободата, бяха във вихъра си. Той почти бе успял да обуздае устрема им, когато усети как каретата се разтърси.

— За Бога, какво беше това? Спри, ударихме нещо! — Спенс се наведе надолу с опасност за живота си и се взря в тъмнината, докато Джак се бореше с галопиращите коне. С огромно усилие той успя да спре каляската и тя със скриптене закова на място.

Замаян от алкохола, видя малката купчинка встрани, но не се замисли за нея, докато Спенс не извика. Наистина ли удари нещо? Или някого? Да не дава Господ! Като скочи от капрата, внезапно изтрезнял, той трескаво започна да обикаля разкаляната уличка. Търсеше тяло. Надяваше се да не е истина.

Нощта бе непрогледна. Светлината на фенерите на каретата бе мъждива и той се спъна в тялото на жената, преди да я види.

— По дяволите!

— Какво има? — извика Спенс, все още на капрата. — Откри ли нещо?

— Не нещо, а някого — отговори Джак, като коленичи и опипа тялото. Опитваше се да разбере дали има наранявания и при този оглед

ръцете му попаднаха на две меки хълмчета топла женска плът. Той се дръпна като опарен.

— За Бога, това е жена.

Спенс изникна до рамото му мъртво блед, взрян в тялото в канавката.

— Мъртва ли е?

Джак отново постави ръце върху гръдния кош на жената. Слабото, но ритмично биене на сърцето ѝ показа, че тя е все още жива.

— Слава Богу, диша.

— Какво ли е правила навън в нощ като тази? — разсъждаваше Спенс гласно.

— Вършела си е работата — отговори му Джак. — Само уличница би излязла в такова време. Какво ще правим с нея?

— Можем да я оставим тук — предложи Спенс несигурно.

— В никакъв случай — отговори Джак, като мъжествено реши да поеме отговорност за случилото се и за нараняванията на жената.

— Какво предлагаш?

— Можеш да я заведеш във Фенуик Хол, Спенс, и да ѝ осигуриш лекарска помощ — предложи Джак обнадежден.

— Да не си полудял? Старите жив ще ме одерат, ако заведа уличница в дома им. Един ден ще наследя титлата, за Бога!

— Трябва да съм благодарен, че не съм толкова високопоставена личност — провлачено изрече Джак с безразличие, което с много усилия си бе наложил да демонстрира в подобни случаи.

Спенс се изчерви, благодарен за тъмнината, скриваща избилата руменина.

— Не исках да кажа това, старче. Но ти не наследяваш никаква титла. Нямах родители, да ти казват какво да правиш. Не давах пукната пара за мнението на околните. Ти си свободен като птица, Джак. Ти си прочутият Черния Джак. Да отведеш една уличница в къщата си, няма да накара никого да повдигне вежди, и скандалът ще е минимален.

— Правилно — леко раздражен каза Джак. Репутацията му вече бе обречена, какво значеше още едно петно по нея? — Проклета да си, лейди Амелия — промърмори почти беззвучно. — Ако това е идеята ти за шега, хуморът ти никак не ми се нрави.

Спенс го погледна подозрително.

— Коя е лейди Амелия?

— Какво? Не осъзнах, че съм говорил на глас. Лейди Амелия е семейният призрак. Май съм ти споменавал за нея.

— Какво общо има тя с това? — попита любопитно Спенс.

Точно тогава жената изстена. Започна да трепери като лист, и отново привлече вниманието на мъжете.

— По-добре да я вдигнем от тази ледена настилка — каза Джак, възвръщайки кавалерските си маниери. Никога в живота си не бе карал жена да страда, независимо каква е тя.

— Помогни ми да я кача в каретата. Внимателно — предупреди Спенс, който се олюля несигурно. — Остави, и сам ще се справя.

Той го избута и полека вдигна жената. Беше като перце. Сгושена в могъщата му прегръдка, изглеждаше досущ като дете.

— Влизай вътре — нареди Джак, поставил внимателно жената на седалката, и направи път на Спенс. — Погрижи се да се чувства удобно, докато стигнем Грейстоук Манър.

Джак караше по-предпазливо от всякога. Безотговорното му държание го накара да се чувства виновен. Често го критикуваха за безразсъдните му постъпки, но точно този инцидент подчерта безумния му стремеж към собствената му гибел. Дори лейди Амелия не можеше да го отклони от пътя, по който бе поел.

Каретата премина портала на Грейстоук Манър точно когато небето започваше да просветлява с настъпването на зората. Пороят постепенно се бе превърнал в лек дъждец. Бледоморавите петна на небосклона подсказваха, че времето ще се оправи. Щом каретата спря, Джак скочи от капрата и отвори широко вратата.

— Как е тя?

— Все още в безсъзнание.

— Ще я внеса вътре, а ти иди за лекар. Надявам се, че имаш някакви пари в себе си. В момента съм без пукнат грош. Ако нямаш, все ще измисля нещо. Не ме е грижа колко ще струва, просто доведи лекар.

Джак взе жената на ръце и заудря с крак по вратата. Скоро се появи съсухрен сънен прислужник, облечен в набързо нахлузен халат. Не изглеждаше никак изненадан при вида на младия си господар, който се връщаше призори с жена в безсъзнание на ръце.

— Донеси гореща юда и кърпи в стаята ми, Петибоун — нареди кратко Джак. — Преживяхме неприятен инцидент. Лорд Фенуик отиде за лекар.

— Веднага, сър — мъжът се отдалечи, ръбът на халата му се влачеше по пода.

Вече в стаята си, Джак внимателно положи жената в средата на леглото си. После се отдалечи и за пръв път внимателно я огледа. Доста се изненада, като разбра, че е много млада и въобще няма вид на лека жена. Патрицианските ѝ черти и красивото ѝ тяло не можеха да бъдат свързани с най-древната професия. Вероятно отскоро е в този занаят, гадаеше той и погледът му обхождаше крехката фигура. Джак бе срещал най-различни жени. Но тази жена, почти момиче, не влизаше в нито една категория.

Корона от великолепни коси с тъмномеден цвят увенчаваше красиво изваяна глава и падаше в небрежни кичури около тесните ѝ рамене. Беше с деликатни черти и той откри, че е много любопитен какъв е цветът на очите ѝ. Под мокрите дрехи се очертаваше стройно, добре оформено, тяло. Лицето ѝ бе ожулено и подуто по негова вина. Той подозираше, че тя е много по-привлекателна, отколкото му се бе сторило в началото.

— Явно ще трябва да те освободим от тези мокри дрехи — обърна се Джак към безмълвната фигура, като леко я повдигна и свали мократа наметка.

Роклята ѝ отдолу бе също толкова мокра и Джак се изненада, че е скромна и доста невзрачна, без никакви украшения. Не бе виждал така семпло облечена уличница. Човек очаква от подобни жени аленочервени рокли с щедри деколтета. Като я обърна леко настрана, той разкопча копчетата на гърба ѝ и леко изхлузи роклята ѝ. Ризата ѝ бе почти прозрачна, просмукала от влагата и очертаваше добре оформен бюст със зърна в ягодов цвят. Когато чу Петибоун да отваря вратата на спалнята, той бързо дръпна завивката върху нея.

— Водата, сър — каза той, като подаде гореща кана и цял куп кърпи. — Имате ли нужда от още нещо, сър?

— Ти си непоклатим, нали, Петибоун? — Джак се обърна към него с весело пламъче в очите. — Знам, че постъпих мъдро, като те задържах. Трудно ми е да плащам на хората си, но не съжалявам, че мога да разчитам на услугите ти.

Петибоун изглеждаше много поласкан.

— Животът с вас ме научи да не се учудвам на нищо, така че каквото и да направите, няма да ме изненада, сър. Дамата ще се оправи, нали?

— Не можем да знаем това, докато не я прегледа лекар. Изпрати го тук веднага щом пристигне. Кажете на Фенуик да ме изчака в кабинета. По-късно ще сме ти благодарни, ако поднесеш нещо захапване.

Петибоун излезе, а Джак отново се обърна към жената в леглото си. Тя цялата трепереше и той я покри с още едно одеяло. Чудеше се колко ли дълго е била навън в това отвратително време. Толкова ли е неразумна? Не знаеше ли, че в нощ като тази няма да има много желаещи да ползват услугите ѝ?

Малко по-късно се появи лекарят, кисел и недоволен, че са го вдигнали от леглото в този безбожно ранен час. Нареди на Джак да излезе от стаята и той отиде при Спенс в библиотеката.

— Е, как е тя? — попита Спенс, като прикри прозявката си с копъринена носна кърпичка.

— Все още в безсъзнание — намръщен отвърна Джак. — Може да съм навредил непоправимо здравето ѝ. Сега аз поемам отговорността за нея, въпреки че, Бог ми е свидетел, изобщо не знам какво ще я правя, когато оздравее. Ще бъде чисто сводничество да я върна отново на улицата. Спенс, тя е по-млада, отколкото мислехме, и сигурно е нова в занаята. Може да съм безсърдечен негодник, но не съм чудовище все пак.

— Наеми я като камериерка в къщата — предложи Спенс и вдигна въпросително вежди. — Или я задръж като любовница.

Джак го изгледа кръвнишки.

— Много добре знаеш, че не мога да си позволя прислужница. Колкото до леглото ми, в това отношение нямам никакви оплаквания. Вкусовете ми са доста по-различни. Предпочитам жени, които не изкарват прехраната си на улицата.

— За Бога, Джак. Мисля, че не можеш да се отървеш от нея, докато не се оправи.

— Жената горе не може да ходи където и да било, поне за известно време, господа. — Докторът влезе в библиотеката и се отпусна в едно натруфено кресло, което бе имало и по-добри дни.

— Какво ѝ е, докторе? Съжалявам, не чух добре името ви.

— Дъдли. Като начало, ръката ѝ е счупена. Има куп охлузвания и много е вероятно да развие пневмония, което доста би усложнило нещата. Красиво малко същество. Коя е тя и какво се е случило с нея?

Джак се поколеба, внезапно затруднен да отговори. По непонятни причини не му се искаше да признае, че най-вероятно тя е проститутка.

— Тя е далечна роднина на Джак, откъм ирландската страна в семейството. Баща ѝ е барон. Той е изпратил дъщеря си в Лондон, за да бъде въведена в обществото — каза Спенс, като бързо се ориентира в обстановката. — Протеже на Джак. Била е наранена, когато каретата се е преобърнала в покрайнините на Лондон. Лежала е няколко часа на дъжда, преди да пристигне помощ и да я докарат тук.

Джак изстена, изпълнен с негодувание. Развинтеното въображение на Спенс ще му струва главата някой ден.

Безкрайно доволен от бързите си реакции, Спенс му се усмихна сияещ. Негодуващият Джак не можеше да скрие, че въпреки всичко се забавлява.

— Това обяснява нараняванията — каза доктор Дъдли. — Ще оставя лекарство и утре ще се върна, за да гипсирам ръката ѝ. Дотогава отоците ще намалееят. Вероятно много ще боли, но лауданумът ще облекчи страданията ѝ. Ако няма усложнения, лейди Мойра ще се оправи напълно за четири до шест седмици.

— Вие знаете името ѝ? — попита Джак, като заплашително стрелна с поглед Спенс. — Не си спомням да съм го споменал — идваше му да го удуши и би го направил, без да му мигне окото. В каква каша го забърка само. Роднина, наистина.

Тя дойде в съзнание за момент, докато третирах раните ѝ. Когато я попитах за името ѝ, каза Мойра. Ирландският ѝ акцент е очарователен. Понеже не е в състояние да отговаря на въпросите ми, реших да попитам вас.

Спенс не бе и подозирал, че Мойра наистина е ирландка и сега бе изключително щастлив за налучканата частица истина. От друга страна, Джак бе готов да експлодира. Не стига че на врата му увисна като воденичен камък една ранена уличница, но бе представена и като негова родственица, благодарение на Спенс Фенуик и изкривеното му

чувство за хумор. Джак разчиташе на дискретността на доктор Дъдли, но се съмняваше той да държи езика зад зъбите си.

— Ще останете ли за закуска, докторе? — любезно предложи Джак. Надяваше се лекарят да откаже, защото нямаше търпение да остане насаме със Спенс и здравата да го нахока.

— Нямам време — каза Дъдли, като тежко се изправи. — Работното ми време започва в твърде ранен час. Ще дойда утре вечер, за да прегледам раните на пациентката си.

Петибоун се появи с поднос, върху който бе подредена закуската, и изискано сервира Той разбра, че докторът се готви да тръгва и отиде да го изпрати. Спенс и Джак останаха сами.

— Нещастник такъв, ти наистина наливаш масло в огъня — гръмогласно изруга Джак — Роднини, няма що. Ума ли си загуби. Какво те накара да кажеш, че уличицата горе е моя родственица?

Спенс се ухили с пълна уста

— Страхотна шега, нали? Този път надминах себе си. Какъв майтап. С колко такива може да се похвали семейството ти?

— Нито една, доколкото знам — Джак отвърна съвсем сериозно. — И не му е времето да въвеждам подобни жени в семейството. И то за твоё удоволствие. Един ден шегичките ще ти излязат през носа.

Джак се хранеше мълчаливо. Когато приключи, хвърли салфетката и рязко стана.

— Къде отиваш? — попита Спенс и остави вилицата си.

— Горе да видя как е пациентката.

— Чакай, идвам с теб.

Мойра спеше тихо като новородено, когато двамата мъже влязоха на пръсти в спалнята. Но явно не толкова дълбоко, колкото очакваха, защото отвори очи и се втренчи в тях.

Гъст сладък мед, реши Джак, докато се взираше в очите ѝ. Нито кафяви, нито лешникови, чист кехлибар със златисти петънца в тях.

— Кои сте вие? Какво се е случило? — напевният ѝ глас бе наистина очарователен, както бе отбелязал докторът. — Къде съм?

Напълно омагьосан от вида ѝ, Джак трябваше да се изкашля два пъти, преди да проговори.

— Вие сте в моя дом. Спомняте ли си какво се случи, Мойра?

Тя се замисли и погледът ѝ потъмня. Споменът бе ясен, но не би го споделила с тези непознати мъже.

— Откъде знаете името ми? — тя се опита да седне, хвана ръката си и изохка. — Света Богородице, боли.

— Не се движете. Ръката ви е счупена — каза Джак. — Нищо ли не си спомняте? — Мойра поклати глава. — Моята карета ви блъсна миналата нощ. Беше нещастен случай. Името ви научихме от доктор Дъдли. Аз съм Джак Грейстоук, а това е лорд Спенсър Фенуик.

— Черния Джак? — очите на Мойра се разшириха от учудване. Сивите очи на Джак проблеснаха весело.

— Значи сте чувала за мен? Мойра преглътна притеснено.

— Аха. Аз не вярвам на подобни клюки, сър.

Джак отривисто се разсмя.

— А трябва да им вярвате. Не знаехме коя сте и затова ви доведох тук — продължи той. Повикахме лекар да се погрижи за раните ви. Съжалявам за инцидента. Ако имате роднини в града, с удоволствие ще се свържа с тях от ваше име.

— Нямам близки в Лондон. Брат ми живее със семейството си в Ирландия. Той има жена и три малки деца, за които трябва да се грижи. Преди няколко седмици дойдох в Лондон, за да си намеря работа и да облекча малко товара му.

— Трябва ли да уведоим някого тук за инцидента? — попита Джак, като избегна темата за работата ѝ. — Работодател, например?

— Аз съм домашна прислужница, която търси работа, сър — отговори Мойра.

— Безработна? — попита Спенс. — Как сте се издържала досега?

— Загубих работата си неотдавна — поправи се Мойра. — Не ми остана време да потърся нова. Нямам пари и не мога да платя на лекаря.

Незнайно защо това ядоса Джак.

— Да съм искал от вас пари? Докато не се оправите, аз поемам отговорността за здравето ви. — Взе малко шишенце от нощната масичка и отсипа необходимата доза в една чаша.

— Доктор Дъдли остави лауданум за облекчаване на болката. Изпийте го — рязко нареди той, като приближи чашата до устните ѝ.

Мойра отпи с готовност, направи гримаса, когато усети горчивия вкус, и отказа да го допие.

— Благодаря. Много сте любезен.

— Джак е самата любезност — изрече Спенс, като почти се задавяше от смях, но се опитваше да го прикрие. — Вие сте в добри ръце, скъпа.

Когато клепачите на Мойра натезаха и невероятните ѝ кехлибарени очи се затвориха, Джак избута Спенс навън и го последва до хола, като затвори плътно вратата след себе си.

— Вярваш ли ѝ? — попита Спенс, скептично настроен. — Какво би могла да прави една почтена жена в нощ като онази? Защо мислиш, че я е уволнил предишният ѝ господар? Тя ще се превърне в истинска красавица, когато отоците от лицето ѝ спаднат. Дали не е забавлявала господаря си или синовете му?

— Нямам желание да гадая, Спенс. Повече ме интересува какво ще правя с нея, когато се оправи. Вероятно трябва да я изпратя обратно в Ирландия.

— Боже, тя сигурно ще умре от глад там, ако нещата наистина са такива, каквито ги представят. Глад, болести и лоша реколта, десетки умират.

— По дяволите. Трябва ли винаги да си толкова практичен? Какво предлагаш?

В сините очи на Спенс проблесна палаво пламъче. Той не завиждаше на приятеля си за положението, в което бе изпаднал, но това бе прекрасен случай да извършат някоя лудория. Напоследък животът бе станал твърде скучен. Както повечето богати и безгрижни младежи, Спенс обичаше невинните шеги. Точно затова те бяха толкова добри приятели с Джак. И двамата имаха странно чувство за хумор.

— Много добре, аз наистина имам една идея, но съм сигурен, че няма да ти хареса.

Красивите черти на Джак се свъсиха подозрително.

— Изплюй камъчето, Спенс.

— Малката Мойра може да е уличница, но въобще не е обикновена уличница. Тя има стил, говори добре и никак не е недодялана. Макар и подпухнало, лицето ѝ има красиви черти, почти аристократични. Аз вече подхвърлих, че е далечна твоя роднина.

— Продължавай — каза Джак, почти сигурен, че наистина няма да хареса идеята.

— Защо да не представим Мойра в обществото? — разпалено предложи Спенс. — Да я въведем във висшите аристократични кръгове и да ѝ намерим съпруг. Да си умреш от смях. Ти никога не си харесвал тези префърцунени дендита, които се мотаят из Лондон на високи токове, целите в пудра и грим. Защо да не представим „лейди“ Мойра в обществото и не я омъжим за някой от тези издокарани контета?

За момент Джак изглеждаше напълно зашеметен. После започна гръмко да се смее.

— Нямам думи — твоето чувство за хумор е убийствено. Но в идеята ти има нещо примамливо — той се замисли — Още много трябва да научи.

— Вече споменахме, че е провинциално момиче. Никой няма да очаква от нея да бъде с безупречни маниери.

— Говори изключително добре за една жена с ниско потекло, но все пак ще са нужди доста време и енергия, докато усвои маниерите на истинска лейди. Не съм сигурен, че искам да отделя толкова сили за това начинание.

Идеята да превърне Пепеляшка в принцеса наистина разпалваше въображението на Джак, и Спенс добре знаеше това. Бе предизвикателство с неизчерпаеми възможности, а и играчът в него виждаше високия залог, който си струваше усилията.

— Какво ще кажеш да вдигнем мизата? — предложи Джак.

— Помислих си, че ще поискаш нещо такова — изкикоти се Спенс и го потупа по гърба. — Какво приключение, а? Един от нас ще стане по-богат. Ти ще се отървеш от бремето, да се грижиш за нея, а после и двамата ще има да си припомним със смях за това години напред. Залагам две хиляди лири срещу твоите два коня, че ще можеш да представиш момичето като дама в обществото и да я сгодиш, да кажем, за три месеца.

— Три месеца — повтори Джак, като замислено триеше брадата си. Две хиляди лири бяха доста пари. Но пък двата коня бяха най-ценното нещо, което имаше.

— Не знам. Поне четири седмици тя няма да има възможност да се появи на публично място.

— Можеш да я обучаваш през това време — разпалено предложи Спенс. — Ти си играч, Джак. Какво ще кажеш? Приемаш ли предизвикателството?

При тази добродушна настойчивост на Спенс за Джак бе невъзможно да откаже.

— При едно условие. Момичето трябва да даде съгласието си. В противен случай облогът пропада.

— Дадено — каза Спенс весело. — Сигурен съм, че ще намериш начин да я убедиш по характерния за теб очарователен начин да приеме нашата малка шега. Не може да се сравнява с улицата това, което може да получи чрез един добър брак.

2

Мойра О'Туул дълго не можа да заспи. Неприятностите, в които за пореден път се бе забъркала, силно я безпокояха. Нищо не си спомняше от момента, когато се хвърли от галопиращата карета на лорд Роджър Мейхю и си удари главата. От това, което знаеше за мъжете, а то бе безнадеждно малко — че бяха егоистични, сластолюбиви проклети същества, които налагат волята си на беззащитните жени. Ако не получат, каквото искат, карат жените да страдат. Дали Джак Грейстоук наистина заслужава прякора си? — питаше се тя за мъжа, който ѝ бе отстъпил леглото си. Той се представяше за джентълмен, но настоящите му сиви очи имаха преситения поглед на мъж, който се е отдавал свободно и без задръжки на всички човешки пороци.

Дали Черния Джак — само името му я караше да потръпва — бе член на порочния клуб Хелфайър като лорд Роджър? Тя трябва да е много внимателна, иначе може да се озове в нова опасна ситуация. Черния Джак и приятелят му никога не трябва да научат нейната позорна тайна. Мойра знаеше, че животът в Лондон няма да е лек, но не бе и подозирала, че ще се окаже безпомощна срещу подобни злодеяния.

Тя стисна в ръка златния медальон, който висеше на тънка верижка на врата ѝ. Замисли се за светлия образ на майка си — тя би била много отчаяна да види дъщеря си в такава заплетена ситуация. Скъп спомен, наследен от баба ѝ, която е умряла при раждането на Мери, майката на Мойра. Мери високо ценеше медальона, защото в него бе затворен избледнелият образ на млад мъж в униформа, за когото тя винаги бе вярвала, че е неин баща. И дядо на Мойра.

Мери винаги бе страдала от факта, че е незаконно родено дете и бе дала медальона на дъщеря си. Защото е доказателството, че тя и Кевин са наследници на аристократичен род и във вените им тече благородническа кръв. Монахините, отгледали Мери, ѝ казали, че баща

й е бил английски благородник, изоставил майка й, когато била бременна.

— Мамо, какво да правя? — отчаяно прошепна Мойра, без да очаква отговор. Бузите й бяха мокри от пролетите сълзи, тя затвори очи и се унесе в сън. Не видя как трепти над леглото призракът на лейди Амелия. Плаха усмивка озари устните й, когато почувства как я обгръща приятна топлина като в любящи обятия.

Джак се събуди чак когато изгря слънцето, а то се появи доста късно иззад надвисналите облаци. Той се протегна, прозявайки се, малко объркан от факта, че се намира в спалня за гости. В паметта му внезапно изплува случилото се предишната нощ. В този момент в леглото му спеше жена, която почти бе прегазил с каретата си. Простена отчаяно. Едва смогваше да се грижи за себе си, камо ли да издържа и още едно човешко същество. И все пак какво друго можеше да направи? Той бе причината за нараняванията й и не можеше да я захвърли на улицата.

Бързо стана и позвъни на Петибоун. Прислужникът се появи почти мигновено, облечен в строгия си, неизменно черен, костюм. В ръце носеше поднос с каничка чай и чаша.

— Е, Петибоун, ти сякаш винаги отгатваш от какво точно имам нужда. Макар че, да си призная, бих предпочел чаша бренди. Нещо ми подсказва, че днес се нуждая от по-силни напитки.

— Може би имате предвид младата жена, сър?

— Значи не съм сънувал — въздъхна Джак. — Надявах се... Няма значение. Тя събуди ли се?

— Да, мис Мойра е вече будна. Преди малко й занесох закуската. Ако позволите, сър, скромното ми мнение: трябва да наемете жена да се грижи за нея.

— Как, по дяволите, да платя за нова прислужница? — самият Джак искаше да разбере отговора на този въпрос.

Петибоун не предложи разрешение, докато му помагаше да се облече и да се подготви за предизвикателствата на деня. Когато Джак свърши закуската, вече бе готов да се изправи лице в лице с Мойра и да й разкаже за идеята, която им хрумна предишния ден. Той осъзнаваше, че всичко е твърде наивно, но колкото повече мислеше, толкова по-привлекателна му се струваше идеята една жена със съмнителна репутация да бъде представена в обществото. Потръпваше

от задоволство при мисълта, че ще наблюдава как височайши господа се правят на глупаци. И това наистина бе разрешение на въпроса, какво да прави с жената, която почти бе прегазил. Колкото по-скоро се отърве от нежеланото бреме, толкова по-добре.

Като се измъкна с усилие от леглото, Мойра ползва гърнето зад паравана и тъкмо успя да легне пак, когато Джак тихо почука на вратата и се втурна в стаята. Той застана пред леглото с широко разкрасени крака, с ръце зад гърба и настойчиво се взря в нея. Загледана в интелигентните и проницателни сиви очи, Мойра изведнъж се почувства като корабкрушенец, попаднал в мъртво вълнение.

Чертите на лицето му излъчват вътрешна сила, осъзна тя, загледана в устните му. Те бяха плътни и чувствени, над квадратна брадичка, която издаваше упорита натура. Присъствието му внушаваше сила и самоувереност — нещо, от което опитът ѝ с лорд Роджър я бе накарал да се страхува.

Джак отпусна ръце:

— Как се чувствате, мис О'Туул?

— По-добре, благодаря. Ще мога да си тръгна след ден-два.

Устните на Джак се присвиха насмешливо:

— И къде по-точно възнамерявате да отидете?

Мойра леко вдигна брадичка.

— Няма да ви досаждам с присъствието си повече от необходимото, нито ще приема милостиня. Вие бяхте много любезен, но аз трябва да си намеря работа.

— Със счупена ръка? Все още има опасност от пневмония. Вие няма дори къде да живеете, нали?

Мойра прехапа ъгълчето на устните си. Джак Грейстоук казваше самата истина. Животът ѝ бе пълен хаос. И като капак на всичко, ако напуснеше сигурността на дома му, можеше да се озове в Нюгейт. Но дори и това бе за предпочитане пред възможността да бъде принудена да участва в зловещи езически ритуали.

Джак се взираше в Мойра, омагьосан от меката ѝ като коприна блестяща коса — буйна, тежка и омайваща, сякаш живееше свой живот. Той не помнеше да е виждал преди червеникава коса с отънък като нейния. Лешников цвят с червеникави отблясъци — може би най-

точният нюанс бе меднозлатист. Когато отвърна на погледа му почти надменно, очите ѝ му напомниха див сладък мед.

— Повечето прислужници живеят в дома, където са наети — информира го тя. — Нямах нужда от отделна квартира.

Джак присви очи.

— Говорите безупречно английски, ако изключим почти незабележимия приятен акцент. Човек може да реши, че сте била образована по-добре, отколкото хората от вашата среда.

Мойра трудно сдържаше гнева си. Провлеченият му говор криеше пренебрежение, или поне така ѝ се струваше. А тя можеше да разчита само на убеждението на майка си, че произхожда от знатен род.

— Майка ми държеше брат ми и аз да получим добро образование. Тя самата ни обучаваше вкъщи, а когато родителите ми можеха да си позволят, наемаха учител.

— Това ме учудва. Сякаш не принадлежите на простолюдието.

Мойра отказваше да изрази чувствата си, само ръката ѝ конвулсивно стисна здраво медальона. Тя имаше само думата на майка си, а това, че произхождат от знатен род, звучеше доста фантастично.

— Родена съм в семейство на бедни отрудени фермери. Кевин се опитва да изтръгне прехрана за жена си и децата си от пресъхналата земя, оставена от нашите родители. Мама и татко починаха от тифус преди пет години.

— Кой беше последният ти работодател? — попита Джак. — Защо са те освободили? Защо не ми кажеш? Може би трябва да говориш с него...

Мойра пребледня.

— Не! Не си правете труда, сър. Скоро си тръгвам.

Джак се размърда неловко.

— Може би вие сте забравила, че моята карета ви блъсна, но аз не съм... Възнамерявам да се грижа за вас, докато не се изправите на крака.

Мойра нервно преглътна.

— Да се грижите за мен? — дори не искаше да мисли какво има предвид с тази забележка. — Мога сама да се грижа за себе си.

Непочтено бе да го кара да мисли, че той е отговорен за нараняванията ѝ, но нямаше избор.

— Всичко това е чудесно, но аз съм ваш дължник, и затова предлагам закрилата си. Ако не бях толкова пиян и не карах с тази безумна скорост онази нощ, нямаше да ви блъсна. Имате ли планове за бъдещето? Може би възможност за друг дом, в който да ви наемат?

Въпреки че въпросът му бе съвсем невинен, Мойра подозираше скрит умисъл. Не напразно наричаха този мъж Черния Джак

— Напуснах Ирландия, за да изкарам пари и да помогна на брат си. Той едва свързва двата края с фермата. Първата ми работа не се оказа успешна, но се надявам да намеря скоро друга.

Мойра премълча, че сигурно никога няма да може да си намери работа като прислужница. Лорд Роджър се е погрижил за това. Оставаше ѝ само едно — да се върне в Ирландия и да разчита на подкрепата на бедния си брат. Не че той щеше да има нещо против. Ще я посрещне с отворени обятия, жена му Кейти също.

— Оскъдното заплащане, полагащо се на прислугата, не е достатъчно, за да помогне кой знае колко на брат ти — каза Джак, като внимателно подбираше думите си. *„Нито пък това, което би припечелила, ако излезе на улицата“*, помисли. — Може би аз мога да помогна.

Мойра го погледна враждебно.

— И как, сър? — тя вдигна поглед към избледнелите тапети, като очите ѝ пробягнаха по износените драперии и излинения килим. Очевидно Джаксън Грейстоук не можеше да покрие собствените си нужди, камо ли да поеме и нейното бреме.

Като забеляза погледа ѝ, Джак философски вдигна рамене.

— Знам какво си мислите, мис О’Туул, и сте права. Аз съм просто един беден баронет, който едвам поддържа собствения си дом. Основният ми доход идва от игралната маса и аз много скоро трябва да се оженя за пари, или домът на прадедите ми ще се срути върху главата ми. Но все пак бих могъл да съм ви полезен.

— Сякаш наистина ви е грижа?

— Поех отговорността за инцидента с вас. Какво, за Бога, ви накара да се озовете там толкова късно, в отвратителна нощ като онази? — Той изучаваше съсредоточено лицето ѝ. — Може би сте имала среща с любовника си?

— Моля? — очите ѝ яростно проблеснаха. — Какво ви накара да помислите това? Не съм такава. Благодаря за загрижеността ви, но

предпочитам да не отговоря.

Джак обмисли думите ѝ и реши, че в Мойра има нещо повече от това, което можеше да видят очите. Тя твърдеше, че принадлежи на нисшата класа, но нищо в нея не го потвърждаваше — нито думите, нито обноските ѝ приличаха на това, което бе свикнал да вижда у прислужниците.

— Доктор Дъдли каза, че четири седмици няма да можете да се обслужвате сама с тази ръка. Ще трябва да се примирите с оставането си тук, докато не бъдете в състояние да се грижите за себе си.

— Няма нужда. Аз ще...

— Вече е решено, мис О'Туул.

Мойра не успя да реагира, защото далеч в старата сграда се разнесе силен звън и отвлече вниманието ѝ. Тя въпросително погледна Джак.

— Някой звъни на входната врата — отговори той на незададения въпрос. — Петибоун ще се погрижи. Той върши цялата работа тук. А, да, исках да ви попитам дали имате специални предпочитания, например камериерка?

Мойра тъкмо се канеше да откаже, когато лорд Фенуик безцеремонно се втурна в стаята.

— Аха, виждам, че малката ни пациентка е будна тази сутрин. Каза ли ѝ вече, Джак? — Спенс изглеждаше като котарак току-що глътнал канарче.

— Какво да ми каже? — рязко попита Мойра. Какви намерения спрямо нея имаха тези двамата? Ако се съди по гузното изражение на Джак, сигурно беше нещо нередно.

Джак погледна изпепеляващо Спенс.

— По дяволите, Спенс, винаги ли говориш, без да мислиш? Все още нищо не съм казал на мис О'Туул, но все щях да стигна до това евентуално.

На Мойра съвсем не ѝ хареса как звучеше това.

— Не съм сигурна, че искам да остана, — все пак наистина ли бе скочила от тигана в огъня? Тя тръгна да слиза от леглото, но се усети, че е облечена само в оскъдно бельо. Изведнъж ѝ хрумна, че щом Джак Грейстоук няма камериерка, трябва сам да я е съблякъл. Лицето ѝ пламна и тя се зави до брадичката.

— Нямаме намерение да ви навредим, мис О’Туул — увери я Джак, въпреки че недоверието ѝ бе очевидно. — Това, което прозорливият ми приятел искаше да разбере, е дали съм ви казал за нашия план за бъдещето ви, обсъждан вчера.

— План? Защо трябва да ви е грижа за моето бъдеще? Аз не съм... — тя преглътна, не желаейки да произнесе думата на глас — каквато мислите. — Думите на Джак красноречиво показваха, че я мисли за пропаднала жена.

— Няма никакво значение каква сте, мис О’Туул. Колкото за бъдещето, казах ви, че поемам пълната отговорност за инцидента. Просто искам да поправам стореното зло. Намеренията ми са почтени, затова не отхвърляйте нещо, което би било от истинска полза за вас. Изслушайте ме.

„Какъв избор имам?“ — чудеше се Мойра. Тя бе наранена и безпомощна в странно легло, в странен дом, облечена само в оскъдното си бельо. Нямаше пари, нито къде да живее, нито близък, към когото да се обърне за помощ. Досега сър Джак Грейстоук не бе предявил никакви претенции към нея. Всъщност бе поел изцяло вината за инцидента с нея и бе предложил грижи. Поне можеше да го изслуша без предубеждения.

— Много добре, сър, какъв е планът ви за моето бъдеще?

— Нека първо ви обясня. Спенс ще наследи титлата „херцог“ и не би направил нищо, което да навреди на репутацията му. Той е маркиз в пълните си права. Слава Богу, аз нямам претенции за толкова висока титла. Нека ѝ се радва моят братовчед, Ейлсбъри.

— Хайде, Джак — прекъсна го Спенс. — Сигурен съм, че мис О’Туул не се интересува от родословното ти дърво, нито от липсващата ти титла.

— Извинявам се. Просто исках да внуша на мис О’Туул, че не смятаме да ѝ навредим — сивите очи се впиха пронизващо в нея. — Временно сте нетрудоспособна, без възможности в близко бъдеще да бъдете наета на работа. Спенс и аз измислихме начин да разрешим проблема ви.

Горещият като нагрят сладък мед поглед на Мойра наистина накара Джак да се почувства неудобно.

— Отказвам да бъда въвличана в пъклени замисли. И други са се опитвали, но напразно.

Джак се взираше в нея с присвити очи. Какво, по дяволите, искаше да каже? За какви пъклени дела намекваше?

— Скъпа мис О’Туул, Спенс и аз нямаме никакви намерения спрямо вас самата. При нас сте в пълна безопасност.

Мойра го погледна скептично, но в погледа ѝ все пак пролича и съмнение в собствената ѝ правота.

— Продължавайте, сър. Слушам ви.

— Ако се съгласите с малката шега, която сме замислили със Спенс, обещавам ви истинско забавление. И най-важното, ако нещата се развият, както очакваме, вие никога вече няма да имате парични затруднения. Ще можете да разрешите проблемите си и да помогнете на семейството на брат си.

Очите на Мойра се разшириха невярващо:

— И как предлагате да стане това?

Джак приседна на леглото до нея и гласът му едва скриваше колко се забавлява.

— Хрумвало ли ви е някога да си представите какво е да сте истинска дама? Да принадлежите към класата на благородниците?

Мойра се вцепени от възмущение, обидена от думите му.

— Аз съм дама. Може и да не принадлежа към тази класа, но въпреки това си оставам дама.

Тъглчето на устните на Джак леко се повдигна. Хвана се на примката му:

— Докажете го тогава. Да видим дали притежавате качествата, които са нужни, за да ви признае лондонското общество.

Забравила оскъдното си облекло, Мойра рязко се изправи и примигна от болка, когато ръката я заболя от рязкото движение.

— Да не сте си загубил ума, сър? Немислимо е да бъда допусната да припаря до салоните на това общество, камо ли да бъда приета за дама с благородно потекло.

Джак лениво ѝ се усмихна.

— Спенс и аз възнамеряваме да ви опровергаем. Ще бъдете приета, мис О’Туул. Ще ви посветим в тънкостите на етикета. Ще изчакаме подходящия момент и ще ви представим в обществото като моя далечна родственица от Ирландия, а аз ще бъда ваш покровител. Баща ви ще е представен като барон, от което следва, че сте дама. Лейди Мойра. Как ви звучи?

— Възмутително.

— Спенс и аз ще направим всичко по силите си да се омъжите за член на най-висшата лондонска аристокрация. Някой достатъчно богат, за да ви осигури изискан стил и достатъчно средства за семейството на брат ви. Ако в това няма достатъчно стимул, просто си представете безкрайните часове на забавление, които ще прекараме двамата със Спенс, докато трае малката ни шегичка.

В главата на Мойра настъпи хаос. Предложението на сър Грейстоук бе смехотворно. Не напразно го наричат Черния Джак И тримата могат да пострадат от изкривеното му чувство за хумор. Хубава работа — да я представи за своя роднина. Как би могъл някой да допусне, че тя принадлежи на аристокрацията? Майка ѝ многократно повтаряше, че произхождат от благородно потекло, ала нямаше никакво доказателство в подкрепа на твърденията ѝ. Тази мисъл би ѝ донесла само неприятности. Но същото се отнасяше и за останалите възможности, които бяха също толкова неприятни. Да намери друга работа без препоръка от предишните си работодатели бе почти невъзможно. Тя нямаше достатъчно пари, да си купи билет до Ирландия, дори и ако решеше да обремени брат си с още едно гърло за изхранване.

Всъщност, след като обмисли фактите, Мойра реши, че в идеята на двамата господата има зрънце рационалност. Идеята, да се омъжи за пари, имаше своите преимущества. Един от недостатъците бе, че ще трябва да бъде ежедневно в съприкосновение с Джак Този мъж бе твърде арогантен, прекалено красив и дяволски мъжествен!

— Е, какво мислите? — въодушевено запита Спенс. Той буквално подскачаше от крак на крак в очакване решението на Мойра.

— Защо си правите труда? Има нещо друго освен стремежа ви да избягате от скуката. Какво печелите от това, да ме представите за лейди в обществото?

— Чифт...

— Нищо — намеси се Джак. Реши, че е по-добре да не споменава за облога между него и Спенс. Неговите сиви коне срещу две хиляди лири. — Вземаме присърце вашите интереси. Въвеждането ви в обществото ще ни забавлява часове наред.

Очите на Джак шареха напрегнато по тялото на Мойра — одеялото покриваше кръста. Гърдите ѝ бяха закръглени и щедри, макар

и не особено големи. Той можеше да различи по-тъмните петна на зърната, които напиреха под тънката материя на ризата. Надигналото се желание го накара да ги види в ръцете си. Усети лек гъдел в пръстите, представяйки си меката плът в дланите си. Той примигна и отвърна поглед, изненадан от обрата в мислите си. Мойра прочете в очите му породилите се чувства и бързо придърпа със здравата си ръка одеялото чак до брадичката си. Нито имаше нужда, нито желаше такова внимание.

— Забавление — горчиво произнесе Мойра. — Благородниците наистина ли за нищо друго не ги е грижа?

Спенс се ухили:

— Да, защо?

— Хайде, мис О'Туул, какво ще кажете? — Джак нетърпеливо се обърна към нея. — Нищо не губите, а бихте спечелили много.

Какво можеше да загуби? — запита се Мойра. А ако види предишните си работодатели, докато се мотае из обществото? Ами ако срещне лице в лице с Роджър на някое от светските събирания? С надежда си помисли, че той може и да не я познае, облечена като лейди. Възрастта на семейство Мейхю не позволяваше да посещават много от светските сбирки. А за Роджър тези занимания бяха твърде благоприлични и следователно — безинтересни. Но винаги съществуваше риск пътищата им да се пресекат. Когато му дойде времето, ще мисли за това.

— Много добре — съгласи се, макар и неохотно, Мойра. — Вашият план има и добри страни. Ще го направя, за да ви докажа, че наистина съм лейди, толкова, колкото и всяка жена, родена в благородническа фамилия. И за да помогна на брат си. Но най-вече, защото не искам да бъда бреме за вас.

Джак я погледна мрачно:

— Аз самият трябва да се реша на брак по сметка, ако искам да оцелея. Но ще изпълня задълженията си към вас. Ако не бях аз, сега щяхте да сте в цветущо здраве, а не да се възстановявате от нараняванията си.

— Добър избор, мис О'Туул — ентузиазирано я поздрави Спенс, гледайки я одобрително. — Когато сте готова, Джак ще ви представи като далечна родственица, останалото ще оставим в ръцете на съдбата. Вие сте красавица. Във вас няма никаква недодяланост, нито пък ви

липсват маниери. Ако Джак спечели, до три месеца ще празнуваме годежа ви. Но ако спечеля аз...

— Достатъчно, Спенс! — предупреди го Джак. — Сигурно мис О'Туул вече се е уморила от нас. Предлагам да се оттеглим в кабинета и да я оставим да си почива. Трябва да обсъдим плановете си.

— Така е наистина — каза Спенс, докато Джак го изтикваше извън стаята.

Мойра внимателно притисна към себе си наранената си ръка и се замисли за безразсъдния план. Беше глупаво, че се съгласи — но какъв избор имаше? Въпреки твърденията на Джак, беше ясно, че не му се нрави идеята да поеме отговорност за нея. Той си мислеше, че я е блъснал с каретата си, но тя знаеше със сигурност, че не я е наранил повече от това, което сама си бе нанесла, като скочи от каретата на сър Роджър. Тя се чувстваше виновна, че се налага да лъже Джак за неговата вина за „инцидента“, но се страхуваше, че истината крие още по-големи рискове за нея.

Бе загазила дълбоко и не виждаше никакъв начин да се измъкне с чест от тази каша. Тя ще се заеме с ролята си и ще докаже на Джак Грейстоук, че произходът на една жена не предопределя способността ѝ да бъде дама.

Мойра изгуби нишката на мислите си, когато чу дискретно почукване на вратата. След миг Петибоун надникна в стаята.

— Заповядайте, господин Петибоун.

Той влезе вътре.

— Имате ли нужда от нещо, мис?

— Не, благодаря. Вие бяхте повече от любезен. Отдавна ли работите за сър Грейстоук?

— Да, мис, доста отдавна.

Мойра прехапа устни и после внезапно попита:

— Сърцето му толкова ли е черно, колкото подсказва името му?

За момент Петибоун напълно се обърка, после възвърна самообладанието си.

— Съвсем не, мис. Не трябва да вярвате на всичко, което чувате. Признавам, че от време на време се държи като негодник, но никога не е наранявал умишлено някого, особено жена.

— Наистина ли хазартът покрива всекидневните му разходи?

— Така е, мис. Родителите му не оставиха почти нищо освен населена с призраци къща. И тя е в доста окаяно състояние.

Мойра ококори очи:

— Призраци?

— Наистина, мис. Говорят, че духът на лейди Амелия Грейстоук нощем витае из залите, затова не се стряскайте, ако видите или чуете нещо по-необичайно.

— Вие виждали ли сте я?

— Казват, че лейди Амелия се явява само пред членове на семейството, които имат отчаяна нужда от помощ. Слуховете са, че е спасила не един блудник от семейството. През последните години не е имала много причини да се появява и никой не е имал нужда от нея, е, освен нашият Джак. Но уви — въздъхна възрастният джентълмен — доколкото знам, лейди Амелия тепърва ще посещава кривналия си от правия път праправнук.

— А защо лейди Амелия преследва членовете на фамилия Грейстоук? — любопитства Мойра. Ирландската ѝ кръв проговори, а това означаваше жив интерес към всичко, свързано с духове, призраци и подобни неща.

— Тъжна история, мис — изрече Петибоун, вече навлязъл в темата. Нищо не му доставяше по-голямо удоволствие от това, да демонстрира колко добре е запознат със семейната история на Грейстоук. — Синът на лейди Амелия е бил пропаднал младеж, и то от най-лошите. Прекарвал е дните си в хазарт, пиене, дуели и истории с жени със съмнителна репутация. Точно той е пропилял богатството на рода. В крайна сметка лейди Амелия успяла да го омъжи за едно прекрасно момиче, но това не го отклонило от лошия път. Той бил убит на дуел, дни преди да се роди наследникът му.

— Тъжно наистина — въздъхна Мойра.

— Няколко години след смъртта на сина си, на смъртното си ложе лейди Амелия дала обет. Заклела се, че нито един наследник на Грейстоук няма да продължи по стъпките на безпътния ѝ син, дори ако трябва да преследва бъдещите поколения, за да го предотврати. И историята потвърждава, че тя спазва клетвата си, като се появява само пред онези мъже от рода, които се отдават на разгулен живот и ги заплашва истинска опасност да провалят живота си.

— Вие вярвате ли в тази история? — попита Мойра, силно заинтригувана от лейди Амелия и нейната клетва да предпазва бъдещите поколения от рода Грейстоук.

Петибоун вдигна рамене.

— Да. В рода не е имало подобни отклонения от няколко поколения. Възможно е за това да е повлияла и намесата на лейди Амелия.

Пропусна обаче да спомене, че Джак със сигурност влизаше в списъка нуждаещи се от помощта на лейди Амелия и ако тя не се намеси скоро, ще стане твърде късно за лекомисления му господар.

— Благодаря, че споделихте това с мен, г-н Петибоун.

— Ако нямате нужда от нищо, мис, ще продължа с останалите си задължения.

— Чудя се какво е станало с дрехите ми. Не ги виждам наоколо.

— Те са изпрани и закърпени. Ще ви ги донесем, когато докторът каже, че сте в състояние да ставате от леглото. Той ще дойде по-късно днес, за да обездвижи ръката ви.

След като Петибоун се оттегли, Мойра се опита да подреди мислите си и образът на красивия ѝ благодетел бе свързан с немалко от тях. Чудеше се колко добри бяха намеренията на Джак Грейстоук все пак. Не бе толкова наивна да допусне, че мъжете вършат добрини, без намерение да получат нещо в замяна. Джак не правеше впечатление на алтруист. Търсеше забавления, задоволяваше прищевките си, бе изпълнен с арогантност. Дали само удоволствието, да се забавлява на шегата си, го караше да желае да я представи за дама и да ѝ намери съпруг?

Света Дево! Мойра откри, че ѝ е трудно да не мисли за страстните сиви очи на Черния Джак — очи, които изкусително и необуздано я привличаха, а магнетичното им излъчване почти я хипнотизираше. Бе благодарна за урока, който получи от лорд Роджър. Нито един мъж не заслужава доверие. Тя се закле винаги да помни този урок когато си има работа с Джак Грейстоук

3

Джак не позволи присъствието на гостенката му да се отрази на обичайните му нощни волности. Вечеря сам, облече се грижливо и напусна къщата в девет часа, след като се отби при Мойра да ѝ пожелае лека нощ. Надяваше се да спечели достатъчно на игралната маса, за да покрие някои от най-неотложните си дългове. Утре ще има достатъчно време, за да се заеме със задачата си да превърне малка ирландка в лейди от висока класа.

В Уайтс бе претърпено. От всички страни приятели поздравяваха Джак докато той си проправяше път към игралната маса. Немалко жени му се усмихваха свенливо, други гледаха влюбено скандалния Джак Грейстоук. Красива изискана жена смело приближи към него и свойски го хвана за ръка — жест, който говореше за интимност.

— Джак, негоднико! — тя го чукна игриво по ръката с ветрилото си. — Колко неприлично, от твоя страна, да ме караш да чакам.

— Ако знаех, че ме чакате, лейди Виктория, щях да побързам — галантно отвърна Джак

Сините проницателни очи на лейди Виктория издаваха неконтролируемата ѝ страст и даваха обещание за много повече. Знаеше, че на Джак му трябваше брак по сметка. Беше безкрайно богата и считаше себе си перфектна за негодник като него. Не я интересуваше фактът, че е просто баронет, какъвто бе и покойният ѝ съпруг — Джак ѝ даваше нещо наистина изключително. Неговата страст бе влудяваща. Нито един от познатите ѝ мъже не можеше да ѝ даде дори троха от това, с което Джак разполагаше в изобилие. В леглото бяха почти перфектната двойка. Тя желаше Джак Грейстоук, желаше го отчаяно. И не просто за една или две нощи. Искаше правата върху него завинаги. И разчиташе на несметното си богатство, с което да го държи до себе си, когато сключат брак

Виктория облиза пълните си устни и се усмихна изкусително.

— Толкова е шумно тук, Джаксън, скъпи. Защо не потърсим показътно място? Твоят дом е най-подходящ защото моята прислуга

обожава клюките, а твоят прислужник е самата дискретност.

Джак присви сивите си очи. Във Виктория нямаше и намек за дискретност, но той винаги го е знаел. В леглото бяха чудесна двойка, а той обожаваше парите ѝ. Но трябваше да си признае, че в сферата на най-съкровениите си чувства Джак би предпочел той да бъде водещата страна. Виктория бе агресивна в леглото и не криеше желанието си да стане негова жена. Джак добре осъзнаваше, че някой ден, и то съвсем скоро, желанието ѝ ще се изпълни.

— Мислех първо да опитам късмета си — непринудено изрече той. — Усещам, че днес ще ми върви.

— Мислех, че вече ти е излязъл — каза Виктория, като се усмихна на възможното тълкуване на думите ѝ. — Ще те чакам, затова не се бави много — отново го почука игриво с ветрилото си и се отдалечи, смесвайки се с тълпата.

Джак се намръщи, загледан в примамливите извивки на ханша ѝ, който потрепваше под скъпата материя на роклята ѝ. Наслаждаваше се и оценяваше по достойнство необузданата сексуалност на Виктория. Невъздържаният им секс му доставяше огромно удоволствие. Защо тя изведнъж му се стори твърде смела и напориста? Защо прекомерният и подсилен чар му се струваше излинял и доста изхабен? Той тръсна глава, като се опитваше да заглуши тези внезапно връхлетели го глупави мисли. Лейди Виктория Грийн бе перфектният избор — бе по-богата и от най-смелите му мечти. Повече никога няма да му се налага да се тревожи за пари.

Джак знаеше, че Виктория възнамерява да промени разточителните му навици след брака, но никой не подозираше колко е невъзможно това. Ще е необходима намесата на много по-добра жена от лейди Виктория, която да успее да го отклони от безпътните му навици. Черния Джак Грейстоук правеше, каквото му харесва. Необуздан, напорист, невъздържан бяха думите, с които можеше да го опише човек, и повечето от тях отразяваха самата истина.

На игралната маса Джак печелеше неудържимо. Каквото и да направеше, неизменно печелеше. За пръв път от седмици наред той усещаше, че съдбата му се усмихва. Джобовите му бяха пълни с повече от няколкостотин лири, а главата му се въртеше от погълнатия в излишък алкохол, когато стана от масата и се извини. Беше вече много късно, но откри, че лейди Виктория го чака. Тя се присъедини към него

във вестибюла, където той обличаше връхната си дреха, а червените й устни се изкривиха в престорен гняв.

— Доста дълго ме накара да чакам, любов моя.

Джак засия срещу нея.

— Сега съм готов. Повече от готов.

Тя му се усмихна в отговор с искрящ от желание поглед.

— Аз също — тя го хвана под ръка, като с бърза крачка го отдалечаваше от клуба. — Побързай, скъпи. Умирам от желание да те почувствам в себе си. Чакането изостри апетита ми.

Той помогна на Виктория да се качи в каретата му, даде инструкции на кочияша и се качи след нея. Джобовете му бяха пълни, до него стоеше жена, която гореше от желание да сподели леглото му, бе приятно замаян от алкохола, и всичко сякаш дойде на мястото си. Той се опита да не мисли за наранената си гостенка, нито за шегата, която бяха намислили със Спенс.

Джак все още не бе решил дали мис О'Туул бе наистина домашна прислужница или уличница. Тя говореше малко за предишната си работа и Джак мрачно разсъждаваше относно истинското й занятие. Не че имаше значение. Шегата можеше да напълни джобовете му и да го освободи от задълженията към Мойра О'Туул. Рискуваше само единственото нещо, което истински ценеше — двойката сиви дорести коне.

— Днес си много мълчалив, скъпи — измърка Виктория, докато влизаха през портала в имението Грейстоук Ръката й се прокрадна към крака му и тя смело прокара пръсти по изпъкналите под скъпата материя мускули на бедрото му, опънали тесния панталон. Той се стегна и изстена, когато ръката й внезапно го обхвана.

— Ненаситна кучка — промърмори Джак, без да влага непочтителност в тези думи.

Скочи от каретата веднага щом тя се люшна и спря. Заобиколи и взе Виктория в ръце, като енергично се запъти към къщата. Страст и неудържимо желание изпразниха главата му и цялата енергия бе фокусирана в устрема му да изпълни Виктория с напирещата си ерекция.

Джак ритна вратата с крак, за да вдигне Петибоун, който побърза да отвори, явно току-що станал от сън. Веждите на възрастния мъж се

вдигнаха няколко инча нагоре, когато видя Джак да се стрелва покрай него с лейди Виктория в ръцете.

— Още една, сър Джак? — сухо попита Петибоун. — Мислех, че сте си взел поука от миналата нощ.

— Лягай си — нетърпеливо произнесе Джак дрезгаво. — Сам ще се оправя.

— Както желаете — каза Петибоун с многострадален глас.

— Лека нощ сър. Внимавайте по стълбите, не изглеждате много стабилен.

— Лека нощ Петибоун — рязко каза Джак.

Виктория зарови глава в рамото му и се изкиска:

— Какъв ужасен старец. Щом се оженим, ще трябва да напусне.

Джак заглуши думите ѝ с целувка, докато прескачаше по две стъпала наведнъж. Той бе толкова възбуден и стегнат — усещаше копчетата на панталона си почти разкопчани. Може би, помисли си той разсеяно, да бъде женен за Виктория, щеше да се окаже не чак толкова тежко. Имаше недостатъци, но и компенсации за тях.

Обзет изцяло от непреодолимото си желание, той забрави, че в стаята му има гостенка. Нахлу поривисто и се отправи към леглото, жаден да се слее с Виктория и да доведе и двамата до умопомрачаващ екстаз. Няколкото догарящи дървета в камината излъчваха твърде бледа светлина, за да осветят слабата фигура, сгушена в леглото.

Гласове събудиха Мойра, когато вратата на стаята широко се отвори. Тя се претърколи в другия край на леглото само миг, преди тежестта на нечие тяло да се стовари до нейното. Чу женски глас и мъжки стон в отговор, преди да дойде на себе си и да запищи.

Джак изруга и стреснато се изправи. Опияненият му мозък със закъснение си припомни, че бе отстъпил стаята си на Мойра. Виктория бе твърде зашеметена, за да помръдне дори. Джак запали с трепереца ръка свещите в свещника, поставен на нощното шкафче до леглото. Виктория ужасена се взираше в Мойра, напълно пренебрегнала отчаяното възклицание на Джак.

— Коя сте вие? — попита с висок писклив глас, от който и мъртвец би се стреснал. — Какво правите в леглото на Джак?

Мойра придърпа завивките до брадичката си и се отдръпна от Виктория, която не можеше да се успокои. Нямаше представа коя е, но

не беше трудно да се досети за причината, поради която Джак бе довел тази жена в дома си — истински женкар.

— По дяволите — изрече Джак, като прокара пръсти през разрешената си коса. — Напълно забравих за Мойра.

— Очевидно — гласът на Виктория бе пропит със злоба. — Би трябвало да знаеш какво правиш, Джак. Или имаше намерение да бъдеш и с двете тази нощ?

— Лейди Мойра е под мое покровителство — каза Джак, като използва историята, която бяха съчинили със Спенс. — Тя е дъщеря на далечен мой роднина по бащина линия. Претърпя инцидент по пътя от Ирландия и аз забравих, че я доведох тук.

— Лейди Мойра, това е лейди Виктория Грийн. Ще остане тук за сезона — продължи да обяснява Джак.

— За пръв път чувам за твоето протеже. Да не би лейди Мойра да си търси съпруг? — попита Виктория, като високомерно я изгледа. — Вие сте ирландка. — В устата и това прозвуча като обида.

Мойра отвори уста да отговори, но Джак я изпревари.

— Лейди Мойра наистина е ирландка. Баща ѝ е барон, който предпочита провинцията пред живота в града. Може да се каже, че Мойра наистина си търси съпруг — позволи си да допълни.

— Познавам почти всички подходящи кандидати този сезон. Ще се погрижа да бъдете въведена в обществото им — каза Виктория.

— Ще минат поне няколко седмици, преди да заздравее ръката на Мойра и тя да може да се появи пред обществото — отвърна Джак. — Но не му е времето, нито мястото да си бърбим тук и сега. Хайде ела, Виктория. Мойра трябва да спи.

Джак издърпа Виктория във от стаята, бесен от нелепата ситуация, създадена по негова вина. Не трябваше да допуска алкохолът да му замъти главата. Пиянството му вече го бе вкарало в беда предишната нощ и това трябваше да му послужи за урок. Докато теглеше Виктория към вратата, се закле да избягва всякакъв алкохол за в бъдеще. Ако лейди Амелия можеше да чуе клетвата му, сигурно би се усмихнала.

— Къде ме водиш? — попита Виктория, докато Джак я побутваше към една празна стая.

— В този дом спалнята не е само една.

Виктория заби пети в килима.

— Вече нямам настроение — ъгълчетата на устните ѝ се изкривиха надолу в знак на неудоволствие. — Твоето малко протеже ме изненада. Какъв инцидент е претърпяла? Лицето ѝ е все още подпухнало и изранено.

— С карета — кратко обясни Джак. — Да не се отказваш, Виктория? Това не е в твой стил.

— Недоволна съм от теб. Дори не съм сигурна, че ти вярвам. Протеже, хайде де. Ти си първокласен мошеник, Джаксън Грейстоук Бог знае защо се хващам на глупостите ти. Заведи ме вкъщи.

Джак небрежно елегантно вдигна рамене.

— Много добре, скъпа. Ще кажа на кочияша да те закара у вас. Ще се видим в Уиткомс утре вечер. Надявам се дотогава да ти е минало.

— Може би да — намръщено отвърна тя, — а може би не.

Джак наблюдаваше как се отдалечава каретата с Виктория, обзет от противоречиви чувства. Трябваше да си признае, че собственото му желание бе значително охладено, след като така глупаво се хвърлиха в леглото при Мойра. Това не значеше, че вече няма нужда от Виктория и от парите и. Обаче, когато каретата изчезна от погледа му, образът на Виктория избледня в съзнанието му, а вместо него се появи Мойра.

Без да си дава сметка, Джак забави крачка, докато минаваше пред вратата всъщност на собствената си стая. Би трябвало да ѝ се извини, макар че не ѝ дължеше никакво извинение. Мойра бе влязла в живота му с гръм и трясък, и то неканена. Той подозираше, че зад това пълно фиаско стои лейди Амелия. Ако не беше семейният призрак, вчера той щеше да спи кротко в леглото си, докато някой друг прегазва Можя. Нямахше представа какви са плановете на лейди Амелия, но бе сигурен, че не е искала той почти да убие една ирландска проститутка.

Сякаш дяволът вътре в него го накара да почука на вратата на Мойра леко и да извика името ѝ. Ако тя не отговори, той ще отиде да спи и ще отложи обясненията за някой друг път.

Мойра бе будна — и дума не можеше да става за сън. Тя потреперваше от мисълта, че едва не стана свидетел как Джак Грейстоук се люби с любовницата си. Този мъж бе непоправим женкар. Никакви скрупули ли нямаше?

— Мойра, Джак е. Будна ли си?

Тя се поколеба за миг, отмерен с удар на сърцето, и отговори:

— Да, будна съм.

— Мога ли да вляза за момент? Дължа ти обяснение.

— Влезте, сър Джак, въпреки че нищо не ми дължите. аз съм просто гостенка във вашата къща. В собствения си дом можете да правите, каквото пожелаете.

Джак влезе в стаята и тръгна към леглото. Той застана над нея. Изглеждаше като непослушно дете, помисли си Мойра с крива усмивка. Ако бе непоправимо отдаден на пороците си, поне лицето му не го показваше.

— Съжалявам, че стана така. Както обикновено, пих твърде много и забравих, че ти отстъпих стаята си.

— аз съм една натрапница във вашия дом, сър Джак. Освобождавам ви от всяка отговорност, свързана с мен. След ден-два ще си тръгна, и вие отново ще живеете необезпокояван живота си.

Джак дълбоко въздъхна и тежко се отпусна на крайчеца на леглото, като внимаваше за наранената ръка на Мойра. Дори подпухналото и изранено лице не разваляше необикновената ѝ красота. Костите бяха деликатно скулптирани, имаше пълни устни и изящен фин нос. Лицето ѝ излъчваше сила и деликатност едновременно. Богатата лъскава лешникова коса преливаше с отсенките на старо злато до тъмночервена мед. Зад прелестната крехкост на чертите ѝ се усещаше сила, която никак не намаляваше женското ѝ очарование.

Смутена от топлия блясък в очите на Джак, Мойра силно трепна, когато той вдигна ръка към бузата ѝ и нежно докосна изранената кожа.

— Мисля, че красотата ти ще изненада всички нас, Мойра, когато лицето ти възвърне обичайния си вид — пръстите му проследиха линията на устните ѝ, остро усещайки сочната им плътност и желанието да опита вкуса им. — Някой късметлия ще се радва на щастието да бъде твой съпруг.

Без предупреждение той нежно взе лицето ѝ в ръце, наведе глава и я целуна. Целувката му бе бавна, внимателна, проучваща, докато той бавно движеше устни върху нейните, сякаш изследваше сочните им очертания. Тя затвори очи. Сила, топлина. За пръв път от седмици се почувства в безопасност. Все пак знаеше, че не може да се довери на човек като Джак. Тя въздъхна от удоволствие. Колко чудесно би било да може да му се довери.

В нея се надигна смътно желание и замъгли разума ѝ. Отвори устни под натиска на езика на Джак и той безпрепятствено отпи от сладостта на целувката ѝ. Удоволствие се разля по тялото на Мойра и чувствата ѝ я опияниха. Тя не подозираше, че една целувка може така да замае главата ѝ. Тялото ѝ омекна в прегръдката му и се изпълни със сладостен плам, което изтръгна блажен стон от гърлото на Джак и увлечен от реакцията ѝ, той я обхвана с ръце и я придърпа плътно към себе си.

Целувката му стана по-настойчива. Мозъкът ѝ пулсираше, кръвта ѝ закипя и слабост обхвана тялото ѝ. Мойра почувства как олеква и потъва в зашеметяващо блаженство. Нейното първо съприкосновение със страстта бе едно стремително приключение — пътуване в неизвестното, където се рееше, водена от опитните устни на Джак...

Тя разочаровано изстена, когато устните на Джак се отделиха от нейните. Но стонът ѝ се превърна в сподавена въздишка, когато той покри с леки възбуждащи целувки брадичката, слепоочието, очите ѝ. Изстена, когато устните му очертаха нежната извивка на шията ѝ надолу към ямката между гърдите — а те бяха почти открити под оскъдното ѝ облекло. Тя стреснато изохка, когато Джак покри с устни зърното на едната ѝ гърда, като прокараваше влажния си език по тънката материя, а другата му ръка неочаквано обхвана другата ѝ гърд.

Мойра затвори очи, но илюминациите продължиха да проблясват пред очите ѝ, заслепявайки сетивата за всичко друго освен сладкото мъчително усещане, породено от устните и ръцете на Джак

— Пресвета Дево! — извика тя, като усещаше как кожата ѝ настръхва в отговор на опитните целувки на Джак. Какво правеше този негодник с нея? Дали искаше същото, което и Роджър Мейхю? Дали имаше намерение да я отведе в леглото си на мястото на лейди Виктория? Тя се опита да го отблъсне, но усети болка в счупената си ръка и извика от истинска болка.

Джак веднага се отдръпна. Лицето му бе изопнато от изумление. Какво правеше той, по дяволите? Ирландската госпожица го бе омагьосала. Той дори не си спомняше някога да е губил контрол над себе си, както сега. Няма значение каква е, слугиня или уличница, той не трябваше да се отнася така с нея, след като бе поел отговорност за състоянието, в което се намира. Сладкото изкусително обещание на целувките ѝ го бе заслепило за задълженията му към нея. Един

мъчителен миг измина, докато отчаяно усещаше желанието си да махне дрехите от примамливото тяло и да я обладае.

— Съжалявам, Мойра. Нараних ли те? Не трябваше да ме изкушаваш. Свикнал съм да вземам това, което жените ми предлагат.

Мойра избухна гневно:

— Да съм ви изкушила! Нищо подобно! Не съм ви предлагала нищо — не само бе ядосана от това, че Джак ѝ се бе натрапил по този начин, но то ѝ достави удоволствие, и това я караше да мрази и себе. Тя му бе позволила да стигне твърде далеч. Никой досега не бе докосвал тялото ѝ по този начин. Мойра знаеше за чувствата, които изпитват мъжете и жените, тъй като живееше в дома на брат си и жена му, но досега никога не бе обхващана от страст.

Джак я оглеждаше настойчиво, мълчалив и замислен.

— Да не ме мислиш за вчерашен? На теб ти харесваше, докато, без да искам, не докоснах наранената ти ръка.

— Вие се възползвахте от мен — изфуча Мойра. — Аз нямам опит с мъжете.

Извитите вежди на Джак се вдигнаха скептично.

— Щом казваш. Няма да оспорвам. Дойдох да се извиня, че така нахълтах в стаята ти, а не да те съблазнявам. Целувката не значеше нищо. Забрави станалото. Спокойни сънища. Виктория си тръгна, никой няма да те безпокои повече тази нощ

Мойра проследи с поглед Джак, докато той стремително напусна стаята. Топлината в стомаха ѝ се поохлади, когато той си тръгна, но не изчезна напълно. Според преценката ѝ Черния Джак Грейстоук напълно заслужаваше репутацията си на пройдоха и женкар. Ако има поне малко мозък в главата си, трябва да напусне къщата веднага, щом има сили за това, и да бяга далеч оттук с цената на живота си. За съжаление имаше неща, далеч по-опасни от самия Джак Грейстоук.

Като се вземе предвид всичко случило се, Джак Грейстоук представляваше най-малкото зло. Тя усещаше, че ще може да отклони опитите му за сближаване, а той наистина ѝ предлагаше възможност да избегне жестоката съдба. Ако се омъжи за богат благородник, много от проблемите ѝ ще бъдат разрешени.

Джак се хвърли на леглото, без да си направи труда да се съблече. Не проумяваше какво се случи с него в спалнята на Мойра. Дали възбудата от Виктория бе толкова силна, че никоя жена не

можеше да бъде сигурна в негово присъствие? Не му бе присъщо да се нахвърля на беззащитни жени — дори и такива със съмнителна репутация. Можеше да ги има, когато пожелае. Повечето от познатите му бяха благоразположени към Джак Грейстоук. Държа се като истински глупак. И това няма да се повтори.

Като удари възглавницата от досада, той се обърна настрани и затвори очи. Бе спал твърде малко през изминалите няколко дни, а бе изправен пред сложна задача. Трябваше да превърне Мойра О'Туул в дама и да я ожени за този, който предложи най-висока цена. Въздъхна уморено и опита да мисли за всичко друго, но не и за широко отворените златисти очи на Мойра, розовите пъпки на гърдите ѝ и гладката бяла кожа — нелека задача за мъж, който все още е болезнено възбуден.

Ярка светлина проблесна над затворените очи на Джак и го накара да се огледа примигвайки. Вдигна ръка, за да ги закрие, като се надяваше светлината да изчезне. Тя обаче засвети още по-ярко. Джак изруга и помисли, че Петибоун е влязъл и е запалил някоя лампа или е разпалил камината. Обзе го любопитство и бавно отвори очи. Това, което видя, го накара да съжали за стореното.

Духът на лейди Амелия кръжеше около леглото, тя клатеше глава и изглеждаше доста доволна от себе си.

— Какво, по дяволите, става пък сега? — изръмжа Джак — Изпрати ме за зелен хайвер в отвратителна нощ и виж какво се получи! Странна госпожица спи в леглото ми, а аз дори не съм там с нея.

Изглежда, гневният изблик на Джак не направи никакво впечатление на лейди Амелия. Всъщност, ако може да се каже, че духовете се усмихват, тя правеше точно това.

— Няма начин да ме накараш да изляза и тази нощ милейди — недоволно заяви Джак. — Твърде малко спя напоследък благодарение на теб.

Лейди Амелия поклати глава, сякаш да успокои Джак, че няма нужда да напуска леглото си тази нощ.

— Би ли ми казала защо си тук сега? — попита учтиво Джак. — Какво искаш от мен? Не можеш ли да отговориш? Казах ти — дяволът вече е заявил желанието да притежава душата ми. Няма изкупление за мен. Остави ме да вървя по пътя си необезпокояван.

Лейди Амелия се доближи. Бе толкова близо, че Джак можеше да усети топлината на ореола ѝ. Леко се стегна, когато тя се наведе към него, не знаеше какво да очаква. Почувства топлина до ухото си и долови шипящ звук, толкова слаб, че си помисли, че си въобразява.

— Тя ще те спаси.

— Какво? Какво каза? За кого говориш?

Ако дойде отговор, то той се загуби в далечната стена на стаята. Светлината избледня и лейди Амелия изчезна. Джак изстена и затвори очи. И веднага заспа. Когато се събуди на следващата сутрин, си припомни думите на лейди Амелия и се запита какво ли означават. Натрапчивият призрак бързо започваше да се превръща в дяволска досада.

Мойра се събуди късно. След като така грубо прекъснаха съня ѝ предишната нощ, тя най-накрая заспа точно преди зазоряване.

— Будна ли сте, мис? — въпросът прозвуча след тихо почукване на вратата.

Когато позна гласа, Мойра се усмихна.

— Будна съм, мистър Петибоун. Влезте.

Той внесе поднос с димящ чай и апетитни кифлички.

— Гладна ли сте, мис? По-късно ще ви донеса нещо попитателно.

— Вие ли готвите, мистър Петибоун? — запита Мойра достолепно изправения стар прислужник.

— Да, наистина готвя, мис. Една жена идва два пъти в седмицата да почисти и изпере, а аз върша всичко необходимо през останалото време.

— Вие сте съкровище. Надявам се, че сър Джак ви цени. Може би когато ръката ми оздравее, ще мога да ви помагам.

Лицето на Петибоун засия и дълбоките линии по него се изгладиха.

— О, не, мис, сър Джак няма да позволи. — Той се изчерви и отвърна глава. Чудеше се как ли ще реагира Мойра, когато чуе това, което Джак бе споделил с него за плановете им да я представи в обществото като благородна дама.

Мойра продължи оживено, без да подозира какви мисли се въртят в главата му.

— Бих искала да стана днес. Ръката ми е много по-добре.

— Сър Джак ще ви каже кога можете да напуснете леглото.

— Моля, кажете на сър Джак, че искам да говоря с него — помоли Мойра.

— Разбира се, мис, веднага щом се върне. Той отиде до младия лорд Фенуик.

Джак седеше срещу Спенс на масата за закуска. Никой от семейството не бе станал още, а и той все още щеше да си е в леглото, ако Джак не бе похлопал на вратата в този безбожно ранен час — девет сутринта.

— Какво мога да направя за теб? — попита, като широко се прозяваше. — Говори се, че ти и лейди Виктория сте напуснали заедно Уайтс снощи. Аз пристигнах малко след като сте тръгнали. Вече предложи ли й ръката си?

— Забрави Виктория, Спенс. Не затова съм тук.

— Защо, по дяволите, тогава, и то в този ранен час? Да нямаш проблеми с ирландското девойче?

— Де да беше толкова просто — Джак промърмори, спомнил си целувката, която почти доведе до нещо повече и как го бе разтърсило това. — Моят проблем е, че нямам пари. Нямах намерение да стане така, но Виктория срещна Мойра миналата нощ, и аз трябваше да представя девойчето като мое протеже. За да спазя всички правила и да избегна грозни клюки по мой адрес, трябва да наема камериерка, която да се грижи за нея. В противен случай трудно ще намерим подходящи, желаещи за ръката ѝ, мъже. Тя няма богатство, което да я закриля.

— Изцяло одобрявам идеята, но съм затруднен и с нетърпение чакам да получа парите си от следващото тримесечие. Не искам родителите ми да разберат, че съм проиграл всичко. Няма да имам достъп до собственото си състояние още две години.

— Дяволска работа, какво стечение на обстоятелствата, нито един от нас не може да си позволи да плати цената на една камериерка.

Вчера спечелих няколкостотин лири, но ги дадох всичките на Петибоун да изплати някои от най-неотложните дългове.

— Имам идея — разпалено заяви Спенс. — Има толкова много камериерки в тази къща, майка ми дори не може да следи кои са и какво правят. Ще отида до кухнята, ще избира някоя и ще ти я заема за няколко месеца. Никой няма да пострада, и тя ще продължи да бъде в списъка на домакинството на Фенуик

— Очакваш една прислужница от кухнята да стане камериерка на Мойра?

— Да имаш по-добро предложение? — попита Спенс, доволен, че се намери толкова удобно разрешение. — Да отидем и да видим кого ще намерим в кухнята, и то преди родителите ми да са станали.

Младото момиче, което избраха за камериерка на Мойра, имаше потенциал, помисли Джак докато Спенс ѝ обясняваше какво се иска от нея.

— Камериерка на една дама? — попита Джили Скантиън, когато ѝ обясниха за временното ѝ преместване в домакинството на Джак Грейстоук — Ще се грижа за дама, която се възстановява от наранявания при инцидент с карета? Никога не съм била камериерка. — Прилично шестнадесетгодишно момиче, Джили бе руса, със сладко лице, сини очи и подкупваща усмивка. И бе най-невинното създание, което Джак бе срещал.

— Ще се научиш, Джили — уверено каза Спенс. — Не трябва да казваш на никого за това временно споразумение. Ще се погрижа с помощта на икономката никой да не те разпитва за нищо, след като се върнеш отново тук.

— Сигурен ли си, че можете да го уредите с икономката? — зачуди се Джак.

Спенс самоуверено му се усмихна.

— Старата сврака има слабост към мен. Ако я прилаская малко, ще се съгласи на какво ли не — той се обърна към Джили. — Иди със сър Джак Всичко ще бъде наред.

Девојката погледна скептично Джак Бе чувала за този скандален мъж Джак Грейстоук А и кой не беше? Тя се запита дали постъпва правилно, но само за миг. Всичко бе по-добро от това, да лъскаш тенджери и тигани от сутрин до вечер и готвачът да те хока, че не го правиш достатъчно бързо. Е, почти всичко. При първия намек за

непристойно държание от страна на Черния Джак, тя ще напусне къщата по-бързо от едно мигване.

— Хайде, дете — каза Джак, с досада усетил погледа на Джили. — Няма да те изям. Предпочитам по-светски жени. Много се съмнявам в успеха на това начинание, но ми се виждаш достатъчно интелигентна да научиш какво се очаква от теб.

— О, да, сър. Бързо схващам наистина. Ще събера нещата и ще се върна, преди да сте разбрал, че ме няма.

— Много ми помогна, Спенс. Надявам се всичко да стане както го планирахме. Мойра съвсем не е кротка госпожичка. Направих ужасен гаф, като заведох Виктория у нас миналата нощ

Спенс преглътна усмивката си.

— Да можех да видя сцената? Какво стана? Хвана ли ви... твоето... протеже в неловка ситуация?

— Нещо такова — сухо каза Джак, като си спомни изкусителните сладки устни на Мойра и нежната ѝ плът. — Но това нищо не значи. Надявам се, че ще мога да успокоя Виктория достатъчно, за да се омъжи за мен.

— Съмнявам се, че ще има нужда от много увещания — открито призна Спенс. — А между другото, чу ли последните клюки?

— Какви клюки? Слуховете в Лондон нямат край.

— Този слух е верен. Отнася се за лорд Роджър Мейхю, наследникът на стария граф Мейхю.

— Какво прави Мейхю сега? Нищо, свързано с този негодник, не би ме учудило. Знаеш ли, че е член на Хелфайър клуб? Той и приятелите му се опитаха да ме присъединят към него.

— Да благодарим на Бога, че си отказал. Говори се, че се измъкнал от страната под прикритието на нощта — сподели Спенс. — Всичко изглежда толкова мистериозно. Приятелите му отрекоха да са знаели за плановете му да пътува. Изглежда, е оставил неизплатени някои дългове. Родителите му са възмутени.

— Добро измъкване — отсече Джак.

4

Джак пристигна в Грейстоук Манър точно когато Мойра приключваше закуската си. Доста неудобно бе да се храни само с помощта на лявата си ръка, но тя успя да утоли глада си. Зарадва се, че я прекъснаха, когато Джак почука и влезе, следван от Джили. Бе започнало да ѝ омръзва само да се излежава.

— Добро утро — поздрави Джак с дрезгав глас. Беше му трудно да отклони погледа си от равномерно повдигащите се гърди на Мойра под чаршафа при спомена за вкуса на сладостно изкусителните розови връхчета.

— Това е Джили — каза той и побутна момичето напред. — Новата ти камериерка.

Джилли се взираше с ококорени очи в подпухналото и охлузено лице на Мойра, но успя да направи непохватен реверанс, след като Джак я побутна отново.

— Добро утро, милейди. Ще се постарая да съм ви полезна. Сър Джак каза, че сте преживяла злополука.

Мойра погледна стреснато Джак. Той знаеше, че тя не е милейди. Но предупредителният му поглед ѝ даде знак да не оспорва думите му.

— Да, инцидент с каретата — каза истината Мойра. — Сигурна съм, че ще се разбираме добре, Джили.

— Имате ли нужда от нещо, милейди?

— Топла вана — пожела Мойра. — Ако е възможно — добави тя, като отправи въпросителен поглед към Джак.

— Наистина е възможно. Намери Петибоун, Джили. Той ще донесе ваната и ще ти покаже къде са нещата. Ще ти отнеме няколко дни да научиш кое къде се намира в тази каменна грамада. Тръгвай сега и отнеси в кухнята празния поднос.

Джилли отново направи кратък реверанс, взе подноса от скута на Мойра и почти тичешком излезе от стаята в старанието си да се представи добре.

— Ако тя не ти хареса, ще намерим друга — рече Джак.

— Джили ще се справи. Не съм свикнала да ми прислужват. Ако не бях наранена, не бих имала нужда от камериерка.

— Тя е необходима от гледна точка на благоприличието — сухо обясни Джак — Ако си забравила, напомням ти, че съм отговорен за счупената ти ръка и раните. А сега, имаш ли някакви други желание?

— Да. Кога мога да стана от леглото? Не съм свикнала да се излеждавам. Искан да получа дрехите си.

Той ѝ хвърли преценяващ поглед. Тя наистина изглеждаше по-добре, установи той. Ожулванията избледняваха и отоците по лицето започваха да спадат.

— Доктор Дъдли отби ли се вчера?

— Да. Каза, че нещата вървят добре и не развивам пневмония, както се опасяваше, че ще стане. Той гипсира ръката ми и каза, че остане така до четири седмици.

— Тогава можеш да ставаш от време на време, но без да се преуморяваш. Ще кажа на Петибоун да ти върне дрехите. Предполагам, че ги е поправил и почистил. Което създава нов проблем. Ти ще имаш нужда от дрехи, подходящи за новото ти положение в обществото.

— Положение? — сопна се Мойра. — Сигурно имате предвид това, което измислихте с лорд Фенуик.

— Да, милейди — каза Джак и присмехулно я изгледа. — Отсега нататък към теб ще се обръщат като лейди Мойра Грийли. О'Туул е твърде обикновено. Тъй като ще прекарваме доста време заедно, ще те наричам Мойра, а ти мен — Джак. Уговорихме се. Аз ще изпратя шивач да вземе мерките ти, за да ти подготвят подходящ гардероб.

— Не ми харесва това. Няма ли да си създадете неприятности?

Джак високо се изсмя.

— Кой би могъл да оспори твърдението, че си далечна моя родственица? Освен — добави той леко заплашително — ако има нещо, което още не си ми казала. Ами предишните ти работодатели? Няма ли да те разпознаят, когато ги срещнем на светски събирания?

— Те са възрастни и рядко посещават светски събития — каза Мойра. Дори и да го направят, няма да ме познаят облечена в красиви дрехи — тя реши да не споменава лорд Роджър, защото вероятно все още беше в чужбина.

— Тогава не виждам нищо, което може да осуети нашите планове. Щом осигурим подходящи дрехи и усвоиш по-изисканите правила на етикета, ще те представя в обществото. Ако си съгласна, още утре можем да започнем с обучението ти. Можеш ли да свириш на някакъв инструмент? Пееш ли? Или танцуваш?

— Свирия на клавесин и мога да пея — гордо каза Мойра. — Но никога не са ме учили да танцувам.

Джак бе изумен. Мойра не само говореше като аристократка, но я бяха научили да свири и пее. Защо ли родителите и са я образovali по-добре, отколкото изискваше общественото им положение? Тук някъде се криеше загадка, и той трябваше да я разкрие.

— Аз ще те науча да танцуваш.

Разговорът им прекъсна, когато Петибоун внесе коритото.

— Веднага ще донеса гореща вода, милейди.

— Ще те оставя да вземеш вана — каза Джак, като извърна глава. Само мисълта за Мойра във ваната го накара да се облее в студена пот. Не приличаше на себе си, изобщо не можеше да се познае. Жените му бяха нужни, за да се чувства добре, но изгарящото желание към Мойра го объркваше. Тя излъчваше сексапил и чувственост, без дори да осъзнава това. Не би трябвало пропаднал тип като него да се поддава на чувствата, но тя му въздействаше.

В Уиткомб е пълна досада, помисли Джак, докато си проправяше път към игралната маса. Той мразеше тълпата, но играта изглеждаше обещаваща. Повечето правеха високи залози и можеха да си ги позволят. Ако има късмет, а той усещаше, че ще му върви днес, ще се прибере с достатъчно пари, за да плати разносните за новите тоалети на Мойра.

— Реших да ти простя.

Джак се обърна към Виктория и изобрази усмивка на лицето си.

— Ще съм ти безкрайно задължен — ироничният му тон не стигна до съзнанието ѝ.

— Съмняваше ли се? Никой не може да ти свети нощем. Ще отидем ли днес у дома, за да ти покажа колко много те ценя.

— Ще дойда при теб, щом свърша с играта — каза Джак. — Остави входа за прислугата отворен. Сам ще дойда до стаята ти.

— Ще те чакам — гърлено изгука Виктория. — Не закъснявай.

Необяснимо защо, Джак не почувства почти никакъв ентузиазъм от дръзката покана на Виктория. Преди няколко дни щеше да посрещне с жар мисълта за няколко часа в леглото на Виктория. Сега се надяваше да събере достатъчно енергия за събитието.

Играта се оказа успешна и Джак спечели няколкостотин лири. Не можеше да си спомни някога да е имал такъв късмет — едва успяваше да покрие най-насъщните си разноски. Може би не съм роден играч, помисли той, докато прибираше спечеленото. За втори път Джак Грейстоук признаваше, че прекалява с алкохола и хазарта, и сериозно се замисли да се откаже от тях. А тази мисъл го изплаши до смърт. Нещо ставаше с него, и то не му харесваше, никак не му харесваше.

Помисли, че това сигурно е дело на лейди Амелия, докато прибираше пелерината си, и се отправи навън в суровата нощ. От онзи паметен ден, когато семейният призрак реши да го навести, нищо не беше същото. Дали лейди Амелия осъзнаваше колко е късно да го спасява? Вече бе спазарил душата си с дявола.

Реши, че има нужда от чист въздух, и освободи кочияша си. Измина краткото разстояние до дома на Виктория пеша. Освежителният въздух проясни мислите му и той видя нещата такива, каквито са. Имаше нужда от парите на Виктория. И все пак мисълта, тя да стане негова жена го охлади по-ефективно дори от студения нощен въздух. Джак не беше сигурен, че вярва в любовта, но мислеше, че в една връзка трябва да има нещо повече от страст. А към Виктория изпитваше само това, макар, трябваше да признае, напоследък дори и това чувство започваше да избледнява.

А какво ли щеше да стане след няколко години брак с нея?

Джак реши, че една женитба няма да го промени. Той пак ще има една-две любовници, ще играе комар, ще пие и ще търси удоволствия на необичайни места. И Виктория ще продължи със сърдечните си афери, след като страстта им се охлади, което несъмнено щеше да стане. Картината не бе никак привлекателна, но Джак не виждаше алтернатива. Имаше отчаяна нужда от пари.

Получи силно главоболие от всички тези мисли и загуби желание да спи с Виктория. Не би било добре и за двамата, ако отиде при нея в това състояние. Като се надяваше, че тя ще му прости неизпълненото обещание, той се обърна и тръгна обратно към Грейстоук.

На следващия ден Мойра се почувства достатъчно добре и слезе да огледа къщата. Облече с помощта на Джили скромната тъмна рокля от шевиот и тръгна от стая в стая. Усети чара и извехтялото великолепие на неподдържаната сграда Някога трябва да е била забележителна, реши Мойра. Все още можеше да стане впечатляваща ако се поднови и възстанови предишната ѝ елегантност. Но това би погълнало доста средства с които Джак не разполагаше.

Джак откри Мойра в приемната. Оглеждаше картините по стената.

— Теб търсех. Как се чувстваш?

— Доста добре, благодаря, сър Джак.

— Наричай ме просто Джак. Титлата ми е доста скромна рядко я използвам. Само Петибоун настоява да ме нарича сър Джак. Мислех да поговорим, за да преценя способността ти да водиш интелигентен разговор на различни теми.

Първият ми урок, така ли, Джак? — рязко попита Мойра, давайки израз на темперамента си.

Той се ухили.

— Не ти липсва чувство за хумор, това е добър знак. Да отидем в кабинета. Там е по-уютно от приемната. Срецнах Джили в коридора и ѝ поръчах да донесе нещо освежаващо.

— Първо ми разкажи за хората от тези портрети. Кой са те?

— Моите прадеди — каза Джак. — Господи, не съм ги разглеждал от години.

— Това трябва да е баща ти — Мойра посочи достолепен мъж, седнал сковано със съсредоточен поглед. — Приличаш на него.

— Почина когато бях на дванадесет години. Майка ми е отдясно.

— Красива е. Имаш нейните очи. Коя е другата дама?

— Лейди Амелия, моя пра-пра-прабаба. Тази къща е била построена за нея.

— Изглежда тъжна.

— Имала е основателни причини. Синът е умрял като пълен пройдоха. Говори се, че тя се появява от време на време тук, като се опитва да спаси онези, които ги заплашва съдбата на сина ѝ.

Мойра ококори очи.

— Виждал ли си я?

— Не вярвам в духове — рязко заяви Джак. — Хайде. Скоро ще ни донесат напитките.

Няколко минути по-късно седяха в кабинета, огрени от топлината на камината. Джили донесе чай и отиде да помага на Петибоун да приготви вечерята.

— За какво ще говорим? — попита Мойра като деликатно отпиваше от чашата Джак внимателно я наблюдаваше, за да оцени маниерите и държанието ѝ на масата. Видяното очевидно го задоволи.

— Трябва да отбележа, че родителите ти добре са те възпитали. Сигурна ли си, че никой от тях не принадлежи към аристокрацията? Не е необичайно жена от висшето общество да се влюби и омъжи за човек, който не е от нейната класа. Или може би баща ти се е оженил за жена от простолюдието.

— Баща ми притежаваше малка ферма. Мама нямаше родители. Тя е била отгледана от монахини, след като майка ѝ е починала при раждането ѝ. Баба ми е била дъщеря на собственик на странноприемница. Мама никога не узнала името на баща си. Винаги е страдала, че е незаконно дете, но татко много я обичаше и никога не е поставял под съмнение решението ѝ да ни възпита далеч по-добре, отколкото го изисква нашето положение в обществото.

— Странно — размишляваше Джак — Защо е нужно образование на дъщерята на един фермер? Ти нямаш причини да се наречеш дама. Има неща, които не искаш да ми кажеш, Мойра. Например защо беше на улицата късно през нощта по време на вилнееща буря? Любовникът ти ли те изостави? Проститутка ли си?

Мойра непохватно стана, като поддържаше наранената си ръка. Крехката ѝ фигура се стегна от гняв и ярост и златистите ѝ очи заискриха с опасен блясък:

— Вие, сър, не сте никакъв джентълмен! За да бъдем точни — може и да не съм дама по произход, но не съм проститутка!

Джак я изимитира, като повдигна ъгълчетата на устните си:

— Ако бъдем точни — повтори той — аз не съм джентълмен.

— Дължите ми извинение, сър.

— Седни, Мойра. Ще се извиня, когато чуя обяснението ти. — Господи, тя бе прекрасна в яда си. С пълни устни и тръпнещи гърди, тя

излъчваше неустоим сексапил, който го привличаше и очароваше. Той завиждаше на любовника ѝ, ако имаше такъв.

— Не ви дължа никакво обяснение — настоя Мойра, твърде разстроена, за да седне отново. — Щом ще споделяме опасенията и тревогите си, трябва да ви кажа, че не ви вярвам. Вашият грандиозен план за моето бъдеще е подозрителен. Защо ще ви е грижа какво ще се случи с мен? Моите проблеми не са ваша работа.

Джак измъкна дългото си тяло от стола.

— Аз ги приемам като моя. Чувствам се отговорен за теб. По-скоро съм склонен да ти намеря съпруг, отколкото да позволя присъствието ти да наруши плановете ми за женитба. Видях реакцията на лейди Виктория при вида ти. Няма да е никак добре да имам красива жена под моя опека, когато доведе годеницата си тук

— Ще се справя и сама.

— Не се съмнявам. Искам да чуя истината, Мойра. Какво правеше на улицата, когато каретата ми те блъсна?

Мойра извърна глава. Не желаше да разкрива истината, защото се страхуваше, че ще се озове в Нюгейт. За голямо нейно съжаление осъзна, че наистина се нуждае от покровителството на Джак. Понеже той, изглежда, повярва на предишните ѝ лъжи, тя реши да измисли още една.

— Много добре. Имах среща с... любовника си. Казах му, че съм уволнена, защото младият син на господарите ме ухажда, близо до истината. Помолих го да се ожени за мен, но той се ядоса, защото нямах вече никакви доходи. Изостави ме. Тичах след него да го моля да размисли пак, когато каретата ви ме блъсна.

Ето. Каза го. Сега се надяваше, че той ще престане да настоява за обяснения.

— Така си и помислих — каза Джак с едва доловимо разочарование. Той се бе надявал — е, трябваше да е по-реален в преценките си. Красива жена като Мойра не може да няма любовници. Замисли се дали нарочно не е подмамила сина на работодателите си. — Изборът ти на любовници е под всякаква критика.

Мойра не отговори.

— Няма значение — вдигна рамене Джак. — Не е нужно да споменавам, че ако аз бях твой любовник, щях да бъда далеч по-внимателен с теб.

Той хвана брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към себе си, за да я погледне в очите.

— Забрави миналото. Мисли за бъдещето. Ти си достатъчно умна, за да убедиш всеки мъж, че си невинна девойка. Почти успя да ме заблудиш — усмихна се, но очите му останаха сериозни.

В златистите очи на Мойра проблесна стаена болка, докато се взираше в неговите очи. Тя не заслужаваше упреците му, но точно това получаваше. Мъж с красотата и чара на Джак би могъл да има всяка жена, която пожелае. Защо трябва да вярва на обясненията за интереса му към нея? Джак смяташе, че трябва да поеме отговорност за нея, нищо повече.

— Какво мислиш, Мойра? — провлачено попита Джак, когато съзря как очите ѝ потъмняха. — Може би се питаш дали съм по-добър от последния ти любовник? — ръката му пусна брадичката ѝ, спря се на рамото и продължи към гърдите ѝ. Осъзнаваше, че върви по опасна пътека, но не можеше да спре. Мойра може да е опитна жена, но излъчваше сладка невинност, която го провокираше. Сладка невинност и чисто изкушение — експлозивна комбинация!

Мойра затаи дъх, почувствала горещата следа, която оставяше погледът, пропъзлял по тялото ѝ след ръката му. Гърдите ѝ лумнаха от тази горещина и от интимната ласка. Дълбоко в нея пламна искра, която се разгаряше все по-силно под въздействие на докосването му. Тя усети как връхчетата на гърдите ѝ се стягат в дланта му и се отдръпна уплашено:

— Престанете!

Джак въздъхна със съжаление и отдръпна ръката си.

— Права си. Колкото и да ми се иска да продължа, страхувам се, че още не си готова. Освен това, не искам да се обвързвам емоционално. Поне докато не ти намерим съпруг. След като успешно сключиш брак, ще можем да се насладим по-пълно на взаимното ни привличане.

— Вие мислите, че няма да бъда вярна на съпруга си? — възмути се Мойра.

— Какво мисля аз, е без значение.

— Вие не ме привличате. Вие сте разюздан развратник и нехранимайко. Не виждам какво мога да харесам във вас.

— Така ли? — лениво провлачи той.

Джак не можеше да пренебрегне предизвикателството. Протегна ръка към нея и я привлече. Целува я дълго и страстно, като прокара език през полуотворените ѝ устни и я потопа в грешна самозабрава. Излъчваше дъх на подправки, горещ и вкусен. Преди да осъзнае какво прави, тя отвърна на целувката му.

Джак се наслаждаваше на целувката прекалено. Отдръпна се с усилие. Беше цяло чудо, че Мойра отвърна на целувката му и го възпламени извън всякакъв контрол. Гледаше като омагьосан пулсирането на бялата ѝ шия и едва се сдържаше да не впие устни в нея.

— Не исках това да се случи — гласът му беше странно пресипнал и той шумно се изкашля, за да го прочисти. — Мисля, че достатъчно говорихме днес. Ти си уморена. Трябва да почиваш, за да възстановиш силите си. Ще имаш нужда от тях, когато те въведа в обществото. Предричам ти моментален успех. Ще бъдеш сензация. Ще те омъжим за нула време. Утре ще обсъдим важните събития на деня и ще говорим за литература. Една жена трябва да знае къде да спре, преди да стресне с интелигентността си възможния избраник

Мойра се обърна и избяга. Дълго след това се бореше за въздух и трудно възстанови равномерното си дишане. Осъзна се чак в стаята си, където магнетичният чар на Джак не можеше да я достигне. Джак Грейстоук бе твърде напорист, твърде смел и красив. Тя не му подхождаше.

Следващите няколко дни Джак и лорд Фенуик поставиха Мойра на изпитание и я подложиха на кръстосан огън. Тя бе информирана за новините на деня. Научи се как да сервира чай. Усвои основните правила на етикета и начина на общуване в средите на аристокрацията. За радост на Джак, тя можеше да говори добре по много от темите и бързо схващаше същността на нещата, които ѝ бяха непознати.

През това време наеха моден шивач, който трябваше да подготви пълен комплект тоалети. След седмица пристигнаха две всекидневни рокли, а три се очакваше да станат готови, преди Мойра да се появи в обществото. Дневните ѝ рокли бяха по-хубави от всички, които бе имала досега, и тя се чудеше откъде Джак е намерил пари, за да плати за тях. Надяваше се да не е взел от лейди Виктория.

За огромно нейно облекчение двамата рядко оставаха насаме. Ако не Спенсър Фенуик, то Петибоун или Джили винаги бяха наоколо. Две седмици след като бе пристигнала в Грейстоук, Джак обяви, че е готова за уроците по танци. Когато Мойра пристигна в приемната за първия си урок, учудена видя Петибоун седнал зад клавесина, а килимът бе навит на руло.

Първият урок бе пълен провал. Мойра изобщо не можа да се концентрира върху стъпките, защото я смущаваше близостта на Джак — могъщите му ръце я обгръщаха и топлината на тялото му я изгаряше. Дори когато танцът ги отдалечаваше един от друг, тя продължаваше да усеща горещина там, където бе я държал. Когато ѝ показваше стъпките на валса, Мойра така се обърка, че Джак вдигна отчаяно ръце.

— Какво става с теб? Грациозно създание като теб би трябвало лесно да схване.

— Не ѝ се карай — намеси се Спенс. — Справя се по-добре, отколкото има право да очаква всеки от нас. Тя е провинциално момиче, не аристократка.

Джак се вгледа в Мойра и видя много повече от едно провинциално момиче. Красотата ѝ бе направо ослепителна, интелигентността ѝ можеше да се мери с неговата. Мойра го озадачаваше. Беше съвсем различна от представата му за бедна фермерска дъщеря. Беше убеден, че може да премери сили с която и да е чистокръвна аристократка. Тя е енигма, реши Джак, и завидя на предишните ѝ любовници.

Сърцето на Мойра продължи да бие учестено и гръмко като там-там в ушите ѝ, докато Джак я гледаше втренчено. Какво ли си мисли, зачуди се тя. Не беше ли достатъчно забавна? Мисълта, че я подготвя за друг мъж, я караше да се чувства странно и некомфортно.

— Може ли да продължим утре? — каза Мойра, потресена от собствените си мисли. — Получих достатъчно уроци за един ден.

— Разбира се — съгласи се Джак. — Ще ти е по-лесно да танцуваш, когато махнат гипса от ръката ти.

Той я проследи с поглед, и отново остана смаян от красотата ѝ. Хрумна му, че трябва да е благодарен на лейди Амелия за срещата с нея. Тази малка шега го забавляваше невероятно. Двете хиляди лири на Спенс вече почти бяха в джоба му.

— Изглеждаш увлечен по Мойра — каза той, внимателно наблюдавайки приятеля си. — Внимавай, Джак. Дамата има характер.

Наложи се да откъсне мислите си от Мойра и да се съсредоточи върху думите му. Усмихна се развеселен:

— Не се тревожи, Спенс. За мен Мойра означава две хиляди лири, точно колкото ми дължиш, когато тя си намери богат съпруг. И ще го направи, виждаш добре. С наша помощ и красотата си, как би могла да не успее?

— Опасявам се, че си прав — Спенс въздъхна със съжаление. — Надявах се да спечеля сивите коне. Ще изглеждат страхотно впрегнати в нашата карета. Но тя още не е сгодена, приятелю. И ако не внимаваш, може теб да оплете в мрежите си.

Странно неспокоен от тази забележка, Джак се изсмя нервно:

— Трябва да се ожения по сметка, а не за малка ирландска пеперуда, която е имала твърде много мъже за моя вкус.

— Сигурен ли си? Каза ли ти, че е имала любовници? Изглежда толкова невинна.

— На това разчитам. Не искам бъдещите кандидати да се съмняват в невинността ѝ. Призна, че е имала любовна среща онази нощ, когато я блъснах с каретата.

Разочарованието на Спенс бе очевидно.

— Е, добре. Дотук с илюзиите. Представях си хиляди варианти, включително как спасяваме невинна девица.

— Ти си мечтател, Спенс — в гласа на Джак прозвуча странна нотка, която накара приятеля му с носталгия да си спомни за стария Джак. — И двамата още от началото знаехме каква е Мойра и решихме да се включим в играта. Правим това за забавление, помниш, нали, и за да се освободя от нежелана отговорност. В края на краищата моята карета я нарани.

Трябваше да знае, че Джак не би позволил жена да обсеби мислите му, размишляваше Спенс по повод думите му за Мойра. И все пак му се струваше, че между тях има нещо, което убягваше от погледа. Въздухът сякаш вибрираше около тях, когато бяха заедно. Спенс почти усещаше напрежението. С всяка минута историята ставаше все по-интересна и с нетърпение чакаше развързката.

— Сигурен ли си, че не те привлича? — любопитства.

— Аз съм мъж, Спенс. Този отговор задоволява ли те? Кой мъж не би бил привлечен от нея? Но нямам намерение да си губя ума.

Изглежда, отговорът бе удовлетворителен.

— Кога мислиш, че ще е готова за представяне в обществото?

— Когато махнат гипса от ръката ѝ, ще е достатъчно добре обучена и готова за среща с добрия тон. Мисля, че балът в Грисуолд е най-подходящ за въвеждането ѝ. Получих покана едва вчера.

— Предложи ли вече на лейди Виктория?

Джак неловко смени позата си. Спомни си безбройните оправдания, които съчиняваше пред Виктория напоследък, за да обясни липсата на внимание от негова страна. Тя никак не бе доволна, особено когато не отиде при нея след Уиткомб. Всъщност Джак правеше всичко възможно, за да избегне срещите.

— Не още. Но скоро. Планирам сватба през пролетта.

— Покани ме на церемонията — каза Спенс. — Е, трябва да тръгвам. Ще се видим ли утре в Уайтс?

— Може би — небрежно отвърна Джак. Не искаше да признае на Спенс, че комарът вече не го привличаше като преди. Нито безпаметното пиене. Лейди Амелия бе обърнала наопаки живота му, и дано е доволна.

Две седмици по-късно свалиха гипса от ръката на Мойра. Тя я раздвижи и се усмихна, когато установи, че не я боли.

— Като нова — сияещ обяви докторът. — Не се препоръчва да се вдигат тежести за известно време, макар че се съмнявам сър Джак да допусне подобно нещо. Разбрах, че сте негова повереница.

По тона на лекаря Мойра усети — той не вярва на съчинената от тях история.

— Да, ние сме далечни роднини.

— Разбира се — не особено убеден отговори докторът. — Е, млада госпожице — пожелавам ви късмет. Надявам се, повече да нямате нужда от услугите ми.

— Доста е бързив, нали? — отбеляза Джили, след като докторът си тръгна. — Опитваше се да намекне за нещо непристойно. Защо? Сър Джак според мен се държи като истински джентълмен.

— Благодаря ти, Джили, но мисля, че не ме познаваш много добре. Малко хора биха ме нарекли джентълмен.

Очите на Мойра се разшириха, когато видя Джак, изпълнил рамката на вратата. Изглеждаше възхитително — в тесни прилепнали панталони и черно сако, което стоеше като излято на атлетичната му фигура и широките рамене. Внушителното му присъствие бе направо опасно — само видът му бе достатъчен кръвта да кипне във вените ѝ. Той прекоси стаята и спря пред Мойра.

— Докторът каза, че ръката ти е като нова. Как я чувстваш?

— Доста добре — отвърна Мойра и я сгъна.

— Радвам се — внезапно осъзнал, че Джили се е вторачила в тях, Джак добави: — Можеш да тръгваш, Джили. Искам да говоря с господарката ти насаме.

— Какво е това, което трябва да ми кажеш на четири очи? — попита Мойра, когато Джили излезе.

— Едва ли искаш тя да разбере, че не сме никакви роднини. Харесват ли ти новите дрехи?

— Прекрасни са — призна Мойра. — Никога не съм имала толкова изискани рокли.

— Почакай да видиш балните тоалети. Избрах модели, които ще подчертаят фигурата и тена ти. Мисля, че ще останеш доволна.

— Вече танцувам по-добре — каза Мойра и много ѝ се искаше Джак да похвали напредъка ѝ.

— Така е. Няма какво повече да се желае. Ти надхвърли и най-смелите ми очаквания. Лондон ще бъде в краката ти. Очаквам да се омъжиш още преди да настъпи пролетта.

Топлината на комплиментите му изстина рязко, когато Мойра си представи себе си омъжена за непознат. За друг, а не за Джак. Господи, откъде дойде тази мисъл в главата и? Тя не би взела за съпруг мъж като Грейстоук дори да ѝ го сервираха на сребърен поднос. Такъв порочен негодник ще изостави брачното ложе още преди да е изстинало.

— Не си ли доволна? — попита Джак, озадачен от мълчанието ѝ. — Ще можеш да доведеш семейството си в Лондон. Или да им помогнеш финансово, ако решат да останат в Ирландия.

— Разбира се, че съм — тросна се Мойра. — Всичко е добре, стига да не завися от теб. Как се развиват твоите планове относно

женитбата? Лейди Виктория прие ли предложението ти?

Джак отвърна поглед.

— Все още не съм й предложил ръката си. Бях много зает да те подготвям за представянето пред обществото. Не очаквам проблеми. Да се ожения за пари, е важно за мен, както е и за теб. Предполагам, бих могъл да поискам пари от братовчед си, но не съм склонен да се моля за пари.

— Братовчед ти?

— Да, херцог Ейлсбъри. Въпреки че не сме близки, той е приятен мъж и се уважаваме. Баща му и майка ми са роднини. Майка ми се е омъжила за човек на по-ниско стъпало в социалната стълбица, но това никога не ме е притеснявало. Младият Уилям скоро ще се ожени за избраницата си и не след дълго очаквам да се появи наследник Уил и аз нямаме други живи роднини.

— Твоят братовчед е херцог? Не знаех, че имаш толкова високопоставени роднини.

— Титлите не ме впечатляват, нито наконтените франтове. Желая щастие на младия Уилям като херцог. Никога не съм се прехласвал по титлата, и той го знае. Тя се наследява по мъжка линия, и затова сам го окуражих да се ожени и да създаде наследник. Аз съм доволен от съдбата си, да бъда черната овца в семейството.

Очите на Мойра проблеснаха закачливо:

— Черно ви отива, сър Джак. Чудесно ви стои.

Джак отметна глава и се изсмя:

— А вие, лейди Мойра, ще очаровате Лондон с красотата и остроумието си. Бих желал...

Мойра наостри уши:

— Какво бихте желал, сър Джак?

Той я изправи и я прегърна.

— Бих желал аз да съм мъжът от онази нощ. Бих желал аз да съм твоят любим.

— Бих желал аз да съм твоят любим — повтори Джак, когато Мойра изглеждаше изумена от признанието му. — Ти си истинско изкушение, осъзнаваш ли това?

Очите им се срещнаха и в този момент, изпълнен с искряща вибрираща тишина Мойра осъзна, че напълно губи самообладание. Тялото ѝ бе натежало от изгарящ копнеж, женската ѝ същност влажно пулсираше в очакване и желание, което ѝ бе напълно непознато. Тя се опита да отрече въздействието на Джак, но осъзнаваше само все пожарката топлина, която излъчваше настойчивият му поглед и топлината на разгорещеното му тяло.

Когато опита да отговори, устните на Джак покриха нейните — силно и безмилостно настойчиви. Стопи се и последният остатък от самоконтрол и тя усети как коленете ѝ омекват. В гърлото ѝ приглушено прозвуча въздишка. Устата му се отвори над нейната. Езикът му се стрелна покрай полуотворените ѝ устни и зъбите ѝ — той се опиваше от вкуса ѝ, като езикът му се оттегляше, и отново напираше, така изживяваше това, за което копнееше тялото му. Тя усети твърдостта на мъжествеността му, притисната в меката извивка на корема ѝ. Усети как ръцете му гаят гърдите ѝ и я обхвана неконтролируемо желание — остро и силно, чиято жар запали кръвта във вените ѝ. Чувството беше упойващо. Тя никога не бе изпитвала нещо подобно и нямаше с какво да сравни неописуемото удоволствие, което я разтърсваше до мозъка на костите ѝ, породено от ласките и вкуса на устните му. Беше прекрасно и първично.

Мойра вдигна ръце и го прегърна, като устните ѝ, впити в неговите, отрониха лека въздишка — разумът ѝ замлъкна пред силата на инстинктите, които я завладяха. Нейното удоволствие разпали още повече глада му и той я притисна съвсем до себе си, тя усети вкуса му, той направо я изпиваше с устни. Когато я насочи към леглото, Мойра изведнъж възвърна част от разума си и в съзнанието ѝ прозвуча сигнал

за опасност. Отдръпна се със сила, породена от отчаяние, като дишаше тежко, а очите ѝ го гледаха враждебно.

— Ти палиш огън в душата ми — призна дрезгаво Джак. — Мисълта, да те любя, ме влудява. Когато съм с теб, не мога да мисля за нищо друго. Ти си загадка, Мойра О'Туул, очарователна и мистериозна. — Той обхвана с пръсти медальона, окачен на златна верижка на врата ѝ. Не можеше да си обясни, а се питаше не за първи път, защо тя толкова много държи на него. — Откъде имаш този медальон? Може би ти го е дал някой от любовниците ти?

— Няма нищо загадъчно в мен, сър. И ако искате да знаете, медальонът е принадлежал на баба ми, след това на майка ми. Сега принадлежи на мен.

— Какво ще правим с привличането между нас? — нежно попита Джак, забравил за медальона, и се наведе да целуне пулсиращата веничка на врата ѝ. Светът се завъртя отново около Мойра. — Да се държим делово и неутрално, е твърде трудно за негодник като мен.

— Така е най-добре — тя се отдръпна.

— За Бога, Мойра, и преди си имала любовници. Какво значение има, дали ще имаш още един?

Бузите ѝ порозовяха. Заслужаваше си го, след като излъга Джак за несъществуващия любовник

— А лейди Виктория? Не мисля, че тя лесно прощава. Нито е жена, която би споделила любовника си с други.

Той избухна в смях.

— Ти със сигурност не вярваш, че ще бъда верен съпруг на Виктория, след като се оженим. Защо, според теб ме наричат Черния Джак? Не съм светец, Мойра. Дори и лейди Амелия вече не може да ми помогне.

Тя го погледна озадачено.

— Искаш да кажеш семейният призрак? Тази, чийто портрет видях в хола?

— По дяволите лейди Амелия. Да поговорим за теб. Искам те, Мойра, а аз винаги получавам това, което искам.

— Досега — рязко изрече Мойра. Съжаляваше жената, която щеше да се омъжи за Джак Грейстоук Той бе прекалено красив,

прекалено арогантен и твърде самоуверен. Не го познаваше достатъчно, за да може да му се довери.

— Искаш да отречеш чувствата ми? Чувствата ни? Мога да усетя кога една жена желае да бъде отведена в леглото. Целувките ти ми подсказват, че изпитваш същата страст като мен и споделяш желанието ми да изживеем докрай нашето взаимно привличане.

Златистите зеници на Мойра заблестяха от гняв.

— Вие сте арогантен, самозабравил се долен тип, сър Джак. Бих могла веднага да се откажа от маскарада, замислен от вас и лорд Фенуик, и то без никакво съжаление.

Джак вдигна вежди.

— Би могла? И къде ще отидеш? Нямах пари, доколкото знам. Няма вероятност да си намериш работа. По собственото ти признание, любовникът ти не иска да има нищо общо с теб. Ти имаш нужда от мен, Мойра. Бих казал, че двамата имаме нужда един от друг — очите му се усмихваха, ъгълчето на устните му иронично потрепваше и той изглеждаше много самоуверен. Мойра изпита желание да го удари и така да изтрие самодоволната усмивка от лицето му.

— Няма как да знаете от какво имам нужда — отбеляза Мойра. — Запазете страстта си за вашата годеница и любовниците си. Не ме интересува. Обещахте ми богат съпруг, и това искам.

Думите на Мойра прозвучаха практично, но бяха продиктувани от отчаянието ѝ. В последното писмо от брат ѝ се загатваше за задънената улица, в която се намира, и колкото по-скоро бе в състояние да го подпомогне финансово, толкова по-добре.

Светлината в очите на Джак угасна и той се отдръпна от нея.

— Нека бъде по твоему, Мойра. Никога не съм насилвал жена, било то и проститутка...

Той не довърши изречението си, но Мойра разбра, че има предвид нея. Какво друго би могъл да си помисли, след като го накара да я приеме за лека жена, която кръстосва улиците, а не невинна девственица?

— Ще ти намерим богат съпруг, и ти ще поемеш живота си с леко сърце. — *Да представим жена с твоите... хм... дадености за дама, ще бъде безкрайно забавно и изгодно, при изгледите за придобивка на две хиляди лири, помисли Джак, но не го изрече на глас.* — В събота вечер има един бал. Това е най-подходящият момент да те

въведа в обществото. А сега, ако ме извиниш, ще се отбия при лейди Виктория днес следобед. Това е възможно най-удобният момент да ѝ направя предложение. До пролетта и двамата ще се сдобием с подходящите брачни партньори. Приятен ден. Днес няма да вечерям с теб. Вероятно лейди Виктория ще реши да отбележи по подобаващ начин нашия годеж

— Приятен ден, сър — хладно отговори Мойра, съвсем наясно какво тържество ще предложи лейди Виктория на изключително мъжествения си годеник. Не осъзнаваше защо мисълта за интимността на Джек и Виктория я караше да се чувства физически зле.

Джек затръшна вратата с овладян гняв. Не искаше от Мойра нищо, което не е предлагала на други. Знаеше, че привличането между тях криеше заплаха за бъдещите му планове с Виктория, но не можеше да възпре чувствата си. Сякаш стремително вървеше към някаква непонятна развръзка, воден от невидима ръка. Проклет да е, ако позволи това да попречи на плановете му! Отнасяше се за неговия собствен живот и, дявол да го вземе, той го живее така, както желае. Беше доволен от съдбата си, докато почти не прегази тази ирландска госпожичка, отхвърлена от любовника си. Да се забавлява и да си осигури богата съпруга, бяха единствените цели в живота му. Нямахше търпение да намери нищо неподозиращ мъж, на когото да прехвърли прелестите на жената със съмнителна репутация, която бе приютил в дома си. И по възможност най-скоро.

— О-хо, милейди, изглеждате като принцеса — въздъхна Джели с копнеж. — Сър Джек ще остане наистина доволен. Обзалагам се, че тази вечер ще засенчите всички красавици на бала. Ще се сдобияте със съпруг за нула време.

Мойра се взираше като омагьосана в стенното огледало, невярваща на очите си, без да може да проумее, че гледа собственото си отражение. Бяха донесли балната рокля едва този следобед. Сребрилата материя проблясваше с виолетови оттенъци, нежно обхванала гърдите ѝ, изящно подчертаваше талията ѝ и се спускаше в царствени дипли. Деколтетото изкусително следваше извивката на гърдите ѝ, без да ги открива прекалено, а дългите ръкави довършваха елегантния силует.

Джили грижливо бе вдигнала и подредила лъскавите ѝ къдрици високо на главата ѝ, и те примамливо трептяха и очертаваха деликатните черти на лицето ѝ. Ако Мойра не гледаше собственото си отражение в огледалото, би се заклела, че подобна трансформация е невъзможна И все пак — опровержението бе пред очите ѝ.

— Ласкаеш ме, Джили — прояви скромност Мойра. — Донеси ми наметалото. Не бива да караме сър Джак да чака.

Джак ставаше все по-нетърпелив. Крачеше неспокойно напред-назад и през две секунди поглеждаше нагоре по стълбите. Беше нервен като майка, която за пръв път ще представи дъщеря си пред обществото. Толкова много зависеше от това, как аристокрацията ще възприеме Мойра. Той се нуждаеше от двете хиляди лири на Спенс, за да подготви женитбата си с лейди Виктория, а Мойра имаше нужда от богат съпруг, който да го освободи от отговорността му за нея.

Предложението му за женитба мина без всякакви засечки до момента, когато Виктория постави едно условие. Тя отказа да се омъжи за него, докато неговото протеже не намери съпруг и не създаде свой дом. По дяволите! Ако скоро не се сдобие с достатъчно финанси да ремонтира Грейстоук старата сграда ще се сгромоляса над главата му. За облекчение на Джак майката на Виктория ненадейно бе пристигнала и това бе повод да се извини елегантно и да си тръгне, вместо да измисля извинения за нежеланието си да остане и да прекара с нея нощта, както би станало, ако е сама. Собственото му нежелание го озадачаваше. До неотдавна той с удоволствие прекарваше нощите си с Виктория и изобщо не ги считаше за задължение.

Празните му джобове би трябвало да го карат да бъде понтусиазиран в усилията си да предразположи Виктория. Включително и с това, да намери съпруг на Мойра От друга страна представата за Мойра в прегръдките на друг мъж го караше да се чувства некомфортно. Предполагаше, че това чувство ще отшуми, когато и двамата успеят да си осигурят сигурността на брака.

Джак спря в подножието на стълбите и погледна нагоре. Онемя от гледката пред очите си. Окъпана в мекия сребърен блясък на роклята си, ефирна като ангелско видение, Мойра сякаш не стъпваше по стълбите. Сякаш нозете ѝ не докосваха стъпалата под нея, а невидими криле я носеха надолу към него, където той стоеше замрял в очакване. Джак не осъзна, че е затаил дъх и изведнъж шумно издиша.

Когато Мойра слезе долу, той галантно ѝ предложи ръката си и я отведе до фоайето, където се отдалечи малко от нея и я огледа критично.

Парещият му поглед обходи лицето ѝ, слезе надолу по раменете ѝ и възбуждащо пропълзя по гърдите ѝ, смел и преценяващ. Цялото същество на Мойра бе изпълнено с очакване — времето течеше непоносимо бавно.

— Одобрявате ли, сър?

Дали одобрява? Не просто одобряваше — той бе прехласнат. Дори и в най-смелите си видения не си бе представял, че жалкото създание, което бе отвел в дома си преди месец ще се превърне в достолепната дама пред него. Стомахът му се свиваше и той с усилие на волята си налагаше да се успокои, като си повтаряше, че не може да си позволи да бъде увлечен по тази изкусителка без пукнат грош, която най-вероятно бе и лека жена. А и Мойра не можеше да си позволи беден съпруг, ако искаше да облекчи тежкото положение на роднините си. Бяха си лика-прилика, с горчивина помисли той. Той — разгулен негодник, готов да продаде чувствата си на висока цена, а тя — жена със странен вкус по отношение на любовниците си.

Той я огледа и вдигна рамене.

— Моето одобрение не е важно. Трябва да впечатлиш мъжете, които биха били подходящи съпрузи. Но по мое мнение чудесно ще се справиш с тази задача. Помни какво съм те учил, и внимавай, когато танцуваш, съвсем скоро много мъже ще са в краката ти. Като те гледа човек, трудно би предположил, че... — той спря напред изречението и после довърши след драматична пауза — че си от нисшата класа.

Мойра веднага разбра какво се канеше да изрече Джак, преди да замълчи неловко. Но бе решила да не прави опит да промени мнението му за нея и просто каза:

— Тръгваме ли?

Появи се Джили с новата пелерина, обшита с кожа, и Джак я наметна на раменете ѝ. Пръстите му се задържаха малко по-дълго от необходимото и горещото му докосване я обжарваше като огън чак докато стигнаха къщата на Грисуолд в Мейфайър. Защо присъствието на Джак Грейстоук така силно ѝ въздействаше? Как можеше да обърне внимание на друг мъж, когато магнетичното му привличане с неподозирана сила обсебваше съзнанието и чувствата ѝ?

— Пристигнахме — обяви Джак, когато каретата спря пред огромна каменна сграда, чиито високи прозорци обливаха улицата в светлина. Тълпи прииждащи гости слизаха от каретите си и се отправяха към входната врата. Кочияшът свали стъпалото и Джак слезе пръв. Подаде ръка на Мойра.

Ръката ѝ потрепваше, когато я изложи в протегнатата му длан. Той стисна пръстите ѝ окуражително.

— Дръж се естествено и се придържай към версията, която съчинихме за появата ти в Лондон. Аз ще съм винаги близо до теб.

— Не съм сигурна, че е разумно. Не мислите ли, че лейди Виктория ще се разстрои, ако непрекъснато бдите над мен?

— Може би. Но аз съм твой покровител и от мен се очаква да те наблюдавам. Освен това — добави сухо той — колкото по-скоро ти намерим съпруг, толкова по-доволна ще бъде Виктория.

Стълбището към втория етаж преливаше от хора, които се движеха и в двете посоки. Някои Джак поздрави по име, на други само кимваше. Много от тях изглеждаха изненадани да го видят в присъствието на друга жена, а не Виктория, за която знаеха, че вече е негова годеница. Всички глави се обърнаха в тяхна посока, когато икономът високо обяви пристигането им:

— Сър Джаксън Грейстоук и лейди Мойра Грийли.

Последва цяло стълпотворение от желаещи да бъдат представени на неговото протеже. Джак я отведе първо при домакините, като кратко представи Мойра. Никой не оспори претенциите му на неин покровител, нито постави под съмнение правото ѝ да присъства на това събитие. Все още трепереща, тя си позволи да въздъхне с облекчение. Джак стисна ръката ѝ и прошепна:

— Вече си въведена в обществото. Сега всичко е в твои ръце.

Спенс се присъедини към тях, като я оглеждаше с нескрито възхищение.

— Изглеждаш ангелски прекрасна, Мойра. Мога почти да гарантирам успеха ти — той красноречиво погледна Джак — Мисля, че ще мога да си купя двойка сиви коне — той се отдалечи, като едва сдържаше смеха си. — *Цената си струва дори само за да наблюдавам развитието на нещата.*

— Какво искаше да каже? — Мойра погледна въпросително Джак

— Не му обръщай внимание. Спенс често говори с недомлъвки.

Забравиха за по-нататъшни обяснения, тъй като бяха обградени от тълпа млади джентълмени, които настояваха да бъдат представени на Мойра. Бяха толкова много, тя дори не успяваше да запомни имената им, камо ли да обърне по-голямо внимание на някого. Танцува с много от тях, като игриво трептеше с мигли и се държеше по напълно неприсъщ ѝ начин. Случваше ѝ се за пръв път да флиртува, пък и никога досега не бе въвличана в измама като тази.

Към полунощ лорд Харингтън и лорд Ренфрю едновременно изразиха желание да правят компания на Мойра по време на вечерята. Когато тя се обърна към Джак в очакване да ѝ даде съвет, видя, че е напълно увлечен в разговор с лейди Виктория и хич и не подозираше за дилемата ѝ. Тя сама взе решение като им се усмихна очарователно и хвана и двамата под ръка. Така позволи на двамата си нетърпеливи кавалери да засвидетелстват вниманието си и да я отведат към масата за вечеря.

— Малката ти довереница, изглежда, е направила забележителни завоевания — изключително доволна отбеляза Виктория. — Харингтън и Ренфрю изглеждат доста увлечени по нея.

Джак рязко се огледа.

— Ренфрю? Този мъж е арогантен негодник. Най-долен мошеник без никакви планове за женитба. Извини ме, докато отида и избавя Мойра от компанията му.

Като го хвана за ръка, Виктория отказа да го пусне.

— Остави я да се оправя сама, скъпи. Може би малката госпожичка ще успее да го промени. Родителите му отдавна настояват да се ожени и да ги дари с наследник. Заплашили са го, че ще го лишат от наследство, ако не промени порочните си навици. Опасяват се, че е свързан по някакъв начин с клуба Хелфайър.

— Мойра е живяла доста скромно досега — мило поясни Джак. — Не е достатъчно опитна, за да се справи с негодник от калибъра на Ренфрю. И двамата: и Ренфрю, и Харингтън, са превзети контета. Чух, че едно момиче забременяло от Харингтън и се самоубило, когато отказал да се ожени за нея.

— Това са само клюки — заяви Виктория. — И двамата са много подходящи за провинциално момиче без никакво състояние. Достатъчно са богати, за да се оженят за своята избраница дори да

няма зестра. Родителите на Ренфрю с готовност ще го оженят, без да ги е грижа за безпаричието и, стига да е от добро потекло. Ти каза, че баща ѝ е барон, нали така?

— Да, барон — отвърна Джак разсеяно, загледан как Ренфрю се наведе интимно към Мойра, за да прошепне нещо в ухото ѝ.

— Нагъл нахалник, той изпива с поглед деколтето ѝ! — просъска през зъби той. — Не вижда ли, че Мойра е едно невинно създание?

Думите му го накараха да се замисли. Невинна? Какво, за Бога, го накара да изрече това? Мойра бе всичко друго, но не и невинна, въпреки вида ѝ на девица. Без съмнение тя успешно можеше да се справи с типове като Харингтън и Ренфрю. Въпреки това реши, че трябва да размени по две думи и с двамата ѝ обожатели, както и с всеки друг, за когото считаше, че е неподходящ кандидат за съпруг на неговото протеже.

— Отведи ме до масата за вечеря, скъпи — каза Виктория. — Напоследък ме пренебрегваш, а това не ми харесва.

— Направо е невъзможно да остана насаме с теб, откакто майка ти е тук — Джак трябваше да си признае истината, че присъствието на майка ѝ му даваше прекрасно извинение да не остава нощем при Виктория. Щеше да го направи, ако тя настояваше, но приличието изискваше да оставят нещата така за момента, и Виктория добре осъзнаваше това. Странно наистина, но откакто Мойра се появи в живота му, мисълта да се люби с Виктория никак не го привличаше.

— Аз съм разочарована от обстоятелствата не по-малко от теб — измърка Виктория гърлено. — Може би кратък период на въздържание ще те превърне в нетърпелив годеник Но запомни, скъпи, внимавай с жените. Всичко твое вече е мое притежание.

Джак се стегна, парализиран от негодувание. Липсата на пари го поставяше в такова жалко и уничително положение и никак не му харесваше Виктория да диктува правилата. Но мисълта да загуби Грейстоук бе недопустима. Ако това се случи, със сигурност духовете на всички негови предшественици ще започнат да го преследват. А трябваше да се справи и с лейди Амелия. Някъде напред — в бъдещето, ако ситуацията не се подобри скоро, витаеше заплашителната сянка на затвора за длъжници. Картичката не бе никак привлекателна. Но проклет да е, ако се примири със собственическото отношение на Виктория.

— Сега върви сама. Аз ще дойда след малко. Първо искам да поговоря с довереницата си — протестите на Виктория замряха на устните ѝ, когато Джак се завъртя на пета и се отдалечи.

Мойра се усмихваше изкусително на двамата мъже, които се надпреварваха да ѝ засвидетелстват вниманието си, и с напредването на вечерта ставаше все по-спокойна. Когато чу Джак да произнесе името ѝ, спря да го изчака. Беше свъсил вежди неодобрително и тя се зачуди с какво е предизвикала недоволството му. Виктория го бе обсебила напълно цялата вечер и тя не танцува с него веднъж

— Искам да говоря с довереницата си — сухо кимна Джак към Харингтън и Ренфрю, като им показва, че за момента присъствието им е нежелано. — Ще се присъедини към вас по-късно — и двамата се отдалечиха малко, за да я изчакат.

Мойра въпросително погледна Джак:

— Нещо нередно ли направих?

— Не още — рязко отвърна той. — Искан да те предупредя за Харингтън и Ренфрю. Познавам ги. Те не са това, което би искала да намериш в лицето на бъдещия си съпруг. И двамата са известни като пълни пройдохи и са напълно неподходящи за съпрузи.

— А аз какво точно търся? — пожела да узнае тя.

— По дяволите, Мойра, не си глупава. Знаеш какво искат те. Съветвам те да не избираш любовниците си, преди да си си намерила съпруг.

Очите на Мойра гневно проблеснаха:

— Знам, че имате лошо мнение за мен, но това е отвратително. Това не е ли лейди Виктория? Приближава към нас с такъв вид, сякаш е готова да ме убие. По-добре се дръжте мило с нея, иначе рискувате да загубите богатството и.

Сивите очи на Джак се вледениха и проблеснаха с опасен метален блясък.

— Там, откъдето идва тя, е пълно с богати наследници.

— Предполагам, че винаги има жени, които жадуват за вниманието на Черния Джак. Винаги ли така лесно покоряваш жените?

Той я погледна с обезоръжаваща и смуцаваща усмивка:

— Винаги, но това в момента няма значение. Просто исках да те предупредя какво представляват Ренфрю и Харингтън.

— Скъпи, закъсняваме за вечеря — каза Виктория, устремена към тях. — Не виждаш ли, че откъсваш Мойра от обожателите ѝ? Не се ли радваш на забележителния ѝ успех?

— Опиянен съм от радост — изрече Джак и усмихнат обърна искрящия си влудяващ поглед към Виктория, като моментално постигна желанието ефект, и тя почти се стопи в ръцете му.

Света Дево, помисли Мойра и се обърна отвратена. Този мъж няма ли гордост? Готов е на всякакви думи и дела, само и само да постигне своето. Но коя бе тя, да го съди, след като не е по-добра от него. Тя също иска да се омъжи без любов за мъж, който е достатъчно богат. Нуждата, да опази името си неопетнено и да помогне на брат си, бяха много по-важни от нейното щастие.

Ренфрю и Харингтън отново застанаха от двете ѝ страни и тримата се отправиха към масата. По време на безкрайната вечеря тя усещаше горещия поглед на Джак върху себе си, докато оживено разговаряше с двамата си кавалери. Той седеше срещу нея и ясно изразяваше негодуванието си, като кашляше шумно, когато някой от двамата мъже се навеждаше твърде ниско над нея или тя флиртуваше твърде оживено. После те отново се оттеглиха в балната зала, за да продължат с танците. Лорд Мериуедър приближи към нея с намерение да я покани за следващия танц, но стигна едновременно с Джак, който я хвана за ръка и я отдръпна от младия мъж.

Съжалявам, Мериуедър, този танц е мой — оркестърът засвири страстен скандален валс и без да промълви нито дума, Джак обърна Мойра към себе си и я отведе на дансинга Притисна я недискретно близо до себе си и телата им последваха ритъма в унисон.

— Какво мислиш, че правиш? — тросна се Мойра.

— Внимавай с Мериуедър. Без капчица срам гледа дълбоко в деколтето ти. Лесно е да се отгатне какви са желанията му.

— Това е просто танц, Джак. Държиш се така, сякаш наистина съм твоето протеже.

Джак се сепна и осъзна истината в думите ѝ. Какво, по дяволите, иска самият той? Държеше се като ревнив глупак, без да има никакъв повод за това. Нещата се развиваха точно както бяха планирали със Спенс, но незнайно защо, никак не му беше забавно. Единственото нещо, което го задържаше да не грабне Мойра и да я отведе далеч от тази тълпа, бяха двете хиляди лири, които щеше да спечели, когато тя

си намери съпруг. Странното бе, че Джак не можеше да бъде изкушен нито от титла, нито от пари. Парите идваха и си отиваха в зависимост от късмета в играта. Загубите му го принудиха да осъзнае, че може да загуби Грейстоук, и затова трябва да сключи брак по сметка.

— Напълно си права, Мойра. Нямам право да... — той се поколеба — да те съдя. Нямам право да решавам съдбата ти, дори не сме любовници — той я погледна гневно. — И то не поради липса на желание. — Джак почти каза ревнувам вместо съдя, но разумът му надделя. — Би трябвало да те поздравя. Днес се представи изключително добре. Никой няма и най-малкото подозрение, че не си това, за което се оказваш.

— А каква съм аз, Джак? — попита Мойра, като се вглеждаше в лицето му.

Джак я погледна присмехулно.

— Дама, разбира се.

Мойра се изчерви и отвърна поглед. Съжали, че попита.

— Спенс разпространява слуха, че баща ти е ирландски барон, далечен мой роднина по бащина линия — весело продължи Джак — Разказва на всички, че той те е поверил на мен със заръката да те въведа в обществото.

Танцът свърши и той я отведе от дансинга. Мойра бе обсадена от тълпа обожатели и той се отдалечи от нея, за да потърси Виктория, която бълваше огън и жулел, бясна, че я е изоставил за толкова дълго време. Два часа по-късно Мойра бе капнала от умора и всеки миг можеше да рухне от изтощение, но точно в този момент Джак се появи с пелерината ѝ.

— Време е да тръгваме, Мойра. Пожелай лека нощ на обожателите си.

Надигна се недоволен глъч около нея, но Мойра решително отклони увещанията, като остави след себе си тълпа разочаровани контета.

— Благодаря, че ме спаси — каза, щом се настаниха в каретата — Изтощена съм. Сигурно вече загорява Задълженията ми като камериерка бяха далеч по-лесни от това, да стоя на показ цяла нощ.

— Ако нещата се развият добре, никога няма да ти се налага да работиш за други. Или да зависиш от любовници като този, който те е зарязал.

Мойра виновно се изчерви. Тя осъзнаваше, че с лъжа е обрекла себе си в представите на Джак за една паднала жена. Съжаляваше, че трябваше да стигне до такава отчаяна фантазия. Тя замълча, твърде уморена да се замисля над значението на особения поглед на Джак, който се процеждаше иззад присвитите му очи, с цвят на притаена буря. Вече в стаята си, на сигурно място, си припомни нажежения поглед на Джак и той я обсеби напълно, като я караше да се чувства по начин, който ѝ бе непонятен — нито го желаше, нито го разбираше.

Мойра бързо се съблече и се пхна в леглото. Напълно изтощена, заспа веднага. Сънищата я отведоха в миналото — преди нощта, когато срещна Джак Грейстоук, който я откри скупчена в канавката.

Домът на лорд Мейхю, шест месеца по-рано

Мойра влезе в стаята на лорд Роджър със свито сърце. Още от деня, когато постъпи на работа в дома на лорд Мейхю, тя трябваше да се брани от сина и наследника на херцога, чието нежелано ухажване я изпълваше с отвращение. Той настоятелно я преследваше и тя бе принудена да го отбягва винаги, когато си беше вкъщи, което за щастие не се случваше често. Беше развратен и напълно покварен — пороците му предизвикваха непоносимо отвращение. Ако Роджър узнаеше, че тя е разбрала за членството му в зловеция клуб Хелфайър, със сигурност животът ѝ щеше да бъде в опасност.

Мойра бързо свали мръсното бельо от леглото на сър Роджър, без да усети присъствието му. Той тихо се бе вмъкнал в стаята и бе затворил вратата след себе си. Едва чулото щракване на ключалката я накара да се обърне рязко и така тя се изправи лице в лице с мъжа, от който вече се страхуваше.

— Аха, Мойра, колко удобно да те открия в спалнята си.

— Лорд Роджър. Мислех, че ви няма. Ще се върна по-късно, когато е удобно да почистя стаята ви.

Той бе висок и слаб с почти призрачен вид, удължени аристократични черти и безцветни очи — и целият му вид говореше за жестоката му природа. Не можеше да се отрече красотата му. Но през целия си живот лорд Мейхю е бил глезен и нищо не му е отказвано. Не понасяше и не толерираше откази. За един богат аристократ задоволяването на всяка негова прищявка бе въпрос на дълг — не, благородна и напълно удовлетворителна цел в живота на околните. И той непрекъснато се възползваше от това положение.

— Не е нужно да си тръгваш. Предлагам да се възползваме от леглото, докато си тук. Доста дълго време чаках да остана насаме с теб. Да те открия сама в спалнята си, е луд късмет.

Мойра уплашено отстъпи назад.

— Аз съм скромно момиче, милорд — тя се опита да го заобиколи, но той застана на пътя ѝ.

— Ти винаги се държиш по-високомерно, отколкото се полага на момиче в твоето положение, Мойра. Би трябвало повече да цениш вниманието, което ти оказвам. Повечето жени на твое място с удоволствие биха задоволили желанията ми. Ще откриеш, че мога да бъда благодарен.

— Аз не съм като всички жени.

Когато отново се опита да мине покрай него, той се изсмя жестоко и я хвана за ръцете, като насила я привлече към себе си.

— Никъде няма да ходиш. Не си нищо повече от една мръсна ирландска кукличка. Знаеш какво искам, и смятам да го получа. Не се прави на невинна пред мен.

— Пуснете ме! — Мойра отчаяно се бореше да се освободи от ръцете му, но въпреки вида си Роджър бе изненадващо силен. Като сграбчи лицето ѝ в ръце, той залепи устни върху нейните, грубо и жадно захапа долната ѝ устна. Мойра усети вкуса на кръв и отчаяно се задърпа, за да се освободи.

Силата ѝ бе нищожна в сравнение с тази на Роджър. Светкавично бързо той се пребори с нея и тя се озова на леглото, приклепена под тялото му. Гадеше ѝ се от тромавите му влажни целувки и лигавия му език. Тя усети как ръката му се промъква под роклята ѝ. Той заметна полата нагоре и откри бедрата ѝ. Прекъсна писъка ѝ, като постави ръка на устата ѝ.

— Какво се опитваш да направиш, да вдигнеш на крак цялата къща ли?

Мойра закима.

— Искаш това, Мойра. Ти просто се инатиш. Дълбоко в сърцето си ти си лека жена. Всички жени са кучки.

Внезапно тя притихна и той помисли, че се предава доброволно.

— Така е по-добре — каза с цинична усмивка Роджър. — Знаех, че ще се вразумиш.

Той махна ръка от устата ѝ, за да може да я целуне. Като събра цялата сила, на която бе способна и напълни дробовете си с въздух, Мойра запищя неистово. Вбесен, Роджър я удари с опакото на ръката си и покри устните ѝ с целувка. Болката я зашемети. Роджър се възползва от замайването ѝ, отметна роклята още по нагоре и разтвори

краката ѝ. Вече напълно отчаяна, тя захапа силно устните на Роджър. Той изохка изненадано и я удари отново.

Внезапно вратата се отвори и лорд и лейди Мейхю влязоха един след друг в стаята. Лейди Мейхю покри с ръка устата си и щеше да припадне, ако лорд Мейхю не я беше подхванал.

— Какво става тук? — прогърмя гласът на възрастния мъж. Въпреки че вече бе преминал разцвета си, лорд Мейхю все още изглеждаше внушително. Честен, строг и високо морален, той бе пълна противоположност на садистичния си син и бъдещ наследник

Роджър скочи на крака. Не можеше да си позволи да гневи баща си, който от години го заплашваше, че ще го лиши от наследство в полза на по-малкия му брат. На Малкълм можеше да се разчита, а и той притежаваше всички качества, които липсваха на Роджър. Затова трябваше да прикрива жестоката си природа, за да накара родителите си да се успокоят. Ако някога открият, че членува в клуба Хелфайър или разберат за дълговете му — ще настъпи истински ад.

— Тази ирландска уличница си играе с мен още откакто дойде тук — излъга Роджър. — Просто ѝ давах това, което искаше.

Мойра смъкна надолу роклята си и се вдигна на лакти.

— Това не е вярно, милорд. Аз си вършех работата, когато лорд Роджър внезапно ме нападна. Аз съм добро момиче, не искам... — посочи леглото и направи гримаса — това.

— О, Роджър, как можа? — изплака лейди Мейхю. — Защо поне малко не приличаш на баща си? Или на брат си?

— Не мога да повярвам, че си на страната на тази уличница. За Бога, аз съм твой син!

Лорд Джъстин не бе запознат с подробности за разгулния живот на сина си, но бе чул слуховете за пороците му. А и нищо в държанието на Мойра не подсказваше, че тя е една лека жена, която се опитва да прелъсти сина му.

— Не вярвам, че Мойра е виновна — заключи лорд Джъстин. — Предупреждавам те, Роджър, и то най-сериозно. Това никога не бива да се повтори. Разбра ли? В бъдеще не се занимавай с прислугата. Знаем, че имаш любовница някъде и ако изпитваш непреодолими нужди, върви при нея. Ако продължиш да се държиш зле с прислугата, може би ще сметна за най-добре да те изхвърля от завещанието си за сметка на брат ти.

Роджър се вцепени. Той разчиташе да наследи богатството и титлата на баща си и никой нямаше да го лиши от полагащото му се.

— Разбрах, татко. Няма да се случи отново — заля го вълна от разкаяние и мислено жестоко се закани на Мойра да я накара да си плати за това, че така го изложи пред родителите му.

Лорд Джъстин кимна с глава, доволен от отговора на Роджър. Очевидно той не познаваше твърде добре сина си.

— Можеш да тръгваш, Мойра. Сигурен съм, че имаш достатъчно работа.

Трепереща, тя стана от леглото и оправи полата си. Когато минаваше покрай Роджър, той изрече тихо, така че само тя да го чуе:

— Не съм свършил още с теб, кучко. Ще те накарам на колене да молиш за моето внимание.

Мойра мъчително преглътна и избяга от стаята.

Няколко дни по-късно разбра дълбочината на злобата в душата на Роджър. Лейди Мейхю събра всички прислужници в приемната дълго след като бяха приключили със задълженията си. Те се появиха кой повече, кой по-малко облечен, в зависимост от това, какъв етап в приготовленията си за сън е бил заварен. Всички се спогледаха в недоумение, когато бяха информирани, че от кутията с бижута на лейди Мейхю е изчезнала ценна огърлица от диаманти и смарагди. Понеже никой не призна кражбата, Роджър предложи да претърсят стаите им. Малко след това ги изпратиха да се приберат и да чакат лорд Роджър и баща му да направят претърсването.

Мойра седеше като на тръни. Не бе много разтревожена, защото знаеше, че не е виновна, но цялата история я накара да се чувства напрегната и неспокойна. Тя си спомни заплахата на лорд Роджър и се страхуваше от отмъщението му.

Скоро пристигнаха той и баща му. Претърсиха оскъдните ѝ вещи и не намериха нищо. После Роджър я погледна нагло и повдигна тънкия сламен матрак на леглото ѝ. Там намери огърлицата все още в кадифения ѝ калъф. Мойра извика изненадано.

— Не може да бъде! Кълна се, че не съм откраднала огърлицата.

Натъжен, лорд Джъстин я погледна и поклати глава.

— Разочарован съм от теб, Мойра. Явно през цялото време съм се заблуждавал по отношение на теб и затова дължа извинение на сина си.

Роджър не каза нищо. Нямахте нужда. Погледна я злорадо и погледът му обясняваше всичко.

— Не знам какво да правя сега при това положение — каза лорд Джъстин. — Не мога да толерирам подобно поведение в дома си. — Най-добре да уведомя властите и да ги оставя те да се разправят с теб, Мойра. Ще останеш в стаята си, докато дойдат.

— Ще пазя на вратата, за да не избяга, татко — предложи Роджър.

— Съмнявам се, че ще тръгне където и да било в нощ като тази — каза лорд Джъстин, — но може би си прав. Ще отнеме доста време на властите, ако въобще успеем да ги вдигнем по това време.

След като баща му си тръгна, Роджър затвори вратата и заключи отвътре.

— Казах ти, че ще те пипна — той злорадо ликуваше.

— Вие сте сложил огърлицата на майка си в моята стая! — обвини го Мойра, изумена от готовността на Роджър да стигне толкова далеч, само и само за да постигне това, което желае.

— Разбира се. Да не би да си се съмнявала? — призна Роджър без никакво съжаление. Той я побутна назад към леглото.

— По гръб, уличнице. Обзалагам се, че не си разтваряла крака пред един бъдещ херцог. Да удовлетвориш желанията ми ще бъде малко разнообразие от обичайните боклуци, които сигурно си приютявала в леглото си.

От гърлото на Мойра се отрони стон, изпълнен с отвращение.

— Не ме докосвайте! Ако го направите, ще пицця, докато не вдигна цялата къща на крака.

— Не бъди такава глупачка — озъби се Роджър. — Ако се държиш добре с мен, ще накарам баща ми да снесе обвиненията.

— Предпочитам да отида в затвора — заяви Мойра, като се претърколи от другата страна на леглото.

Роджър, който бе отвратителен дори и в най-доброто си настроение, направо освирепя.

— Да не се мислиш за твърде добра за мен? Винаги си се надувала повече, отколкото подобава на една прислужница — той се пресегна да я грабне за ръката. — Жените стават само за едно нещо.

Тя се отскубна.

— Ако не ме оставите на мира, ще кажа на баща ви, че сте замесен в пъклените дела на клуба Хелфайър.

Роджър замръзна, от очите му лъхна смъртна заплаха.

— Какво знаеш за този клуб? — в гласа му трепкаха заплашителни нотки, но Мойра бе стигнала твърде далеч и не можеше да спре:

— Зная, че сте член на този покварен пъклен клуб. Чух как с един твой приятел се хвалехте, че сте изхвърлили в Темза едно момиче, след като сте го отвлекли от улицата и сте го използвали в зловещите си ритуали.

Лицето на Роджър се изкриви в отмъстителна гримаса:

— Ти си подслушвала?

Мойра леко вдигна брадичка:

— Просто чистех пред стаята. Вие не знаехте, че съм там. Чух всяка ваша дума. И ще разкажа на всеки, който пожелае да ме изслуша, колко ниско сте паднал. Репутацията ви, която и сега е под въпрос, ще бъде напълно съсипана. Цялото ви семейство ще бъде отхвърлено от обществото, след като веднъж стане ясно на какви пъклени дела сте способен.

— Много жалко, че няма да имаш никакъв шанс да кажеш на когото и да било — каза Роджър, като отново се хвърли към нея. Движението му бе неочаквано и Мойра почти нямаше време да го избегне. С една ръка запусти устата ѝ, а с другата притисна двете ѝ ръце. — Да не мислиш, че ще те освободя сега, когато разбрах колко много знаеш за мен? Баща ми със сигурност ще ме лиши от наследство. Ти сама предреши съдбата си — той я задърпа към вратата. — Ще кажа на баща си, че съм се съжалил над теб и съм те пуснал да си отидеш. Той ще се ядоса и въпреки това ще подаде жалба до съда, но никой няма да може да те открие.

Страхът превърна очите на Мойра в искрящо злато. Тя съжали, че е предизвикала Роджър. Защо му каза? Защото той я принуди да го направи, сама отговори на въпроса си. Тя разбра, че информацията крие много опасности, и от момента, в който дочу разговора, не бе обелила нито дума пред никого. В каква каша успя да се забърка. Да си беше държала езика зад зъбите. Трябваше да знае, че да заплашва Роджър, е глупаво и опасно.

Той грабна пелерината ѝ от окачал ката, наметна я върху главата ѝ и я измъкна от стаята. В коридора нямаше никой, поведе я по задните стълби надолу към кухнята. По това време на нощта всички си бяха легнали и никой не ги срещна.

Мойра не можеше да се пребори с Роджър, който бе наистина твърде жилав. Повлече я навън в проливния дъжд и я хвърли в каретата. Движеше се плътно зад нея. Изкрещя на кочияша, който сънливо се препъваше, измъкнат от топлото си легло над гаража.

— Заминавате ли, милорд? — сънливо попита мъжът. — Нощта е ужасна.

— Впрегни конете — заповяда отривисто Роджър. — Отивам в имението Дашууд.

Мъжът тръгна да изпълнява заповедта на Роджър, и тогава зърна Мойра, която се мяташе в каретата.

— Какво не е наред, сър?

— Нищо, Стайлс. Нищо не си видял, разбираш ли? Ако искаш да запазиш хляба си, няма да говориш за това.

Кочияшът не беше глупак Имаше топло местенце с уютно легло и едно-две скътани пенита, за да плаща от време на време за вниманието на някоя уличница. Той бе карал лорд Роджър неведнъж до Дашууд и му бе известно, че там във варовиковите пещери се вършат злокобни неща. Но животът му беше мил и не споделяше с никого какво знае. Освен това лорд Роджър му се отплащаше за верността. Ако лорд Роджър искаше инцидентът да се забрави, ще го забрави, макар че не можеше да се отърси от жалост към бедното ирландско девойче, отвлечено, за да стане жертва на незаконни деяния.

— Да, милорд, както желаете. Идвам, само ми дайте минутка да се облека.

— Помогнете! — изкрещя Мойра, когато ръката на лорд Роджър освободи устата ѝ.

— Той няма да ти помогне — изръмжа Роджър, обръщайки се към нея. — Хайде, викай, никой няма да чуе гласа ти в тоя дъжд.

— Къде ще ме водите?

— Тъй като показва колко много знаеш за клуба Хелфайър, реших да те заведа на церемония тази вечер, за да можеш сама да видиш какво става по време на нашите ритуали — той нагло се изсмя. — Ще бъдеш нашата жертвена девица, независимо дали си девствена, или не.

Останалите ще са очаровани, макар че надали ще познаеш някого от тях. Обличаме дълги монашески роби с качулки, които скриват лицата ни.

— Не искам да имам нищо общо с греховете ви! — извика Мойра. — Пуснете ме. На никого няма да кажа какво съм чула. Просто ще изчезна. Ще се върна в Ирландия.

— Твърде късно е — каза Роджър, докато каретата изгромоля надолу по пътя. — Успокой се и се наслади на разходката с карета. Може дори да ти хареса това, което ще ти се случи тази нощ, макар да се съмнявам. Ще бъдеш на разположение на всички членове на клуба, или поне на всеки, който те пожелае. Бъди сигурна, че аз пръв от желаещите ще се възползвам от „услугите“ ти.

Мойра затвори очи и потрепера. Дали утре щяха да открият изтерзаното ѝ тяло на дъното на Темза? — зачуди се тя.

— Знам един бордей, който силно ще бъде заинтригуван да ме освободи от присъствието ти след церемонията тази нощ. Кълна се, че няма да видиш повече светлината на деня, заключат ли те там веднъж.

Мойра плътно се загърна с пелерината, обзета от вътрешен хлад, и се отдръпна в най-отдалеченото кътче на каретата. Нощта бе мрачна и студена във вилнеещата буря, но не можеше да се сравни със студа в душата ѝ. Тя бе готова по-скоро да умре, отколкото да се остави да бъде унижена и обезчестена от лорд Роджър и злоещите му приятели. Мойра винаги бе гледала на себе си като на жена с въображение, и да се превърне в жертва, никак не ѝ харесваше. Тя трескаво и отчаяно прехвърляше наум всички възможни начини за бягство.

Когато Роджър се облегна и отпусна глава назад в препускащата карета, отмести поглед към дръжката на вратата, която бе толкова близо, и едновременно с това — безнадеждно далеч. Ако се хвърли изненадващо покрай Роджър, дали би могла да отвори вратата и да скочи навън, преди той да реагира и да я спре? Вероятно щеше леко да се нарани, но ако късметът бе на нейна страна, щеше да се съвземе и да изчезне в нощта, докато Роджър дойде на себе си от изненада.

Щастието се усмихна на Мойра на един завой, когато каретата се люшна настрани и отхвърли лорда, който загуби равновесие. За част от секундата тя направи необходимото. Хвърли се край коленете му, натисна дръжката и изскочи от каретата. Строполи се на земята шумно и изкрещя от болка, когато главата ѝ силно удари паважа. Претърколи

се през глава в мръсотията и калта и спря в канавката край пътя. Зашеметена, лежеше неподвижно като мъртва. Всяко мускулче и кост пулсираха от болка, едва поемаше дъх. Невъзможно ѝ бе да помръдне дори, а главата ѝ бучеше непоносимо.

Каретата с тропот спря няколко ярда надолу по улицата. Роджър се появи на вратата още преди да спре напълно. Няколко секунди покъсно към него се присъедини и кочияшът. Двамата заедно тичешком приближиха мястото, където лежеше Мойра.

— Мъртва ли е, милорд? — страхливо попита Стайлс, взрян в мъртвешки бледото лице.

— Виж дали диша — нареди Роджър, твърде изтънчен, за да си позволи да докосне безжизнената купчина в краката си, просната в калната канавка.

Стайлс коленичи и постави ухото си на гърдите на Мойра.

— Не чувам удари на сърцето, милорд.

— По дяволите. Да се махаме оттук, преди да се е появил някой. Баща ми ще изпадне в умопомрачение, ако свържат името ми със смъртта ѝ. Закарай ме до имението на Ренфрю. Имам нужда от мангизи, за да замина за Франция, а той има дългове към мен. Ще се върна, когато всичко отшуми. Ще измисля някаква убедителна история, а ти ще я разкажеш на баща ми. Ако ти е мил животът, забрави всичко, което се случи тази вечер.

Стайлс пребледня:

— Можете да ми имате доверие, милорд. Дума няма да обеля.

Мойра предпазливо издиша, когато чу как Роджър се качи в каретата. Тя бе сдържала дъха си, за да го накара да помисли, че е мъртва. Бог ѝ бе свидетел, наистина се чувстваше така. Когато се опита да стане, тялото ѝ отказа да се подчини и тя продължи да лежи неподвижно под пронизващия дъжд. Реши, че сигурно ще замръзне на този студ, преди да се появи някой. Като събра всичките си сили, тя опита да се изправи на ръце. Умопомрачаваща пронизваща болка проряза тялото ѝ. Изпищя и загуби съзнание.

Настоящето

Мойра все още пищеше, когато се събуди от ужасяващия сън. Сигурно щеше да умре там, ако Джак не я беше открил. Тя му

дължеше живота си и наистина съжаляваше, че не може да му се довери и да му каже, че не той е виновен за нараняванията ѝ.

Внезапно вратата на спалнята се отвори и високата мускулеста фигура на Джак се очерта в сивеещата бледност на отиващата си нощ. Той бе нахлузил само панталона си, без да успее да го закопчее в бързината, за да се хвърли в двубой с драконите, нападнали Мойра.

— Какво има? Лошо ли ти е?

Мойра седна в леглото, притиснала чаршафите към гърдите си.

— Няма нищо.

Джак прекоси стаята и се приближи, като междуременно спря да запали свещ.

— Нещо не е наред. Ти пицеше. Чух ясно как писъкът ти ехти чак до гостната. Погледни се, бузите ти са мокри. Да не си плакала? Бледа си като призрак — той замислено присви очи. — Не ми казвай само, че лейди Амелия е идвала при теб. Мислех, че се появява само пред членове на семейството.

— Лейди Амелия? — тя внезапно разбра за какво става дума. — Призракът? Не, нищо подобно. Не осъзнах, че съм извикала в съня си. Сигурно съм сънувала кошмар — добави, нямаше никакво желание да разкаже в подробности съня, който я бе върнал назад.

Джак приседна на леглото ѝ и взе ръката ѝ в своята.

— Искаш ли да ми разкажеш какво има?

— Не мога — Мойра поклати глава.

— Нямах ли ми доверие? — той нежно изтри една забравена сълза, проблясваща на бузата ѝ. — Защо плачеше?

— Не осъзнавах, че плача. Няма нищо наистина. Съжалявам, че ви събудих.

— По дяволите — изруга Джак, като се изправи рязко. Той жадуваше да остане при нея, но му бе ясно до какво ще доведе това. — Сега поспи. Ще присъстваме на бал във Воксхол тази вечер и искам да изглеждаш възможно най-добре.

Да спи, каза си Мойра със свито сърце. Дали изобщо някога щеше да заспи отново? Какво щеше да стане, когато Роджър се върне от Франция и случайно се срещнат на някое парти? След като внимателно премисли нещата, реши, че е най-добре да се омъжи за подходящ съпруг и да остави името му да я закриля. С тази мисъл тя най-накрая се унесе в сън.

В момента, в който прекрачи прага на стаята си, Джак разбира, че не е сам. Той изстена с досада, когато ефирната фигура на лейди Амелия запулсира с призрачна светлина.

— Сега какво искаш? — попита раздразнен. — Нямам настроение за призрачни разговори.

Небесната светлина, струяща от лейди Амелия, леко потъмня, когато Джак се хвърли на леглото и закри с ръка очите си.

— Защо правиш това с мен? — обвинително запита той. — Животът ми си беше безгрижен и безоблачен до момента, когато ти хвърли мис Мойра на пътя ми. Какво, за Бога, се опитваш да постигнеш? Бях повече от доволен да прекарвам нощите си с бутилка в ръка на игралната маса в компанията на леки жени. Ще се ожения по сметка — това би трябвало да те направи щастлива, защото така къщата ще остане в семейството и ти ще можеш да продължиш да преследваш бъдещите потомци на Грейстоук, ако аз все пак имам наследник. Което е малко вероятно, познавам добре Виктория.

Лейди Амелия преплува стаята и доближи леглото му. Тя погледна надолу към Джак и поклати глава. Усетил близостта ѝ, той махна ръка от очите си и се вгледа в нея.

— Не говориш много, нали? За Бога, послушай ме. Аз говоря на призрак! Е, добре. Какво значение има, след като не можеш да повториш думите ми. Не знам какво да правя с Мойра, нито съм наясно с чувствата си, когато става дума за нея — продължи Джак, сякаш да споделя с един призрак бе най-естественото нещо. — Проклет да съм, ако не изпитвам непреодолимо желание към тази привлекателна ирландска въртиопашка. Не помня друг път да съм бил толкова увлечен по жена. Като се вземе предвид, че не е обичайната неграмотна прислужница, това не ми дава право да желая неща, които са невъзможни. Аз трябва да се ожения за пари.

Лейди Амелия се наведе още по ниско към него и той усети как топлината на ярката ѝ светлина сгрява тялото му. Тя размаха показалец към него, сякаш му се караше за нещо, което е изрекъл.

— Това е твое дело, нали? — обвини я Джак — Ако не беше ти, нямаше да изгарям от желание да държа в обятията си жена, имала твърде много любовници. Чувствата ми, когато става дума за Мойра, са напълно объркани и напълно противоречат на фактите, които знам за нея. Аз поех отговорността за нараняванията ѝ и правя всичко по

силите си, за да ѝ осигурим добро бъдеще, но въпреки това нямам никакво желание друг мъж да се появи в живота ѝ. Какво, по дяволите, става с мен? Може би Мойра е и магьосница, не само уличница? Ако мислиш, че по някакъв начин може да ми помогне да спася душата си, то жестоко грешиш. За мен няма спасение. Дяволът вече е сложил ръка на рамото ми.

Лейди Амелия изглеждаше явно разстроена от избухването на Джак Като отметна глава, тя започна бавно да избледнява и да се превръща в сивееща точка, която се стопи пред погледа му. Джак почувства странна празнота, и тя нямаше нищо общо с прародителката му, която вечно си пъхаше носа в чужди работи, нито с нейното явно неодобрение.

Три бала един след друг се отразиха зле на Мойра — краката я боляха, раменете ѝ хлътнаха, а мускулите на лицето ѝ изтръпнаха от застинала неестествено неизменна усмивка. А следващата седмица се очертаваше да бъде също толкова заета. Всеки ден пристигаха покани за балове или светски събирания. През последните две седмици тя се смя, танцува и вечеря на цяла поредица партита в обкръжението на безброй мъже, които я ухажваха.

След първия бал лорд Харингтън, Ренфрю и Мериуедър ѝ направиха визити в Грейстоук на модния Хановърски площад, като и донесоха подаръци и цветя. Бе канена на разходки в парка и на разни други събирания, и Джак не одобри нито едно от тях. Независимо кой кандидат се появяваше той неизменно негодуваше. Всъщност и Мойра не виждаше какво би могла да хареса в кандидатите си освен богатството им.

Скоро към тримата ѝ обожатели се появи четвърти горещ почитател, виконт Пибоди, малко по-възрастен от другите, но също толкова богат — бъдещ наследник на херцогство. Мойра бе съвсем объркана от реакцията на Джак по повод растящата ѝ популярност. Колкото повече нарастваше броят на обожателите ѝ, толкова по-недоволен изглеждаше той.

— Не искам да излизаш сама с когото и да било от тези мъже — заяви след едно посещение на лорд Ренфрю. — Винаги вземай Джили със себе си. Всички те са известни нехранимайковци и женкари. Като ги виждам как се перчат и надуват, за да ти направят впечатление, благодаря на Бога, че нямам нито титла, нито съм подобен превзет фронт като тях.

— Вие сте баронет — напомни му Мойра.

— Да, но баронетите не са перове. Може да се движа в същите кръгове като тях, но съм само една степен над обикновените хора.

Мойра възприемаше Джак като всичко друго, но не и като обикновен човек.

— Нито един ли от моите обожатели не ви харесва?

Джак се намръщи, като си задаваше същия въпрос.

— Аз се чувствам отговорен за съдбата ти. Не бих искал да склучиш предварително обречен брак. Сигурен съм, че нямаш никакви сериозни намерения спрямо всички тях: Харингтън, Ренфрю, Мериуедър или Пибоди, нали? Дали са успели да завъртят главата ти с подаръци и комплименти? Някой от тях харесва ли ти? — в гласа му се прокрадваше металическа нотка, която подсказваше раздразнението му.

— Лорд Пибоди изглежда наистина приятен, по-различен от другите, които се надпреварват и се конкурират помежду си за моето внимание.

— Пибоди вече е имал две жени. Да не би да искаш да бъдеш третата му жертва?

— Той убил ли ги е?

— Е, не — призна Джак, — но се говори, че е оставил първата си жена в провинцията сама да роди детето им. Слуховете са, че е умряла от разбито сърце, изоставена от съпруга си, въпреки че според доктора е починала от усложнения след раждането. Втората му жена е била убита при един инцидент.

— Джак Грейстоук, не можете ли да не давате ухо на всички тези клюки! Лорд Пибоди изглежда твърде приятен, за да е виновен за тези ужасни неща, които изброихте.

— Не е достоен за твоето внимание. Имаме достатъчно време. Все ще се появи някой, който да заслужи моето одобрение.

Мойра сериозно се съмняваше в това. И тя не можеше да си обясни защо се получаваше така. Той ѝ каза, че Виктория няма да се омъжи за него, докато тя не създаде свое семейство, а сам продължаваше да упорства и да се инати.

— Аз ще реша този въпрос, благодаря за загрижеността. Къде ще сме тази вечер?

— Отиваме на прием в дома на херцог Марлборо, организиран в чест на някаква руска кралска особа. Принц Грегор Василев е в Лондон със свитата си и аз имах късмет да се сдобия със покана. Там ще присъстват всички, които са достатъчно известни в обществото. Никой, който не е някой, не би могъл да припари там.

Пищният дом на лорд Марлборо направо стъписваше. Балната зала бе два пъти — не, три пъти — по-голяма от цялата къща на Мойра в Ирландия. Стаите бяха осветени с хиляди свещи. Бюфетът, подреден в трапезарията, бе отрупан с ястия, които ѝ бяха неизвестни, подготвени от готвачи с кулинарен опит и вещина, които бяха над нейното собствено въображение. Мойра бе изпълнена с възхищение от обкръжаващия я разкош и се чувстваше нищожна и не на място тук.

Тя бе благодарна на четиримата си кавалери, които рядко се отделяха от нея, както и на Джак, чийто зорък поглед неотлъчно я следваше. Най-знаменателното събитие на вечерта бе, когато Джак я представи на принц Василев, помолил сам да го запознае с Мойра. Принцът бе внушителен русокос гигант, облечен в ослепително бяла униформа, украсена с блестящи златни кантове. Черните му като нощ очи рязко контрастираха на светлата му кожа и руси коси и оживяваха красивите черти на лицето му. Той се наведе да целуне ръка на Мойра и усмивката му бе в състояние да повдигне духа и на най-мрачния човек.

— Вие сте очарователна, мадмоазел — произнесе принцът на английски с френски акцент. Руската аристокрация общуваше изключително на френски език и всеки благородник го владееше до съвършенство. — Аз съм принц Грегор Василев. Ще ми окажете ли честта да танцувате с мен?

— За мен ще бъде чест — каза Мойра, като се усмихна в отговор. Показа се, че следващият танц е валс и той я отведе под носа на намръщения Джак.

— Мойра направи още едно завоевание — отбеляза Спенс, изникнал отнякъде. — Не бях разчитал на появата на принц, но и той ще свърши работа, ако наистина я пожелае.

— Не може да я има — заплашително прогърмя Джак.

Стоящите наблизо го погледнаха учудено.

— Не говори толкова силно — предупреди го Спенс. — Какво, по дяволите, става с теб? Искахме малко разнообразие сред цялата скука и го получаваме. Забавно е да гледаш как Ренфрю, Харингтън, Мериуедър и Пибоди припадат по Мойра, убедени, че е истинска лейди. А сега и принцът. Струва си да загубя две хиляди лири, ако тя успее да оплете кралска особа в мрежите си. А, ето я лейди Гуен. Тъкмо нея търсех. Кажете на Мойра, че според мен се справя блестящо.

Джак неспокойно прокара ръце през косите си, нервността му нарастваше с всеки миг, като гледаше как принцът притиска Мойра твърде близо до себе си. Вече бе готов да се втурне към дансинга и да я изтръгне от прегръдките му, когато се появи Виктория.

— Е, кой би могъл да предположи, че вашата бедна ирландка ще привлече вниманието на един принц? — в гласа ѝ звучеше повече ревност, отколкото изненада. — Чух, че не е женен. Мислиш ли, че тя има някакъв шанс?

— Ако от мен зависи, не — отсече Джак. — Тя се цели твърде нависоко. Виконт или маркиз, дори херцог, но принц, това е немислимо.

Виктория се прозя, явно отегчена от темата.

— Умирам от жажда, скъпи. Би ли ми донесъл нещо за пиене?

— Разбира се — отвърна Джак с едва прикрито нетърпение. Той се отдалечи, но вместо да отиде до бюфета, изчака в края на дансинга да спре музиката, за да може да дръпне Мойра настрани и да поговори с нея насаме.

Тя се забавляваше от сърце в компанията на принца, който изглеждаше искрено увлечен по нея. С крайчеца на окото си забеляза разгневения Джак и за миг помисли, че в погледа му, искрящ от недоволство, проблясват искрици ревност. Опита се да мисли рационално, че е глупачка, щом ѝ минават подобни мисли през главата, и отново съсредоточи вниманието си върху принц Грегор. Единствената грижа на Джак бе да ѝ намери съпруг, за да може да прехвърли на друг отговорността за нея.

— Ще ме удостоите ли с честта да танцувате с мен още веднъж по-късно? — Попита принц Грегор, когато музиката замря. — Намирам ви за очарователна. Всички ирландки ли са така привлекателни като вас?

— Ласкаете ме, принце — игриво произнесе Мойра. — Тази вечер тук има жени, много по-привлекателни от мен.

— Не и за мен, малката ми. Ще позволите ли да ви направя визита утре?

Те бяха стигнали края на дансинга, където ги очакваше Джак.

— Лейди Мойра няма да приема посетители утре — рязко произнесе той и я отведе, преди тя или принцът да могат да реагират.

— Какво става с вас? — изсъска Мойра и не скри неудоволствието си.

— Трябва да поговорим.

Мойра въздъхна с неодобрение и го последва извън балната зала в едно празно странично помещение наблизко.

— Сега пък какво има? Да не искате да ми кажете, че принц Василев е развратник?

— Ти си очарована от него! — обвини я Джак. — Опитай късмета си другаде, Мойра. Принцът трябва да се ожени за кралска особа, ти не можеш да бъдеш друго освен негова любовница.

— Защо не му позволявате да дойде да ме види?

— За Бога! Достатъчни са ми онези четирима нехранимайковци, които вървят по петите ти. Отказвам да толерирам влюбен принц, който не би могъл да ти предложи нищо почтено в замяна на твоето внимание.

Мойра прикри усмивката си. Инстинктът ѝ подсказваше, че Джак е обхванат от ревност, и сърцето ѝ запя неудържимо. В момента, когато други мъже започнаха да я ухажват, той започна да се държи странно. Да си позволи да помисли дори, че я ревнува, бе наистина твърде смело.

— Ако не знаех как стоят нещата бих помислила, че ревнуваш.

Настъпилата тишина сякаш експлодира в ушите им. *Ревност?* Мислите на Джак напълно се объркаха. Това ли бе обяснението за странните му чувства напоследък? Това обяснение определено бе твърде смущаващо, и най-вероятно — самата истина.

— Дяволски вярно, ревнувам! — той почти изкрещя. — Аз те създадох такава, каквата си сега. Никой няма повече право от мен да бъде твой любовник. Не разбирам защо ме отхвърляш. Или може би те разбирам — поправи се с горчивина в гласа. — Няма начин да се съревновавам с богатство или титла.

— Този маскарад бе ваше хрумване — напомни му Мойра. — Аз исках да напусна Грейстоук, след като оздравеят раните ми.

— Рани, за които аз съм отговорен — отвърна Джак, внезапно осъзнал колко неразумно бе държанието му. — Прости ми, че се намесих. Върни се при обожателите си — той ѝ обърна гръб и се отдалечи с видимо съжаление.

На Мойра ѝ се искаше да го повика обратно, но знаеше, че няма право на това. Джак принадлежеше на лейди Виктория. Той имаше още по-отчаяна нужда от пари дори и от нея. Тя го наблюдаваше как се отдалечава, прехапала устни, за да не извика името му, докато се отпускате уморено в най-близкия стол.

— Ето ви и вас, скъпа. Видях сър Джак да се отдалечава и се надявах да ви заваря сама. Имам да ви кажа нещо важно.

Мойра враждебно наблюдаваше как лорд Пърси Ренфрю се настанява в стола в краката ѝ.

— От колко време се познаваме? Три-четири седмици? — попита Ренфрю, като взе малката ѝ длан в ръката си. — Няма значение. Знаем, че вие сте жената, с която искам да прекарам остатъка от живота си. Ще ми окажете ли честта да станете моя жена, лейди Мойра?

Ренфрю се надяваше, че е вложил достатъчно искреност в тона си. Родителите му непрекъснато му натякваха, че трябва да се ожени, а Мойра не подозираше за връзката му с Хелфайър клуб. Повечето от членовете му полагаха доста усилия да скрият самоличността си, и това се отнасяше и за него.

Мойра се взираше в Ренфрю, като си мислеше, че предложението му бе точно това, към което се стремеше Джак.

— За мен е чест, лорд Ренфрю, но...

— Но какво? Ако се притеснявате за реакцията на сър Джак, уверявам ви, че ще бъде очарован. Семейството ми има безупречна репутация.

— Нямам богатство и никакво наследство. Произхождам от древен аристократичен род, но нямам богатство, с което да се похваля — част от думите ѝ отразяваха истината. Ако имаше благородници във фамилията, тя тепърва трябваше да ги открие.

— Аз съм достатъчно богат, за да се оженя за жената, която пожела. Не помня да съм бил така увлечен. — Родителите ми ще бъдат очаровани, че най-сетне съм намерил съпруга и няма да имат нищо против брака ни, след като разберат, че семейството ти е подходящо.

В еуфорията си Ренфрю падна на колене пред нея и поднесе ръката ѝ към устните си:

— Кажете „да“, скъпа, и тази вечер ще обявим годеежа си.

— Нужно е съгласието на сър Джак — охлади атмосферата Мойра. — Дайте ми време да помисля.

Пърси се намръщи, решил, че Мойра има по-високи амбиции.

— Ако си мислите, че принц Василев ще ви предложи ръката си, грешите. Той трябва да се ожени за жена от кралско потекло. Изглежда увлечен по вас, а той самият е дяволски красив, но не би могъл да ви предложи нищо друго, освен да му станете любовница. Аз ви предлагам титла и почтеност.

— Зная това. Уверявам ви, принц Василев не ми е правил подобно предложение.

— Много добре. Една седмица, не повече. Междувременно не позволявайте останалите да ви влияят. Те имат планове за вас и не всички от тях са почтени.

— Ще ви дам отговора си в края на седмицата, милорд — тихо отвърна Мойра.

Ренфрю я изгледа сияещ и усмихнат. Вдигна се на крака и я привлече към себе си.

— Тъй като почти сме сгодени, една целувка би била съвсем в реда на нещата.

Той плътно притисна тялото ѝ към своето. Тя усети как изригва спотаяваната му досега страст и деликатно потрепера от мисълта да отдаде тялото си на лорд Ренфрю и ѝ се повдигна. Ако вместо него сър Джак я държеше в прегръдките си, тя бе сигурна, че не би изпитвала такова отвращение. После Ренфрю я целуна. Устните му бяха влажни и горещи. Езикът му бе противно лигав и настоятелен и търсеше повече интимност, отколкото тя бе готова да приеме. Когато ръцете му докоснаха гърдите ѝ, Мойра изпадна в паника. Как би могла да се омъжи за човек, когото не обича — дори не харесва — и да се отдаде на интимността, която бракът предполагаше?

— Съжалявам, не знаех, че стаята е заета — Джак стоеше на вратата, придружен от лейди Виктория. Погледът му бе прикован в Мойра. Очите му бяха стоманеносиви и ѝ напомниха буреносни облаци, раздирани от гръм и светкавици.

Ренфрю неохотно се отдели от Мойра, но не и преди Джак да забележи къде бяха ръцете му. Джак присви очи, когато забележа състоянието на Мойра, което според него бе плод на възбудата ѝ. Тя

дишаше на пресекулки през полупритворени устни и очите ѝ блестяха, овлажнени от това, което той погрешно взе за страст.

— По дяволите, Грейстоук, можеше да почукате — глупаво изрече Ренфрю.

— Да потърсим друга стая, скъпи — подкани Виктория. — Не виждаш ли, че те искат да се усамотят?

Точно това тревожеше Джак.

Мойра затвори очи, а на лицето ѝ се изписа облекчение.

— Не е нужно да си тръгвате заради нас — бързо изрече тя. — Тъкмо се канех да изляза. Обещах още един танц на принц Грегор и не ми се ще да го разочаровам.

Когато тя тичешком напусна стаята, Ренфрю вдигна недоволно ръце и се втурна след нея.

— Изглежда, прекъснахме една доста интимна среща — изкикоти се Виктория. — Не мисля, че твоето протеже е невинната девойка, за каквата се представя. След тази прелъстителна сцена може би ще убедиш Ренфрю да поиска ръката ѝ. Моментът ми се стори доста компрометиращ.

— Може да си права — каза Джак и никак не му бе забавно. — Нямах представа, че Ренфрю ще се опита да прелъсти Мойра толкова скоро, въпреки че е истински негодник и би трябвало да очаквам подобно нещо, от негова страна. А пък аз се притеснявах за принц Василев. Както и да е, по-добре да се върнем в балната зала. Така ще мога да наглеждам довереницата си. Изглежда е склонна да си търси белята.

— Нали и ние искахме да останем насаме? — разочарована попита Виктория. Не ѝ харесваше, че осуетиха плановете ѝ за Джак. От седмици не бяха оставали сами и тя жадуваше за ласките му.

— Друг път — обеща той, нетърпелив да се върне в залата и да следи отблизо Мойра. Той почти изблъска Виктория навън от стаята.

Веднага зърна Мойра в прегръдките на високия внушителен руски принц. Перфектна двойка са, отбеляза Джак, обхванат от ревност, докато ги наблюдаваше как се носят по подиума в ритъма на танца. Внезапно принцът с танцова стъпка привлече Мойра навън към балкона. Джак усети как косата му настръхна. Тази малка глупачка нямаше никакъв разум. Той ли трябваше да я спасява от страстната ѝ

природа? Как би могла да си намери съпруг, като се държи така безотговорно?

Джак забеляза, че Виктория говори с някаква дама и се възползва от моментното отслабване на бдителността ѝ. Побърза да настигне принца и Мойра.

— Студено ли ви е, мадамозел? — попита принц Грегор, като галантно свали дрехата си и я наметна на раменете ѝ. — За Русия това би могло да се нарече меко време. Вие сигурно ще харесате Русия, а аз бих ви я показал с удоволствие.

— Едва ли ще имам възможност да видя родината ви, принце — каза Мойра — Въпреки това съм сигурна че ще ми хареса.

— Тогава ще направим всичко възможно да я посетите — ентузиазирано заяви Грегор. — Като моя... специална гостенка.

Мойра усети какво възнамеряваше да каже и потърси начин да промени темата:

— Били ли сте някога в Ирландия, принц Грегор?

— Не, но защо да не отидем заедно някой ден.

Мойра бе обхваната от отчаяние. Как би могла да откаже възможно най-любезно предложението, което знаеше, че принцът се кани да ѝ направи.

— Малко вероятно.

Принцът не бе човек, на когото лесно може да се откаже, и той обърна Мойра с лице към себе си.

После, като хвана брадичката ѝ, той се наведе и я целуна с такава вещина, от която тя остана без дъх. Целувката му не можеше да се сравни с несръчните опити на Ренфрю, нито с опияняващите, изпълнени със страст, изпепеляващи целувки на Джак. Грегор я целуна и това бе приятно, лишено от възбуда, преживяване.

— Страхувам се, че моята довереница не е запозната с правилата за благоприличие, тъй като е родена и възпитана в провинцията. Моля да извините поведението ѝ.

Мойра изстена от отчаяние. За втори път тази вечер Джак я заварваше в компрометираща ситуация. И в двата случая държанието на мъжете бе посрещано с нежелание, от нейна страна.

Принц Грегор не изглеждаше ни най-малко смутен и това вбеси Джак.

— Вашата довереница е прекрасна. Отново моля за вашето съгласие да я посетя утре.

Джак прониза с поглед Мойра.

— Молбата ви е отхвърлена И двамата знаем, че нищо добро няма да излезе от това. Хайде, скъпа. Време е да си тръгваме.

Принцът взе ръката на Мойра и опря устни в нея.

— Дълбоко съжалявам за решението на вашия покровител.

Единствено стиснатите юмруци на Джак подсказваха гнева който бушуваше в него. И металните проблясъци в очите му. Осъзнала недоволството му, Мойра усети в нея да се надига бунт. Джак започваше да се държи все по-покровителствено с нея. Искаше тя да си намери съпруг и въпреки това не харесваше нито един от мъжете, които проявяваха интерес към нея. Какво всъщност искаше?

Като откъсна поглед от Джак, Мойра се усмихна на принц Грегор и каза:

— Благодаря за танца, принце. Беше ми изключително приятно. Принцът стрелна с унищожителен поглед Джак, докато отново ѝ целуваше ръка. После с явно нежелание я пусна:

— Удоволствието бе изцяло мое — той кимна на Джак: — Поздравявам ви за чара и красотата на вашата довереница.

— Не забравяйте дрехата си, принц Грегор — изрече Джак, като я дръпна от рамене на Мойра и я бутна в ръцете на принца.

Когато той си тръгна, настъпи тягостна тишина. Продължи непоносимо дълго, докато Джак експлозивно въздъхна и сграбчи раменете на Мойра:

— Какво, по дяволите, става с теб? Нарочно ли се опитваш да съсипеш репутацията си? Двама мъже за една нощ е твърде много. Прояви малко благоприличие. Знам, че не си била дискретна в миналото си, не си подбирала любовниците си. Но това е било, преди да бъдеш представена като дама в обществото. Най-малкото, което можеш да направиш, е да се държиш достойно и да спазваш благоприличие, докато не си намериш съпруг.

Ирландският нрав на Мойра изригна като лава:

— Върви по дяволите, Джак Грейстоук! Нямам нужда от бавачка. Единствената причина, която ме накара да се съглася с тази плиткоумна машинация бе... всъщност... — думите замряха на

устните ѝ. Тя нямаше достатъчно доверие на Джак, за да му разкаже, че може да попадне в затвора Нюгейт.

— Какво, Мойра? Винаги съм подозирал, че криеш нещо от мен. Какво има?

Тя млъкна и упорито стисна устни.

— Нищо. Съгласих се, за да ви докажа, че мога да се държа като дама А и... идеята, да се омъжа за богат съпруг, ми хареса.

— Би трябвало да ти хареса — кисело каза Джак. — И точно затова трябва да се държиш с подобаващо достойнство, докато не намерим подходящия човек — той я дръпна за ръката към балната зала. — Хайде. Мисля, че е време да тръгваме. Достатъчно се нагледах на лъскави контета тази вечер.

За щастие Виктория танцуваше със Спенс и не ги забеляза. Джак ѝ остави съобщение при портиера и повлече Мойра към каретата.

Сгушена вътре, тя направо кипеше от гняв и безсилие. Нямаше представа какво не беше наред с Джак или защо изглеждаше толкова недоволен от нея. Тя правеше това, което той искаше, нали? Какво още?

— Престани да се цупиш — каза Джак, все още раздразнен от целувките, които Мойра си размени с Ренфрю и принца. Той би трябвало да е наясно, че безнравствено същество като нея ще се забавлява да съблазнява мъжете, докато не хлътнат. Кой би могъл да знае това по-добре от него? Все още помнеше вкуса на целувките ѝ. Споменът за тях бе ярък в съзнанието му и проблясваше като огнена следа.

— Не се цупя — заяви Мойра. — Ядосана съм. Нямаме право да се отнасяте с мен като с неодушевен предмет. Писна ми от този маскарад. Уморих се да ми казвате какво да правя, как да се държа, с кого да се сприятелявам. Вие не сте отговорен за мен, Джак. Аз сама мога да се грижа за себе си.

Джак изригна порой от ругатни, от които ѝ писнаха ушите.

— Охо, така ли? Ако не се бях появил, щеше да се озовеш по гръб със запретнати до ушите поли — той присви очи. — Може би точно това искаш.

Бруталното обвинение я зашемети.

— За твое сведение, лорд Пърси ми предложи ръката си.

Джак изведнъж притихна:

— Той ти е предложил брак?

— Нали точно на това се надявахте с лорд Спенсър? Достатъчно ли се забавлявате? Да ме представяте за лейди и да наблюдавате как вашите префърцунени приятели се надпреварват за моето внимание, това сигурно ви е доставило часове забавления за моя сметка

— Ти прие ли? — попита Джак със свито гърло, неспособен да мисли за нищо друго освен за това как този простак Ренфрю как получава от Мойра това, за което той самият жадуваше.

След дълга, наситена с напрежение, пауза Мойра отговори:

— Не още. Ще му дам отговора си следващата седмица. Не виждам причина да откажа. Направи ми почтено предложение. Той очаква да наследи титлата херцог и един ден мога да стана херцогиня. Ще имам достатъчно средства да помагам на Кевин и семейството му.

— И това е повече, отколкото аз мога да ти дам — кратко вметна Джак. — А какво ще кажеш за принца? Искаш ли да противопоставиш двамата един на друг?

Лицето на Мойра пламна и червенина заля шията ѝ. Той несправедливо я обвиняваше.

— Принц Грегор е очарователен мъж, но аз добре знам, че от него не мога да очаквам почтено предложение. Най-добре е да се омъжа за Ренфрю.

— За нищо на света! — прогърмя Джак. — Пърси Ренфрю не е подходящ за теб. Той се представя за джентълмен и малко хора познават истинската му същност. Няма да се омъжиш за никого без моето съгласие.

— Не те разбирам, Джак. Мислех, че с радост ще се отървеш от мен, за да можеш да се ожениш за лейди Виктория.

— Виктория да върви по дяволите! — грубо изрече той. А после млъкна с мрачно изражение. Проклетата да е лейди Амелия, защото се намеси. Проклет да е Спенс заради предложението за този маскарад. Проклет да е самият той, че се съгласи да участва. Това, което първоначално обещаваше да бъде забавна шега, се превърна в пародия. Ако поне малко бе подозирал, че малката ирландска уличница ще се превърне в неустойимо изкушение за него, щеше да я остави да си лежи там в калта.

Желанието, което изпитваше към Мойра, обърна живота му наопаки. Изгаряше го нуждата да я люби. Тя изпълваше сетивата му —

звучите, докосването, уханието ѝ — всичко това подхранваше копнежа му по нея. Откакто я срещна, загуби интерес към хазарта и алкохола. И Господ му е свидетел, че не изпитваше желание да сподели леглото си с Виктория, бъдещата му съпруга. Нахлуването на Мойра в живота му го накара да се запита дали не започва да губи разсъдъка си.

Бе толкова глупав да не опита това, което може да му предложи Мойра. Той трябваше да се възползва от нея, когато го бе обладало желанието му, а не да се въздържа. Ако го беше направил, вече щеше да се е освободил от този копнеж и щеше да живее както по-рано. Не че Мойра бе светица. Самата тя бе признала за съществуването на един любовник И Бог знае още колко е имала. Какво толкова, ако има и още един?

Когато каретата с громолене спря пред дома на Грейстоук няколко минути по-късно, Джак все още кипеше от гняв. Той слезе и протегна ръка да помогне на Мойра. Но вместо това я грабна и я отнесе до къщата. Петибоун отвори вратата още преди да я стигнат.

— Казах ти да не ни чакаш — смъмри го Джак като се промъкна покрай втрещения прислужник. — Лягай си. Няма да имам нужда от теб тази нощ.

— Сигурен ли сте, че осъзнавате какво правите? — попита той тихо, изпълнен с достойнство. — Предлагам аз да се погрижа за лейди Мойра и да я изпратя до стаята ѝ.

— Престани да се бъркаш, Петибоун — процеди през зъби Джак — Прекрасно знам какво правя.

— Е, аз не! — изрече Мойра. — Пуснете ме. Мога да вървя и сама В очите на Джак се прокрадна опасен блясък.

— Нашият разговор още не е приключил.

— Според мен вече е приключил — каза тя с растяща тревога. Какви бяха намеренията на Джак? Изглеждаше твърде ядосан, за да разсъждава разумно.

Той прескачаше по две стъпала наведнъж, без да усети, че Петибоун го следва по петите. Възрастният мъж проговори:

— Ядосан сте, сър Джак, и сам знаете, че вашият гняв ще ви навлече неприятности. Нека повикам Джили да се погрижи за Мойра.

— Лягай си — повтори Джак. — Тази вечер Мойра няма нужда от Джили. Не се тревожи за нея. Няма да ѝ сторя лошо.

— Много добре, сър — изрече Петибоун, като махна с ръка безпомощно и докато Джак стигна стаята на Мойра, той беше изчезнал.

Вратата на стаята бе отворена и голям свещник, обкичен като коледна елха, осветяваше всичко, без най-тъмните ъгълчета на стаята. Веселите пламъци в камината сгряваха нощния хлад. Това бе дело на Джили, предположи Мойра, докато Джак хлопна вратата след себе си и я пусна да стъпи на пода.

Ако тя бе очаквала Джак да се обърне и да напусне стаята — явно се бе излъгала.

— Какво ще правите? — трепереше, и то не от студ. Възможно ли е да бе очакване?

Джак я погледна с предизвикателна усмивка, която почти спря ударите на сърцето ѝ.

— Първо ще те съблека и след това ще те любя — въпреки обзелия го преди малко гняв сега в гласа му се прокрадна съблазнителна нотка, от която по гърба ѝ полазиха тръпки.

Смутена, Мойра отстъпи. Джак неотлъчно я последва.

— Сякаш не си го правила и преди. Седмици наред те гледам как флиртуваш с различни мъже, изкушавайки ги с усмивка на сирена. Аз съм мъж, Мойра. Мога да понеса само толкова. Пожелах те в момента, в който те зърнах. Цялата в рани и синини, покрита с кал и мръсотия от канавката. Обещавам да съм търпелив. Твоето удоволствие е важно за мен не по-малко от моето. Няма да имаш от какво да се оплачеш за начина, по който те любя.

Мойра шумно преглътна.

— Мисля, че решихме да не се обвързваме. Да бъдем любовници, ще усложни излишно нещата между нас — тя се страхуваше, че ако му каже, че все още е девствена, той ще разбере лъжите ѝ досега. Тя не бе готова да му признае истината, защото не беше сигурна дали може да му се довери. Идеята за Нюгейт изобщо не ѝ допадаше.

— Хей, скъпа, говориш твърде много.

Джак протегна ръка, взе я в прегръдките си и я целуна. Устните му бяха меки, нежни и настоятелни, горещи и чувствени. Мойра извика тихо, но в знак на капитулация, се сгуши в него. Ръцете му предлагаха закрила срещу жестокия свят навън, устните му я

приканваха да вкуси греховни удоволствия. Той бе истинско изкушение. Когато ръцете му докоснаха тялото ѝ, тя усети как се разтопява и изчезва в потока от чувства под ласките му.

8

Дълго време Джак просто държеше Мойра в прегръдките си и я целуваше, докато не усети как мускулите и нервите ѝ се отпускат. Топлотата и желанието му я обгръщаха и бавно разгорещиха желанието ѝ, градусите му достигнаха жара на самия Джак. Целувките му бяха по-опасни, отколкото предполагаше, защото събудиха в нея желание да му се довери и да сподели терзанията си. Струваше ѝ се толкова естествено да бъде в ръцете му. Тя дори не обърна внимание как роклята се плъзна надолу по тялото ѝ и падна на купчинка в краката ѝ.

. Импулсът, да излее пред него душата си и да попие от силата му, бе толкова силен, тя почти забрави, че Черния Джак Грейстоук бе известен с това, да не се отказва от предложените удоволствия. Тази мисъл я извади от унеса ѝ. Тя се откъсна от целувките му потресена и се опита да се изтръгне от ръцете му.

— Това е грешка.

Джак я погледна с ленива усмивка.

— На мен ми се струва съвсем в реда на нещата — и устните му се впиха в нейните, като така заглушиха напълно протестите ѝ. Кадифеният допир на езика му я накара съвсем да забрави всъщност защо не би трябвало да позволи тази интимност между тях. Неясното удоволствие се задълбочи и се превърна в копнеж, когато той нежно взе гърдите ѝ в двете си ръце и погали връхчетата им с палеца си.

Целувките му ставаха все по-смели, дълбоки, разтърсващи. Той свали презрамките на шемизетата ѝ и развърза връзките на корсета. И двете се плъзнаха надолу и паднаха върху купчинката от роклята и бельото ѝ. Той наведе глава и опари с горещите си влажни устни гърдите ѝ. Кръвта ѝ запулсира оглушително в ритъм с докосването на езика му. Тялото ѝ се изви назад и тя се повдигна към него, осъзнала, че по този начин му предлага изцяло всички забранени плодове на тялото си.

Джак простена с подлудяващо пулсиращ език, възбуди и стегна зърната ѝ. Коленете на Мойра омекнаха. Той издаде дълбок гърлен звук, вдигна я на ръце и я отнесе до леглото. Положи я нежно на меката повърхност. Наведе се да събуе обувките и чорапите ѝ — после се изправи, за да ѝ се полюбува.

— Ти си перфектна — прошепна, като се взираше в нея. — Но вероятно вече са ти казвали това.

Взе гърдите ѝ в шепи и се наведе да ги целуне. Заля я порой от изумителни нови усещания и тя потрепера с гърлен стон. Ръцете му шареха по цялото ѝ тяло и пръстите му попиваха неопикуемото удоволствие от топлата копринена плът, толкова крехка и опияняваща. Не може да бъде наречена пищна жена, но има красиви съблазнителни женствени форми, помисли Джак, докато устните му обхождаха щедрите извивки на гърдите ѝ.

— Света Дево, какво правиш с мен? — ахна Мойра, изумена от собственото си нетърпение да участва в греховните му действия.

Страхът ѝ бе погълнат от тъмно и непреодолимо копнение, което ускори пулса ѝ и пропълзя по цялото ѝ тяло. Изпълни я със странно болезнено желание да се предаде на усещанията и да вкуси удоволствието, непознато досега.

— Любя те — дрезгаво прошепна Джак. — Не искам да мислиш за други мъже, докато си с мен.

Как бих могла, разсеяно си каза Мойра, докато Джак караше тялото ѝ да изпитва неопикуеми неща. Преди да осъзнае какво прави, той изхлузи панталона си, ризата, обувките, бельото си и вече притискаше голото си тяло към нейното, обзет от необуздано желание. Мойра простена от удоволствие, когато усети как мускулите ѝ се стегнаха при допира на топлото му тяло.

— Грешно е — извика с последни усилия. — Не прави това с мен.

Той се засмя предизвикателно.

— Тази вечер исках да убия принца, да не говорим за Ренфрю. Бях луд от ревност, като те видях в ръцете им, и това чувство никак не ми харесва. Когато задоволя този копнеж, който раздира тялото ми, ще се почувствам отново спокоен. — По непонятни за него причини той я желаше ирационално, с чувство, което напълно пренебрегваше здравия разум.

Тя вдигна глава и се взря в него, без да се опитва да крие чувствата си. Джак Грейстоук, този женкар, да изпитва чувства на ревност заради нея — това бе наистина любопитно. Повече от любопитно — беше направо странно. Но преди да може да размисли за възможностите, той плъзна ръка надолу и я докосна. Притисна най-интимната част от нейната женска същност и движенията му, бавни и еротични, я накараха да извие бедра и да се притисне към ръката му, инстинктивно почувствала как вътре в нея избликва гореща лава.

Объркана, тя извика и очите му заблестяха като сребро, докато я наблюдаваше с жадно изражение. Той бе опрян в нея и можеше да съди за възбудата му по пулсиращата плът, която усещаше твърдо опряна между краката ѝ. Тя затвори очи и внезапно пожела това, което Джак ѝ предлагаше. Знаеше, че прави грешка, че той просто я използва, за да задоволи страстта си. Той просто щеше да прибави името ѝ в списъка на завоеванията си и безгрижно щеше да продължи нататък, без дори да си спомни за нейното съществуване.

— Няма да те нараня — каза Джак, усетил страха ѝ. — Това не е ново за теб, и преди са те обичали.

— Не... аз — Какво можеше да му каже? Че го е излъгала още първия ден, когато се събуди в леглото му? Беше късно за признания.

Моментът на истината отмина и сега, когато Джак наведе глава и целуна клепачите ѝ, като ги милваше нежно. После продължи, кратко целуна и устните ѝ, хапейки ги леко, съвсем деликатно, после ги близна и я накара да отвори уста и да посрещне целувката му, за да може да усети още по-пълно нейната сладост. Когато езикът ѝ докосна неговия, тялото му болезнено се стегна, по-нетърпеливо от разума му, да приеме, че не бива да бързат.

Пръстите му се плъзнаха в гладката гореща същност под триъгълника между краката ѝ и я намериха влажна и готова. Той стана по-смел и усети гънките на деликатна плът, която пулсираше под докосването му, влажна и учудващо стегната. Мойра извика стреснато и зарови лице в рамото му, омаломощена от нови усещания.

— О, скъпа — изстена Джак с приглушен глас, който съвсем не приличаше на обичайно звучния му силен тон — не се отдръпвай. Тази нощ е наша — ще направя всичко възможно, за да се почувстваш щастлива. Просто ми кажи какво ти харесва. Ще видиш, че мога да бъда щедър любовник.

Пръстите му смело се движеха и тя усети как в нея се надига мощно неопишимо усещане. Когато наведе глава и близна връхчетата на гърдите ѝ, всяко мускулче вътре в нея се стегна и тя изпита върховно облекчение, като извика името му, шокирана и обзета от страх. Никога през живота си не бе изпитвала подобно чувство — толкова силно и толкова всепоглъщащо. Сякаш Джак бе откъснал парченце от нея, което никога нямаше да бъде заменено с друго.

Едва се бе съвзела от шока от първото в живота си върховно сексуално преживяване, когато той повдигна леко бедрата ѝ и започна да се плъзга в нея. Тя усети как го обхваща. Все още нямаше болка, но беше близо до това усещане. Сграбчи го за запотените мощни рамене, за да го отдалечи от себе си.

— Не!

Джак се вцепени:

— Не?

— Аз... Няма да стане. Ти си твърде много... Няма да стане.

Джак се разсмя.

— Другите ти любовници явно са били съвсем оцетени от природата. Признавам, че ще усетиш натиск, но ще се приспособиш.

Като повдигна хълбоците ѝ, навлезе по-дълбоко. Обливаше се в пот от непознатата преграда, изумен защо не може просто да я изпълни с един тласък, както му се искаше, вместо да губи ценно време с жена, която вероятно е опитна колкото него. Признаваше си, че започна да се чувства неспокоен от тази стегнатост. Той спря и се намръщи, забелязал, че Мойра е стиснала здраво очи и хапе устните си като при силна болка.

— Проклятие! Ти ме излъга!

Но бе твърде късно да спре точно сега. Беше възбуден до болка. Тялото му бе изпънато като тетива и ако не намереше облекчение скоро, щеше да експлодира. И все пак не искаше излишно да наранява Мойра. Той разтвори, колкото може, краката ѝ и се наведе.

— Ще се опитам да не те наранявам. Ти си много стегната. Но си и много влажна.

Мойра затаи дъх. Лицето на Джак бе изопнато от страст и издаваше напрежение от дълго сдържаното желание. Като я погледна в очите, той се отдалечи и с едно-единствено силно движение се плъзна в нея. Шок и изненада отрезвиха Мойра и тя изпищя от болката, която

раздра тялото ѝ. Тя се почувства изпълнена, разпъната на кръст, обсебена от Джак. Джак я бе изпълнил цялата.

— Тихо, скъпа — прошепна той в ухото ѝ. — Болката ще трае само миг.

Точно когато мислеше, че не може да изтърпи дори миг, Джак се задвижи ритмично нагоре-надолу и създаде приятно усещане, което разпали кръвта във вените ѝ и тялото ѝ запя и заля със сладост и омая болката отпреди секунди. Тя впи нокти в раменете му в очакване болката да се върне отново. Когато това не стана, лекичко се повдигна към него, като посрещна движенията му надолу. Джак изстена от удоволствие и тихичко я окуражи да продължи. Когато той я повдигна и обви краката ѝ около себе си, Мойра го обхвана здраво и нейните движения се сляха с неговия ритъм. Той се движеше все по-силно с енергични отривисти тласъци, които изстреляха чувствата и усещанията ѝ в неподозирани висини.

Сливането им бе изпепеляващо. Той продължаваше да се движи мощно. Устните му обхванаха нейните в главозамайваща целувка и тя заглуши виковете, които Мойра не чуваше. Ръцете му докосваха гърдите ѝ, бедрата ѝ, цялото ѝ тяло сякаш не можеше да се насити да я милва и да я чувства с всяка фибра на тялото си.

— Отпусни се, любима — окуражи я Джак — Справяш се чудесно — тя се изви към него и с това го прие още по-дълбоко в себе си. — Точно така, извий прекрасното си тяло, дай ми всичко от себе си.

Дори и да искаше, Мойра не би могла да спре. Собственото ѝ тяло не се подчиняваше на разума ѝ. То бе изцяло отдадено на Джак и на всички невероятни неща, които правеше с нея. Когато тя потрепера и се замята, обзета от страст, Джак изстена, обхвана с две ръце тялото под себе си и с могъщо движение навлезе докрай в нея. Мойра усети, че той е съдържал собственото си желание, за да изчака нейната кулминация и сега един, после втори мощен тласък се плъзна в нея и замря, като издаде силен гърлен звук. После се отпусна върху ѝ, като дишаше тежко, сърцето му биеше до пръсване и той едва си поемаше дъх.

След миг той се отдръпна и се просна до нея, с една ръка закрил очите си.

— Добре ли си? Нали не те нараних?

— Не си ме наранил — каза Мойра в очакване на избухването му.

Не се наложи да чака дълго. Като се вдигна на лакът, Джак я прониза с поглед:

— За какво още си ме излъгала? Дали изобщо за нещо си ми казала истината? Проклетата да си! Не мислиш ли, че мога да различа девственица, когато попадна на такава?

Мойра се сви под напора на суровия му гняв. Заслужаваше си го, така поне предполагаше, но не му дължеше никакво обяснение. Тъй като нямаше какво да му каже, запази мълчание.

То само още повече разпали неговия гняв.

— Е, нищо ли няма да ми кажеш за себе си? Никога не си имала любовник, нали?

Когато тя отказа да го погледне, той я повдигна, за да я изправи лице в лице със себе си. Мойра видя студения пламък в очите му и я обхвана паника:

— Никога не съм имала любовник. Не исках да разбереш това точно по този начин.

Той я разтърси гневно:

— Проклетница! Коя си ти? Какво правеше на улицата онази нощ когато те блъснах с каретата?

— Казах ти, името ми е Мойра О'Туул. Аз съм домашна прислужница. Не исках да лъжа, но бях в отчайващо положение.

— Очевидно — изрече Джак студено и гневно. — Ако знаех, че си девствена, никога нямаше да те докосна — не бе съвсем вярно, и той го знаеше, замислил се над жаждата да бъде с нея. Той силно се съмняваше, че девствеността на Мойра би променила нещо от това, което се случи тази нощ. Този момент бе предопределен от съдбата още от деня, когато я доведе в дома си. — Дължиш ми обяснение.

— Нищо не ти дължа, Джак Грейстоук. Казах ти го отдавна: освобождавам те от всяка отговорност за мен. Не трябваше да оставам и да се съгласявам да участвам в тази нелепа шега.

— Твърде късно е да се променя нещо сега. Каквото било, било. Тъй като е изключено аз да се ожения за теб, а не мога да си позволя да имам любовница, мой дълг е да се погрижа да сключиш добър брак. А това изключва Пърси Ренфрю.

— Предложението му бе съвсем почтено — с възмущение рече.

— Не знаеш почти нищо за него. Родителите му са поставили ултиматум: или ще се ожени възможно най-скоро, или ще го лишат от наследство. Репутацията му е безнадеждна и нито една уважавана жена не би го взела за съпруг. Той беше започнал да се отчайва, и тогава се появи ти.

— Има и други мъже — напомни му Мойра.

— А, да, другите ти обожатели. Нито един не е подходящ. Докато си под мое покровителство, ще се омъжиш за човек, когото аз одобрявам. Сезонът е още в разгара си и има по-добри партии от тези превзети контета.

Мойра се вираше в него и не можеше да разбере дали е толкова упорит, защото наистина го интересува какво ще стане с нея или има някакви скрити мотиви. След случилото се сега разумно бе да напусне тази къща, колкото може, по-скоро. Но къде би могла да отиде? Тя трябваше да открадне пари, за да може да се върне в Ирландия, а след инцидента в дома на Мейхю това никак не ѝ се нравеше като възможност. Те вече я издирваха за кражба.

Внезапно осъзна, че вниманието на Джак се е насочило към гърдите ѝ и тя се опита да ги прикрие с ръце. Бе беззащитно изложена на погледа му — напълно съблечена — и той спокойно оглеждаше цялото ѝ тяло. Попиваше я с очи като омагьосан и горещият му поглед оставяше пареща следа по гърдите ѝ, след това по нежната извивка на ханша към заплетения триъгълник от червени къдрици между краката ѝ. Той затаи дъх, и неговата мъжественост изведнъж се издигна в прекрасна ерекция.

Мойра не можеше да откъсне поглед от тази мъжка част от тялото му, спомни си какво удоволствие ѝ бе доставила преди броени минути. Когато той протегна ръка и я притегли към себе си, тя се почувства толкова слаба и уязвима, сякаш ще се разпадне на хиляди парченца само от докосването му. Знаеше какво иска той — тя искаше същото — и се уплаши, че и двамата са обречени.

— Света Богородице — извика Мойра, пометена от могъщата вълна на неговата страст.

В гърлото на Джак напираше игрив смях, докато я повали на леглото под себе си и я покри с тялото си. Но смехът му замря внезапно и лицето му се изопна и стана сериозно — гладът, който изпитваше за нея превърна очите му в блестящи късчета чисто сребро.

— Искам те пак

Преди тя да успее да отговори, той се вдигна грациозно, натопи кърпа в една кана с вода, поставена на най-близката маса, и бързо се върна при нея. Мойра шокирано ахна, когато той разтвори краката ѝ и избърса следите от кръв и семенна течност. Когато приключи, захвърли кърпата, легна до нея и взе едната ѝ гърд в дланта си, като леко я масажираше. Преди да се наведе да я целуне, прошепна:

— Ти притежаваш красота, която подлудява мъжете. Разбрах, че си истинско изкушение още от мига, когато те зърнах.

Устните му милваха нейните с кратки нежни целувки, после продължиха надолу по шията ѝ към нежната извивка на гърдите ѝ, докато намериха това, каквото търсеха. Започна жадно да милва връхчетата на гърдите ѝ, докато не се стегнаха и наляха от изгарящо желание. Ръцете ѝ сами сграбчиха главата му и я притиснаха към гърдите ѝ, за да усети още по-дълбоко пламъците, бушуващи в тялото ѝ. Забрави за убеждението си, че той я използва, за да задоволи собственото си желание. Свършено бе с предразсъдъците ѝ на девственица. Притеснението ѝ изчезна. Тя жадуваше за целувките му. Имаше нужда от ласките му.

— Не ме е грижа коя си или каква си, любов моя — изстена Джак с устни върху устните ѝ. — Нуждата да съм с теб е болест, която може да излекува само твоята нежна плът.

В нея се пробуди страст, която пропълзя през всяка фибра на тялото ѝ бавно и дълбоко и я накара да признае собствената си нужда от него. И когато устните на Джак започнаха бавно да оставят огнена следа по тялото ѝ, тя се разтрепери в очакване. Изви тялото си, готова да го посрещне, усетила огъня му, като вдишваше дълбоко горещия стипчив аромат на възбудата му. Устните му продължаваха да прогарят пареща пътека все по-надолу и Мойра ахна изумена, когато осъзна накъде се насочва Джак. Опита се да го отблъсне, но той обхвана здраво бедрата ѝ, докато се наведе да опита от медената ѝ сладост.

Мойра подскочи, шокирана до дъното на душата си.

— Джак! Недей!

Той неохотно се отдръпна, осъзнал, че тя е твърде невинна, за да се наслади на интимността, която ѝ предлагаше.

— Много добре, но един ден ще ми позволиш да те любя по този начин.

— Никога! — закле се Мойра.

Джак ѝ се усмихна провокиращо и се изправи над нея. Но вместо да легне както преди, той бързо размени местата им, като я дръпна върху себе си. Мойра приглушено изстена, когато той внимателно я постави върху собствената си ерекция.

— Боли ли те? — попита, задръжките му бавно се топяха. Мойра бе единствената жена, успяла да наруши самообладанието му. Той винаги се бе гордял със способността си да контролира всяка ситуация, но с нея се чувстваше като нетърпелив ученик който за пръв път е с жена.

Мойра усети как той я разпъва и изпълва, но не чувстваше болка. Бе обладана от чувство за пълно единение, нещо напълно непознато за нея досега.

— Не ме боли.

Думите ѝ сякаш освободиха демон, стоял скрит в очакване. Той се стегна и рязко се изтласка нагоре. Облада я бързо и решително, дълбоко и безрезервно, погълна я в жарта си да потуши нарастващото чувство на безнадеждност от мисълта, че не им е било писано да останат заедно. И пътищата им се пресякоха само защото се бе намесил един обсебен призрак

Мойра усети как всичко в нея се разтапя. Собственото ѝ тяло бе извън всякакъв контрол, помисли, когато с усилия успя да се съсредоточи за миг. После чувствата я завладяха изцяло и не бе способна да мисли, от гърлото се изтръгна нисък протяжен стон. Джак продължи да се движи в нея и тя усети как започва да трепери. По тялото ѝ заприиждаха вълни, които я заливаха от всички страни, и всички те тръгваха от глъбините на нейната женственост, там, където Джак проникваше със силни, дълбоки тласъци. Той изчака тя да клюмне уморено, за да се отдаде свободно на собствения си кулминационен момент, изцяло и без задръжки.

Мина цяла вечност, а всъщност секунди, може би минути — тя не можеше да определи. Когато отново осъзна света около себе си, се намери просната върху Джак, краката ѝ бяха около неговите, а брадичката ѝ лежеше на гърдите му. Те все още бяха слети, но тя усети, как той се изплъзва от нея. Понечи да се вдигне, но той я притисна към себе си.

— Заспивай, Мойра. Нужно ми е време да обмисля това, което се случи между нас тази нощ. Никога не съм очаквал да намеря девственица в леглото си. Не зная защо ме излъга, но смятам да разбера причините.

От думите му Мойра чу само „заспивай“. Клепачите ѝ натежаха и тя неусетно се унесе в сън. Джак чу равномерното ѝ дишане и въздъхна, насъбралото се напрежение ѝ пречеше да заспи. Шокиран бе слаба дума, която да опише изумлението му, когато откри, че Мойра е девствена. Просто не виждаше разумно обяснение за лъжата ѝ. Какво печелеше от това, че го накара да я мисли за жена с леко поведение? Имаше някаква загадка тук, а той мразеше неясните неща особено когато не намираше логично обяснение за тях. Отнесъл се бе с Мойра като с уличница и тя не можеше да обвини никого освен себе си.

Но дори и при тази мисъл той я притисна към себе си и призна със странно нежелание колко добре се чувства тя в ръцете му, какво неопишуемо удоволствие му достави щедрото ѝ тяло и колко необикновено красива бе в съня си, спокойно отпусната върху гърдите му. Точно тогава свещите догоряха и угаснаха една след друга с прашене, а стаята потъна в мрак. Джак осъзна, че огънят в камината е догорял и в стаята няма никаква светлинка. Той внимателно постави Мойра на леглото, покри я с одеялото и се надигна, за да отиде и запали огъня отново.

Краката му едва опряха пода, когато бледа светлина засия близо до вратата. Той отново легна и погледна встрани. Когато пак насочи поглед към вратата, сиянието бе по-интензивно. Джак простена, защото съзря разрастващата се ярка светлина, която избликна.

Лейди Амелия.

— Добър вечер, милейди — сухо поздрави Джак, като бързо се покри с одеялото. — На какво дължа удоволствието да ви видя тази вечер?

Лейди Амелия прелетя по-близо. Тя сякаш се мръщеше, ако това изобщо бе възможно. Бавно вдигна ръка и посочи с кокалест пръст към Мойра.

Джак се обърна и погледна Мойра, която сладко спеше, невинна като дете в съня си.

— Знам какво си мислиш — прошепна Джак. — Предупредих те, че е късно да ме спасяваш. Да, прелъстих я, но ако ти не я беше

поставила на пътя ми, сега нямаше да е в леглото ми.

Лейди Амелия поклати глава, явно разочарована.

— Вървя по пътя към ада и нищо не можеш да направиш, за да го предотвратиш. Да си се замисляла някога, че точно това искам? Върни се в света на сенките, милейди. Може би бъдещите поколения на Грейстоук ще имат нужда от услугите ти.

Лейди Амелия пристъпи плавно към Джак, сякаш се движеше по килим от мъгла. Той я видя на милиметри от себе си — дори можеше да се закълне, че усети студените ѝ пръсти да докосват бузата му. Трепна, опипа бузата си и осъзна ледената хладина от допира ѝ.

И тя проговори, макар че думите ѝ бяха безплътни. Джак ги чу като ехо в съзнанието си.

Тя ще те спаси.

— Моля? Какво каза? Кой ще ме спаси? И защо, по дяволите, трябва да бъда спасяван, когато се чувствам щастлив такъв, какъвто съм сега.

На Джак му се стори, че лейди Амелия се усмихва. Но бе толкова краткотрайно, че не би могъл да е сигурен. Той хвърли поглед към Мойра и благодари на Бога, че все още спи, защото трудно ще повярва на очите си. Той самият силно се съмняваше истина ли е или игра на въображението му. Когато отново се обърна, готов да спори с натрапчивата си прародителка, лейди Амелия бе изчезнала.

— Милейди, събудете се, време е да ставате.

Мойра изстена и се обърна. Не се налагаше да става толкова рано. Заспа, когато Джак... Господи! Тя бавно отвори очи, като се страхуваше от гледката. Ако Джак е все още в леглото с нея, ще умре от срам и притеснение. Потрепера от облекчение, когато откри, че е сама.

Мойра понечи да стане, но осъзна, че е гола и бързо се шмугна под завивките. Джили изобщо не показа смущение, когато небрежно вдигна от пода нахвърляните ѝ по пода дрехи.

— Ще ми донесеш ли малко чай от кухнята? — помоли тя, защото не искаше да стане, преди момичето да излезе от стаята.

— Веднага, милейди — с готовност се съгласи Джили. — Най-добре е да вземете вана Приготивих я в малката стая, докато спяхте.

Когато вратата се затвори след нея, Мойра се измъкна от леглото и отиде до ваната, като усети как тялото ѝ протестираше при всяко движение. Болеше на места, които дори не подозираше, че съществуват. Горещата вода като балсам галеше изранената ѝ плът. Не че Джак не бе нежен и внимателен с нея миналата нощ, особено когато разбра, че не е била докосната от мъж досега. След безотговорния начин, по който се опита да го заблуди, тя се страхуваше да застане отново лице в лице с него. И не само това — знаеше, че ще иска обяснение защо му е разказала безсмислени лъжи за отхвърлил я любовник, като всъщност е девствена.

— Свършихте ли, милейди? — попита Джили, внасяйки чая.

Мойра излезе от ваната и се загърна в пухкавата хавлия, която момичето протегна към нея. Облече се без желание и остави Джили да я среши и да вдигне гъстите къдрици в очарователен кок. Тя изпи чая и изяде препечените филийки — чак тогава усети, че е готова да посрещне предизвикателствата на деня.

Джак стоеше до камината с гръб към нея, когато тя влезе в спалнята няколко минути по-късно. Усетил присъствието ѝ, той се обърна и я изгледа непроницаемо.

— Позволих си да отпратя Мериуедър и Пибоди тази сутрин.

— Твърде сериозно приемаш ролята си на покровител, Джак. Аз съм зряла жена и мога сама да вземам решения — *дали сега, когато спа с нея, мислеше, че вече му принадлежи?*

— Ти си невинна девойка, преследвана от глутница вълци. Не зная защо реши, че трябва да ме излъжеш. Вече не знам кое е лъжа и кое истина. Докато си под моя покрив, ще спазваш моите правила. Няма да се омъжиш за развейпрах като Пърси Ренфрю.

— Какво ще ме посъветваш да направя — попита Мойра, без да издава емоциите си — да стана твоя любовница? Нямахме никакви задръжки по отношение на... нашата интимност миналата нощ

Среброто в очите на Джак просветна с опасен блясък:

— Стана изцяло по твоя вина. Ако знаех, че си невинна девойка, нямаше да те докосна дори.

Лъжата почти го задави. Желанието му към Мойра го бе обсебило напълно. Той се опасяваше, че щеше да направи същото, дори и да знаеше, че е девствена.

Тя се нахвърли върху него:

— Това няма да се повтори. Не може да се повтори. Няма да го позволя. Отсега нататък сама ще вземам решения за бъдещето си. И двамата знаем какво трябва да направим. Ти трябва да се ожениш за лейди Виктория, аз ще се омъжа, за да мога да помогна на брат си. Винаги ще съм ти благодарна за възможността да стане това, но ти не си мой опекун.

— По дяволите, Мойра. Мисля единствено за твоето бъдеще.

— Моето бъдеще? Моля да ми обясниш какво ми помогна с това, че спа с мен? — предизвикателно попита тя.

Джак наистина успя да се изчерви.

— Поемам отговорност, че загубих контрол над себе си, но проклет да съм, ако позволя да се омъжиш за Ренфрю или някой друг от тези негодници. Ясен ли съм?

— Да, изрази се съвсем ясно — тросна се Мойра. — А сега аз ще се постарая да ти изясня моята гледна точка. Оценявам това, че спаси живота ми, но ще се изнеса отгук веднага, щом събера нещата си. Когато си намеря работа, ще ти се отплатя за всичко, което направи за мен.

Тя се обърна, готова да тръгне.

— Проклятие! — изръмжа Джак и като я хвана за ръка, я обърна с лице към себе си. — Никъде няма да ходиш.

Те ядосано се спогледаха и в напрегнатата пулсираща тишина жарта, която излъчваха телата им, щеше да избухне като буре с барут. Пронизителният му поглед бе изпепеляващ — Мойра усети нужда да избяга, за да не бъде погълната от огъня в него. Тя шумно пое въздух, когато Джак протегна ръка към нея, което взриви насъбралото се напрежение. Докосването му бе като обжарване от огън. После той я целуна. Тялото ѝ се парализира и тя престана да мисли. Когато накрая я освободи, тя трепереше като лист. Отстъпи крачка назад с разширени очи на подплашена кошута. В зениците му припламваше дяволско пламъче, което пробягваше и в усмивката на плътните му устни. От него струеше желание, което сякаш извираше от порите му и рушеше всички задръжки у нея. Никога не се бе чувствала по-безпомощна и обърквана. Тя се обърна и хукна, сякаш я гонеше самият Сатана.

Мойра избягваше да среща Джак през целия ден. Да падне в ръцете му като зряла слива бе ужасна грешка, но тя нямаше контрол върху действията си в онзи момент. Но сега, когато знаеше колко опасно може да бъде докосването му и какъв ефект има върху нея, тя възнамеряваше да се погрижи да не стане отново жертва на фаталния му чар. Затова съвсем умишлено се стараше да не го вижда. Отново обмисли варианта да си тръгне веднага, но след като прецени за и против, реши, че Джак е прав. Къде можеше да отиде? Нямаше пари, нито приятели, нито работа. Зависеше от Джак, в негови ръце бе съдбата ѝ. А и от този ужасен блъф, измислен от него и лорд Фенуик — да я представят за лейди. За съжаление предишната нощ я бе убедила, че не може да се омъжи само заради парите, независимо от желанието си да помогне на брат си. След като опозна любовта, тя не би се съгласила на нищо друго.

Мислите на Джак течаха в същата посока. Съжаляваше, че се съгласи на онзи абсурден бас със Спенс. Ако Мойра бе лека жена, както бе предположил, той не би имал никакви скрупули да спи с нея — или да лиши Спенс от две хиляди лири. И би ѝ позволил да се омъжи за когото пожелае — дори и за Ренфрю. Откритието, което направи за девствеността на Мойра, промени всичко. Не му беше лесно да признае, но той изпитваше ревност към всеки мъж, който доближеше полата ѝ. И още по-лошо, неговото увлечение по ирландската красавица го отведе право в леглото ѝ.

А тя се оказа напълно невинна девица!

Той все още не можеше да осъзнае факта, че е първият мъж в живота ѝ. Най-доброто, което можеше да направи за нея сега, бе да ѝ позволи да се омъжи за Ренфрю или някой друг. Не защото обичаше Ренфрю. Тя имаше нужда от парите му, както той имаше нужда от парите на Виктория. И все пак мисълта за Мойра в леглото на друг мъж го подлудяваше. Странното е, че не искаше тя да принадлежи на друг мъж, след като самият той не можеше да я притежава. Ако тази

ревност, която бушуваше в него, имаше нещо общо с лейди Амелия, то той ѝ пожелаваше да отиде направо в ада.

Внезапно го осени мисълта, че той не знае защо го излъга Мойра и през главата му преминаха какви ли не мисли, някои от които не съвсем приятни. От кого се криеше? Очевидно е бягала от някого онази нощ, когато каретата му попадна на нея. От кого или от какво се страхуваше? Въпросите напиреха в съзнанието му — и той искаше отговори, и то сега. А трябваше и да каже на Мойра за решението, което бе взел.

След безсънната нощ Мойра реши да полегне и каза на Джили никой да не я безпокои. Но Джак обърна малко внимание на протестите на Джили и връхлетя в стаята, като събуди Мойра от дълбокия ѝ сън.

— Джак, какво има? — попита сънena тя. — Не може ли да почака?

— Не, не може — той седна на ръба на леглото, и се намръщи, когато тя се дръпна от него. Предполагаше, че е заслужил недоверието ѝ, но все пак продължи: — Не е моя работа да ти казвам какво да правиш или с кого да се виждаш. Омъжи се за Ренфрю, ако това искаш. В края на краищата моя беше идеята да ти намерим съпруг. Ти имаш нужда да се омъжиш за богат мъж, както и аз да се оженя за богатa жена — думите почти го задавиха, но решението му бе за доброто на двамата. Той бе увлечен твърде много по Мойра, и това не бе добре за него самия.

— Ти искаш да се омъжа за лорд Пърси? — в думите му не намери никаква утеха.

— Не бих избрал него, но кой съм аз да ти диктувам какво да правиш. Чух слухове за него, но нищо не може да бъде доказано. Има пари, а в твоето положение той или някой друг, е все едно.

Той я наблюдаваше с присвити очи.

— Ти не го обичаш, нали? — в думите му звучеше голяма доза мъжка самоувереност.

— Не, разбира се, не — бързо отговори Мойра.

— Добре. Тъй като това вече е решено, сега да поговорим за друго: защо ме излъга? От какво се страхуваш, Мойра? Или по-скоро: — от кого се страхуваш? Криеш се от някого. Кой е той? Който и да е, каквото и да е, можеш да ми се довериш.

Мойра примигна. Джак бе твърде проникателен, за да не забележи, че тя крие нещо от него. За съжаление той не би могъл да ѝ помогне. Тя единствена можеше да разреши заплетената ситуация. Щеше само още повече да обърка нещата, ако намеси и Джак

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам, но не се крия от нищо и от никого — упорито вдигнатата ѝ брадичка подсказа на Джак, че ще бъде трудно да изкопчи информация от нея.

— Дължиш ми обяснение, Мойра.

— Може би, и някой ден ще го получиш, но не сега. С нищо не можеш да ми помогнеш.

— От кого бягаше, когато каретата ми те блъсна? — настояваше Джак Но отговор не последва. — Уплаши ли те някой? По дяволите, Мойра, ти си най опърничавата жена, която съм срещал. Искам да ти помогна.

— Никой не може да ми помогне.

— Позволи ми да опитам. Не те обвинявам, че не ми се доверяваш. Обещавам да не се бъркам повече в живота ти.

— Сигурна съм, че Виктория ще се радва да го чуе — тросна се Мойра. — Обичаш ли я, Джак? — Тя знаеше, че това не е нейна работа, но не можа да се въздържи.

— Свети Боже! Не! Но си подхождаме. Предполагам, че всеки от нас ще заживее свой живот, след като мине меденият месец в брака ни. За Виктория е известно, че не е особено вярна на любовниците си. Само Господ знае защо иска да се омъжи за мен.

Господ може и да не бе съвсем наясно, но Мойра знаеше защо.

Ако Джак любеше Виктория със същия жар и умение, както го правеше с нея, беше ясно защо. Коя жена не би го пожелала? Тя се замисли какво ли би било да бъде негова съпруга и да изживява отново, и отново цялата страст и да се наслаждава на близостта му. Беше доста примамливо като идея и твърде неразумно, за да си позволи да мисли за това като реална възможност. Чудеше се как Виктория можеше да изживява страстта, без да влага никакви чувства. Страстта задоволяваше нуждите на тялото, но след като удоволствието е изчерпано, остава празнота. Тази мисъл повлече след себе си друга. Когато Джак я люби миналата нощ защо тя се чувстваше изпълнена с доволство, а не празна и изчерпана? Тя бе във висините от щастие и доволство. Какво обясняваше това за нейните чувства? Отговорът на

тези въпроси напиреха да бъдат формулирани, но тя умишлено ги пренебрегна. Тези чувства бяха твърде опасни, за да си играе с тях. Да си признае, че има чувства към Черния Джак означаваше само разбито сърце.

— Върви си, Джак моля те. Няма да съм във форма за бала във Воксхол тази вечер, ако не успея да си почина.

— Това ли е последната ти дума, Мойра? Зная, че не мога да те накарам да споделиш тайните си, но няма да оставя нещата така. Почивай, ще поговорим друг път. Уредил съм Спенс да те придружи до Воксхол тази вечер, аз ще взема лейди Виктория.

Мойра успя да поспи, след като изхвърли мислите за Джак от съзнанието си, което не бе лесна работа, като се има предвид, че той бе замесен във всеки аспект от живота ѝ. По-късно дори сънищата ѝ бяха изпълнени с неговия образ. След вчерашната нощ, щом затвореше очи, си спомняше усещането за тежестта на тялото му върху нейното, как тялото ѝ се вдигаше да посрещне движенията му и силните му тласъци вътре в нея. Тя се чудеше дали и той мислеше понякога за същото.

Мойра се събуди поободрена, но не и по-спокойна. Джили донесе поднос с храна, докато тя се приготвяше за Воксхол и Мойра успя да хапне, колкото да не стои гладна до вечерята в полунощ. Облече втората от трите рокли, които Джак поръча да ушият за нея. Беше от зелено кадифе, с ниско квадратно деколте, набрани ръкави, плътно прилепнали по горната част на ръката ѝ, и поли, които се спускаха в красиви гънки надолу под гърдите ѝ. Тя отказа да напръскат с пудра косата ѝ и предпочете собствените си къдрици, красиво вдигнати на главата ѝ в немирнен поток кичури.

— Лорд Фенуик е тук, милейди — обяви Джили, като влезе в спалнята с пелерината ѝ в ръце. — В библиотеката е със сър Джак.

— Ще съм готова след минутка — каза Мойра. Истината бе, че не я интересуваше дали ще ходи във Воксхол, или не. Беше уморена и ѝ беше писнало от цялата тази смехотворна бутафория. За Джак и лорд Спенсър можеше и да е игра, но за нея се превръщаше в тежба. Не обичаше да лъже. За съжаление съдбата не ѝ предостави голям избор. Лейди Виктория нямаше да се омъжи за Джак, докато Мойра не напусне дома му, а Джак имаше отчаяна нужда от парите ѝ. Не искаше да бъде пречка за неговото щастие.

Когато стигна последните стъпала, чу мъжки гласове откъм кабинета. Наостри слух, защото чу името си. Приблужи към вратата и спря напълно наясно, че в момента подслушва, но и твърде любопитна, за да се отдалечи.

Джак вдигна чашата срещу светлината, любувайки се на последната бутилка добро бренди. Отпи глътка, въздъхна одобрително и се обърна към Спенс, излегнал се небрежно в едно износено кресло.

— Хубавото бренди е като отзивчива жена — разсъждаваше Джак. И двете са по-хубави, когато им се наслаждаваш бавно. Грижата за тях усилва аромата им. Човек трябва да цени нюансите, за да може да ги усети докрай — отпи нова глътка, подържа я в уста и преглътна. — Мойра е като това бренди — продължи. — Има всичките му прекрасни качества, но ѝ липсва характер.

Спенс го загледа любопитно:

— Какво, по дяволите, означава това?

— Казано по-просто, смятам, че в характера на Мойра има недостатъци. Тя е лъжкиня. Тя не би различила истината дори да ѝ избодете очите.

— Би ли ми обяснил по-подробно?

— Не.

Спенс небрежно вдигна рамене:

— Отлично бренди — той погледна проникателно Джак. — Но не бих могъл да го сравня с качества на дамата, тъй като не съм запознат с прелестите ѝ. Явно си експерт, що се отнася за брендите и за Мойра. Трябва да ти призная, старче, не си губиш времето. Бил си с нея, нали?

Джак се намръщи, осъзнал, че е казал повече от необходимото. Нямахше намерение да разгласява интимността си с Мойра.

— Няма такова нещо. Мойра е просто едно бреме, от което искам да се освободя — той отпи още една голяма глътка. — Лорд Ренфрю ѝ е предложил ръката си. Изглежда, аз ще спечеля баса.

— Изобщо не съм се съмнявал, въпреки че твоите сиви коне страшно ме привличат — ухили се Спенс. — Подозирах, че Ренфрю ще предложи пръв, защото родителите му са поставили ултиматум или-или, и той мина през кръговете на ада, докато намери жена, която не е наясно с жалката му репутация. Има слухове, че е член на Хелфайър клуб. Аз лично обаче смятам, че не му стиска.

Очите на Джак потъмняха и той направи безпощадна гримаса:

— И всичко това вероятно е истина.

— Мислиш ли, че тя ще се омъжи за него?

— Вероятно.

— Ще ти донеса двете хиляди може би утре.

Ахването на Мойра прозвуча ясно в стаята и привлече вниманието на двамата мъже. Тя стоеше на вратата и лицето ѝ бе преbledняло — беше ѝ студено и горещо едновременно.

— Мойра! От колко време си тук?

— Достатъчно дълго, за да разбера, че не е било само игра да ме представите като дама в обществото и да ми намерите съпруг.

— Не се сърди, Мойра — помоли я Спенс. — Да се даде и парично изражение на резултата от нашата малка шега, я направи още по-интересна. Забавлението е добро и си струва, но залогът усили още повече тръпката от играта.

— Спенс е прав — каза Джак, като си наложи да се усмихне. — Спечелих една добра сума от предложението на Ренфрю. Точно това ни беше целта, нали?

— Научих каква е вашата цел, и то не по най-приятния начин — горчиво произнесе Мойра. — Вашата почтеност е под въпрос.

Изражението на Джак се вледени:

— Това, което се случи миналата нощ — той се изчерви и погледна към Спенс, който жадно поглъщаше всяка дума, произнесена от него или Мойра. Устните му се свиха. Да разкрива личния си живот пред любопитния си приятел, не беше добра идея. — Твоето щастие ме интересува, Мойра. Мисли каквото искаш, както и ще направиш, но не забравяй, че търся как да те улесня да помогнеш на брат си. Не е нужно да се омъжваш за Ренфрю. Най-добре е да не го правиш. Ще се появи някой друг, и тогава ще ми благодариш, че съм се намесил. Точно сега имаш нужда от мен, Мойра. Не зная от какво или от кого се криеш, но имаш нужда от закрилата ми.

— Мога да мина и без вашата специална протекция — изстреля тя, като не искаше да си признае колко близо бе до това, да се влюби в Джак Грейстоук. Любовната нощ с Джак бе най-невероятното преживяване в живота, а той го бе превърнал в нещо без стойност. За Джак случилото се бе инцидент, който можеше да бъде преживян и забравен.

— Много си жестока с Джак — запротестира Спенс. — Ти ни помогна да избягаме от суката, а и той спечели малко пари. Ако бях спечелил аз, той щеше да се раздели със сивите си коне.

Джак видя как гневът се стопи в очите на Мойра, заменен от обида и разочарование. Сърцето му мъчително се сви. Как можа един нищо и никакъв облог да приключи така плачевно? Никога не би пожелал да нарани Мойра. Не бе и предполагал, че ранената жена, която бе измъкнал от канавката, ще промени коренно живота му. Той бе устоял на чара ѝ непосилно дълго. Кой би могъл да знае, че ревността ще го накара да падне толкова ниско? Той дори не помнеше някога да е ревнувал жена.

Въпреки явните ѝ лъжи Джак все още желаше Мойра. Дори и сега само един поглед към нея палеше кръвта в жилите му и съживяваше определени части от тялото му. Проклятие! Тя е била девствена! Дори само този факт трябваше да го държи далеч от нея. Но не, миналата нощ той се наслади на невинността ѝ и се стопи в омаята на нежната ѝ плът, и то не веднъж, а два пъти. И би го направил пак, ако не се научи да контролира необузданата страст, която пораждаше в него тази малка измамница.

— Джак да върви по дяволите, не ме е грижа — каза Мойра на Спенс. — Реших да се омъжа за лорд Ренфрю и да го освободя от присъствието си. Така той ще може да се ожени за лейди Виктория — тя повдигна рамене. — Готова съм за Воксхол, да тръгваме.

— На вашите услуги, милейди — каза Спенс и се поклони.

Той я последва навън и през рамо хвърли изпитателен поглед към Джак. С всяка минута ситуацията се усложняваше. Не бе виждал Джак толкова увлечен по жена. А и Мойра явно отвръщаше на чувствата му.

През изминалите няколко седмици те двамата бяха станали любовници — само глупак не би забелязал това. За нещастие Джак трябваше да се ожени за пари, а Мойра бе скромна ирландка — фермерска дъщеря, дарена с красота и почти нищо друго, за да привлече внимание. Интересна ситуация, която заслужаваше внимание.

Не липсваха партньори за танц на Мойра тази вечер, макар че Джак не беше между тях. Виктория го държеше изкъсо и почти не го

изпускаше от очи. Но Мойра все още усещаше горещината на погледа му, който той отправяше към нея, когато мислеше, че тя не забелязва. Всеки път сърцето ѝ започваше лудо да бие и тя не можеше да отрече чувствата, които той пораждаше у нея. Болеше я да мисли, че е само едно развлечение за него. Явно не бе нищо друго, освен начин да спечели малко пари. Бе я лишил от девствеността ѝ без особени задръжки и после даде съгласие да се омъжи за Ренфрю или някой като него. Чувствата ѝ бяха наранени, стомахът ѝ бе свит от отчаяние.

— А, ето ви, лейди Мойра. Един обожател иска да ви види.

Като изобрази усмивка на лицето си, Мойра се обърна да поздрави лорд Пибоди. Но когато видя кой е с него, усмивката ѝ се стопи и тя почти се строполи на пода. С усилие на волята си наложи да укроти треперещите си колене, когато лорд Роджър Мейхю взе ръката ѝ и я вдигна към устните си.

— Скъпа лейди, просто не можех да не се запозная с вас. Аз съм лорд Роджър Мейхю. Може би сте чувала за мен. — Злокобният блясък в безцветните му зеници подсказа на Мойра, че я помни, и то не с добро. — Разбрах, че ваш покровител е Черния Джак Грейстоук. — устните му се повдигнаха в пародия на усмивка. — Колко интригуващо.

— Сър Джак е далечен роднина — обясни Мойра. Тя знаеше, че не ѝ вярва, но в името на благоприличието трябваше да играе играта докрай, а краят ѝ приближаваше по-бързо, отколкото би предпочела.

— Така разбрах и аз. Ще ми окажете ли честта — един танц?

— Не, уморена съм и...

Роджър не приемаше „не“ за отговор. Той я хвана за лакътя и я отведе на дансинга. Мойра бъркаше стъпките и отчаяно желаше да избяга оттук. Ако знаеше, че лорд Роджър ще се върне от континента толкова скоро, да е напуснала Лондон преди седмици. Тя се надяваше да бъде омъжена и защитена от претенциите му дълго преди той да се върне оттам.

— Трябва да поговорим насаме — прошепна Роджър в ухото ѝ. — Бих могъл да изоблича целия този маскарад още сега. Но съм любопитен да науча какви са залозите на Грейстоук в тази игра. Мислех, че си мъртва. — Той силно стисна талията ѝ и тя примигна от болка — Да се срещнем след петнадесет минути в лятната къща.

Мойра пребледня.

— Не мога, Джак ще забележи отсъствието ми и ще тръгне да ме търси.

— Много добре, ще се включа в играта, докато науча нещо повече. Кажи, че те боли глава и се прибирай. Каретата ми ще чака в алеята до дома на Грейстоук. Измъкни се в полунощ. Ще чакам.

— Не!

— Направи го или ще обявя пред всички, че си измамница, а твоят любовник е направил за смях всички благородници наоколо. Искаш ли да видиш как Грейстоук се проваля?

Мойра съвсем пребледня. Не искаше за нищо на света.

— Не разбирам за какво говорите.

— Не съм глупак. Ти и Джак сте любовници.

Танцът свърши. Роджър придружи Мойра до мястото ѝ, поклони се галантно и си тръгна, след като изрече само две думи: „тази нощ“. Тя трепереше неудържимо, докато го проследяваше с поглед как напуска залата.

— Какво има, Мойра? Този негодник обиди ли те? Роджър Мейхю обичайно не посещава подобни скучни за вкуса му събирания. Чух, че бил извън страната. Жалко, че се е върнал. Англия няма нужда от подобни типове.

Мойра толкова се зарадва на появата на Джак, че бе готова да го разцелува. Но само силно и отчаяно се вкопчи в ръката му, което го зарадва и учуди едновременно.

Той смръщи вежди:

— Нещо не е наред. Какво, по дяволите, ти каза Мейхю?

— Н-нищо. Имам ужасно главоболие. Искам да си вървя вкъщи.

Джак веднага прояви загриженост.

— Ще те заведа.

— Не! Не искам да обърквам плановете ти. Ще си наема файтон и...

— За Бога, Мойра, казах, че ще те заведа у дома и смятам да го направя.

— Но лейди Виктория...

— По дяволите лейди Виктория. Тя може да се забавлява и сама, докато се върна. Ще ѝ кажа, че напускам бала за малко и ще взема наметалото ти. Чакай ме във фойето.

Мойра тръгна, преди да види реакцията на Виктория при новината, че Джак напуска. Тя веднага излезе и се отправи към фойето. Пет минути по-късно той пристигна с наметката ѝ. По изражението му разбра, че обясненията с Виктория не са протекли гладко.

— Това наистина не е необходимо, Джак Мога и сама да се прибера. Лейди Виктория е важна за теб, не бива да я разстройваш.

Той огледа лицето ѝ.

— Страхувам се, че тя е разстроена от деня, когато те доведох вкъщи. Ще го преодолее. Освен това ще се върна навреме, за да я придружа за бюфета в полунощ и после ще я изпратя. — Това, което премълча, бе, че майката на Виктория най-сетне си е заминала и Виктория очакваше Джак да прекара нощта в леглото ѝ.

И двамата бяха тихи и сдържани по време на пътуването. Ако Мойра можеше да надникне в мислите на Джак, щеше да се изненада. Той мислеше колко досадна бе започнала да става Виктория с претенциите си. Знаеше, че той има нужда от парите ѝ и очакваше да играе по свирката и. Последните няколко седмици Джак реши, че нейните изисквания бяха прекалени. Вярно, имаше нужда от пари, но бе твърде горд да приеме жена да диктува условията. Осъзна, че няма никакво желание да се люби с Виктория. Единствената жена, която желаше, седеше до него. Какво, по дяволите, става с мен? — запита се той разсеяно. Хазартът вече не го привличаше, да пие до безсъзнание вече му се струваше губене на време. И всички жени бледнееха в сравнение с Мойра. Ако не внимава, ще влезе в правия път и ще разруши една легенда.

О, небеса, лейди Амелия наистина трябва да е доволна.

Интуицията му подсказваше, че всичко случило се бе резултат от намесата ѝ. Де да знаеше какви са плановете ѝ за него. Не виждаше начин да избегне женитбата с Виктория или някоя като нея, за да отърве затвора за длъжници.

Те стигнаха Грейстоук прекалено бързо. Когато Джак се приготви да слезе, Мойра го възпря, като го докосна по ръкава.

— Не си прави труда, сама ще вляза. Лейди Виктория те очаква.

Джак присви очи подозрително:

— Да не искаш да се отървеш от мен?

Мойра срещна погледа му и отклони своя. Дали не подозираше нещо? Независимо колко много се страхуваше от срещата с лорд Роджър, тя трябваше да се състои. Би направила всичко, за да предпази Джак от катастрофа и да не разруши плановете му да се ожени за богата жена.

— Нищо подобно. Защо бих могла да искам да се освободя от теб?

— Не знам. Държиш се странно, откакто танцува с Мейхю. Пропаднал тип, напълно неподходящ за обществото на добрия тон. Но го търпят заради семейството му, фамилията Мейхю е богата и влиятелна. Но за Мейхю знам нещо, които със сигурност ще те шокират.

Той ѝ помогна да слезе от каретата и я придружи до вратата. Но вместо да я остави там, както се надяваше, той влезе вътре заедно с нея.

— Мойра, с какво те разстроиха думите на Мейхю?

— Моля те, Джак. Имам ужасно главоболие. Не ми се говори за лорд Мейхю. Върни се при лейди Виктория, тя те чака — обърна се рязко и бързо заизкачва стълбите. Джак се затича след нея, сграбчи ръката ѝ и я обърна към себе си.

— Хич не ме е грижа. Виктория може да чака цял живот, ако от мен зависи. Омръзна ми да ми се налагат. Не съм нейна собственост и не ми харесва да ме водят за носа през цялото време. Колкото до парите, по-скоро ще поискам заем от Ейлсбъри. Уилям е добър човек, не би отхвърлил молбата ми.

— Няма нужда да ми даваш обяснения — каза Мойра, все още разстроена от фарса на Джак и Спенс за нейна сметка. — След като се омъжа за лорд Ренфрю, може би ще успея да го накарам да те освободи от дълговете ти.

Думите буквално взривиха Джак. Мойра му принадлежеше. Той бе първият мъж в живота ѝ. Мисълта за друг мъж в леглото ѝ го караше да губи разсъдък от гняв. Не помнеше някога да е изпитвал такива взривоопасни чувства към жена. Бурята в сърцето му направи експлодираще в хаос от чувства. Чувствата му бяха пълна противоположност на това, с което бе свикнал до появата на Мойра О'Туул. Черния Джак, негодникът, алкохолизирания бонвиван, страстният комарджия — къде изчезна той? И защо?

— Пусни ме. Казах ти, че имам главоболие — Мойра не искаше да я доближава дори. Едно докосване и в паметта ѝ оживяваше с ярки подробности всичко случило се миналата нощ между тях: всяка милувка, нежна дума и страстен поглед.

Но Джак направи много повече от това, просто да я гледа — много-много повече. Той я привлече в прегръдките си, наведе се и я целуна. Целувката му бе безкрайна. Жадна, изпиваща и изгаряща. Бе дълбока и изпепеляваща — и напълно собственическа. Той жадно я поглъщаше, всяко кътче от устните ѝ, докато тя загуби контрол върху реакциите на тялото си. Това я въодушеви и обърка едновременно. Никога не бе губила самообладание така бързо. Никога не бе пожелавала мъж, както желаше Джак Грейстоук. Тя се остави чувствата да я водят — отдаде се на целувките му, на ръцете му, които нежно милваха тялото ѝ и не реагира, когато той я вдигна на ръце и понесе нагоре към стаята ѝ и я положи на леглото.

Омагьосана, Мойра наблюдаваше как Джак отхвърля дрехите от тялото си, впил неотклонно пронизителния си поглед в очите ѝ. Когато великолепното му тяло му остана напълно открито за погледа ѝ, облиза с език устните си, защото те внезапно пресъхнаха. Тя се опита да отклони поглед, но не устоя и очите ѝ жадно го поглъщаха. Бе очарована и загуби способност да се контролира. Миналата нощ бе твърде притеснена за да може да го види — но днес искаше да го гледа. Да спре поглед на всяка частица от него. Тя знаеше, че това е грешка, че да позволи Джак да я люби, ще усложни отново живота ѝ. Да ѝ прости Бог, но искаше да го усети в себе си, искаше го дори и с мисълта, че за него може би е само забавление, част от заплетената интрига. След заплахата на Роджър Мейхю това можеше да се окаже последното ѝ изживяване на близостта с Джак.

Раменете му бяха широки, гърдите и ръцете му — набраздени със здрави мускули. Силните дълги крака завършваха в тесен ханш и точно там се издигаше фалос, твърд и пулсиращ със свой собствен живот. Тя се взираше в неговата мъжественост, впечатлена и малко изплашена.

— Господи, Мойра, не ме гледай така втренчено. Трудно ми е да се контролирам и без да ме поглъщаш с този меден поглед на дива котка — Той се наведе над нея и я целуна, като внимателно

развързваше стегнатата ѝ рокля, за да може да я изхлузи през раменете и.

— Това не биваше да се случва — задъха се Мойра, бясна на себе си за невъзможността да обуздае чувствата си. Дотук с благородните ѝ намерения да не позволи на Джак да се възползва от нея отново. — Казах ти, че няма да съм твоя любовница. Заклех се да не те допусна отново до себе си, но това се случва пак Какво да направя?

— Остави ме да те обичам — каза Джак — Никога не съм се чувствал така, никога не съм желал жена така, както теб. Това е истинска лудост, а ти си чисто изкушение.

Внезапно Мойра си спомни за срещата в полунощ с Роджър и замръзна под ласките на Джак.

— Колко е часът?

— Какво значение има?

Мойра преглътна надигащата се паника.

— Има огромно значение. Колко е?

Джак въздъхна, протегна ръка и извади часовника си.

— Десет и половина. Можем ли вече да продължим?

— Не трябва. Все още съм ядосана от шегата ви със Спенс. Не съм ваша собственост, която можете да манипулирате според желанията си. Аз съм жена от плът и кръв.

Джак я прикова с пронизателния си поглед:

— За Бога, нима не знам това? Не трябваше да ме лъжеш за нещо толкова важно като твоята девственост.

— Твърде късно е за съжаления. Ами Виктория?

— Какво Виктория?

— Тя те чака.

— Малко по-късно ме очаква. Освен това имам съмнения относно женитбата си с нея. Тя няма да е много разочарована. Вече подозира, че губя интерес.

— Но ти имаш нужда от нея — настоя Мойра. — Какво ще стане с Грейстоук?

— Ще оцелея, а също и Грейстоук. — той продължи да я съблича, като сърчно я освободи от роклята и бельото.

— Чакай! — тя се претърколи и се изправи в другия край на леглото. — Не съм уличница, Джак Не мога да направя това. Разбрахме се още миналата нощ. Върни се във Воксхол. Оправи

нещата с лейди Виктория. Ако те е грижа за мен... — тя преглътна останалата част от думите си. Смешно е да мисли, че Джак има чувства към нея. Дори и да имаше, те няма да им донесат нищо добро. Тя все още не бе разрешила проблемите от миналото си, свързани с Роджър Мейхю, а Джак имаше нужда от богатството на лейди Виктория. Не би допуснала лорд Роджър да опропасти плановете на Джак за изгодна женитба.

Джак онемя, когато Мойра грабна чаршафа от леглото и го обви около тялото си.

— Мислех, че ме желаш. Позволи ми да те целуна, отвърна на целувките ми.

— Не разбираш, нали? — меко каза Мойра. — Целувките и любовните нощи не са нищо друго за теб освен удоволствие.

Джак я погледна и се усмихна закачливо:

— Искаш да кажеш, че за теб не е било удоволствие?

— Удоволствието, което изпитах, ми попречи да мисля. Ти имаш способността да ме разсейваш, да ме караш да забравя благоприличието, на което съм се учила още на коленете на майка си. Не мога да го направя, не е правилно. Ще се опитам да забравя миналата нощ за мен тя не съществува.

— Ти, малка измамнице! — той се пресегна към панталона си и го нахлузи с ядни движения. — Никога не съм бил с жена, която няма желание за това и няма да го направя. — Досада и разочарование направо изгаряха вътрешностите му. Той съжаляваше за маскарада, устроен от него и Спенс, съжаляваше, че се съгласи да намерят на Мойра съпруг. Съжаляваше за всичко, освен за това, че се люби с нея. Можеше да я люби всяка нощ от живота си без да съжалява за това. Но бе достатъчно разумен, за да знае, че не е подходящ за нея. Тя се нуждаеше от човек, който може да издържа нея и семейството ѝ, а той не можеше да предложи това.

Той хлопна вратата след себе си. Бе взел в ръка обувките си и ги обу в движение, докато слизаше стремително по стълбите. Когато Мойра чу как каретата изгромоли по чакъла, тя се строполи на леглото, жадна за ласките на Джак и осъзнала, че не може да го има. Дори и да си позволи да мисли за Джак и за любов едновременно, това би било само в сферата на мечтите. Нямаше представа какви планове има за

нея лорд Роджър сега, когато отново е в Лондон. Каквото и да ѝ се случи, тя трябваше да защити Джак.

10

Часовникът на камината удари полунощ когато Мойра се измъкна през кухненската врата. Джак не се беше върнал още от Воксхол и тя предполагаше, че лейди Виктория ще го задържи до зазоряване. Въпреки че я болеше да мисли, че е с друга жена, знаеше, така е най-добре. Такива мисли се въртяха в главата ѝ, докато крадешком се промъкваше към задната порта към алеята, където лорд Роджър щеше да я чака. Колкото и да беше уплашена, тя трябваше да разбере какво иска. Опасяваше се, че ще използва информацията срещу нея, за да унищожи Джак а тя не можеше да допусне това.

Екипажът чакаше до задния портал. Мойра го приближи със свито сърце и забеляза, че кочияшът седи наведен над поводитите, без да поглежда встрани. Сигурно лорд Роджър добре му плаща, за да не проявява излишно любопитство, разсеяно помисли Мойра. Последното нещо, което би искала, бе да остане насаме с Роджър, и тя нямаше намерение да се качва в каретата. Но вратичката се отвори и една ръка я вмъкна вътре. Извика ужасена, когато се просна на седалката сред диваните на роклята си. Вратата хлопна и каретата потегли. Мойра с усилие се изправи, дръпна надолу поли и гневно изгледа мъжа, седнал отсреща. Нито тя, нито Роджър забелязаха Джили, която ги гледаше от задната врата на къщата. Малката камериерка не можеше да заспи и бе слязла в кухнята да хапне нещо, когато забеляза как Мойра се измъкна през задната врата. Джили се взираше невярващо в силуета на мъжа, който се очерта в рамката на прозорчето в каретата.

— Прояви благоразумие и дойде — с притаена заплаха процеди Роджър.

— Къде отиваме? — паника обхвана Мойра и самообладанието ѝ започна да я напуска. С нарастващ ужас си спомни последния път, когато остана насаме с него. Почти се самоуби, като скочи от каретата.

— В апартамент, който пазя за подобни нужди. Не се безпокой, няма да направя нищо по-различно от любовника ти. И няма да те заведа в Нюгейт. Имам други планове за теб.

— Вие сте жалък негодник. Знаете, че не съм откраднала огърлицата. Защо не кажете истината на родителите си?

— За нищо на света. Те са ми достатъчно сърдити за това, че те освободих и напуснах Лондон без никакво предупреждение. Трябваше да взема пари назаем, за да замина за Франция. Няма да получа наследството си още две седмици, а баща ми отпуска оскъдни средства. Проклето да е.

Не бяха се отдалечили много, когато каретата спря.

— Пристигнахме. Хайде. Ще продължим разговора си вътре — грабна я за ръка и я измъкна, като нареди на кочияша да чака. По гърба на Мойра полазиха студени тръпки, когато видя в какъв бордей се канеше да я въведе. Олющена крива табела висеше на входа и въпреки късния час от сумрака вътре се чуваше силен смях.

Мойра се дръпна, когато Роджър се опита да я вкара вътре.

— Няма да вляза там.

— Ще го направиш, за твое добро е. Сложи си качулката. Не си първата уличница, която вода в стаята си в „Хен енд Рустър“ и няма да си последната. Цялата измет, която посещава това място, пет пари не дава за курвите, те си вършат работата.

Мойра продължи да упорства и Роджър я дръпна и със сила я избута навътре. Звукът от оживено веселие и мръсни ругатни я проглуши. Повдигна ѝ се от миризмата на евтин алкохол и немити тела. Тя се сви под любопитните погледи и се загърна плътно в качулката си, докато Роджър я дърпаше нагоре по паянтовите стъпала.

— Пристигнахме — обяви Роджър и я блъсна вътре. — Свали си пелерината и се чувствай като у дома си.

— Не, благодаря — отклони поканата Мойра и бегло огледа оскъдната обстановка. — Няма да остана дълго. За какво искахте да говорим?

— Дяволски добре знаеш какво искам. Какво се случи с теб, след като скочи от каретата ми? Бях сигурен, че си мъртва и затова избягах от Лондон. Не можеш да си представиш колко шокиран бях да те видя във Воксхол тази вечер. Когато ми казаха, че си дъщеря на ирландски барон, едва не умрях от смях. После научих, че Джак Грейстоук е твой покровител и ми се искаше да те изоблича в измама още там. После размислих и промених решението си. Ако запазя малката ти тайна, ще мога по-добре да се възползвам от ситуацията. Все още желая тялото

ти. Да те видя облечена като дама тази вечер, възбуди отново апетита ми за това, което ми отказа преди седмици.

Мойра го погледна унищожително.

— Вие ме отвращавате.

Роджър се изсмя нагло.

— Ако не искаш да попаднеш в затвора за кражба и Джак Грейстоук да бъде отхвърлен и презрян от обществото, ще правиш, каквото ти кажа. Слуховете са, че Грейстоук трябва да се ожени за пари и се е спрял на лейди Виктория Грийни. Бил съм с нея. Тя е горещо парче — сподели опита си Роджър. — Какво, мислиш, че ще се случи, когато лейди Виктория разбере, че си толкова негово протеже, колкото и мое? Ще си помисли най-лошото, разбира се. Женитба с богата наследница ще бъде немислима, когато обществото научи как Грейстоук ги е направил за смях. Това ли искаш за човека, който е спасил живота ти? Той беше, нали?

— Не ме остави да лежа на пътя и да замръзна на студа или да умра от раните си — обвинително каза Мойра. — Той е способен на състрадание, нещо непонятно за вас.

Роджър подигравателно се изхихика:

— И на кого му хрумна да те представя за лейди? Звучи като една от брилянтните идеи на Грейстоук.

— Не е ваша работа.

— Ще стане. Ако не правиш, каквото ти кажа, ще съсия Грейстоук. Обществото и без това няма нужда от него. Не напразно го наричат Черния Джак

— Какво искате от мен? — попита Мойра, обхваната от гняв. — Каквото и да е, оставете Джак на мира.

Роджър я погледна с ехидна усмивка:

— Може би. Ако правиш каквото ти кажа. Мисля, че добре знаеш какво искам. Ти измами членовете на клуба веднъж, но няма да се повтори.

Хелфайър клуб. Този мъж бе изчадие на дявола.

— Не! Никога няма да се съглася.

— Чакай, не съм свършил. Ако откажеш, ще те предам на властите и ще кажа, че Грейстоук ти е бил съучастник. Знаеше ли, че има награда за този, който те залови? Почти нямаш избор. Или Нюгейт, или Хелфайър клуб.

Никога не бе мразила някого по-силно. Гневът запали ирландския ѝ темперамент:

— По-скоро ще умра, отколкото да бъда омърсена от вас и порочните ви приятели. Чувала съм, че малко жени оцеляват след нощ с поклонниците на Сатаната. Ако оживея след ритуала, ще отида при твоите родители и ще те изоблича като член на клуба.

— О, ще оцелееш. Ще се погрижа. След това ще уредя да те приемат в бордей. Може дори да ти хареса това, което ще направят братята с теб. На повечето проститутки, които наемаме, изглежда, им харесва. Грейстоук е бил член за известно време. Учудва ме, че не те е довел на някой от ритуалите. Проклетият негодник е искал да те запази само за себе си.

— Света Дево, помогни ми! — извика Мойра. — Лъжете! Джак никога не би станал член на пъклена организация като Хелфайър клуб.

— Моли се на когото искаш, сладка Мойра, няма да ти помогне — Роджър се поздрави за съобразителността. Да посее съмнение в нея за участие на Джак в ритуалите на клуба, бе направо гениално, макар и лъжа.

— Чувал съм, че Нюгейт е доста неприятно място. Болести, паразити, мръсотия, недोхранване, ще изпиташ всичко това на собствен гръб, че и повече. Няма да е трудно да изкарам Черния Джак твой съучастник. Лесно мога да накарам някого да се закълне, че точно той те е наговорил да откраднеш колието на майка ми. Всички знаят, че той непрекъснато има нужда от пари.

Мойра пребледня.

— Дори и вие не можете да паднете толкова ниско.

Дали лъжеше за Джак? Умът ѝ казваше „не“, но сърцето ѝ отричаше напълно възможността Джак да бъде въвличен в общество, посветено на дявола. И все пак нещата имаха смисъл. Без съмнение доста се е потрудил, за да си спечели този прякор.

Роджър тънко се усмихна:

— Мога да го направя, и ще го направя. Като посветен от клуба Хелфайър научих, че нищо не може да бъде по-важно от задоволяване на всички желания. Каквото и да ни струва да го постигнем. Всичко е приемливо. Злото е възбуждащо. Ако не ми вярваш, попитай Черния Джак. Или лорд Ренфрю. Всички те са посветени. Посветени на удоволствието.

Цветът се оттегли от лицето на Мойра. *Лорд Ренфрю също?*

— Ако родителите ти знаеха какво представляваш, щяха да те лишат от наследство.

— Баща ми е надут глупак, който постоянно ми натяква за непристойното ми държание, макар да не знае и половината от греховете ми. Заплашва да ме лиши от наследство в полза на малкия ми брат, самодоволен нещастник. Никой няма да ме лиши от наследство. Титлата ми принадлежи.

В гласа му имаше толкова омраза, Мойра се уплаши дори заради баща му и брат му. Дълбочината на покварата му я изплаши.

— Не мога да направя каквото искате, независимо какви ще са последствията.

— Не ти давам право на избор. Свали си дрехите. Първо аз ще опитам това, което ще оставя в ръцете на другите.

Мойра отстъпи крачка назад.

— Не!

Роджър се пресегна към нея и грубо я дръпна към себе си.

— Никак не съм търпелив.

Той я повали по гръб на леглото. Обхвана я силна паника и я направи смела въпреки превъзходството му. Усети ръцете му върху гърдите си, как рови под палите на роклята ѝ и езикът му се опитва да разтвори устните ѝ. Тя се задави и ѝ се повдигна, преглътна с горчицина. Не можеше да позволи тази гадост.

Слабото жилесто тяло на Роджър бе здраво като стомана, той се просна върху нея и я притисна със слабините си. Тя се бореше отчаяно, но когато забеляза че точно това го забавлява изведнъж спря и се отпусна като парцалена кукла в ръцете му. И после я видя — глинена кана на паянтовата масичка до леглото, почти до ръката ѝ.

Роджър бе вдигнал палите до кръста ѝ и се бореше с връзките на панталона си, разсеян и омагьосан от гледката на медночервения триъгълник между краката ѝ. Отчаяна Мойра протегна ръка и благодари на Бога, когато я достигна и обхвана с пръсти дръжката ѝ.

Възбуден почти до полуда, Роджър подхвана отвратителното нещо между краката си и го насочи надолу между деликатните къдрици на Мойра.

— Пригответи се да посрещнеш истински мъж между белите си бедра — дрезгаво каза той, като се канеше да навлезе с тласък и да

получи желаното удоволствие.

Но Мойра имаше други планове. Докато мускулите му се напрегнаха и той се приготви, Мойра вдигна каната и я стовари с трясък върху главата му. Той се дръпна, изгледа я в недоумение, подбели очи и се свлече върху нея. Мойра изпълзя изпод него с дръжката от каната в ръка. Погледна я ужасено и я изпусна от внезапно безчувствените си пръсти. Роджър лежеше неподвижно, проснат по корем на леглото. Тя го избута далеч от себе си. Оправи дрехите си, наметна пелерината, хвърли му бегъл поглед и избяга от стаята.

Благодари на Бога, че посетителите бяха понамалели, та тичешком премина стълбите и се втурна навън. Каретата чакаше до тротоара. Мойра бе забравила, че Роджър каза на кочияша да чака. Като събра целия си кураж, тя извика на кочияша с властен глас:

— Закарайте ме до площад „Хановър“.

Кочияшът се отърси от съня и я изгледа с мътни очи:

— Къде е гос'динът?

— Реши да остане. Закарайте ме.

Мъжът се почеса по главата:

— Не знам, мис. Плащат ми да чакам.

— Ти това и направи — рязко каза Мойра. — Получаваш си парите. А сега ме закарай до площад „Хановър“. Няма нужда да слизаш, сама ще се кача.

Кочияшът я погледна объркан и после кимна. Мойра буквално се хвърли в каретата, като не отделяше очи от входа на странноприемницата, за да не я изненада лорд Роджър. Но нямаше нужда да се притеснява. Още щом хлопна вратичката, каретата потегли. Мойра се отпусна назад, все още разтреперана от мисълта, че ѝ се размина на косъм. Когато Роджър се свести, ще бъде бесен. Нямаше представа какво ще измисли, но тя държеше коз в ръцете си. Знаеше за Хелфайър клуб и нямаше никакви угризения да го сподели с родителите му.

Джак влезе в къщата и уморен заизкачва стъпалата нагоре. Да се отърве от Виктория след бала, се оказа нелека задача. Тя бе по-ядосана от всякога, когато направо ѝ отказа да остане при нея тази нощ. Дори не помнеше какво оправдание измисли, но то явно не я задоволи. Постапи му ултиматум — ако не докаже привързаността си към нея, тя

ще предостави себе си и богатството си на някой друг. Не ѝ липсваха обожатели, както съвсем ясно подчерта

Джак дори не се извини за липсата на желание у него. Просто се обърна рязко на пета и напусна. Неотдавна идеята, да се ожени за Виктория, му се струваше добра, като се има предвид жалкото му финансово състояние. Шокиран, осъзна, че никакво богатство не може да компенсира липсата на любов в една връзка. Проклятие! Трудно бе да повярва на тази драстична промяна в себе си, и то само за последните няколко седмици. Къде изчезна старият Джак? Къде беше този безпътен негодник, на когото толкова държеше?

Когато стигна горната площадка, мислите му се върнаха на Мойра. Тя каза, че я боли глава и има нужда от сън и той притеснено свъси вежди. Знаеше, че не бива, но нуждата, да я види пак, бе силна от него. Спря пред вратата, натисна дръжката и отвори. Гаснещият огън в камината едва разпръскваше мрака в стаята, но все пак достатъчно, за да забележи, че леглото е празно.

Джак изстина. Къде е тя? Запали свещ претърси стаята, облекчен да види, че всичките ѝ дрехи са тук освен тъмното наметало. След това го обхвана неописуем гняв. Къде е отишла — и с кого?

Като прескачаше по две-три стъпала, Джак вече бе отворил външната врата и се канеше да се втурне навън, когато чу шум зад себе си. Завъртя се на пета и видя Джили, сгушената ѝ фигура хвърляше гротескна сянка на стената.

— За Бога, Джили, ако знаеш къде е мис Мойра, кажи ми!

Джилли пребледня, по-изплашена от когато и да било. Черния Джак изглеждаше жестоко вбесен и опасен, както подсказваше и името му. Изглежда, той забеляза страха ѝ и изражението му се смекчи:

— Няма да те нараня. Говори ли с Мойра? Каза ли ти къде отива толкова късно през нощта?

— Не, сър — каза Джили с треперещ глас. — Видях как лейди Мойра напуска къщата през задната врата, но не знам къде отиде, нито кой е мъжът в каретата.

— Едно-единствено изречение — и Джак разбра всичко, което искаше да знае. Отвърна глава, а сивите му очи искряха заплашително.

— Мъж? — тази мисъл го разтрепери от гняв. — Мойра се е срещнала с мъж и е тръгнала с него?

— Да.

— Кой? — рязко попита Джак.

— Не знам, сър. Беше тъмно. Не видях добре лицето му. Мисля, че лейди Мойра не влезе доброволно в каретата.

Лицето на Джак доби каменно изражение.

— Тя по собствено желание ли напусна къщата?

Джили преглътна мъчително. Умишлено не би наранила никога господарката си. Само ако сър Джак не се държеше заплашително.

— Аз... не знам.

Джак стисна здраво юмруци и кокалчетата му побеляха.

— Благодаря ти. Можеш да си лягаш вече.

— Но, сър — започна плахо Джили. — Не мисля, че лейди Мойра би могла...

— Върви в леглото. Аз ще се оправя.

Джили не беше готова да изпита докрай гнева на Черния Джак, затова се обърна и избяга. Тя съжаляваше бедната Мойра и хич не ѝ завиждаше — как щеше да се изправи лице в лице с обзетия от ярост Черен Джак

Той се върна в стаята, за да чака завръщането на Мойра. Защо се бе измъкнала посред нощ — и с кого? Още веднъж го бяха излъгали и в него растеше неописуем гняв. За нещастие колкото повече чакаше, толкова повече се усилваше гневът му.

Два часа по-късно чу звукът на каляска да приближава къщата. От прозореца видя как спря и от нея слезе жена. Мойра се връщаше от среднощната си среща и лицето му стана сурово. Желанието да я смаже в гнева си растеше, докато чуваше как тя тихо влиза в къщата и се изкачва по стълбите. С два скока стигна вратата, но преди да я отвори и да се изправи пред Мойра, се появи призрактът и блокира пътя му.

— По дяволите! — избухването говореше колко са обтегнати нервите му. — Нямам време за теб сега, милейди. Мойра ще трябва да ми обясни с кого се е срещала или ще извия нежното ѝ вратле. Бил съм прав за нея през цялото време. Тя не е нищо друго освен една малка изкусителка, готова да скача от легло в легло. След като я освободих от девствеността, тя иска да полети и да изследва нови и нови хоризонти в любовта. Проклятие! Няма да търпя това, чуваш ли?

Лейди Амелия нямаше намерение да се отмести. Изглежда, усещаше силата на гнева му и искаше да спести на Мойра скандала.

— Върви си! Ти си само в моето въображение — беснееше Джак. — Не се бъркай. Малката безпътница е имала среща с мъж, и аз ще разбера кой е той.

Лейди Амелия поклати глава и не помръдна от мястото си.

— Ти ме забърка в голяма каша, милейди. Възможността да се ожена за пари просто се спуска като балон, а заедно с нея репутацията ми на негодник и женкар. Твоя е вината, че вече не ми харесва да играя хазарт, да пия и да преследвам жени — обвини я кисело той. — Твоята намеса докара Мойра в дома ми. Оттогава не съм съшият. Да спя с малката ирландска магьосница беше грешка. Как можех да знам, че е девствена?

Лейди Амелия наклони глава, сякаш преценяваше всяка негова дума.

— Не разбираш ли? — продължи разпалено Джак — Мойра има нужда от пари, както и аз. Не си подходяме. Бог знае, че трябва да я пусна да си върви, но сърце не ми дава да се разделя с нея. — Лейди Амелия поклати глава — Знам, че няма какво да предложи на Мойра, или тя на мен. Но, проклет да съм, ако позволя друг мъж да я опропасти.

Лейди Амелия постави ръка на сърцето си, сякаш да предаде послание без думи, но Джак бе извън себе си от гняв, за да го разбере. Един призрак нямаше да му попречи да поиска сметка на Мойра. Знаеше, че трябва да изчака гневът му да се поуспокои, но мисълта за Мойра с друг мъж му пречеше да разсъждава трезво. Той направи крачка напред, сякаш да измести призрака, но светлината на лейди Амелия избухна като пламък, който като ореол я обгради и го заля с горещина. Това го накара да отстъпи.

— По дяволите? Какво да правя? — лейди Амелия просто се взираше в Джак, но думите ѝ успяха да проникнат в съзнанието му.

Не я наранявай.

— Наистина ли мислиш, че мога да нараня Мойра? Дори да се изправя пред нея, обзет от най-силен гняв, пак не бих могъл да понеса мисълта да ѝ сторя зло.

Явно поуспокоена, лейди Амелия кимна и отстъпи встрани, като позволи на Джак да напусне стаята. Той нямаше време да обмисля станалото, защото отвори с размах вратата и решително закрачи към стаята на Мойра.

Мойра все още трепереше, когато се прибра в стаята си. Дали не уби лорд Роджър? Съмняваше се. Удари го силно, но под ъгъл, защото тя самата лежеше на леглото.

Съблече се на светлината само на една свещ и се вмъкна в леглото само по бельо, твърде уморена да облече скромната нощница. Зората бе на едно издихание от мрака на нощта и тя се опита да поспи. Мислите ѝ се връщаха към пъкления план на Роджър. Този път успя да се измъкне, но дали щеше да успее и следващия? Щеше ли той да я остави на мира или това, което знаеше за него, бе твърде опасно, за да я забрави? Най-добре беше да напусне Лондон, но нямаше откъде да намери пари за пътя до Ирландия. Тя все още обмисляше възможностите, когато Джак се втурна в стаята.

— Къде беше, по дяволите? — гласът му прозвуча рязко. Лицето му бе сурово и безизразно като камък, беше скръстил ръце пред гърдите си. Мойра го погледна. Очите му бяха потъмнели и смъртоносни и изражението му подсказваше, че знае за нейното излизане. Да благодари на Бога, че не знаеше къде или с кого е била

Тя нямаше сили да го погледне в очите. От представата за него като участник в зловещите ритуали на мъже като Роджър Мейхю ѝ прилошава.

— Какво правиш вкъщи? Мислех, че ти и лейди Виктория...

Джак приближи и се надвеси над нея.

— Сгрешила си. Ако искаше мъж в леглото си, защо не повика мен? Защо друг, за Бога? Проклятие, Мойра не знам какво да мисля за теб. Ти продължаваш да ме объркваш. Докато не бяхме заедно в леглото, ти бе съвсем невинна? Да не съм създал уличица?

Въпреки че вътрешно кипеше от гняв, тя упорито запази мълчание, което още повече вбеси Джак.

— Мислех, че те познавам, но съм грешил. Може и да си била невинна, когато спях с теб, но сърцето ти е на уличица.

— И аз мислех, че те познавам — тросна му се Мойра.

— Може би нямаше да търсиш друг мъж, ако бях следвал инстинкта си и бях те любил тази нощ. Но ако това, което искаш, е мъж, с радост ще изпълня желанието ти. Знаеш, че нямам оплаквания в това отношение.

Джак усещаше, че се оставя на гнева да вземе връх, но не можеше да се овладее. Твърде силно болеше мисълта за Мойра с друг

мъж. Искаше да я накара да си плати за това, да я накаже, че го е отхвърлила. Той свали сакото си и го захвърли, с ризата направи същото.

— Какво правиш?

Джак я изгледа мрачно и изпепеляващо. Кожата ѝ настръхна и сякаш отесня за тялото ѝ.

— Ще те любя. Щом може да си с други, можеш да приемеш и мен.

— Не ме докосвай!

Мойра загуби дъх, когато видя как Джак изхлузи панталона си и го свали заедно с обувките и чорапите си. Суровото непреклонно изражение на лицето му бе далеч от омиротворително. Но тя не гледаше лицето му. Погледът ѝ се плъзна по-надолу. Той бе изпънат като струна, тялото му стегнато и непреклонно, всеки мускул бе напрегнат от бликащо желание.

Той ѝ се усмихна присмехулно, но очите му останаха сериозни. Тя потрепера и опита да погледне встрани, но не успя да си наложи.

— Твоят любовник по-надарен ли е от мен?

Арогантността му взриви ирландския ѝ темперамент:

— Проклет негодник! Мисли каквото искаш, но аз нямам любовник Ти си единственият. Ако знаех какво представляваш и на какви мерзости си способен, щях да напусна този дом, преди да ме обезчестиш.

— Представа нямам за какво говориш — той не подозираше, че тя има предвид клуб Хелфайър, докато се навеждаше над нея и грубо я придърпа под пулсиращото си тяло, твърде възбуден, за да осмисли думите ѝ. — А и не бих повярвал на нито една твоя дума.

Мойра замръзна и се опита да му избяга, но трудно можеше да се противопостави на силата, с която я прикова към леглото.

— Искаш ли да ми обясниш какво става? — гласът му бе измамно спокоен, което трябваше да ѝ подсказва да бъде нащрек.

— Не.

Грабна реверите на тънката шемизета и я раздра на две, като откри щедрите извивки на тялото ѝ.

— Кой беше мъжът тази нощ? — той помилва гърдата ѝ и нежелани горещи вълни заприиждаха от допира му.

Тя стисна устни. Чувстваше, че вече ѝ е чужд. А изобщо познавала ли го е някога?

— Ти си красива жена, Мойра. Всеки мъж би те пожелал.

Ако не бе чула за участието му в клуба, би била очарована от думите му. Измъчваше я, че бе толкова загрижена да не развали шансовете на Джак за успешен брак по сметка, когато е трябвало да се притеснява за себе си и за плановете му, свързани с нея. Дали Джак и лорд Пърси Ренфрю не планираха да я предоставят на милостта на поклонниците на Сатаната?

— Не бях с човек, когото познаваш.

— И очакваш да ти повярвам?

Сякаш получил просветление, Джак осъзна, че иска да бъде единственият мъж в живота на Мойра. За първи път съжали, че не е роден сред разкош и богатство. Не го бе грижа за титлата, но богатството щеше да му позволи да се ожени за избраницата на сърцето си, а не за някоя като Виктория. Тя не изрази никакво желание да го дари с наследник и без съмнение щеше да му изневерява, щом бракът им поизстине. Нито пък той можеше да обещае вярност към съпруга, която не обичаше.

Любов. Дяволска работа! Това екзалтирано състояние не значеше нищо за него преди, защо размишлява за него сега? Той се вгледа в Мойра, а тялото му бе напрегнато като струна от желание. Желаше тази упорита малка изкусителка повече от всяка жена досега. И все пак не можеше да преглътне факта, че през нощта се е срещнала с някого. Усещаше, че има нещо по-дълбоко, нещо ужасяващо. И в какво, по дяволите, го обвиняваше тя?

— Ти ме лъжеш непрекъснато още от първия ден — обвини я Джак. — Защо поне веднъж не ми кажеш цялата истина?

Мойра трепереше от възмущение:

— А ти?

— Не съм те лъгал. Защо ми нямаш доверие?

— Не вярвам на никого. Не и след това, което научих тази нощ. Как можа?

Джак видя как проблясват сълзи в златистите очи на Мойра и гневът му се стопи. Испита нужда да я утеши, да я люби нежно, докато не забрави всичко освен удоволствието, което споделяха заедно. Но

последната ѝ забележка го озадачи твърде силно, за да я остави без последствия.

— Как можах „какво“! Говориш с недомлъвки.

— Аз знам — Мойра почти изкрещя. — Знам, че си член на клуба Хелфайър.

— Какво? Кой ти каза тази долна лъжа?

— Отричаш ли?

— За Бога, да! Отричам!

Искаше ѝ се да му повярва. Искаше да му вярва, но не можеше.

— Не съм единственият лъжец в тази стая — хапливо изстреля тя.

Той смени местата им, като без усилие повдигна Мойра над себе си. Мускулите на ръцете му заиграха от силата в тях, лицето му се изостри от напрежение и страст. Когато гърдите ѝ надвиснаха над него, той я наведе към себе си, за да погали с устни връхчетата им. Обхвана я паника. Не искаше това да се случва. Тя се бореше със себе си да го спре. Но после всеки нерв запулсира от желание и огънят на страстта разпали пожар в тялото ѝ.

След като покри с ласки гърдите ѝ той впи устни в нейните умопомрачаваща целувка, а езикът му галеше, мамеше и изследваше сладостта на всяко нейно кътче. Целува я, докато не ѝ прималя, и тя остана без дъх. После се претърколи върху нея и я притисна под себе си, зажаднял за цялото ѝ тяло. Грабна останките от дрехата ѝ и ги отхвърли, за да няма бариери между тях.

— Кой беше мъжът? — попита тихо и настоятелно.

— Какво те е грижа?

Грабна ръката ѝ и я притисна към пулсиращата си мъжественост.

— Почувствай колко съм възбуден. Виж какво правиш с мен. Повярвай ми, когато казвам, че ме интересува.

Пръстите на Мойра го обхванаха плътно. Той бе твърд и изправен в ръката ѝ. Стомана, покрита с кадифе. Жив и пулсиращ. Мойра погледна лицето на Джак. Очите му блесяха като два сребърни потока на потрепващата светлина на свещите, блеснали от мъчително желание. Той изглеждаше като в треска, лицето му бе изопнато и напрегнато. Ноздрите му потрепваха с всяко вдишване и ѝ напомни сексуално възбуден звяр.

Джак изстена и захапа зърното на гърдата ѝ. Мойра изохка прималяла. Заляха я екстаз и болка едновременно. Ръката ѝ го стисна още по-здраво в отговор.

— Исусе! Велики Боже! — гласът му бе дрезгав стон, докато тялото му потръпваше неконтролируемо. Той силно отхвърли ръката ѝ от себе си и тя помисли, че го е наранила.

— По дяволите, губя всякакъв контрол, когато съм с теб. Нямах представа колко съм близо до върха. Ти си създадена за удоволствия, Мойра, и аз искам да съм този, който ги създава. Но съм ревнив любовник...

Той прокара мокра следа от целувки по гладкия ѝ корем. Ръцете му се плъзнаха в заплетените къдрици. Като раздели устните ѝ с пръсти, той вмъкна нежно два от тях вътре в нея.

— Мека, толкова нежна — промърмори, докато разтваряше широко краката и коленичи между тях. — И толкова влажна.

Целуна вътрешната страна на бедрата ѝ, докато пръстите му продължаваха да се движат вътре в нея, да я възбуждат и галят.

Тя се изви в дъга назад, като хапеше устни, за да не извика името му. Той можа само да изстене в отговор, докато продължи да покрива с целувки крака ѝ все по-нагоре и по-нагоре, докато намери малката розова пъпка на желанието и постави устни върху възбудените гънки на чувствената ѝ плът.

— Джак! Не! Какво правиш! Това е грешно.

— Не, не е — промълви той. — Има много начини да обичаш една жена.

После я докосна с език там и загуби желание да говори. Мускусната ѝ миризма го разпали, възпламени слабините му, набъбнали и пулсиращи от неизживяна докрай страст. Той усети как крехкото ѝ тяло се извива нагоре. Видя лицето ѝ, изопнато от желание, и замени пръстите с езика си.

Мойра изпищя и отчаяно сграбчи раменете му. Тя изгаряше от желание, до болка силно и пулсиращо, растящо с всеки дъх, поет на пресекулки. Чу я как стене от удоволствие, усети как краката ѝ се разтварят още повече, докато той я милваше и пиеше от нейната сладост. Той безмилостно я поглъщаше, ръцете му се плъзнаха под нея и я обхванаха здраво и я принудиха да приеме всеки смел тласък на езика му. Дишането ѝ бе неравно и пресечено. Тя замря и той се

уплаши, че ще се задуши. И после тя свърши. Чу как изохка, усети треперенето на тялото ѝ и разбра, че е изживяла удоволствието докрай.

Преди да се успокои и да се върне от орбитата, в която бе изстреляна преди секунди, Джак леко се вдигна нагоре и се плъзна дълбоко в нежните къдрици между краката ѝ.

Мойра отвори очи и извика при допира на невероятната топлина и твърдост, от кадифената мекота и от потрепващите мускули на тялото му, докато той се движеше над нея. Заляха я вълни от страстно желание, усети непоносима горещина и посрещна с тялото си всеки негов неумолим тласък. Тя беше в пламъци, които заплашваха да я погълнат без остатък.

Обви го с ръце и крака и се притисна плътно към него.

— Джак — името му прозвуча като беззвучна въздишка, докато тя стигна своята кулминация, и тялото ѝ потрепера от главозамайващото изстрелване във висините на екстаза.

— О, Джак... — усещането за движението му вътре в нея усили удоволствието ѝ, той потрепера силно и тя усети как изстреля семето си и я изпълни.

Едва бе отшумял и последният спазъм на удоволствието, когато отново я връхлетя мъчителната мисъл, че е бил свързан с Хелфайър. Това я отрезви. Сълзи напълниха очите ѝ и потекоха в солени ручейчета по бледите ѝ бузи. Той бе замесен от същото тесто, както Роджър Мейхю и лорд Фенуик. Той я бе използвал, и то с нейно съгласие. Опита се до го отблъсне, но той се претърколи настрани и я обърна към себе си. Усети влагата върху гърдите си и се отдръпна.

— Защо плачеш?

— Мразя те — изхлипа Мойра.

— Можеше да ме заблудиш.

— Ти парализираш волята ми и ме лишаваш от здрав разум.

— Тогава имаме нещо общо — той бе имал безброй жени, на някои дори не помнеше имената, но не можеше да си спомни някога да е преживявал подобно нещо. Внезапно проумя, че не може да позволи друг мъж да има Мойра. Не сега, никога.

— С лорд Ренфрю ли беше тази вечер? По-добре ми кажи, защото ще разбере така или иначе. Какво ти каза, за да си ми толкова ядосана?

Мойра го погледна косо:

— Не съм виждала лорд Ренфрю, откакто ми предложи брак. Знаеше ли, че той е член на клуба Хелфайър?

Джак се разтревожи.

— Кой, по дяволите, ти каза? Мъжете там носят роби и качулки, за да скрият самоличността си дори един от друг. Да не се е опитал някой да те убеди да участваш в ритуалите им?

— Никога не бих се съгласила на подобно нещо. Не дори лорд Роджър... — внезапно осъзнала какво изрече, Мойра закри уста с ръка. Страх и отвращение пронизаха Джак.

— Била си с Роджър Мейхю? Да не си си загубила ума? Не чу ли какво ти казах за него?

— Съгласих се да го видя заради теб, но после той ми каза, че си свързан с клуба и аз осъзнах каква глупачка съм била.

Той сграбчи раменете ѝ и силно я разтърси.

— Заради мен! Какво искаш да кажеш? Знам със сигурност, че Мейхю е член на клуба, но аз не съм. — Очите му блестяха от неконтролируем гняв. — Мисля, че започвам да разбирам. Ти си се познавала с Роджър Мейхю още преди да се срещнем, нали? Той е синът на твоите работодатели, нали? Онзи, който те е задирял. Какво ти каза, за да те убеди да се срещнеш с него?

Мойра се взираше в Джак, осъзнала колко близо до истината е стигнал. И все пак не можеше да му каже за кражбата. Ако е член на клуба, значи няма никакви скрупули. Той имаше отчаяна нужда от пари и сигурно ще я предаде заради наградата.

— Не ти дължа никакво обяснение. Ненавиждам го толкова, колкото и теб. Казах ти, че не съм спала с него и повече няма да чуеш от мен по този въпрос.

— Ние сме в задръстена улица. Нямаме си доверие. Всичко, което имаме, е това.

Той грабна ханша ѝ и я постави под себе си, гласът му бе дрезгав и суров като страстта. Знаеше, че това неутолимо желание е лудост, но не можеше да промени нищо. В него кипна необуздано желание, той отново се плъзна в нея и с всеки тласък сърцето му прогърмяваше в такт с все по-бързите движения на мощното му тяло.

Стегнатата ѝ плът удвои желанието му и той загуби представа за всичко наоколо. Съществуваха само слетите им тела и нуждата да проникне дълбоко в нея, до дъно. Гневът се изливаше от него на

приливи и отливи, с всяко движение, все по-бързо, и по-бързо, докато тялото ѝ не се стегна и тя изживя кулминация. Той дрезгаво изстена, притисна се плътно в нея и свърши.

Когато тя отвори очи, той се взираше в нея със странно изражение. Стопеното сребро на очите му проникваше до дъното на душата ѝ. Суровото собственическо изражение я накара да потръпне от страх. Знаеше, че той няма да спре да я разпитва, докато не му каже истината, а тя не искаше да я каже сега.

— По дяволите, Мойра. Стига с твоите лъжи. Не обичам да ме правят на глупак Няма да изляза, докато не ми кажеш какво става

Мойра обърна поглед върху розовеещото небе навън. Зората избледняваше и потоци светлина заливаха източното небе. *Как може животът ѝ да се преобърне така трагично?* — замисли се тя разсеяно. Всичко, което можеше да направи сега, бе да каже истината и да се моли на Бога Джак да ѝ повярва. Ако имаше поне малко почтеност в него, щеше да разбере, че тя не е способна на измама. Отвори уста да излее душата си, когато съдбата се намеси под формата на Петибоун.

— Сър Джак! Там ли сте? Събудете се, сър. Пратеник от Корнуол. Яздил е дотук без почивка Много е спешно, сър.

11

— Дано наистина е важно, Петибоун — каза Джак като отметна завивките и посегна към панталона си. — Покани го в кабинета Ще отида при него.

— Света Дево, той знае, че си тук с мен — проплака нещастно Мойра. — Какво ли си мисли за мен?

— Едва ли има нещо в този дом, за което Петибоун да не знае — сухо каза Джак — Не се тревожи. Той е самата дискретност и ми е напълно верен. Съжалявам, че прекъснаха разговора ни, но това не те освобождава от продължението. Когато се върна, ще продължим оттам, докъдето бяхме стигнали.

Видът му бе достатъчно представителен за такъв безбожно ранен час. Джак отвори вратата и излезе в коридора където го чакаше Петибоун.

— Казваш, че пратеникът идва от Корнуол? — попита Джак, докато прислужникът вървеше по петите му надолу по стълбите.

— Да, това каза. Но не можах да разбера нищо повече.

— В Корнуол е братовчед ми Ейлсбъри. Може би иска да ме покани за сватбата си, макар че е малко късно да успея. Надявам се всичко да е наред с Уил.

Докато стигне до долната площадка, Джак усети странни трепвания в душата си, нещо като съжаление. Той бе имал предчувствия и друг път, но никога не бе чувствал така силно сигналите и вибрациите. Отвори вратата със свито сърце и влезе в кабинета. Петибоун го следваше неотклонно.

Пратеникът скочи на крака и Джак забеляза дълбоките бръчки около очите и устата му, които издаваха силна умора. Мъжът изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се строполи от изтощение. Джак разбра, че само нещо жизнено важно би могло да го накара да измине без почивка целия този път.

— Седнете, преди да сте паднал от умора — каза Джак и махна на човека. — Моят иконом каза, че имате съобщение за мен —

протегна ръка към него. Пратеникът бръкна в джоба си, извади запечатан плик и го остави в ръката му. Джак се загледа в плика и предчувствието му бе толкова силно, че пожела да хвърли писмото в огъня, без да го прочете.

— Заведи го в кухнята, Петибоун. Сигурно умира от глад. После го настани в една от стаите да си почине.

Когато Петибоун и пратеникът излязоха, Джак разчупи печата, извади пергаментовия лист и бързо зачете. Когато стигна до края, пръстите му изпуснаха листа и той прошумоля на пода. Джак обърна невиждащ поглед към прозореца, без дори да забележи изумителния изгрев, който озаряваше небето от изток.

Изведнъж усети, че не е сам. Обърна се бавно и видя лейди Амелия. Той не се изненада, прие я съвсем спокойно.

— Знаехте ли, че ще се случи, милейди? — Джак не беше сигурен, но му се стори, че видя как тя поклати глава. — Никога не съм жадувал за това. Беше последното нещо, което бих пожелал или очаквал.

Лейди Амелия наведе глава съчувствено.

Петибоун избра точно в този момент да се върне. Той се взря с благоговение в ефирната фигура, облечена в призрачно бяло. Издиша шумно, невярващ на очите си, а видението бавно се стопи във въздуха. За чест на Петибоун той бе твърде възпитан, за да каже, че семейният призрак се е явил пред един от най-безпътните Грейстоук. За него всичко това бе необичайно и той с радост прие факта, че Джак е избран да бъде спасен. После видя писмото на пода и се наведе да го вдигне.

— Нещо не е наред ли, сър Джак? Не можах да измъкна много от този пратеник, освен че носи тъжни новини.

Джак обърна лицето си към Петибоун и той изумен видя, че е набраздено от дълбока скръб.

— Не можеше да бъде по-лошо. Ейлсбъри е мъртъв. Загинал на път за сватбената церемония. Каретата му била застигната от буря. Скалистият път, по който са се движили, е поддал под тежестта на колелата и каретата се е забила в насипа. Уил е загинал на място.

Джак скри лице в дланите си и се опита да се успокои. Когато най-сетне вдигна глава, Петибоун с изумление видя, че очите му са пълни със сълзи.

— Няма никакъв смисъл. Уил беше добър човек. Пред него беше цял един живот. Щеше да се ожени за жената, която обича, и да продължи рода с много наследници. Аз съм блудният син. Защо не се случи с мен?

Петибоун не бе виждал Джак така разстроен, откакто бяха починали родителите му.

— Приемете смъртта на младия Ейлсбъри като Божия воля. Ще отидете ли в Корнуол?

— Да. Трябва да придружа тялото, за да бъде погребано както подобава в Дорсет. Новината за смъртта на Ейлсбъри е предадена на адвоката му и на краля. Очаквам адвокатът скоро да се обади. Ще опаковаш ли багажа ми?

— Да, милорд.

Джак го погледна стреснато. Той никога не бе искал тази титла, никога не бе пожелавал да бъде на мястото на Уил като херцог Ейлсбъри. А сега, по решение на съдбата, титлата бе негова. Някак не можеше да го възприеме. Това бе голям товар, но той бе длъжен да приеме отговорността свързана с титлата. Отговорност. Дълг. Малко се бе замислял над думата дълг през своите двадесет и седем години. Не свързваше себе си с думите дълг и отговорност. Ако го бяха подготвяли от малък за титлата сигурно щеше да бъде различно. А сега трябваше да я наследи заради трагичните обстоятелства.

— Ще ми бъде трудно да свикна с титла, когато винаги съм се надсмивал на това — сподели той.

— Ще се справите, милорд — окуражително каза Петибоун.

— Надявам се. В мое отсъствие ще наемеш нови служители, каквито прецениш за необходимо, за да се грижат както трябва за Грейстоук Манър. Твърде дълго време ти се налага да се справяш сам. Разчитам на теб да се грижиш за Мойра.

— Можете да ми имате доверие, милорд — отвърна Петибоун и тръгна да изпълни искането.

Джак спря, потънал в мисли. Мойра. Това щеше да се отрази и на отношенията им. Той наследява не само титлата но и цялото състояние на Ейлсбъри. Много имена и ценна собственост, както и много пари, идващи от наема за тези имоти. Да не говорим за хилядите лири в различни банки и доходоносни инвестиции в корабостроене, мини и ферми. Сега всичко това беше негово. Вече нямаше нужда да сключва

брак по сметка Имаше всичко необходимо, и повече. Достатъчно, за да даде на Мойра средства да подпомогне семейството си и да я защити от каквото и който я заплашваше.

В яда си миналата нощ те си казаха неща които не биваше да казват. Той не можеше да понесе мисълта за Мойра с друг мъж, а тя го обвини в непочтеност. За съжаление нямаше време да изяснят недоразуменията си или да разрешат загадката за връзката ѝ с Мейхю.

Мойра бе станала и облечена, когато Джак се върна в спалнята. Тя бе войнствено настроена, все още ядосана от връзката му с Хелфайър клуб. Но само един поглед към лицето му ѝ подсказа, че сега нито му е времето, нито мястото да се конфронтира с него.

— Джак, какво има? Новините лоши ли са?

— Най-лошата — каза Джак, отиде до нея и я взе в прегръдките си.

Тя се стегна, но не се отдръпна от него.

— Уил. Той е мъртъв. Той е единственият родственик, който имах на този свят.

Съчувствието ѝ към него стопи яда, насъбрал се в нея.

— О, Джак, толкова съжалявам.

— Тръгвам веднага, за да придружа тялото за погребението в Дорсет. Няма да се бавя. Най-много две седмици. Петибоун ми приготвя багажа и очаквам скоро да дойде адвокатът на Ейлсбъри.

— Знам, че обичаше братовчед си.

— Беше повече от обич. Уважавах го, и той мен. Искам да ми обещаеш, че ще останеш тук, докато се върна. Все още не знам какво има между теб и Мейхю, нито какво те кара да вярваш на лъжите му за мен, но ще разрешим всичко. Не искам да напускаш къщата, докато ме няма. Петибоун ще се грижи за теб.

— Да не напускам къщата?

— Точно така. Не бих те молил, ако не мислех, че е важно. Мейхю е опасен. Бог знае какви са плановете му. Ще се погрижи за това, когато се върна.

Той не дочака отговор и я притисна силно в прегръдките си. Потърси устните ѝ почти отчаяно. Целуна я силно и страстно, почти болезнено, и я остави замаяна и разтреперана. След миг я пусна и промърмори:

— Хич и не помисляй да ме изоставиш, скъпа. Ще те открия където и да си. Имаме да довършим разговора си.

Пак я целуна силно. Мойра затвори очи, за да избегне проницателния сребърен поглед. Когато ги отвори, вече го нямаше.

Къщата изглеждаше пуста без Джак Ден след като замина, лорд Ренфрю се обади с настояване да получи отговор на предложението си. Без никакво съжаление Мойра му отказа След като разбра, че е член на клуба, вече не можеше да си представи дори да го погледне.

— Вие ме отхвърляте? — изумен попита Ренфрю. — Няма да получите по-добро предложение.

— Съжалявам, милорд. Не съм влюбена във вас — заяви Мойра без колебание.

— Любовта е състояние на ума. Можете да пожелаете да ме обичате, ако опитате по-настойтелно.

— Съжалявам.

Когато чу последната й дума, Ренфрю изпадна в ярост.

— Малка кокетка! Не съм ли достатъчно богат за теб? Залъгва ме седмици наред, накара ме да повярвам, че ще приемеш предложението ми. Чух слухове за теб и Джак, но бях достатъчно благоразположен, за да ги пренебрегна. Ти си негова любовница, нали? Сега, когато стана херцог, нали не мислиш наистина, че ще се ожени за теб? Черния Джак не е от онези мъже, които избират брака. Лорд Мейхю каза, че дори не си дама. Каза още, че ти и Черния Джак измамихте всички ни. Вярно ли е?

— Ако вярвате на това, защо дойдохте тук и очаквахте да приема предложението ви за женитба? — нападна го Мойра.

— Наистина ли вярвате, че ще си надяна брачен хомот? Колко сте наивна. Родителите ми непрекъснато натякват да се ожения и да им осигуря наследник. Трябваше да намеря някоя, която не ме познава и не знае за моите... забежки. После се появи ти. Но ако Мейхю казва истината за твоето семейство, значи вече не си подходяща. Родителите ми много държат на благородническото потекло. — Той й се ухили злобно. — Но това не значи, че не мога да спя с теб. Трябва да си горещо парче, щом успяваш да задоволиш мъж като Черния Джак. Може би ще имам възможност да опитам от прелестите ти някой ден... скоро.

Мойра се сви отвратена. Как бе могла да повярва, че този мъж има чувства към нея? Всички мъже ли бяха зли и порочни? Как е могла да се заблуди така? Тя бе разбрала съвсем интуитивно, че лорд Мейхю не бе излъгал за връзката на лорд Фенуик с Хелфайър. А щом е бил прав за лорд Фенуик, сигурно казваше истината и за Джак. И тримата негодници бяха подчинени на Сатаната.

— Ще ви придружа до вратата, лорд Ренфрю — Петибоун се появи като с магическа пръчка до Мойра. Суровото му изражение можеше да стресне и най-смелото сърце. А Ренфрю не бе храбрец. — Тръгвахте си, нали?

Лордът го изгледа отровно и се обърна към вратата.

— Приключих тук Поздравете Ейлсбъри, когато се върне от Корнуол. Рядък късмет за него, да наследи херцогство, нали така?

Мойра още трепереше, когато пет минути по-късно Петибоун съобщи за лорд Спенс. Той се втурна в стаята, явно разстроен.

— Измамата ни е разкрита, Мойра. Господи, какво не бих дал Джак да е тук сега.

— За какво говорите, милорд?

— Разкрити сме. Цял Лондон говори, че ти и Джак сте направили за смях цялото лондонското общество. Лейди Виктория е бясна и не е единствената.

— Кой им е казал? — Мойра знаеше отговора, Спенс само можеше да го потвърди.

— Лорд Мейхю. Негодникът разказва на всеки, готов да го слуша, че сте била прислужница в дома им и че ви е прелъстил, и после е убедил Джак да ви представи за дама.

— Благодарете на Бога, че лорд Мейхю не знае за вашето участие. Мислите ли, че слуховете ще навредят на Джак?

— Възможно е. Вече има титла. Трябва да спазва определени правила. Има ли нещо, което мога да направя за теб. Мисля, че ти най-много ще пострадаш от нашия злополучен план.

Това е най-малкото, по-малко от половината, помисли си Мойра, но замълча. Лорд Мейхю сигурно е бесен заради удара. Страхуваше се, че още не е направил последния си ход. Можеше да направи само едно — да бяга отгук, за да спаси живота си.

Благодаря за загрижеността, лорд Спенсър.

— За Бога, Мойра. Чувствам се отвратително. Идеята беше моя. Защо не ни каза, че Мейхю може да те познае?

— Това е дълга история, милорд. Лорд Мейхю беше извън страната. Не мислех, че ще се върне толкова скоро. Освен това нямах голям избор.

— Слава Богу, Джак скоро се връща. Той ще сложи край на клюките и ще оправи нещата. Е, аз трябва да тръгвам. Ако имаш нужда от мен, изпрати да ме повикат.

Мойра изпрати Спенс и се върна в стаята си. Там я чакаше Джили.

— Петибоун наема нови прислужници, милейди. Ще ме изпратят ли обратно при семейство Фенуик? Предпочитам да остана тук с вас.

— Сигурна съм, че може да се измисли нещо. Аз съм много доволна от теб, но едва ли ще остана още дълго. Говори с Петибоун, той ще се погрижи за всичко.

Джили се усмихна до уши.

— Благодаря, милейди. Толкова ще съм ви благодарна. Не искам да лъскам отново тенджери и тигани.

Тя внезапно посърна:

— Заминавате ли някъде, милейди?

— Не съм сигурна — каза колебливо Мойра. Нямах никаква представа какво я очаква в бъдеще, но се бе оказала между две злини едновременно: от една страна Мейхю, от друга — Джак Лорд Мейхю искаше тя да участва в перверзни оргии, а доколкото имаше информация — и Джак искаше същото. Нямах ли поне един достоен мъж на този свят освен собствения й брат? Дори и бедната й прабаба, изоставена от любовника си от благородно потекло, от собствен горчив опит се е убедила, че мъжете не заслужават доверие.

Мойра тъкмо бе опаковала две от най-подходящите за път рокли, бельо и лични вещи в една голяма платнена чанта, която откри на тавана, когато се появи Петибоун, като кършеше ръце и изглеждаше много разстроен.

— Какво има, Петибоун? Случило ли се е нещо? Не е сър Джак, нали? С него всичко е наред, нали? — тя не знаеше защо трябва да се тревожи за Джак. Мъже като него винаги оцеляваха.

— Нямам вести от негова светлост, но долу е лорд Мейхю и настоява да ви види. Страхувам се, че ще имаме неприятности. Довел е

двама полицаи.

За пръв път, откакто го познаваше, Мойра видя непоклатимия Петибоун истински разстроен.

Мойра вдигна рамене, напълно наясно какво иска Мейхю. Той си разчиства сметките с нея. Беше твърде късно да бяга. Тя трябваше да приеме съдбата си и да се моли за милостив съдия.

— Веднага слизам, господин Петибоун. Бихте ли предали на Джили да разопакова багажа ми? Няма да заминавам никъде — *освен в затвора*, мислено добави тя.

Икономът остана при лорд Мейхю и полицаите, които нетърпеливо чакаха във фойето. Когато Мойра се появи и заслиза по стълбите и четиримата мъже я проследиха с поглед. И всички те, освен Мейхю, я гледаха одобрително. На главата му още стоеше цицината, където го удари малката вещица. А той не забравяше лесно, нито прощаваше. Обмисляше отмъщението си, докато разпространяваше слуха, че Мойра не е това, за което се представя. Така се надяваше да съсипе и Черния Джак, но съдбата неочаквано се намеси и той междуременно наследи херцогство.

Обществото можеше дружно да презре Мойра, но би било много по-благосклонно към един херцог. Когато Мейхю разбра, че Джак неочаквано е заминал за Корнуол, реши да нанесе удара, докато Мойра временно е без покровител. След внимателно обмисляне бе споделил плана си с лорд Ренфрю, който се оплака с горчивина и раздражение как тя е отхвърлила добронамереното му предложение за женитба.

— Време беше — ехидно изрече Мейхю, когато Мойра слезе долу. — Да не мислиш, че можеш да откраднеш и да се измъкнеш безнаказано?

Мойра не отговори.

— Довел съм двама полицаи. След като потвърдя, че ти си откраднала огърлицата на майка ми, ще бъдеш арестувана и откарана в Нюгейт.

— Сигурен съм, че има някаква грешка — намеси се Петибоун. — Лейди Мойра не е крадла.

— Лейди Мойра изобщо не е лейди. Тя е обикновена уличница, която работеше като камериерка в дома на родителите ми. Опита да ме съблазни, но не успя — и той се обърна към полицаите, които изглежда, се чувстваха доста неловко. — Това е жената. Арестувайте я.

Верен до смърт, Петибоун застана пред Мойра, за да я защити:

— Пазете се от пътя ми — нареди един от полицаите. — Да възпрепятствате закона е престъпление.

— Всичко е наред, господин Петибоун — каза Мойра, като го заобиколи. Последното нещо, което искаше, е да причини неприятности на верния слуга на Джак. Бе толкова лоялен. Сигурно ще умре, когато научи, че Джак е замесен от същото тесто като Мейхю и Ринфрю.

— Но, милейди — запротестира Петибоун. — Негова светлост няма да хареса това. Обещах му да се грижа за вас.

— Негова светлост може да върви по дяволите — изсмя се Мейхю, като грабна ръката на Мойра и я дръпна навън.

Ако Мейхю не беше довел представители на властта, нямаше да тръгне доброволно. Но тя знаеше кога е загубила Обърна се да погледне иконома, който стоеше на прага, потресен от случилото се.

Тъмните лепкави коридори на Нюгейт воняха на урина, изпражнения и плесен. Мойра трепереше като лист, замръзнала, нещастна и изплашена.

— Това е — каза тъмничарят, когато спря пред здрава дъбова врата и пъхна огромен ключ в ключалката. — Не е първокласен хотел, но сламениците се сменят на всеки шест месеца и отходните кофи се изхвърлят през ден-два

Мойра извика уплашено, когато той отвори вратата и я побутна вътре. Килията бе тъмна и влажна, осветена от една-единствена свещ. Тя гледаше с ужас как от стените се отделят зловещи сенки и я приближават. Преди вратата да хлопне, изгледа умоляващо лорд Мейхю. Той злобно и тържествуващо ѝ обърна гръб..

За ужас на Мойра една от сенките, които изплуваха от дъното на килията, изтръгна наметалото от ръцете ѝ.

— Това е мое — извика Мойра, когато една повлекана със сипаничаво лице, дълга коса и диви очи го наметна върху дрипите на раменете си.

— Вече е мое — изкиска се дриплата. — Погледнете ме. Аз съм проклета дама — тя затанцува из килията, навирайки наметалото в очите на останалите.

— Ти никога не си била лейди, Бърди — Мойра разтревожена наблюдаваше как друга жена се материализира в кръгчето светлина

— Хей, Мин, само защото си по-хубава от мен и получаваш специално отношение за ролята си на курва, не значи, че си дама — жаловито изрече Бърди.

Мойра се вторачи в Мин и призна красотата ѝ, въпреки мръсотията и калта по лицето и тялото ѝ. Дори дрипите изглеждаха запазени от тези на Бърди. Някога сигурно са били впечатляващи. Внезапно друга жена изпълзя от сенките и се взря жадно в роклята на Мойра. Разбрала намеренията ѝ, Мойра се отдръпна назад. Но нямаше къде да се скрие. Бърди и Мин стояха настрана, докато огромната кокалеста жена настъпваше към нея.

Внезапно Мойра реши, че това е достатъчно. Ако тази жена иска роклята ѝ, трябва да се бие за нея. Тя се приготви, когато жената я нападна. Това не беше никакъв бой. Неопитна и далеч полека от съперницата си, скоро загуби и остана само по бельо. Когато жените посегнаха и към него, Мин излезе напред.

— Да не искаш да я съблечеш гола, Алис? Много добре знаеш, че роклята няма да ти стане. Поне ѝ остави долните дрехи.

Алис седна на пети.

— По дяволите. Ще разменя роклята за одеяло, ако не ми стане.

— Остави ѝ бельото — повтори Мин. — Не е редно да я събличаш. Върни наметалото, Бърди. Да не искате да умре от студ?

За изненада на Мойра, Алис прие веднага и като се оплакваше горчиво пропълзя към собствения си сламеник, притиснала роклята към увисналите си гърди. Дори Бърди послуша и върна наметката, макар и не с жест на милосърдие. Мойра се загърна с него и погледна към Мин с благодарност.

— Благодаря — каза тя.

Явно жените считаха Мин за свой тартор.

— Не ми благодари, скъпа. Аз защитавам себе си. Един поглед към теб така съблечена и пазачите ще престанат да ме търсят за услуги, а ще се обърнат към теб за облекчение. Няма да се откажа от привилегиите си, извоювани с работа по гръб. Затова не мисли да се пускаш на пазачите.

Мойра ужасено се сви.

— Никога няма да направя подобно нещо.

Бърди се засмя подигравателно.

— Почакай още малко и ще видиш. Ще бъдеш повече от доволна да ощастливиш зажаднял тъмничар, ако това ще ти донесе топло одеяло или допълнителна порция храна. Аз бих го направила, но не съм хубава като теб или Мин. Дори Алис припечелва една-две допълнителни привилегии, когато пазачите са доста напрегнати и няма други жени под ръка.

— Как се казваш? — попита Мин.

— Мойра О'Туул.

— Ирландка. Така си и мислех. Какво престъпление?

— Кражба, но не съм я извършила аз.

Алис избухна в смях.

— Разбира се, никой тук не е виновен.

Мин пренебрегна Алис.

— Вече знаем имената си. Кога е твоят процес?

— Не знам. Всичко е ново за мен. Отдавна ли си тук?

— Достатъчно дълго, за да ти дам един-два съвета. Не се забърквай с Алис или Бърди. Те са опасни. И двете са убивали и няма да се поколебаят да го направят отново без съжаление. Ако някой от тъмничарите те пожелае, не му отказвай. Животът е доста по-комфортен, ако знаеш кога да разтвориш крака. Само не вземай някой от любимците ми, защото ще съжаляваш.

— Не искам никакви мъже — убедено каза Мойра. — Нито един мъж на този свят, освен брат ми, не струва пукната пара.

Мойра се замисли за Джак и как я беше изиграл. Още отначало подозираше, че е безпътен негодник, но неговият чар и дух я съблазниха и тя повярва, че има чувства към нея, каквито бе започнала да изпитва към него. Всъщност „*има чувства*“ бе меко казано за това, което изпитваше към Черния Джак Грейстоук. Но след като научи за посвещението му в клуба, тя никога не би му се доверила.

Условията в Нюгейт бяха под всякаква критика. Всичко, което бе чувала Мойра за него, се оказа истина. Храната едва ли ставаше за ядене. Влажните студени килии бяха свърталище на гадини и болести. Садистичните тъмничари представляваха измета на обществото.

Ужасната миризма на болест и смърт обръщаше стомаха ѝ.

През четирите дни там тя изпита неутолим глад, смразяващ костите студ и пълна деградация. Благодарни на Бога, че не пострада

физически. Но дълбоко в сърцето си знаеше, че е въпрос на време тъмничарите да насочат и към нея сексуалния си глад. Мойра подозираше, че Мин я защитава по непонятни за нея причини. Всеки път, когато някой от пазачите се заглеждаше в нея, Мин привличаше вниманието му и съблазнително показваше прелестите си.

Мойра се сгуши в сламеника си — болеше я тялото, болеше я и сърцето. Беше ли се върнал Джак от Корнуол? Знае ли какво ѝ се случи? Дали го е грижа? Тя чешеше разсеяно косата си и скачаше ужасена, когато виждаше въшките. Какво очакваше? Всичко и всички бяха пълни с паразити. Как може да падне толкова ниско? В затвора с проститутки и убийци — чувстваше се така, сякаш целият свят е в заговор срещу нея.

Внезапно чу как ключът се превърта в ключалката и погледна с надежда към вратата. Тъмничарят, вдигнал високо светилника, оглеждаше стаята. Погледът му се спря на Мойра с жадно очакване.

— Ела с мен, госпожо. Търсят те.

Сърцето на Мойра биеше до пръсване, докато се взираше със страх в тъмничаря.

— За какво? — Да не бяха решили, че изглежда добре.

— Ще кажа само, че имаш влиятелни приятели.

Мойра се изправи несигурно и тръгна след тъмничаря, а сърцето ѝ ликуваше. Може би Джак е научил и е дошъл да я вземе? Надеждата избуя в сърцето ѝ.

— Желая ти късмет — тихо извика Мин след нея.

12

— Влез, госпо'йце — каза тъмничарят, когато почука на вратата на началника на затвора.

Отвори я и блъсна Мойра вътре. Тя залитна, но се задържа, изправи се и зяпна, като видя двамата мъже в стаята. Изстена отчаяно от страх и сърцето ѝ се сви от болезненото усещане, че е обречена на гибел.

— Ти си жена с късмет, мис О'Туул — рече началникът на затвора намръщен, като гледаше Мойра с неодобрение. — Семейство Мейхю оттеглиха обвинението си срещу теб и искат да те вземат обратно в имението си. Малко хора получават такава втора възможност. Използвай я добре, макар че не храня големи надежди. Веднъж откраднеш ли, винаги си оставаш крадец.

Мойра погледна от лорд Мейхю към пазача твърде слисана, за да проговори. Тя искаше да излезе от тази дяволска дупка, затова не се довери на лорда.

— Семейство Мейхю са оттеглили обвинението? — повтори тя вцепенена. — Сигурен ли сте?

— Лорд Мейхю каза, че това е волята на родителите му. Те не искат вече да те съдят. Свободна си да вървиш с него.

Мойра потръпна от самодоволната усмивка на Мейхю. Не искаше да има нищо общо с това дяволско чудовище.

— Ако съм свободна да вървя, предпочитам да не тръгвам с лорд Мейхю.

Той пристъпи към нея по-скоро заплашително, отколкото приятелски.

— Да не искаш да се върнеш обратно в килията? Мога винаги да повдигна отново обвиненията.

Мойра се взираше в него безмълвно.

— Не мисля, че искаш — той грубо улови ръката ѝ. — Да вървим.

Мойра се насили да направи тази първа крачка и остави Мейхю да юди играта. Чак след като вратите на Нюгейт се затвориха зад нея, изрече настойчиво:

— Никъде няма да отида с вас. Пуснете ме да си вървя!

— Хич не си и помисляй — изръмжа Мейхю, докато я дърпаше към каретата си. — Мислех, че като охладиш страстите си няколко дни в Нюгейт, ще си по-склонна да участваш в една от оргиите на клуба. Хитро го измислих, нали? — Лицето му помръкна. — Може би не те оставих там достатъчно дълго.

Мойра заби пети в земята, като се противопоставяше на опитите му да я натика в каретата. Със силен тласък той успя да я подчини и я блъсна вътре като чувал с картофи. Влезе плътно зад нея, тръшна вратата, докато крещеше на кочияша да тръгва.

Мойра се дръпна в най-далечния ъгъл, без да съзнава, че наметката ѝ се бе разтворила, докато се дърпаше пред каретата. Мейхю я погледна и избухна в смях.

— Виждам, че не си прекарала много добре в затвора — Той смръщи нос с отвращение. — Ако Джак те види сега, съмнявам се, че би те погледнал повторно. Изглеждаш като мръсна уличница. Зловонието ти ме оскърбява. При това положение дори аз не бих те докоснал.

— Къде ме водите? — попита Мойра, доволна от зловеция си вид и пълните с бълхи дрехи.

— Ще разбереш, като пристигнем. Успокой се. Имаме доста път пред нас. И не мисли да скачаш от каретата. Вече ще съм нащрек. Няма да те оставя да ме измамиш отново. Заслужаваш наказание за всичко, което преживях заради теб. Родителите ми бяха така разстроени, че напуснах Лондон, без да им обясня нито дума, и с това загубих доверието им.

Мойра потъна назад в меката седалка, като реши да пази силите си за предстоящите изпитания.

Уморен до смърт, Джак слезе от каретата с герба на Ейлсбъри. Две седмици бяха минали, откакто за последно видя Грейстоук Манър. Той беше отнесъл тялото на Уил в имението в Дорсет, където го погребяха в семейната гробница. Селският свещеник отслужи опелото

в малкия параклис. Жителите на селото и околностите препълниха църквата и дори Джак бе трогнат от службата След това той беше останал да поднесе съболезнования и да се види с хората си.

Струваше му се непочтително да мисли за себе си като за херцог Ейлсбъри, но дали му харесваше, или не, титлата беше негова. Голям брой хора, семействата и домовете им, зависеха сега от него. Титлата всяваше страхопочитание към човек който бе прекарал дните и нощите си в пиене, хазарт и преследване на жени. Странно, тези празни влечения не го бяха примамвали от доста дълго време.

Мойра.

Боже, колко му липсваше тази дяволска жена. Чувството, с което Мойра го изпълваше, прогаряше дълбоко съзнанието му. Тя постоянно го лъжеше, така че накрая той загуби представа кое е лъжа и кое — измислица. Дълбоко го бе наранила с обвинението, че е член на клуб Хелфайър. Държеше се така, сякаш очаква от него да бъде наета за една от техните оргии. Чудеше се защо се е свързала с лорд Мейхю и защо е избрала да повярва на лъжите му. Всички тези въпроси и още много други тормозеха съзнанието му, като утвърждаваха намерението му да открие отговорите им.

— Милорд, слава Богу, че се прибрахте! — Петибоун посрещна Джак на вратата по-бъбрив от всякога. Джили припряно се въртеше около него. Джак веднага настръхна.

— Какво не е наред, Петибоун?

— Мис Мойра, милорд. Най-ужасното се случи.

У Джак се надигна паника.

— Изплюй камъчето, човече! Какво, по дяволите, се опитваш да ми кажеш?

— Няма я, милорд. Отведоха я насила. Злочестият аз — вайкаше се верният слуга. — Обещах да я пазя, но не успях.

Джак го сграбчи за раменете и леко го разтърси.

— Спри да хленчиш, човече, и ми кажи какво се случи.

— Лорд Мейхю дойде с полиция и я отведоха — додаде Джили.

— Къде я отведоха? — Джак потръпна от страх. Ако беше успял да изкопчи истината от Мойра, можеше да избегне това.

— В Нюгейт — каза Петибоун, като се отърси от обзелото го вцепенение. Много рядко му се случваше да е така емоционално объркан и това показва на Джак колко сериозно е положението. — Този

страхливец, лорд Мейхю, я обвини в кражба и полицаите я отведоха в затвора.

— Преди колко време? — попита трескаво Джак. Увереността му се изпари и у него се надигнаха страх и ярост.

— Пет дни — каза Петибоун. — Отидох до затвора с малко дрехи и храна на другия ден, но ме върнаха. Изглежда, не разрешават посещения при мис Мойра, преди да мине делото в съда. Само Господ знае кога ще стане това. Трябва да направите нещо, милорд. Колко дълго ще издържи в Нюгейт? Тя е твърде крехка да понесе ужасните условия в този затвор.

Челюстите на Джак се стегнаха в мрачна закана.

— Ще я измъкна оттам, Петибоун, не се съмнявай в това.

— Бог да ви поживи, милорд — подсмръкна Джили, като изтри сълзите от очите си. — Няма да го понеса, ако нещо се случи на госпожицата.

— Нито пък аз — промълви Джак. — Тръгвам за Нюгейт веднага, след като хапна и се преоблека. Нае ли достатъчно хора за домакинството, Петибоун?

— Бях много притеснен от случилото се с Мойра, за да посветя цялото си внимание на това. Младият Колин е новият помощник кочияш, имаме две нови камериерки и готвач. Нямах време да избира нов иконом.

— Заеми се с това — каза Джак. — Смятам да живеем в Ейлсбъри Хол в Дорсет известно време. Искам незабавно да възстановя Грейстоук Манър. Пригответи ми ваната и дрехите, Петибоун. Джили, кажи на готвача да ми сложи нещо за хапване.

Джак прескачаше стъпалата нагори по две. Ако Мойра бе престояла в Нюгейт пет дни, нямаше нито минута за губене.

Два часа по-късно Джак стигна пред вратите на Нюгейт и поиска да се срещне с началника на затвора.

— Съжалявам, лорд Грейстоук. Жената, за която питате, вече не е в затвора.

Джак погледна началника на затвора с ледени очи.

— Опитват се да ми кажете, че е била освободена или ми намекувате нещо друго? Тя не е — сърцето му спря за миг — издъхнала...

— Не, не, нищо подобно — увери го началникът. Хич не се безпокоеше да излъже новия дук на Ейлсбъри. — Обвинението срещу нея беше оттеглено и тя бе освободена вчера. Всъщност престоят ѝ тук беше кратък.

Джак повдигна вежда и хладно попита:

— Какво обвинение?

— В кражба. Мис О’Туул бе обвинена в кражбата на ценно бижу от нейния работодател. Лорд Мейхю дойде вчера тук и помоли обвинението да отпадне. Графът, неговият баща, е великодушен човек. Освободих мис О’Туул и я поверих на лорд Мейхю. Неговите родители щедро предложиха да я приемат обратно на работа при тях.

Джак се опита да не покаже описването си, макар да му беше трудно. Очевидно Мойра бе запазила в тайна от него абсурдното обвинение в кражба по причини, които само тя знаеше. Той се подсмихна при тази мисъл. Мойра може и да беше лъжкиня, но не беше крадла. Той усети някаква измама тук и подозираше, че мошеникът Мейхю е забъркал гнусната интрига. А Мойра пък бе попаднала в безскрупулни ръце. Тази мисъл никак не го успокои.

— Благодаря ви, господин началник. Ще посетя семейство Мейхю незабавно. Налага се спешно да говоря с младата дама.

Двадесет минути по-късно Джак стоеше във фоайето на дома на семейство Мейхю и чакаше стария граф. Той се появи след десет минути и покани Джак в кабинета си.

— Какво мога да направя за вас, лорд Грейстоук? Ужасно съжалявам за вашия братовчед.

— Благодаря — каза Джак. Мъжът отсреща му допаднаше. Как бе възможно такъв достоен човек да създаде син като Роджър? Той премина направо към темата, която го вълнуваше, без да губи време в празни приказки. — Имате ли прислужница на име Мойра О’Туул във вашето имение?

Графът погледна с подозрение Джак.

— Защо се интересувате от това момиче?

— Лично е. Тя тук ли е?

— Вече не. Момичето открадна ценна огърлица на жена ми. След като я открихме между вещите ѝ, Мойра остана заключена в стаята си до идването на полицая. За жалост синът ми Роджър я съжалил и я пуснал да си върви. Трябва да кажа, че бях много разстроен. Затова той

отпътува тъй спешно за континента, предполагам, за да избегне моя гняв. Мойра, изглежда, се изпари във въздуха, но аз се почувствувах задължен да повдигна обвинение срещу нея.

— Знаехте ли, че Мойра е била арестувана и отведена в Нюгейт преди няколко дни?

Графът погледна изненадан.

— Имате думата ми, не. Защо не съм бил информиран?

— Синът ви е уредил всичко. Няколко дни по-късно лорд Роджър се е върнал в затвора и е помолил обвинението да отпадне. Казал е на началника на затвора, че вие сте променил решението си и сте пожелал да дадете на Мойра още една възможност.

— Вече ви казах, не е така — повтори графът. — Но какво общо има Роджър тук? Не съм го виждал с дни. Той не живее вече с нас, скоро влезе във владение на наследството от баба си.

— Надявах се да намеря Мойра тук. Но ако вие не сте я виждал, то очевидно лорд Роджър я е отвел някъде другаде. Имате ли представа, къде би могло да бъде?

— Ни най-малка. Знам, че той я харесваше. Може би я е настанил някъде като своя наложница, но това би ме учудило. Дълго мислих, след като Мойра изчезна, и реших, че тя може и да е крадла, но не е уличница, както Роджър намеква. — Той тъжно поклати глава. — Понякога не разбирам собствения си син. Има дива жилка в кръвта си, която ме плаши. Надявам се да намерите младата дама. Моята жена откри колието, така че, предполагам, няма нанесена вреда. Имам желание да ѝ дам втори шанс, ако тя пожелае да се върне да работи при мен.

— Това е благородно, от ваша страна, милорд, но Мойра няма да се върне, след като я намеря. А аз ще я намеря, уверявам ви. Ако видите лорд Роджър, кажете му... всъщност аз ще му кажа.

Страховете на Джак бързо растяха, след като напусна градската къща на Мейхю. Ако Мойра не беше у тях, то Роджър я бе отвел някъде с цел, за която дори не искаше да помисли. Но очевидният отговор проблесна в съзнанието му с болезнена яснота

Клуб Хелфайър.

Дали Мейхю не я бе отвел в имението Дашууд? Дали не бе определил Мойра за жертва на гнусния апетит на „апостолите“ в

следващата им оргия? Или пък вече бе пожертвана, преминала ритуала на пъклените им обреди — невинен ангел всред гнездо на усойници?

Мойра опита с всички сили, но не можа да се задържи будна. Изтощена телом и духом, тя заспа в ъгъла на каретата, свита, колкото може, по-далеч от лорд Мейхю. Не знаеше колко дълго е спала, но когато се събуди, каретата забавяше ход. Тя скочи и погледна през прозореца.

Здрачаваше се и успя да зърне луната високо над огромно тухлено здание с размери на дворец. Оскъдната светлина в прозорците не бе гостоприемна. Имаше нещо мистериозно и заплашително в това име.

— Къде сме? — попита, когато лорд Роджър сграбчи лакътя ѝ и я изблъска навън в мига, в който каретата спря.

— Съмнявам се, че знаеш къде, дори да ти кажа. Чувала ли си някога за имението Дашууд?

Мойра поклати глава.

— Това е домът на Сър Франсис Дашууд от Медменхам в Бъкингамшир — каза Мейхю. — Посветените се събират тук във варовиковите пещери зад имението на всеки две седмици за своите ритуали. Ти ще бъдеш гост на Сър Франсис до следващото им събиране след два дни. Ела, той те очаква — избути я към входа на къщата

Намръщен слуга отговори на повикването на Мейхю.

— Сър Франсис ви очаква — каза той, като погледна надолу през дългия си нос към Мойра. — Следвайте ме.

Дашууд се бе разположил в едно голямо кресло и съзерцаваше чаша бренди. Той вдигна поглед, когато Мейхю, който дърпаше Мойра зад себе си, влезе.

— А, Мейхю, това ли е малката, която ще ни осигури следващото забавление? Май няма какво толкова да се види, а?

— Не е много за гледане в този момент, но след като се измие, ще останеш доволен. Тя е далеч по-красива от проститутките, които обикновено наемаме, или онези плашливи, малки мишки без живец в тях, които отвличаме от улицата.

Дашууд взе щипка енфие, смръкна няколко пъти и се втренчи студено в Мойра.

— Не можеш ли да говориш, момиче?

— Мога да говоря много добре. Искам да се махна отгук. — Нейната смелост бе похвална, но не бе приета добре.

— Ти не ми ли каза, че тя ще е сговорчива? — попита смръщен Дашууд. — Не можем да си позволим неприятности със закона. Вече имахме проблеми с жените, които отвличаме от улицата, въпреки че повечето бяха проститутки и добре се позабавляваха с нас и парите, дето им дадохме.

— Не се притеснявай. Мойра няма да има възможност да се срещне с пазители на реда Имам планове за нея след предстоящото ни събиране.

— Много добре — съгласи се Дашууд. — Ще бъде много освежаващо да се позабавляваме с някоя различна от досегашните уличници. Тя девственица ли е?

Мойра ахна, изумена от въпроса на Сър Франсис.

— Е, казвай! — изръмжа Мейхю, стискайки болезнено ръката ѝ. Въпреки опасното ѝ положение тя гневно избухна:

— Това не е ваша работа! Искам да си вървя, и то веднага!

Дашууд цъкна, извънредно изненадан от избухването на Мойра.

— Харесвам жените с дух. Тя ще се справи, Мейхю. Всъщност ще е страхотна. Ще я оставя в ръцете на моята способна икономка, докато се приготвим за нея. Уилкис претърсва Лондон за уличници, които искат да се присъединят към веселбата ни, но малката Мойра ще е звездната ни атракция.

Дашууд вдигна звънец от съседна масичка и силно го разтърси. След малко висока безлична жена на средна възраст се появи на вратата.

— Позвънихте ли, сър?

— Да не си глуха, Матилда? Разбира се, че позвъних — грубо изрече Дашууд. — Отведи това момиче и го измий. Тя ще остане заключена в гостната, докато ми потрябва. Разбра ли?

— Разбрах — отговори Матилда кратко. — Нещо друго, сър?

— Това е всичко.

— Няма да ида! — запъна се Мойра. — Не можете да ме задържате против волята ми.

— Започваш да ми досаждаш, мила моя — каза Дашууд с едва прикрита прозявка. — Отведи я, Матилда.

Матилда изгледа Дашууд с необузdana омраза, след това грабна ръката на Мойра и я повлече през стаята навън. Мойра се опъваше, колкото можеше, но силата на икономката бе невероятна. Матилда повика за помощ и икономът се присъедини към тях. Двамата заедно успяха да усмирят Мойра нагоре по стълбите.

Веднага след като излязоха, Дашууд смръщи лице.

— Матилда става все по-груба от ден на ден. Ако ѝ нямах доверие, че ще прави, каквото ѝ наредя, и ще си държи езика зад зъбите, бих я освободил.

— Как може да си сигурен, че няма да проговори за това, което става тук?

Дашууд се изсмя противно.

— Матилда е братовчедка на покойната ми жена. Преди години, когато беше в бедствено положение, я взех и ѝ дадох работа като икономка. Без мен щеше отдавна да гние в затвора за дългове. Тя ми дължи своята лоялност и знае какво ще ѝ се случи, ако не държи устата си затворена. Тя ми е необходима, за да се справя с непокорните жени, водени тук за наше удоволствие. И вече е станала твърде веща в усмиряването им.

— Тогава съм спокоен, че този път Мойра няма да ми избяга — каза Мейхю. — До два дни се връщам за нашето събиране тук.

— Очаквам го с нетърпение — каза Дашууд, като гледаше към стълбите.

Джак крачеше неспокойно. Дълбоки сенки притискаха танцуващата светлина на свещите, докато пресичаше стаята от единия до другия край и обратно. Сънят бе лукс, който той не можеше да си позволи. Нямахше и най-смътна представа как да отведе Мойра от апостолите на Сатаната, ако тя бе действително попаднала в техни ръце, както подозираше. Спря, взря се през прозореца навън, но едва виждаше улицата през лепкавата мъгла, която прииждаше откъм реката. Тъкмо се бе обърнал, за да се върне към противоположния край на стаята, когато я видя. Честно казано, никога не се беше радвал така

да види някого. И сега очакваше лейди Амелия в момент на ужасна нужда.

— Какво трябва да направя, милейди — попита. Гласът му бе изпълнен с толкова мъка, че призракът приближи до него. — Не мога просто да се втурна презглава в пещерата и да освободя Мойра с голи ръце. Кажи ми! По дяволите, никоя жена не заслужава да бъде използвана за удоволствие на някой мъж, освен ако сама не желае това.

Лейди Амелия сякаш сияеше отвътре и така предаваше своето съгласие.

— Мойра твърдо заяви, че Мейхю я отвращава — продължи Джак когато призракът наклони глава на една страна и се заслуша. — Съвсем очевидно е, че е сложил колието на майка си в стаята на Мойра, за да я подчини на волята си. Нямам представа какво се е случило онази вечер, когато я намерих на улицата, но твърдо съм решил да разбера. Ужасът тогава не позволи на Мойра да ми се довери.

Лейди Амелия разпери грациозно ръце.

— Опитваш се да ми кажеш нещо ли? Ако трябва, ще наема цяла армия и ще отида в имението Дашууд да освободя Мойра.

Използвай ума си.

Думите бяха безпътни, но Джак ги чу ясно, сякаш жената ги бе произнесла на глас.

— За какво говориш?

Лейди Амелия се развълнува от неспособността на Джак да я разбере.

Не се опитвай да се пребориш, присъедини се към тях.

Както преди, призракът сякаш му внушаваше мислите си телепатично, не ги изричаше на глас. Но посланието бе кратко и ясно. Джак вече знаеше точно какво трябва да направи. Усмивката му озари стаята, когато се обърна да благодари на своята призрачна посетителка. Честите посещения на убедената в правотата си прародителка правеха живота му по-интересен, макар и доста неспокоен. И по някаква странна причина след всяко посещение гибелта, изглежда, се отдалечаваше повече в сравнение с предишния път. Може би, в крайна сметка, той не бе далеч от избавлението.

Уви, Джак потърси с поглед лейди Амелия, но тя сякаш се бе разтворила в сенките и след нея остана само меко сияние. Джак въздъхна уморено и се изтегна на леглото. Нищо не можеше да

предприеме до зори, освен да се моли Мойра да не пострада. Но отлагането с всеки изминал миг рисуваше в съзнанието му ужасяващи картини на насилие над Мойра, станала невинна жертва на развратните обреди на апостолите в Хелфайър клуб.

Джак тропаше на портата на Фенуик Хол, докато накрая недоволен иконом не му отвори. Бяха изминали два часа след изгрев слънце, време, в което каймакът на обществото спеше сладък сън.

— Лорд Грейстоук, необикновено рано е — оплака се той. — Лорд и лейди Фенуик са в провинцията, а лорд Спенсър спи. Ще му кажа за вашето посещение, като стане.

Джак отмести стъписания мъж

— Кажи на Спенс, че искам да го видя незабавно. Много е спешно. Ще чакам в кабинета му.

Като не виждаше никакъв начин да убеди решителния Джак да дойде в по-разумно време, икономът се примири и изрече с достойнство:

— Много добре, милорд, ще кажа на лорд Спенсър, че сте тук.

Джак се полута, докато намери кабинета, и се изтегна в едно кресло. Не пропусна да се пошегува с мързеливия навик на Спенс да спи до обяд, че и по-късно.

— По-добре стана така, Джак — каза Спенс, като влезе и затегна колана на халата си. — Ти кога се върна? Знам, сигурно си бесен от слуховете, които се носят за Мойра Проклетият Мейхю! Ако не се бе върнал от чужбина и не я беше видял във Воксхол, нашата малка пакост щеше да успее. Мойра трябваше да ни каже за него.

— Едва вчера се върнах. Ти знаеше ли, че Мойра е била отведена в Нюгейт? — направо започна Джак.

— Какво? Как може да я пратят в затвора заради малката ни лудория. Ние сме толкова виновни, колкото и тя. Какво ще правим?

— Тя не е била в Нюгейт заради нашите глупости, Спенс. Работата е по-сериозна. Била е обвинена в кражба на колието на лейди Мейхю, докато е работила у тях. Той е довел полиция у нас, измъкнали са я, докато ме е нямало, и са я отвели в затвора.

— Мойра не е крадла — възмути се Спенс.

— Така е — съгласи се Джак. — Втурнах се към затвора веднага, щом се върнах в града и там ми съобщиха за обвиненията, които са били отправени срещу нея и че е отпътувала с Мейхю.

Спенс се намръщи.

— Така ли? Не мога да повярвам.

— Тя изпитва отвращение към него, Спенс. Ако Мейхю я е отвел, било е насила.

— Но защо? Мейхю е... Боже, не би могло... Той няма да посмее да я отведе в имението Дашууд, нали? Ти знаеш, както и аз, че Мейхю е член на клуб Хелфайър и че те участват в развратни ритуали, за които се събират всеки две седмици някъде в околността.

— Мисля, че точно това е имал предвид Мейхю, когато е поставил колието в стаята на Мойра. Тя е отхвърлила ухажването му и затова отмъстителността му е приела тази грозна форма.

— Какво можем да направим?

— С мен ли си?

— Да, по дяволите. Кажете ми какво да направя.

— Засега нищо. Трябва ми повече информация. Както знаеш, Дашууд и Уилкис ме преследват от месеци, за да се присъединя към клуба им. Винаги съм отказвал, защото нямах желание да ускорявам пътешествието към собствената си морална гибел, като се присъединя към тези негодници. Но изведнъж се сдобих с настойчиво желание да участвам в техните редици. Ще посетя Дашууд да му съобща за желанието си да присъствам на следващото им събиране.

— Аз какво да правя? Как мога да ти помогна?

— Ти си прекалено праволинеен, Спенс. Те никога няма да ти повярват, че искаш да се присъединиш към групата им. Но твоята помощ ще бъде добре дошла, като започна да обмислям бягството на Мойра. Това би могло да бъде много опасно. Разбрах, че за да запазят участието си в тайна, членовете на клуба се обличат в роби и си слагат качулки на главите, които откриват само очите им. Те няма да очакват някой да ги безпокои. Ние ще сме въоръжени и маскирани, когато влезем вътре. Ще взема една роба и за теб и ще решим как да действваме, след като говоря с Дашууд. Подозирам, че единственият начин да спасим Мойра е да се смесим с тях по време на събирането им.

— Смятай, че съм с теб, Джак Това ще бъде приключение, дори по-голямо от онова, да представим Мойра за дама и да гледаме как дендитата се умилкват около нея. Кога ще се видиш с Дашууд?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Ще отнеме три-четири часа бърза езда, за да стигна до имението в Бъкингамшир. Чух някъде, че той постоянно се крие в провинцията и много рядко идва до Лондон. Ще се свържа с теб веднага, за да подготвим плана си. Ще поогледам наоколо, докато съм там. Кой знае, може да открия нещо.

Беше късно следобед, когато Джак наближи имението Дашууд. Дори на дневна светлина къщата имаше зловещ вид. Един млад слуга незабавно дотича, за да вземе поводите от ръцете на Джак и предложи да заведе коня в конюшните. Джак отказа, защото нямаше намерение да остава по-дълго, отколкото бе нужно да се включи към ужасния им клуб и да разбере кога ще е следващата им сбирка.

Дашууд и Уилкис бяха в приемната, когато грозен слуга въведе Джак Дашууд го погледна, без да прикрива учудването си.

— Ейлсбъри, каква приятна изненада. Ти си яздил целия този път, за да ме видиш? Дали полученото наследство не е променило възгледите ти по определени въпроси?

— Всъщност да — каза Джак, като се усмихна учтиво. — Вече съм пер с достатъчно средства, за да задоволявам всичките си прищевки. Сега разбирам, защо клуб Хелфайър привлича мъжете с богатство и положение в обществото. Сетих се за вашите усилия да ме включите в редиците си и реших да се съглася. Разбира се, ако предложението е все още в сила.

Дашууд и Уилкис размениха тревожни погледи.

— Може би бях недискретен, като споменах клуба. По онова време, мислех, че мъж с репутацията на Черния Джак ще се втурне с радост в редиците на апостолите. Но сега ти си пер и може да не си толкова склонен да участваш в нашите церемонии.

— Това, че съм пер само изостря апетита ми за пикантни забавления. Клуб Хелфайър звучи чудесно за моите... ъ-ъ... вкусове. Та, какво ще кажеш, Дашууд, мога ли да се присъединя?

— Седни, Ейлсбъри. Разбираш, че се изисква изключителна дискретност от членовете ни, нали?

— Не съм доносник, Дашууд — кимна Джак.

— Не всички наши членове се познават един друг — добави Уилкис. — Облечени сме в роби с качулки, които се слагат, преди да

влезем на мястото на срещата. Разбира се някои не се притесняват от разпознаване, но ние предлагаме анонимност на участващите, ако те го желаят. Трябва да си готов да участваш в церемонията по посвещаването ти, ако искаш да се присъединиш.

Вниманието на Джак се изостри.

— Церемония по посвещаване?

— Точно така — увери го Дашууд. — Всички нови членове минават един вид начална проверка на лоялността.

— Какво трябва да направи някой, за да издържи тази проверка?
— внимателно попита Джак.

— Не гледай на това чак толкова сериозно — засмя се Дашууд.
— Ние съществуваме за удоволствие, не сме зли, нито демони на дявола. Просто организираме оргии и оставяме фантазията ни да се забавлява с всеотдайни момичета.

Джак се прозя, сякаш от скука.

— Бях чувал разни истории за жени, отвлечени от улицата. Доста често, за да бъде вярно. Но не ме разбирайте погрешно. Нямам нищо против малко невинни игри, стига никой да не бъде засегнат.

— Използваме най-вече проститутки в оргиите и церемониите — обясни Дашууд. — От време на време се налага да търсим жени и от други места. Със сигурност никой няма да потърси онези малки сплашени мишки, които взимаме от улицата понякога. Обикновено им предлагаме пари и те са напълно щастливи да ни задоволят. Ако не...
— Той рязко повдигна рамене.

Джак нищо не каза, защото много добре знаеше какво се случва на тези, които не искаха да участват.

— Кажете ми нещо повече за тази церемония. Какво се изисква от мен?

— В нашата зала има повдигната каменна плоча, наречи го олтар, ако искаш, върху която извършваме жертвоприношенията. Имай предвид, че никой няма да пострада. Опитваме се да намерим девственици за церемониите, но не винаги успяваме. Когато няма такива, използваме истинска кръв, за да имитираме девствена. Ще се погрижим да имате под ръка малко в една стъкленница, която ще разлеете, когато прониквате през девствената ципа на жената, независимо дали тя я има, или не.

Джак се опита да потисне отвращението си.

— Да разбирам ли, че церемонията по посвещаването се състои в обладаването на жена върху жертвения олтар пред очите на всички? Колко забавно.

Дашууд и Уилкис размениха доволни погледи.

— Знаех, че ще сте съгласен, като разберете за какво става дума — възкликна Дашууд. — Дълго чаках да се присъедините към клуб Хелфайър. Ние живеем за удоволствието, съществуваме, за да се отдадем изцяло на екзотичните си фантазии. Ако сте съгласен, може да ви въведем още при следващото ни събиране. Ще се срещнем утре вечер точно в полунощ при пълнолуние. Дори имаме специална жена за вас.

Джак се опита да скрие вълнението си.

— Специална жена? Някоя здравата работила проститутка, предполагам — той се прозя. — Мисля, че ако трябва...

— Не проститутка, Ейлсбъри. Тази жена я доведе един от най-доверените ни апостоли. Може би дори е девственица. След като ти я имаш, останалите ще са достигнали такава степен на възбуда, че ще са готови да се сбият за нея, но привилегията, да е втори, принадлежи на този, който я е довел при нас.

— Значи, момичето е съгласно.

Уилкис гадно се изсмя.

— Ще бъде.

Имаше пред вид билките, които понякога използваша, за да контролират желанието на жената. Джак никак не хареса това, което чу.

— Не ми се нрави идеята да се използва сила. Нито пък ще се занимавам с жена, която е травмирана или насилвана. Ще пазя репутацията си. Не искам името ми да се свързва с някоя, която ще излезе оттук в съмнително състояние. Ако желаете да се присъединя към вашите обреди, трябва да ми обещаете да не наранявате жената по никакъв начин, включително психически, преди да бъде моя.

— Трябва да призная, Ейлсбъри, че включването ви между нашите апостоли може само да издигне репутацията ни — забеляза Дашууд. — Имате обещанието ми, че жената няма да бъде наранена по никой начин. Можем ли да разчитаме на вас утре вечер?

— Да. Не бих пропуснал моето посвещение за нищо на света. Някакви инструкции преди церемонията?

— Ще получите роба и качулка на тръгване. Ще ви упътя как да стигнете до варовиковите пещери, там ще си ги сложите, преди да влезете. Просто следвайте тунела, който води към голямата зала. Там се събират всички посветени. Ще видите каменния олтар в средата на залата. Бъдете всред тълпата, докато доведат жената и аз съобща, че обредът по посвещаването ви започва. Когато освободя жертвата и я положа на олтара, това ще е знак, че тя е ваша по какъвто начин пожелаете. Платените уличници ще влязат, когато приключи посвещаването и вие ще можете да продължите да се забавлявате с тях.

Джак се протегна, като сви юмруци, за да се въздържи да не размаже лицето на Дашууд.

— Ако това е всичко, джентълмени, тръгвам.

Беше толкова доволен, че Дашууд, изглежда, не знаеше за връзката му с Мойра. Нямахше търпение да се прибере в къщи и да каже на Спенс какво бе научил.

Изведнъж някакво раздвижване във фойето задържа вниманието му. Вече станал, той бързо се отправи навън от приемната., Плътно зад него крачеха Дашууд и Уилкис. Дашууд бързо мина напред и го избута настрана.

— Как, по дяволите, е излязла навън? — прогърмя, когато видя Мойра да се боричка с икономата.

Сърцето на Мойра се сви. Тя толкова отчаяно искаше да избяга, че беше изхвъркнала от стаята, когато икономката бе отворила вратата, за да ѝ донесе вечеря. Беше блъснала Матилда с всичка сила и се бе затичала надолу по стълбите. Тя чу гласовете в приемната, но не им обърна внимание, защото забеляза, че предната врата не се охранява. Но нямахше късмет. Икономът излезе от задната част на къщата, видя Мойра и я грабна, преди да стигне до вратата.

— Пусни ме! — крещеше Мойра. — Не можете да ме държите тук против волята ми. Има закони срещу такива деяния.

— Много добре, Плънкет. Отведи я горе — каза Дашууд. — А на теб, млада госпожице, нека поясня, че членовете на клуба са над закона. Те са толкова могъщи, че той изобщо не се намесва.

Внезапно, докато се бореше яростно в свирепата хватка на Плънкет, Мойра съзря Джак. Тя толкова силно се стресна от това, че го вижда в имението на Дашууд, че отведнъж кълумна.

— Света Дево. Вие!

Джак впи очи в Мойра. Погледът му обходи лицето и тялото ѝ с тихо отчаяние, като търсеше потвърждение, че не е наранена.

Лицето ѝ беше почервеняло, гневът и шокът, да го види тук, бяха осезаеми. Това беше всичко, което Джак можеше да направи, за да се възпре да не я грабне и с бой да си проправи път през Дашууд и Уилкис, далеч от тази гнила дупка. Той се опита да ѝ предаде тази мисъл, но Мойра не можа да го разбере.

— Вие двамата се познавате? — попита Дашууд подозрително. Мойра отвори уста да изплюе отговора си, но предупредителният поглед на Джак я накара да млъкне.

— Видяхме се за малко във Воксхол — каза той безизразно. — Тя е доста съблазнителна. Всички млади перове се умилкваха около нея — процеди.

Очите на Мойра бяха пълни с толкова отчаяние, че му идеше по-скоро да си отреже езика, отколкото да продължи. Дашууд си отдъхна.

— О, да. Мейхю спомена нещо подобно.

Мойра се взираше в Джак и дъх не можеше да си поеме. Какво се опитваше да направи той. Защо прикриваше, че се познават? Той я гледаше тъй настойчиво, сякаш искаше да ѝ каже нещо, но тя не се сещаше какво. Да го види тук със сър Дашууд, за нея означаваше, че е член на клуб Хелфайър. Той я бе заблудил и съблазнил, беше я излъгал и използвал. А тя се бе влюбила в най-отвратителния женкар на всички времена Бог да ѝ е на помощ

— Отведи я горе, Плънкет — заповяда Дашууд. — И виж какво е сторила на Матилда. Искам добре да я пазите до утре вечер. След церемонията ще оставя Мейхю да прави с нея, каквото поиска.

Мойра отправи към Джак поглед, пълен с молба, но не можеше да разбере отговора му. Сякаш той се опитваше да я окуражи, но това беше малко вероятно. Почти я бе убедил, че го е грижа за нея, че иска да ѝ помогне да се справи с проблемите си. Лъжи, само лъжи. Как

искаше да може да го мрази, както заслужаваше. После се сепна от унеса, защото Плънкет я сграбчи грубо за ръката и я повлече.

Джак гледеше безпомощно и объркано, докато Мойра се бореше с якия слуга. Беше готов да убива и щеше да го стори, ако това можеше да ѝ помогне. Но за да може да ѝ помогне, той трябваше да запази ума си хладен. Нямахше да е в състояние да я измъкне, ако влезе в схватка и се опита да я освободи без подходяща подготовка. Да се прави на безразличен, беше най-добрата политика, макар че това го убиваше.

— Не забравяй, Дашууд — напомни му Джак, — обеща ми, че жената няма да пострада по никакъв начин. Нали тя ще бъде използвана за церемонията по посвещаването ми.

— Бързо схващаш, лорд Грейстоук. Действително тази жена е предназначена за утрешното жертвоприношение. Тя ще бъде повече от съгласна да участва, докато дойде време да я доведат до олтара. Тоест, повече няма да я видиш да се противи по начина, по който току-що видя. Имаме начин да въздействаме на опърничавите жени така, че да не пострадат.

Кръвта на Джак замръзна. Да се доведе жената до състояние на пълно подчинение, означаваше едно-единствено нещо. Дрога.

— Нямам нищо против да е малко опърничава, Дашууд. Това увеличава удоволствието. А именно удоволствието е това, заради което братството съществува, нали?

Дашууд се усмихна.

— Действително. Ще гледаме да ѝ оставим малко хъс за ваше удоволствие. Моят иконом ще се погрижи за всичко. Вървете с Уилкис, той ще ви намери роба и ще ви даде описание на пътя до пещерата.

Беше почти полунощ когато Джак се завърна от имението на Дашууд. Спенс беше в залата за карти. Съзря Джак в момента, в който той влезе в пълната с хора стая. Извини се на партньорите си и стана да посрещне приятеля си.

— Дяволски се безпокоях за теб. Уреди ли се всичко? Какви са новините?

— Не тук — каза Джак, като обхождаше с поглед тълпата гости.

— Ела в Грейстоук Манър. Ще ти разкажа всичко.

Джак се завъртя и понечи да тръгне обратно, но се оказа лице в лице с лейди Виктория.

— Нека ви поздравя за вашето издигане в ранг и състоятелност — каза тя строго. — Не оценявам високо опитите да ме правят на глупачка. Защо не ми казахте, че вашето протеже е всъщност прислужница? Какво се надявахте да спечелите, като представите Мойра за лейди, след като тя е била само ваша държанка? Възнамерявахте ли да я ожените и да се забавлявате с нея от време на време, след като си осигурите брак с мен, а богатството ми приберете в джоба си?

Гневът се надигна у Джак.

— Първо ще ви кажа, че никога не съм се стремил към титлата на братовчед си. Истина е, имах нужда да се оженя за пари, но представих Мойра за дама просто на шега. Спенс и аз направихме това за забавление. Няма да се впускам в подробности, но дължах на Мойра закрилата си.

— Щеше да е по-добре да не показваш твоята малка палавница наоколо, не и след като направи за смях Ренфрю, Пибоди и Мериуедър. Не се учудвай, ако твоите перове се отнасят хладно с теб, поне докато някой нов скандал не влуди пак обществото.

— Не давам пукнат грош за обществото — заяви уверено Джак. През всичките тези години се беше стремил старателно да скрие малкото си хубави качества под тежестта на славата си на развратник, покерджия и женкар. — Аз съм човек с малко добродетели. Недостоен дефект в характера ми.

— Знам. Това е, което те прави дяволски привлекателен. Твоето име предизвиква всякакви сладостни похотливи помисли. — Тя потрепна деликатно. — Черния Джак е име, до което малцина могат да се домогнат. Ако все още ме искаш, аз съм твоя. Мога да се сетя и за по-лоши неща от това, да бъда херцогиня.

— Сигурен съм, че можеш — каза Джак, като се чудеше под какъв предлог да се оттегли, без да обиди Виктория. — Обстоятелствата се стекоха така, че нямам повече нужда да си търся богатата жена. Благодарение на бедния Уил сега имам по-голямо състояние, отколкото ще ми потрябва за цял живот. Ако ме извините, милейди, трябва да вървя. Спенс и аз имаме спешна работа.

— Обзалагам се, че работата ви има нещо общо с оная малка уличница, която се преструваше на дама. Ти си я направил своя държанка, нали?

— Грещиш, Виктория, Мойра няма никога да бъде моя държанка. — Ако зависеше от него, Мойра щеше да е негова жена.

— Време е да вървим — Спенс искаше да си тръгнат, преди да се е разиграла сцена. Хората имаха достатъчно поводи да ги одумват и нямаше нужда да създават още сцени на показ.

Виктория изпита безсилна ярост, след като Джак се оттегли с цялата грация, на която беше способен.

Трийсет минути по-късно двамата мъже се бяха усамотили в кабинета на Грейстоук Спенс беше настръхнал от напрежение, докато Джак му разказваше подробностите от срещата си с Дашууд.

— Наистина ли видя Мойра? — попита дрезгаво. — Как изглеждаше тя? Добре ли е? Боже, трябва да е била много шокирана да те види там.

— Шокирана е мека дума. Мойра беше ужасена. Бясна. Тя смята, че съм член на клуб Хелфайър.

— Какво! Би трябвало да се сети. Както ще правиш? — попита Спенс, когато чу за предстоящото посвещаване в клуба. — Ти не смяташ да... Сигурен съм, не мислиш да участваш в церемонията докрай. Само като си помисля за Мойра или за която и да е друга безпомощна жена, разпъната на онзи каменен олтар ми прилошава. Аз също обичам удоволствията, но никога не би ми се наложило да прибягвам до методите на апостолите на Сатаната.

— Нито пък аз — тихо каза Джак — Имах възможност да свия една роба и качулка за теб, когато Уилкис се беше обърнал. Преоблечени в тях с качулки на главата ще можем да влезем в пещерата утре вечер, без да се безпокоим, че ще ни познаят. Разбира се, ще бъдем въоръжени. Когато Мойра дойде, започваме. Бъди готов да ме следваш.

Може би трябва да уведомим властите — предложи Спенс. — Не ми се нрави тяхното числено превъзходство.

— Мислех за това, но се отказах. Сигурен съм, че Дашууд плаща на полицията да го пазят в тайна. Ако се разчуе, може да отмени срещата и да даде Мойра на Мейхю. Обзалагам се, че не мога да разчитам на Мейхю да я остави непокътната.

Спенс изгледа внимателно Джак.

— Никога не съм мислил, че ще видя Черния Джак Грейстоук да заложил живота си заради жена. Доста навътре си го взел. Но да пукна, ако можеш да я имаш по друг начин освен като държанка. Не върви херцог Ейлзсбъри да се ожени за жена от бедната класа

— По дяволите, Спенс, мислиш ли, че ме интересуват класовите различия? Ще мина по този път, когато стигна дотам. Но първо, най-важните неща. Трябва да измъкнем Мойра от клуб Хелфайър.

Той затвори очи и си представи сияйната чистота на духа и, красотата на нейния вътрешен мир.

— Можеш да разчиташ на мен, Джак. Казваш, че срещата е утре вечер?

— Да. Петибоун ще кара каретата. Той е единственият, освен теб, на когото мога да се доверя.

— Не се бой, стари приятелю. Ще успеем — изрече Спенс с повече увереност, отколкото чувстваше. Звучеше, сякаш са налапали по-голям залък, отколкото могат да преглътнат, но ако Джак беше в играта, Спенс нямаше да остане да зяпа отстрани. Заради Мойра, те не биваше да се провалят. — Само ми кажи по кое време, и аз ще съм готов.

Джак изкачваше стълбите към стаята си, като обмисляше плана който двамата бяха начертали за избавлението на Мойра. Ако всичко вървеше както трябва тя щеше да се върне при него жива и здрава и той никога повече нямаше да я остави извън своята закрила Любовта беше изтощително чувство, реши той. Тя удряше със съкрушителна мощ И веднъж проникнала в сърцето, правеше човека слаб и безпомощен да устои на изкушението. Доста време му бе необходимо да осъзнае, че обича Мойра но след като веднъж разпозна това чувство, усети, че цял живот е чакал жената, в която да се влюби. Мойра хранеше душата му и оживяваше тялото му. Трудно му бе да го приеме, но сега вече знаеше, че лейди Амелия нарочно бе поставила Мойра под негова закрила Само Бог знае какво щеше да се случи с него, ако тя не се бе появила в живота му. Тя го накара да осъзнае какъв абсолютно безсмислен живот юди. Отклони го от пътя на тоталното разрушение и срещите с дявола.

Джак спря на последното стъпало, защото изведнъж почувства, че не е сам. Погледна нататък по коридора и видя лейди Амелия да стои пред празната стая на Мойра. Джак внимателно приближи, докато застана толкова близо, че усети топлината на нейното преливащо сияние. Това, което видя, го сепна. Лейди Амелия беше кръстосала ръце и го гледаше тъжно. Сърцето му се сви.

— Какво има — уплашено попита той. — Мойра в опасност ли е? Лейди Амелия просто го гледаше.

— Ще се проваля ли?

Пази се.

Думата прокълнтя в съзнанието му.

— Не можеш ли да ми кажеш повече?

Призракът поклати глава.

— По дяволите, милейди — избухна Джак, — ако не можеш да ми кажеш нищо по-добро, защо въобще ме безпокоиш?

Тъй като чертите ѝ бяха неясни и трудно различими, Джак реши, че е обидил Лейди Амелия. Образът ѝ избледня и се скри в сенките.

— Чакай, проклет да съм, не си отивай! Ти можеш да общуваш с мен, тогава защо не можеш да ми кажеш от какво да се пазя?

— На кого говорите, милорд?

Джак се обърна учуден и видя Петибоун, застанал до него.

— Видя ли нещо, Петибоун?

Икономът огледа слабо осветения коридор.

— Не, милорд. Добре ли сте?

Джак прокара пръсти през косата си.

— Няма нищо. Върви да си лягаш. Утре ще бъде дълъг ден и за двама ни.

— Ще се справя, милорд — увери го Петибоун.

— Разбира се — каза Джак доста уверено. Всъщност предупреждението на Лейди Амелия го обезпокои повече, отколкото смееше да си признае.

Мойра се вираше през прозореца в черната нощ Никога не се бе чувствала толкова обезсърчена и разочарована В затвора на самотата и мислите си не намираше никакво логично обяснение за предателството на Джак Стените сякаш я притискаха и тя не можеше да диша., да мисли трезво в задухата на малката стая. Това, че Джак знае в какъв

затвор е и не прави нищо, за да ѝ помогне, направо я убиваше. Как можа до такава степен да сгреши с него?

Каквато и малка надежда да имаше, тя бе попарена в момента, в който видя Джак в дома на сър Дашууд. Не намери утешение в молитвите, очевидно Господ я бе забравил заради греха ѝ с Джак Грейстоук.

Мойра се отвърна апатично от прозореца, когато вратата се отвори и Матилда влезе с поднос в ръце.

— Не съм гладна.

Матилда изгледа Мойра по начин, труден за описание. Понякога ѝ се струваше, че жената я гледа със съчувствие заради безизходното ѝ положение, но после осъзнаваше, че просто ѝ се иска да бъде така. Матилда бе само вярна прислужница на Дашууд.

— Яжте, милейди. Сър Дашууд ще се сърди, ако сте твърде слаба за церемонията довчера

— Да върви по дяволите сър Дашууд! — извика Мойра. С крайчеца на окото си тя забеляза как Матилда потисна усмивката си и се зачуди, кое беше толкова забавно тук.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита Плънкет, изпълвайки вратата с масивната си фигура. Той изглеждаше повече от нетърпелив да положи лапите си върху Мойра, затова тя се отдръпна от него.

— Мога да се справя с нея — увери го Матилда. — Твоята помощ не е необходима.

— Аз само следвам заповедите на господаря. След като те нападна, Дашууд ми каза да те пазя.

— Това няма да се повтори — рязко каза Матилда. — Тя си е научила урока.

Плънкет изсумтя в отговор и се затътри навън. Матилда изчака, докато затвори вратата.

— Той е свиня, точно като господаря си.

Мойра се сепна и вдигна глава, сигурна че халюцинира.

— Какво? Какво каза?

Осъзнала, че е отишла твърде далеч, Матилда прехапа устни и постави подноса на масата.

— Нищо.

Тя все още не си тръгваше и оставяше у Мойра впечатление, че иска да каже повече.

— Какво има, Матилда?

Матилда погледна плахо към вратата, после поклати глава.

— Няма нищо.

Мойра обаче усещаше, че има.

— Помолих готвача да приготви нещо специално за теб. То е в покритото блюдо. Опитай го, мисля, че ще ти хареса.

Изведнъж вратата широко се разтвори и Плънкет надникна.

— Какво те задържа, жено?

Матилда рязко се обърна и побърза да излезе.

Светкавица раздра черния хоризонт, последвана от отдалечения тътен на гръмотевицата. Сетивата се изостриха от приближаващата буря и мириса на дъжд. Джак погледна Спенс и се зачуди дали приятелят му е напрегнат като него. Каретата приближаваше имението Дашууд и Джак потропа по покрива с дръжката на револвера си, да предупреди Петибоун.

— Пристигнахме ли? — попита Спенс, като се взираше през прозореца. Дървета ограждаха пътя и скриваха къщата от погледа им, но Джак знаеше, че тя е разположена зад следващия завой.

— След малко. Ще можеш да видиш къщата веднага, след като завием. Има път, който минава отляво и води до пещерата. Инструктирал съм Петибоун да свърне вляво. Каретата ще бъде скрита между дърветата, докато се приготвим да влезем.

— Не сме ли подрали? — попита Спенс.

— Така го планирах. Искам да съм сигурен, че всички са вътре, преди да влезем. Този път ще закъснеем, както е модно.

— Ето къщата — каза Спенс, силно развълнуван. — Боже, прилича на свърталище.

— Не трябваше да идваш, Спенс.

— Разбира се, че трябваше — рече той обидено. — За какво са приятелите, ако не си помагат един друг?

Каретата забави ход, после сви наляво по утъпкания път към отдалечената част на имението. Една светкавица очерта хълмовете, разположени точно отпред. Като следваше инструкциите, които Джак му бе дал преди това, Петибоун свърна от пътя към група дървета. Те

бяха достатъчно близо до пещерата, за да се наблюдава входа и да останат скрити сред тях. Каретата спря.

Сега какво ще правим? — попита Спенс.

— Ще чакаме.

Джак извади джобния си часовник, изчака да проблесне нова светкавица и добави:

— Десет часът е. Скоро ще започнат да идват. Уилкис ми каза, че около дузина мъже ще присъстват тази вечер. Ще изчакаме всички да пристигнат. ВЪоръжен ли си?

Спенс се ухили и разтвори палтото си, разкривайки чифт заредени бойни револвери, затъкнати в пояса му.

— Нося и късата си сабя.

— Добре, човече. Надявам се да няма нужда да се бием, но трябва да сме готови за всяка ситуация, която може да възникне. Повечето от членовете на братството са от благороден произход и не биха искали да бъдат разкрити публично. Биха желали да продължат оргиите си необезпокоявани и затова плащат на местния магистрат да си затваря очите за това, което се случва тук Мисля, че повечето членове са били измамани от Дашууд и Уилкис за това, че всички водени тук жени са уличници, които се преструват на засрамени девственици, за да увеличат удоволствието им. От приказките на Дашууд си правя извод, че дрогират онези жени, които не желаят да участват доброволно.

Спенс сбърчи нос.

— Отвратително.

— Точно така. Я виж ти — подранил участник.

Един конник приближи пещерата. След като завърза коня си, той облече черна роба, метна качулката на главата си и влезе през дупката, която служеше за вход. Скоро започнаха да пристигат и другите участници, по един или двама, някои на кон, други с превоз или дори пеша откъм къщата.

— Време е — каза Джак, след като бе преброил повече от дузина мъже да влизат в пещерата.

Той подаде на Спенс роба ѝ качулка и почука по покрива. Петибоун поведе конете от горичката към пещерата. Когато каретата спря пред входа, Джак и Спенс вече бяха навлекли робите и завързали

хлабаво коланите по начин, който прикриваше скритите отдолу револвери.

— Бъди готов за всичко, Петибоун — извика Джак към мъжа в кабинката на кочияша.

— Внимавайте, милорд.

Джак кимна.

— Да вървим.

Той пое дълбоко въздух, влезе и решително закрачи по коридора, осветен от факли, забучени на известно разстояние една от друга. Спенс плътно го следваше. Мистериозни сенки танцуваха по стените като в нереалистичен танц на демони. Въпреки че се стараяше да не обръща внимание на предупреждението на лейди Амелия, Джак всъщност мислеше само за това. Заради Мойра не можеше да си позволи да се провали. Той нямаше да се провали.

Сърцето на Джак биеше лудо, когато накрая влязоха в една обширна зала, осветена от факли.

Дъхът му замръзна в гърлото, когато видя каменния олтар, описан от Дашууд. Членовете на клуба изглеждаха обсебени от предстоящото събитие, така че Джак и Спенс се вляха ненатрапчиво сред тях, като останаха, колкото е възможно, по-близо до изхода. Братята се бяха вторачили в олтара Въздухът бе натежал от мириса на мъжка похот и Джак се стегна за близкия сблъсък.

Ужасена, Мойра се вторачи в прозрачната роба, която Матилда ѝ бе дала. Нищо или по-скоро никой не би могъл да я накара да облече нещо толкова крещящо сексуално пред група странни мъже с перверзни вкусове. Матилда я беше предупредила, че не трябва да носи нищо под роклята, и че Плънкет ще дойде за нея малко след полунощ. Паника изпълни вените ѝ с такова отчаяние, с каквото не се бе сблъсквала преди. Как можа Джак да позволи това да ѝ се случи? Проклето да е черното му сърце! Като хвана роклята с две ръце, тя разкъса нежния плат на парцали и ги захвърли към вратата. После ги затъпка в безсмислен акт на защита.

Мойра силно потрепери при звука от превъртането на ключа. Тя се вторачи с тревога във вратата. Време ли беше вече? Влезе Матилда. Държеше поднос с чаша с някаква мътно-бяла течност. На Мойра се стори, че жената има странно изражение и това я изплаши и озадачи. Очите на Матилда отправяха предупреждение, а лицето ѝ изразяваше същото отчаяние, каквото изпитваше тя. Вцепенена, Мойра чакаше със затаен дъх тъмничаря си да проговори.

— Бързо, няма време за губене — страх и нетърпение накараха гласа ѝ да прозвучи пискливо.

— Нужни са повече хора, за да ме подчинят — заяви Мойра с учудваща смелост — няма да отида доброволно при твоя подъл господар. Нито пък ще облека тази отвратителна рокля.

— Забравете за роклята — изсъска Матилда, поглеждайки нервно към вратата. — Ако Плънкет не ви заведе в пещерите в определеното време, Дашууд ще дойде да ви потърси.

— Надежда се породи в гърдите на Мойра, но след това бързо изчезна. Защо лакеят на Дашууд доброволно би предал господаря си? В това няма никакъв смисъл.

— Моля ви, госпожице, нямаме много време. Ще имате нужда от пелерината си. Ще се разрази буря.

— Къде отиваме? — попита Мойра с подозрение.

— Колкото далеч успеем да стигнем.

— Ние? — Мойра не бе пропуснала употребата на множествено число.

— Ако ви пусна да избягате, бъдете сигурна, че сър Дашууд ще си отмъсти за предателството ми. Трябва да ми обещаете, че ще ме вземете.

— Но защо правиш това? Била си лоялна слугиня много години.

— И мразех всеки миг от това време. Само като си помисля за всичките безпомощни млади жени, които са минали през тези двери, настръхвам. В началото няха друг избор, освен да изпълнявам заповедите на Дашууд. Той ме взе на работа по молба на сестра ми, когато живеех в голяма мизерия, но сестра ми е мъртва и вече нямам причина да остана. Приключих с цялата тази долна мръсотия.

— Света Дево, говориш сериозно, нали?

— Да. Имам спестени пари. Достатъчно и за двете ни да стигнем, където си изберем. Не мога да остана тук, където Сър Франсис ще ме намери. Знам прекалено много.

— Ирландия — каза Мойра — можем да отидем във фермата на брат ми, близо до малкото градче Килкени. Ох, не знам какво да ти кажа. Ти ми спаси живота.

— Още не — отговори Матилда кротко и ясно. — И въобще няма да стане, ако не побързате. Беше ми наредено да приготвя питие, съдържащо опият, което да ви направи податлива. Скоро ще ви очакват.

— Ами какво ще правим с Плънкет?

Матилда се усмихна и това напълно преобрази чертите на лицето ѝ. Тя не беше красавица, но усмивката ѝ я превърна в хубава:

— Сложих му приспивателно в супата. В момента хърка над празната чиния. Стига приказки, госпожице. Ще трябва да откраднем коне от конюшните. Можем да си купим билети за пътуването до Ирландия от Лондон.

— Благодаря ти, Матилда. Завинаги ще ти остана длъжница — Мойра взе пелерината си от куката на стената и си я наметна.

Матилда откряна вратата, надзърна в коридора, не видя никого и махна на Мойра да я последва. Преодоляха стълбите благополучно. Жената взе наметката си от фойето и отвори външната врата. Добре смазаните панти поддадоха без усилие и в следващия момент двете се озоваха между светкавиците към конюшните зад къщата.

Джак не изпускате от очи единствения вход на залата в очакване Мойра да се появи. Нервите му бяха опънати до краен предел, чакането беше непоносимо. Пръстите му попипваха колана, готови да отметнат настрана робата и да се пресегнат за пистолетите му, ако станеше нужда. Молеше се на Господа това да не се наложи. Изведнъж настъпи вълнение, един мъж влезе, олюлявайки се, в залата. Джак незабавно разпозна в него звяра, който отговаряше за Мойра в жилището на Дашууд. Последовател с качулка, който според Джак беше Дашууд, се приближи към слугата. След разгорещена размяна на реплики прислужникът бързо се оттегли. Дашууд се върна на подиума, където жертвеникът мълчаливо свидетелстваше за извършваните там развратности. Вдигна ръце за тишина.

Какофонията от високи гласове спадна до обикновен шепот, а след това съвсем замря.

— Братя, събрани тук заради удоволствието — каза Дашууд, обръщайки се към тълпата, — има малка промяна в днешния дневен ред. Церемонията по приемането ще трябва да бъде отложена за друг път. Пиленцето е излетяло от клетката.

Вълна от стонове на разочарование се надигна в залата и Дашууд още веднъж поиска тишина.

— Но ние не можем да позволим на една жена да ни попречи да достигнем до наградата. Има колкото искате жени, готови да задоволят всеки наш каприз.

По негов знак група жени влязоха в залата. Като по сигнал те свлякоха наметалата си, разкривайки оскъдно облечените си, дори и съвсем голи тела. Гледката беше посрещната с високи одобрителни викове и всеобщо движение към проститутките.

— Тя е избягала — прошепна Джак на Спенс — някак си Мойра е успяла да избяга. Да тръгваме. Трябва да я открием.

Предпазливо, доколкото им беше възможно, те се промъкнаха към изхода и изчезнаха в нощта.

За нещастие бяха забелязани как напускат от един мъж, толкова разстроен от бягството на Мойра, та чак трепереше от яд. Роджър Мейхю се нахвърли върху Дашууд:

— Как можа да се случи? Тази вечер беше планирана от дълго време. Съгласих се да използваш Мойра за ритуала, противно на убеждението си, а след това тя трябваше да бъде само моя.

— Дори ти ще се съгласиш, че да използваме жената за нашата ритуална церемония бе добра идея, като ти кажа кой щеше да бъде приет в нашите редове тази вечер — каза Дашууд в опит да омиротвори Мейхю. — Черния Джак най-после се съгласи да се присъедини към братството и щеше да бъде приет на тазвечерната церемония. Надявам се, че забавянето няма да промени намерението му.

— Глупак! — Мейхю почти крещеше. — Грейстоук тук ли е тази вечер? По дяволите, той и помощникът му напуснаха в момента, в който ти съобщи, че Мойра е избягала. Тръгвам след тях!

— Остави ги, Мейхю. Има достатъчно жени там, откъдето идва Мойра. Не искам проблеми. Трябваше да ми кажеш за връзката на жената с лорд Грейстоук. Ако го беше направил, това никога нямаше да се случи.

Мейхю не беше в настроение да се вслуша в здравия разум. Беше въоръжен и нямаше да позволи на никого да измъкне полагаемото му се изпод носа. Беше чакал прекалено дълго за Мойра. Пък и не беше забравил удара по главата. Мойра не може да е стигнала много далеч. В едно беше сигурен. Щом той не можеше да я има, никой друг няма да я има. Захвърляйки качулката, той напусна с пълна скорост залата, следван по петите от Дашууд, който го молеше да се въздържа.

Мойра и Матилда благополучно достигнаха конюшните. Поради вечерната тайна сбирка и конярчето, и кочияшът бяха освободени за нощта. Матилда се отправи право към отделенията и изведе два коня.

— Можете ли да яздите? — попита Матилда, смъквайки две седла от рамката.

— Яздила съм фермерски коне цял живот, но не знам почти нищо за седлата. Винаги съм яздила неоседлани.

— И аз никога не съм оседлавала, но не би трябвало да е много трудно.

Боейки се да запалят светлина, те работеха в тъмното. Мойра беше сериозно уплашена да не оплеска работата, понеже конят се дърпаше и пристъпваше нервно, докато тя се бореше с ремъци и катарами. Изведоха конете от обора точно когато небесата се разтърсиха от гръмотевица и дъжд се изля върху тях като из ведро. Светкавица разцепи висините и земните недра. Мойра се обърна, за да

помогне на по-възрастната жена да се качи, а после, вече мокра до костите, се метна ловко на гърба на своя кон.

Матилда поведе срещу жулещия дъжд. Мойра я следваше отблизо, охотно понасяйки неудобствата, щом те означаваха свобода.

Джак и Спенс изтичаха от пещерата, оглеждайки се за Петибоун и каретата. Съзряха го наблизко. Беше слязъл от мястото на кочияша, за да успокои конете, подплашени от проблясъците на светкавиците и внезапния раздиращ тътен на гръмотевиците. Петибоун незабавно ги забеляза и разбра, че нещо не е наред.

— Какво има, милорд? Къде е госпожица Мойра?

Преди Джак да успее да отговори, Роджър Мейхю излезе тичешком от пещерата, размахвайки заплашително пистолет. Петибоун го видя, за разлика от Джак и Спенс.

— Зад вас, милорд!

Предупреждението дойде твърде късно. Мейхю се прицели с пистолета и стреля, подпомогнат от блясъка на светкавица, която освети полето. Куршумът се заби в гърба на Джак. Той издаде дълбок гърлен звук, олюля се и падна

— Да не си полудял, Мейхю? — изкрещя Дашууд, изтръгвайки оръжието от ръцете му. — Не ни трябва такъв вид слава. Осъзнаваш ли, че човек като Ейлсбъри може да прави каквото си поиска с нас? Той е херцог, за Бога! Изчезвай оттук и не се връщай. Ще ни се наложи да те освободим за известно време. Ако се съберем отново, луди глави като теб няма да бъдат добре дошли.

— Дай ми пистолета — изръмжа Мейхю, борейки се с Дашууд за оръжието. — Ще убия онези копелета.

Забравил за борбата между Дашууд и Мейхю, Спенс се вторачи с ужас в Джак:

— Проклетият изрод уби Джак! — благодарение на блестящата божествена заря, Спенс лесно бе разпознал Мейхю.

Петибоун пръв се съвзе. Той бе наблюдавал слисан как Мейхю застреля Джак в гърба и се боеше изстрелът да не е фатален. Коленичи и с облекчение забеляза, че гръдния кош на господаря му се повдига и спада стабилно и ритмично.

— Трябва да го заведем на лекар — каза Петибоун на Спенс. — Помогнете ми да го качим в каретата милорд.

Джак се размърда и отвори очи.

— Трябва да... открия Мойра! — той се бореше да разсее болката и гъстата тъмнина, която заплашваше да го погълне.

— Ще я намерим — увери го Спенс, — но всяко нещо по реда си. На Мойра няма да си й нужен мъртъв. Трябва да те заведем на лекар.

Ситуацията се усложни, когато ги заля леден дъжд с пронизващи иглички.

— Побързайте — настоя Петибоун, — преди господарят ми да хване пневмония. Мисля, че трябва да го закараме право в Лондон. Не се доверявам много на тези провинциални докторчета. Да се молим да издържи пътуването.

— Съгласен съм — каза Спенс, като помагаше на Петибоун да премести Джак в каретата.

Болката се оказа прекалено силна за Джак. Той изкрещя веднъж и припадна. Спенс се качи до него, Петибоун скочи на капрата и шибна конете. Каретата така стремглаво се втурна напред, че Спенс се затрудни при затварянето на вратата. Междувременно Мейхю успя да изтръгне пистолета от Дашууд и стреля отново. Куршумът се заби във вратата на каретата в момента, в който Спенс я затръшна, без да навреди никому.

Мойра се задържаше с огромни усилия на гърба на коня. Поради слабия й опит седлото се изхлузваше, а и калният път правеше пътуването бавно и опасно. Мойра трепереше под мократа си пелерина, молейки се преследвачите да са се отказали да излязат в стихията и са изоставили гонитбата. Сърцето й слезе в петите, когато чу ек от изстрел над тътена на гръмотевиците. Матилда сигурно също го чу, тъй като плахо се огледа през рамо с лице, застинало от ужас.

Няколко минути по-късно втори изстрел разцепи тишината и Мойра усети истинска паника. Звукът от колела, плъзгащи се по калния път с главоломна скорост, почти накара сърцето й да спре. Някой идваше! Толкова бързо ли бяха разкрили бягството й? Напразни ли бяха усилията на Матилда?

— Те идват! — изкрещя тя на Матилда.

След това каретата се озова до тях, конете им тичаха в крачка.

— Мойра! Спри!

Мойра обърна глава, учудена да види Спенс, облечен в черна роба, наведен от прозореца, да ѝ маха отчаяно.

Тя беше ужасена и разочарована от Спенс, предполагайки, че е член на Хелфайър клуб.

— Не! Няма да се върна!

— Госпожице Мойра, никой няма да ви нарани! — обади се и Петибоун, който беше намалил скоростта, за да върви наред с нейния кон.

Мойра дръпна юздите, удивена, че той кара каретата. Със сигурност не беше въввлечен в пъкления клуб, нали?

— И вие ли, господин Петибоун? С господин Спенс трябва да се срамувате от себе си.

— Не е това, което си мислите — извика Спенс през прозореца — Джак е ранен. Може да умре.

Джак ранен? Ама че гадна шега. Мойра се колебаеше. Ами ако това не е шега? Ако наистина имаше опасност за живота му? Изплашена от мисълта за неминуемата смърт на Джак, тя рязко дръпна юздите на коня си. Петибоун успя да спре каретата и скочи от капрата. Спенс показа глава от прозореца; изражението му беше сериозно.

— Кой стреля по Джак и защо? — искаше да знае Мойра.

— Влезте да се скриете от дъжда — предложи Спенс, отваряйки ѝ вратата.

Мойра вдигна войнствено брадичка:

— Няма да се върна на това отвратително място.

— Боже Господи, не! Ние дойдохме да ви спасим, не да ви навредим. Раниха Джак, когато напускахме пещерите. Тръгнахме да ви търсим веднага щом разбрахме, че някак си сте успяла да избягате. За нещастие Мейхю ни проследи.

— Откъде да знам дали казвате истината?

— Погледнете вътре, госпожице — подтикна я Петибоун, — и ще видите сама.

Мойра се взря във вътрешността, но не видя нищо освен тъмнина.

— Нищо не виждам — каза точно когато светкавица разцепи небето и ѝ разкри гледка, за каквата не беше подготвена.

Джак се беше проснал на седалката. Лицето му беше бяло, очите затворени. Тя видя кървавото петно да расте все повече върху черната

роба, която все още носеше, и извика слисана.

— Казвам ви истината, Мойра — каза ѝ Спенс — Моля ви, качете се в колата. Джак има нужда от лекар. Ако не го прегледат скоро, може да му изтече кръвта.

Мойра слезе от коня и понечи да влезе в каретата, но се сети за Матилда. Огледа пътя и я видя недалеч, прегърбена над коня си. Повика я. Матилда се поколеба, но после пришпори коня към тях.

— Качвай се в каретата, Матилда. Всичко е наред. Нищо лошо няма да ни се случи.

— Сигурна ли сте, госпожице?

— Коя е жената?

— Това е Матилда, икономката на Дашууд — поясни Мойра. — Тя ми помогна да избягам. Няма да тръгна без нея.

— Добре — съгласи се Спенс, — качвайте се. И побързайте, нямаме време за губене.

Петибоун пъргаво се придвижи, за да помогне на Матилда да се прекачи в каретата. Мойра ги последва и Спенс затвори вратата след нея. С рязко дръпване каретата потегли по набраздения път. Мойра падна на колене и положи ръка на гърдите на Джак, щастлива да почувства стабилния ритъм на сърцето му.

— Ще се оправи ли? — Безпокойство се надигна в нея. Нищо от това, което ставаше, не разбираше, нито защо Джак беше сред последователите тази вечер. Освен това, което Спенс ѝ бе казал, да... Наистина ли бяха дошли да я спасят?

— Само доктор може да отговори на въпроса ти — каза ѝ той.

Изведнъж колелото на каретата се удари в камък, като разтърси пътниците. Джак простена и щеше да падне на пода, ако Мойра не беше се преместила до него, за да го задържи на място. С едната ръка тя отметна косата, паднала над очите му. Студените ѝ пръсти докоснаха слепоочието му. Джак ги усети и отвори очи. Опита се да се усмихне, но излезе само гримаса на болка.

— Мойра.

— Не говори.

— Какво стана?

— Прострелян си. Ще те заведем при лекар. — Той се опита да се надигне, стискайки зъби от болка. — Не, не мърдай!

Тя разкъса робата. Опита се да скрие уплахата си при вида на голямото петно кръв, изцапало жилетката му. Помествайки го леко, тя откъсна парче от фустата си, сви го на топка и притисна раната.

— Прострелян — повтори Джак слабо. — Ти добре ли си?

— Добре съм — отговори Мойра през сълзи.

Джак сграбчи ръката ѝ. Хватката му беше учудващо силна при загубата на толкова много кръв:

— Побърках се от притеснение. Единственото, което можах да измисля, за да разбера, какво става с теб, беше да се присъединя към клуба. Отидох да те търся в Нюгейт, след като се върнах от Корнуол и научих, че Мейхю те е отвел. Дори разпитах баща му. Но нищо не научих от него. Разбрах, че единственото място, където Мейхю може да те заведе, е имението на Дашууд, Със Спенс мислехме да те измъкнем със сила. Аз не принадлежа към братството.

— Не говори! — притесни се Мойра. — Почивай си.

Думите ѝ се оказаха ненужни, тъй като Джак загуби връзка с действителността и се пренесе в бездънната пустота.

— Къде отиваме, госпожице? — осмели се да попита Матилда. — Сър Дашууд вече трябва да е разбрал, че аз съм тази, която ви е пуснала да избягате. Плънкет ще го увери в това. Този човек никога не ме е харесвал.

— Отиваме в имението на Грейстоук — информира ги Спенс. — С Петибоун сме на мнение, че трябва да продължим право към града. Доктор Дъдли е отличен лекар и Джак му има доверие.

— Мислех, че отиваме в Ирландия — отбеляза Матилда объркана.

— Ще отидем, но не и преди лорд Грейстоук да е във от опасност. Аз... Лорд Грейстоук ми помогна веднъж и не мога да го изоставя така. Не се безпокой, ще бъдеш на достатъчно безопасно място в имението на Грейстоук

— Не, ако негова милост е член на клуб Хелфайър — настоя Матилда. — Всички те са зли.

— Виж сега, жено — каза Спенс заплашително. — И Джак и аз се отворачаваме от това, което представлява този клуб. Джак пожела да се присъедини заради Мойра. Доведе мен и Петибоун, за да помогнем в спасяването ѝ.

Матилда въобще не изглеждаше убедена, но в момента нямаше друга възможност:

— Щом казвате, милорд.

Бурята стихна малко преди да стигнат Лондон. Тяхното лудо препускане от имението на Дашууд ги доведе в града в малките часове на нощта. Улиците бяха мокри и пусти, докато те напредваха към имението Грейстоук. Петибоун спря каретата пред входната врата и се втурна да изкара кочияша и помощника му от леглата им. Колин бе изпратен незабавно да извика доктор Дъдли, докато кочияшът помагаше да занесат Джак в стаята му. Матилда стоеше настрана, кършеше ръце и се притесняваше за бъдещето си.

— Госпожице Матилда? — Матилда изохка и се олюля, уплашена от внезапно появилия се до нея иконом. — Аз съм Петибоун. Лорд Спенс ми каза какво сте направила за госпожица Мойра. Ако ме последвате, ще ви заведе до стаята ви. Тя е на първия етаж, ще ви бъде доста удобна. — Дружелюбната му усмивка й вдъхна малко кураж и тя му се усмихна в отговор.

— Не съм придирчива, господине. Всяка стая е добра за мен.

— Викайте ми Петибоун. Аз съм дясната ръка на лорд Грейстоук. Всички сме ви много признателни, за това, което сторихте за госпожица Мойра. Лордът е необикновено привързан към тази девойка. — Привързан не е достатъчно силна дума по мнение на Петибоун, ама не е негова работа да се меси.

— Направих, каквото съвестта ми подсказваше, господине. Срамувам се от годините, в които не правех нищо за онези бедни момичета, водени там за удоволствието на последователите. Повечето бяха... ъ-ъ... зрели жени, но някои не. Когато видях, че госпожица Мойра е невинна жертва, разбрах, че нещо трябва да се направи.

— Постъпила сте правилно — каза Петибоун, като несръчно потупа грубата ръка на жената. — Лорд Грейстоук ще иска да ви възнагради за това.

Матилда се изчерви за първи път, откакто бе младо момиче със звезди в очите и мечти за щастливо бъдеще в сърцето.

Мойра влетя в момента, в който Джак беше положен на леглото си. Първо съблече черната роба, после сакото, нареди на Спенс да го държи здраво, докато събува калните му ботуши. Когато го обърнаха

по корем, Мойра забеляза, че превръзката, която беше направила, се е напоила с кръв.

— Лорд Спенсър, кажете на господин Петибоун, че ще ни трябва много гореща вода и чисти дрехи, когато пристигне лекарят.

— Боже, Мойра, всичката тази кръв! Не изглежда добре.

— Той ще се оправи. Само изпълнявайте каквото ви казвам — гласът ѝ беше остър и силен. Спенс я погледна особено, а после се втурна да изпълнява.

Преглъщайки риданията, Мойра се взря в прашното лице на Джак и се опита да му прелее от своята жажда за живот.

— Да не си посмял да умреш, Джак Грейстоук!

Нейна беше вината той да лежи сега тук ранен, а може би и умиращ. Не искаше да въвлича Джак в проблемите си, затова го беше лъгала от самото начало. Но колкото повече лъжи изричаше, толкова повече се объркваша съдбите им. Освен това загуби контрол над разума си и позволи на Джак да я люби. Бе се влюбила в Черния Джак много преди онази паметна нощ.

Мойра се опитваше да свали ризата му, когато той отвори очи и простена. Застина неподвижно, обърквана да срещне сериозния, сив поглед, настойчив, макар и изпълнен с болка.

— Нараних ли те? Извинявай.

— Ти никога не би могла да ме нараниш — отвърна ѝ Джак — Харесва ми да чувствам ръцете ти върху себе си.

— Съжалявам, че те прецених неправилно, Джак Мислех, че си член на Хелфайър клуб. Предпочитах да повярвам на Мейхю, отколкото на сърцето си. Трябваше да знам, че не си способен на такава поквара.

— Трябваше да ми повярваш, скъпа. Искях да ми се довериш. Мислиш ли, че щях да повярвам, че си способна да откраднеш?

— Ти не ме познаваше. Как можеше да не повярваш? Намери ме да лежа в една канавка и си помисли, че аз съм... съм... проститутка. Щом като повярва на това, щеше да повярваш, че мога да открадна ценно бижу.

Очите на Джак се затваряха и Мойра беше уверена, че му е трудно да се задържи в съзнание. Къде се губеше този лекар?

— Дръж се, Джак! Лекарят ще дойде всеки момент.

Джак се пресегна за ръката ѝ и тъй като не можа да му откаже това удоволствие, тя остави малката си ръка в неговата.

— Не си тръгвай, Мойра. Не си... тръгвай...

Изведнъж вратата се отвори и доктор Дъдли влезе забързано, излъчващ увереност. Мойра въздъхна облекчено.

— Оставете ме насаме с пациента — каза докторът решително.
— Петибоун може да ми помага.

Докторът едва изрече името му и той влезе в стаята с кана вряла вода и чисти дрехи в ръце. С видимо нежелание Мойра се присъедини към Спенс в коридора.

— Колко дълго смяташ, че ще се бави вътре докторът? — запита загрижено Спенс. — Джак ще се оправи, нали? Той е най-добрият приятел, когото съм имал.

— Ти си най-добрият приятел, който той е имал — каза Мойра.

— Ох, милейди, вие се прибрахте вкъщи! Толкова се радвам. Толкова се притеснихме, когато онези мъже ви отведоха в затвора. Добре ли сте? — Джили се беше събудила от шумотевицата и беше напуснала стаята си, за да види какво се е случило. Когато видя Мойра в коридора, лицето ѝ светна от удоволствие.

— Аз съм добре, но се боя, че лорд Грейстоук не е. Той беше прострелян. Лекарят е при него сега.

По лицето на Джили преминаха всички цветове и ръката ѝ се стрелна към устата.

— Прострелян, милейди? О, Боже!

— Сигурна съм, че той ще се оправи. Връщай се в кревата.

— А какво да кажа на другите?

— Другите?

— Аха, господин Петибоун нае още слуги. Освен мен има още две прислужнички, Ани и Агнес. И госпожа Харкоут, новата готвачка, после и Колин, помощника на кочияша. — При споменаването на Колин лицето на Джили се обагри в яркочервено. — Чакаат в кухнята.

— Направи, каквото можеш, за да ги успокоиш, Джили. Кажим им, че е имало малка злополука и лорд Грейстоук ще се оправи.

— Добре, милейди — каза Джили, втурвайки се по коридора.

— Чудя се какво прави докторът? — обади се Спенс, взирайки се във вратата. — Той е вътре вече прекалено дълго.

Точно в този момент вратата се отвори и икономът изхвърча отвътре.

— Господин Петибоун! — изкрещя Мойра — Какво има? Нещо с Джак ли се е случило?

— На доктора му трябва още гореща вода — отвърна Петибоун през рамо.

— Ще вляза там — каза тя решително. — На лекаря може да му потрябва още един чифт ръце.

И Спенс не можа да я спре.

— Донесете водата тук, Петибоун — нареди доктор Дъдли, без да вдига поглед.

— Не е господин Петибоун, докторе, Мойра е. Искам да помогна. Лекарят се вгледа в нея над очилата си:

— Прилошава ли ви при вида на кръв?

Мойра преглътна, а после излъга:

— Не. С какво да помогна?

— Петибоун е добър човек, но е много несръчен. Можете да държите ретрактора докато аз изследвам раната Куршумът се е забил дълбоко, но не е засегнал жизненоважни органи.

Мойра се втурна и сграбчи посочения от лекаря инструмент.

— Джак буден ли е?

— Слава Богу, не. Припадна когато започнах да го преглеждам. А сега, госпожице, дръжте ретрактора неподвижно.

Мойра се опита, но не можеше да гледа как лекарят дълбае в плътта на Джак. Нова кръв се появи около инструмента, но докторът не изглеждаше притеснен. Петибоун се върна и остави горещата вода върху стойката, а после зачака нови нареждания. Тъй като такива не последваха, той се оттегли, но не излезе от стаята. Изведнъж лекарят нададе ликуващ вик, извади окървавения куршум и го пусна в приготвения за целта леген.

— Готово — заяви той, издърпа ретрактора от безчувствените ръце на Мойра и го сложи настрани. — Остава само да зашия раната.

— А инфекцията? — попита тя, защото знаеше, че много повече хора са умирали от инфекция, отколкото от самата рана.

— Аз съм много съвестен по отношение на чистотата. Отдавна вярвам, че инфекциите са в резултат на мръсни инструменти. Зная, че колегите ми се присмиват на тази подробност, но аз поддържам това

убеждение. Малко от простреляните ми пациенти умират от инфекция и съм много добросъвестен, що се отнася до миенето на ръце и изваряването на инструментите преди и след употреба. Ако някой от провинциалните докторчета беше извадил куршума, негова милост нямаше да оживее.

Лекарят вдяна конец в иглата и направи първия шев.

— Той е толкова блед — прошепна Мойра.

— Загубил е много кръв, но вярвам, че ще се възстанови напълно. Давайте му много течности. Лорд Грейстоук е млад и силен. След време ще бъде като нов. Готово — заяви той, като направи последния бод и сложи превръзка, — свърших. Ще ви дам лауданум срещу болката и ще се върна утре да го нагледам.

Като потопи ръце в донесената вода, доктор Дъдли ги изтри добре, подсуши ги и си тръгна. Петибоун го последва. Почти незабавно Спенс нахълта в стаята.

— Как е той?

— Изглежда, доктор Дъдли смята, че ще се оправи. — Тя погледна към Спенс и забеляза следите от умора около очите и устата му. — Защо не си починеш малко? Аз ще остана при Джак

— Сигурна ли си? — поколеба се Спенс. — Ти трябва да си също толкова уморена, колкото и аз.

— Това е нещо, което трябва да сторя — отвърна Мойра. — Ако не беше Джак, не знам какво щеше да стане с мен.

— Добре тогава — съгласи се Спенс. — Ще си намеря някоя празна стая и ще подремна няколко часа Събуди ме, ако ти потрябвам.

Мойра придърпа стол към леглото и седна, прекалено уморена, за да забележи зрелищната зора, оцветяваща източното небе. Тя се вгледа в Джак, като се боеше да снесе поглед от него. Въпреки че беше бял като платно, гледката на стабилно повдигация се гръден кош беше успокоителна, макар да лежеше по корем, както лекарят го беше оставил след изваждането на куршума.

Мислите ѝ се зареяха. Чудеше се дали някой някога е познавал наистина този мъж. Наричаха го Черния Джак, името му загатваше невъздържаност, разпуснатост и разврат. Имаше славата на женкар и комарджия, човек на крайностите.

Обратно на общото мнение, Мойра откри, че Джак е мил и грижовен, и смел. Тя го обичаше, но осъзнаваше, че не биха могли да

имат общо бъдеще. Той беше херцог, а тя — бедна дъщеря на фермер. Нямахме право да се надява на нещо повече от това, да стане негова любовница. Бързо отхвърли фантастичната история, която майка ѝ ѝ беше разказала за възможната връзка с благородническа фамилия. Тя нямаше конкретно доказателство за това, че дядо ѝ е бил благородник и колкото да ѝ се искаше да е обратното, шансовете ѝ за живот с Джак оставаха нулеви. Тя затвори очи от болката, която осъзнаването на този факт ѝ донесе.

— Мойра...

Тя бързо отвори очи и видя, че Джак се взира в нея.

— Какво има? Искаш ли малко вода? Докторът каза, че ще се справиш — каза му тя.

— Ти си още тук.

Мойра преглътна и кимна. Един ден нямаше да е тук, но докато този ден дойдеше, тя нямаше да го напусне. Изправи се ѝ му наля от каната чаша вода, примесена с обилно количество лауданум, и я поднесе към устните му. Той отпи жадно, а после отново се унесе. Мойра се върна на стола си и положи глава на ръба на леглото. В следващия миг вече спеше.

Джак бавно се пробуди с усещане за слънчева топлина и все позасилваща се болка Той помръдна ръка и докосна нещо копринено меко. Привикна към светлината която струеше от прозореца и приятно се изненада като видя Мойра да спи с глава, опряна на ръба на леглото. Той сложи ръка върху главата ѝ, наслаждавайки се на усещането от разрошените ѝ къдрици под пръстите си. Тя бе в безопасност и той повече никога нямаше да я изпусне от поглед.

Внезапно вратата се отвори с проскърцване и Петибоун подаде глава в спалнята. Като видя, че Мойра спи, той влезе на пръсти, за да не я обезпокои.

— Има ли нещо, което мога да направя за вас, милорд? Закуската ще бъде донесена незабавно. Нещо засищащо, ако позволите. Лекарят даде специални разпореждания.

Джак се помести неловко и сведе очи към Мойра.

— Не се нуждая от нищо спешно, Петибоун. Но първо се погрижи за Мойра. Тя е била тук цялата нощ и трябва да си отдъхне. По-късно може да ми донесеш от този лауданум. Страхувам се, че болката е твърде непоносима.

— Аз ли да я събудя, или вие?

— Аз ще я събудя — каза Джак, като погали нежно бузата на Мойра.

Тя въздъхна промърмори и притисна бузата си към него. Той обхвана раменете ѝ и нежно я разтърси. Мойра рязко се събуди.

— Джак! Какво има? Имаш ли нужда от нещо?

Той скалъпи колеблива усмивка.

— Нуждая се от това, да си легнеш. Петибоун ще се погрижи за мен. Стоя тук цяла нощ, трябва да си починеш.

Мойра понечи да възрази, но Джак я изпревари:

— Не, никакви спорове. В безопасност съм.

— Много добре — неохотно се съгласи тя. — Но Петибоун трябва да ме повика, ако имаш нужда от мен.

— Ще ви повикам, госпожице. Наистина ще ви повикам.

След като Мойра напусна стаята, Петибоун бързо и умело се погрижи за личните нужди на Джак.

— А сега лауданума, ако обичаш — каза той.

Колкото и да му се искаше да получи обяснение за бягството на Мойра и неговото прострелване, просто не беше в състояние да се съсредоточи върху подробностите.

Петибоун донесе лекарството, а после излезе тихичко, след като Джак заспа. Няколко минути по-късно Спенс се промъкна в стаята и седна на стола, който Мойра бе освободила малко по-рано.

Два дни по-късно Джак спеше по-малко, приемаше силна храна и се чувстваше достатъчно добре, за да чуе всичко, което се беше случило, след като го простреляха в гърба. Спенс му разказа подробности за тяхната дива езда до Лондон.

— Някой виждал ли е Мейхю, след като ме рани? — попита приятеля си Джак

— Не ми е известно. Мълвата в Лондон все още е за неуспешното появяване на Мойра в обществото. Дори има обзалагания при Уайтс за това, колко дълго ще я задържиш като своя любовница Няма шушукания за случилото се в Хелфайър клуб предната нощ.

— Няма и да има — каза Джак — Дашууд и Мейхю са единствените освен теб, мен, Петибоун и Мойра, които знаят за изстрела, а те няма да се издадат.

— Съществува и Матилда.

Джак се замисли:

— Може ли да се вярва на тази жена?

— Тя помогна на Мойра. Петибоун изглежда необичайно привързан към нея.

Джак повдигна добре оформената си вежда:

— Петибоун? Искаш да кажеш, че старият негодник най-сетне е намерил своята половинка?

Спенс сви рамене:

— Просто го споменах между другото. — Той се надигна да си върви: — Добре, тръгвам, старче. Мойра ще ми одере кожата, ако те

изморя. Тя е същински дракон, що се отнася до твоето здравословно състояние.

Джак се усмихна, твърде доволен от покровителствеността на Мойра.

— Ще си почивам. Дръж очите и ушите си отворени, не съм приключил с тази глупава шега. Ще бъда на крака до ден-два, и тогава ще реша какво трябва да се направи във връзка с непредизвиканото нападение на Мейхю.

Ако тя разреши на Джак да стане от леглото след ден-два, ще си изям шапката, помисли си Спенс.

Час по-късно Мойра надникна при Джак, докато слизаше надолу по стълбите. Видя, че спи и се усмихна със задоволство. Той укрепваше бързо и тя бе уверена, че ще се възстанови без лоши последствия. Това означаваше, че трябва да вземе решения. А нито едно от тях не беше лесно. Беше благодарна, че Матилда чудесно се приспособи към домакинството. Пое задълженията по поддържането му и, изглежда, прекрасно се спогаждаше с Петибоун.

Влезе в салона и изненадана откри новата прислуга и Джили, скупчени в средата на помещението. С ръце на хълбоците, Джили изглеждаше увлечена в разгорещен спор. Влизането на Мойра ги накара да се сепнат виновно и тя разбра, че бяха клюкарствали за нея. Разпръснаха се веднага, с изключение на Джили, която отстъпи назад с гузно изражение.

— Съжалявам, милейди. Ще се погрижа това да не се повтори.

— Предполагам, че сте ме обсъждали.

Джили наведе глава.

— Не аз, милейди. Никога не бих направила или казала нещо, което ще ви засегне. Знаете как клюките се разпространяват сред прислугата. Аз просто им изяснявах някои неща.

— Най-напред трябва да престанеш да ме наричаш милейди. Мойра е достатъчно. Аз не съм никаква дама, както би трябвало да знаеш досега. И не съм свързана дори далечно с лорд Грейстоук. Второ, искам да знам какъв е слухът, който се разпространява за мен.

— Не ме интересува какво казват те, миле... госпожице. Те не ви познават като мен.

— Благодаря — каза Мойра с признателност, — но аз настоявам да ми кажеш какво говорят за мен.

Джили, явно смутена, преглътна с усилие.

— Висшето общество говорело, че сте прелъстила лорд Грейстоук, а след това сте го убедила да ви представи в обществото като дама. Казват, че сте негова любовница. Според мълвата също така сте примамила в леглото си лорд Роджър Мейхю, преди да хвърлите око на лорд Грейстоук.

Ноздрите на Мойра се разшириха от гняв.

— Продължавай!

Тя бе решена да чуе всичко, без значение колко е ужасно.

— Сигурна ли сте?

— Да.

— Обзаложили са се в Уайтс за датата, когато лорд Грейстоук ще ви покаже вратата.

Цветът се отдръпна от лицето на Мойра.

— Какви са чувствата на хората към лорд Грейстоук?

— Те са готови да му простят веднага щом престане да ви покровителства. Мислят, че вие сте виновна за всичко, но се настройват срещу него, поне докато не си възвърне положението в техните очи.

Мойра никога не преставаше да се учудва колко бързо се разпространяват слухове сред прислугата от къща на къща. Беше така, когато тя прислужваше у Мейхю, и щеше винаги да си остане така. Слугите твърде бързо успяваха да се доберат до същината на нещата.

— Благодаря, Джили. Оценявам искреността ти.

— Не ме интересува какво казват, мис Мойра — предано заяви момичето. — Вие сте добра, мила и напълно неспособна на двуличие. Не ме засяга, дори да сте любовница на лорд Грейстоук.

След като Джили излезе, Мойра почувства цялата тежест на света върху себе си. Ако Джак не беше наследил титлата херцог, неговите шумни забавления щяха да бъдат приемани за нормално поведение за човек с пиратската неблагоприятна репутация на Грейстоук

Придобиването на титла бе променило всичко. Сега Джак трябваше да поддържа известно равнище, независимо дали му харесва или не. Вместо да пренебрегва обществото, сега той трябваше да се съобразява. А съобразяването означаваше да се ожени за жена със

същия ранг и положение. О, той все още може да пие, да залага и да се занимава с жени — повечето членове на висшето общество го правеха — но когато опреше до брак, трябваше да спазва строги правила. Мълвата, в съчетание с издигнатото положение на Джак направи решението ѝ за бъдещето болезнено, но ясно.

След няколко дни Джак неуверено пристъпваше в спалнята си и реши да опита да слезе по стълбите въпреки възраженията на Мойра и Петибоун.

— Тази проклета рана няма да ме задържи в леглото — каза войнствено, докато Мойра се суетеше около него един следобед. — Имам неотложни задължения и множество отговорности, за които трябва да се погрижа.

— Ще почакаш — каза Мойра, сподавяйки усмивката си. До неотдавна единствената отговорност на Джак беше да се ожени за заможна дама, а едничкото му задължение — да поддържа репутацията си на бонвиван. — Господин Петибоун говори ли с теб за Матилда?

— Аха. Никога не съм виждал Петибоун да защитава жена така. Ако не го познавах, бих помислил, че е влюбен.

Мойра му отправи доволен поглед.

— Матилда пое задълженията около домакинството и се справя забележително. Признателна съм ѝ за това, че ми помогна. Тя няма никакви роднини и няма къде да отиде. Страхувам се, че сър Дашууд ще я открие и като наказание за нейната измяна ще я изхвърли именно на улицата.

— Вече казах на Петибоун да включи жената във ведомостите — каза Джак. — Аз съм ѝ благодарен за това, което направи за теб. В моето домакинство има работа за нея за колкото време пожелае.

Облекчението на Мойра беше видимо. Не искаше да остави нищо недовършено, след като замине.

— Благодаря ти. Искаш ли нещо, докато съм още тук? Може би да ти почета?

Джак ѝ отправи загадъчен поглед, после потупа леглото:

— Седни до мен.

— Не мисля, че... това е...

— Моля те.

Тя не можа да му откаже. Предпазливо приседна на ръба на леглото, като недоумяваше какво възнамерява да направи. Той я привлече в прегръдките си.

— Господи, липсваше ми — прошепна без дъх. Целуна главата ѝ, вдишвайки дълбоко аромата на косите ѝ. Той обичаше цвета им, повече меден, отколкото червен, толкова ярък, като че ли жив.

Повдигна брадичката ѝ, наведе се и я целуна, зажаднял за вкуса на сладките ѝ устни. Смаяна от неговата сила, след като бе претърпял толкова тежко нараняване, Мойра охотно се подчини на жадната му настойчивост, разтваряйки устни, за да може той да задълбочи целувката си. Ръката му обхвана гърдите ѝ, а тя се изви при милувката му, изпитвайки толкова силна обич към него, че не можеше да се владее. Тялото ѝ изгаряше от желание, което я накара да забрави, че той се възстановява от сериозното нараняване.

След няколко дълги минути, изпълнени със страстни целувки, Джак откъсна устните си от нея.

— Искам те, Мойра. Настръхвам, като си помисля колко малко оставаше да станеш жертва на клуба Хелфайър.

Ръцете му потърсиха копчетата на роклята ѝ.

— Имам нужда от теб. Не осъзнавах колко много си ми нужна, докато не си отиде.

Мойра застина.

— Не си достатъчно добре за това, Джак — тя отстрани ръцете му от корсажа си. — Освен това, не знаеш някои неща за мен, — пое си дълбоко дъх — за колието на лейди Мейхю...

— Знам, че не си го взела. Никога не би могла да извършиш нещо непочтено.

Мойра прочисти гърлото си и каза:

— Онази нощ, когато ме откри да лежа в канала... Твоята карета не ме блъсна. Скочих от тази на лорд Мейхю. Той ме водеше към Хелфайър клуб, а аз по-скоро бих умряла, отколкото да позволя това да се случи. Той помисли, че съм мъртва и ме остави да лежа в канала. Чудо е, че ти се озова наблизко.

В ъгълчетата на устните на Джак трепна бегла усмивка:

— Не беше никакво чудо. Тази нощ лейди Амелия прекрасно знаеше какво прави.

Мойра бе твърде смутена, за да долови какво има предвид Джак.

— Беше грешка от моя страна да те карам да мислиш, че си отговорен за моите наранявания. Не те познавах добре и се боях, че ще ме предадеш на властите, ако ти кажа истината. Семейство Мейхю бяха решени да отправят обвинения. Нямаше къде да отида, нито към кого да се обърна. Възползвах се от теб, Джак. Дали ще можеш да ми простиш?

— Аз бях този, който се възползва от теб — поправи я той. — Спенс и аз не биваше да те използваме за забавление. По това време залогът от две хиляди лири бе твърде примамлив. Отначало искрено се надявах да ти намеря богат съпруг. След като те опознах, не бих могъл да понеса мисълта, че друг мъж може да те притежава. Забърках такава каша.

— Аз съм виновна точно колкото теб. Ако исках, можех да кажа истината по всяко време.

— Това е минало. Още не съм решил какво да правя с Мейхю, но се заклевам, че той никога няма да те нарани отново. Искам да станеш моя съпруга, Мойра

— Съпруга? Не! Това е невъзможно. Не можеш. Това просто не е редно.

— Мога да правя, каквото ми е угодно, дявол да го вземе.

— Ти си херцог. Аз съм дъщеря на фермер.

Тя стисна медальона, който висеше на шията ѝ, копнеейки да узнае доколко е вярна историята на майка ѝ за благородническата кръв, която тече във вените ѝ.

— Не ме е грижа какво си. Ти си жената, за която искам да се ожена. Жената, която искам да е майка на моите деца.

Мойра изглеждаше объркана.

— Все още не разбираш, нали? Обичам те.

— О, не, не можеш!

— И мисля, че и ти ме обичаш.

— Няма значение. Дочух слуховете. Обществото никога няма да ти прости. Ако се ожениш за мен, ще съсипеш репутацията си.

Джак се изсмя.

— Каква репутация? Това да не е учтив начин да ми кажеш, че не ме обичаш?

Мойра искаше да каже на целия свят, че обича Джак Грейстоук безумно, безпределно и вечно. Но го обичаше твърде много, за да го

съсипе.

— Казвам само, че не мога да се омъжа за теб.

Лицето на Джак стана сурово:

— Не мога да повярвам, че по-скоро би станала моя любовница, отколкото да се омъжиш за мен.

Мойра пребледня.

— Не това.

— Ти си най-влудяващата жена, която познавам. Не те искам за любовница.

Той я привлече към себе си и я прегърна силно, като че ли се бореше със страха да не я изгуби. Изглежда, цял живот я е чакал. Целуна я нежно, страстно. Пренебрегна внезапната болка от заздравяващата рана на гърба си, взе лицето ѝ в шепите си. Прокара устни по клепачите ѝ, по извитата линия на веждата ѝ, спусна се по копринените ѝ бузи. Езикът му трепкаше върху устните ѝ, като ги вкушваше и дразнеше, после ги разтвори, за да изследва отвътре сладките им дълбини.

Ръката му се спусна надолу по шията ѝ, гърдите, през гладкия ѝ корем, продължи покрай хълбока ѝ до мястото, където се съединяваха краката ѝ. Обхвана я между бедрата и усети как топлината на невероятното ѝ желание се излива през дрехата.

— Искаш ме — прошепна дрезгаво. — Гореща и влажна си. — Положи я на леглото и с рязко движение повдигна полата ѝ.

— Джак, не! Някой може да влезе. Достатъчно слухове се носят из къщата, за да наливаме масло в огъня.

Преди да разбере намерението му, той се измъкна от леглото и заключи вратата. Мойра ахна. Не знаеше, че е съблечен под чаршафите. Предполагаше, че носи бельо. Загледа го втренчено, хипнотизирана от красивата симетрия на тялото му.

Без превръзката, която покриваше раната му, той бе самото съвършенство — силен, мъжествен и непреодолимо привлекателен. Пристъпваше бавно и неуверено заради нарастващата рана, но тялото му бе силно и решително, когато се върна и притисна Мойра.

— Ще се нараниш — упорстваше тя. — Твоята рана...

— Ще ме заболи повече, ако не се любя с теб — каза Джак, като започна да я съблича с уверени твърди пръсти. — Моя си, скъпа.

Винаги ще бъдеш моя. Съпротивлявай се, колкото искаш, но аз ще те надвия. Ще упорствам, докато не се съ согласиш да се омъжиш за мен.

Той съблече роклята и комбинезона ѝ и ги хвърли настрана. Загледа се в гърдите ѝ, обхвана ги нежно и ги повдигна към устните си. Кожата ѝ беше топла и приканваща. Джак дълбоко поемаше нейното чисто ухание. Дочу как тя рязко си пое дъх, когато пое зърното в устата си и го засмука. Ръката му се премести надолу по корема ѝ, а тя се изви срещу него с тяло, обхванато от същото удоволствие, което вече бе изпитала в прегръдките на Джак

Когато пръстите му се промушиха властно в мекия триъгълник между краката ѝ, по вените ѝ се разля сладостно, силно и почти болезнено усещане.

Заливаха я приятно горещи вълни, докато не остана нищо друго освен остро желание. Ръцете ѝ сами се обвиха около врата му, придърпаха го по-близо, а тя изви гърба си, предлагайки се още по-щедро на неговите ръце и устни. Джак застина и изохка. Тя осъзна, че го е наранила и понечи да се дръпне, но той не ѝ позволи.

— Не! Болката е нищо в сравнение с агонията да те желая. Денят, в който те намерих да лежиш в канала, бе най-щастливият в моя живот.

Устните му следваха пътеката, която бе прокарала ръката му. Оставяше изгаряща следа по малките твърди върхове на гърдите ѝ, през гладкия ѝ корем, до вътрешността на лъскавите медни къдрици, увенчаващи бедрата. От гърлото ѝ се изтръгна приглушен вик, а бедрата ѝ се устремиха нагоре.

— Джак! Не, не бива!

Той дрезгаво се разсмя и обхвана бързо с ръце бедрата ѝ.

— Да, скъпа, трябва. Обещавам, че ще ти хареса.

Подхвана я отзад и я повдигна още по-нависоко, без да ѝ позволи да се изплъзне от задълбоченото проучване на устата му. Тя издаде мек гърлен звук, като ѝ се искаше да умре от смущение. Никога не си бе представяла, че мъжете и жените са способни на такива порочни неща.

Мойра бе запленена от усещанията си, толкова нови, но и толкова блажени. Изгарящ пламък изпепеляваше утробата ѝ, разстройваше сетивата ѝ, отнемаше разума ѝ. Тя толкова болезнено усещаше всичко — всяка въздишка, всеки стон, ръцете му по тялото си и устните му по най-интимните ѝ кътчета. Спалнята ехтеше от чувствените звуци на страстната им любов. Шумоленето на чаршафите

под голия ѝ гръб, трептенето на горещия дъх над още по-гореща плът, коприненият допир на кожа върху кожа — любовни, еротични звуци. Твърде интимни, за да бъдат описани. Стоновете ѝ бяха все по-чести, а тялото ѝ тръпнеше, докато във вените ѝ нахлу пареща топлина.

— Джак! Не мога да го понеса! Това е толкова порочно!

— Аха. Вкусът ти е порочен, сладостен и невероятен. По-сладък от най-сладката амброзия. Ще се успокоя само, ако те имам цялата.

Упоена от думите му, Мойра се наклони към устните му. Ръцете ѝ се притиснаха към раменете му и заби нокти в гърба му. Чувстваше се като тетива, опъната до краен предел. Внезапно тетивата се скъса, изпълвайки я с див екстаз. Тя извика беззвучно, неспособна да опише чувството си. Тогава Джак се плъзна нагоре по тялото ѝ, намери устните ѝ и я целуна. Тя пое собствения си вкус от неговите устни, като си помисли мъгляво, че въобще не е неприятно. Стиснал ръката ѝ, Джак я премести върху слабините си.

— Почувствай какво правиш с мен, любима. Не се владеея, щом си наблизо.

Беше твърд и топъл като стомана, покрита с кадифе. Тя прокара ръка по пулсиращата му дължина нагоре-надолу, стъписана от собствената си порочност. Джак дрезгаво изръмжа и отмести ръката ѝ. Тя очакваше да се претърколи върху нея и да вземе своята част от удоволствието, и беше изумена, когато той просто започна да я милва и целува.

Дъхът ѝ спря в гърлото. Нима бе възможно толкова скоро отново да изпита удоволствие? Джак ѝ показа колко наивна е била.

Целуваше я ненаситно, докато устните ѝ поаленяха и се подуха. После се съсредоточи върху гърдите ѝ, засмуквайки всяко набъбнало зърно дълбоко в устата си, като го дразнеше с език. Под неговите ръце гладките чувствени извивки на женската ѝ същност бяха като омагьосани, пръстите му намериха извора на страстта ѝ и тя запулсира от желание.

— Вземи ме, Мойра. Вземи ме целия — простена той. Едва се съдържаше. Ако не навлезеше дълбоко в нея, щеше да експлодира.

Мойра се поколеба за миг, после го обхвана и го насочи към вътрешността на влажната си утроба. Никакви думи не помрачаваха момента. Чуваше се единствено тътенът на сърцата им, докато той навлизаше в нея и я изпълни така, че тя се почувства обладана.

Устните му попиваха шията и раменете ѝ, достигаха гърдите ѝ. Тя изви гърба си, пое го целия в себе си докрай. Неговата мощ като че ли се вливаше в нея с всеки тласък. Тя изкрещя от радост, запленена от някаква вихрушка, която я пренесе отвъд удоволствието, към екзалтирана забрава. Никога преди тя не се бе чувствала така изцяло погълната от друго човешко същество.

Това бе странна безпомощност — приятна, но и плашеща.

Изгарящата топлина в утробата ѝ се движеше навън и навътре. Тогава тя започна да пропада все по-надолу и по-надолу, спускаше се към изпепеляващата бездна на блаженството.

Насърчен от необузданата страст на Мойра, Джак нахлу дълбоко, обхванат от див екстаз да бъде там, където му е мястото, там, където искаше да бъде. Щом чу, че накъсаните ѝ викове се засилват, той влезе дълбоко и остана там, на ръба на екстаза. Когато тя се изви към него, с едно-единствено движение той я прониза, изливайки се в нея. Сподавен вик се отрони от гърдите му. Тя почувства как семето му се разплисква в утробата ѝ и се обви плътно около него в желанието си да го задържи там, колкото може, по-дълго. Той се загледа в очите ѝ. Беше доволен. Нямаше значение кой или какво стоеше между тях — те си принадлежаха.

Джак въздъхна и се отдръпна от Мойра. Напрежението му струваше скъпо. Раната му пламтеше, а главата му пулсираше, но си заслужаваше. Мойра го наблюдаваше отблизо. Знаеше, че подобно напрежение определено не се препоръчва на човек, който се възстановява. Обзе я чувство за вина и тя се измъкна от леглото.

— Това не биваше да се случва. Нека погледна раната ти.

Джак послушно се обърна по корем. Мойра въздъхна с облекчение като видя, че върху превръзката няма следи от кръв. Утре лекарят трябваше да махне шевовете и на нея щеше да и е много трудно да обясни подновеното кървене.

— Е, каква е присъдата? — попита Джак шеговито.

— Не мисля, че си си навредил, но за да бъде всичко наред, това не бива да се случва отново.

Тъй като не получи отговор, очите ѝ се спряха върху лицето му. Не се изненада, като видя, че е заспал. Тя го зави, нахлузи дрехите си и тихо напусна стаята. Трябваше да премисли много неща. Любовното обяснение на Джак и последвалото предложение бяха напълно

неочаквани. Независимо какво казваше той, тя не би могла да му позволи да опетни титлата си, като встъпи в неравен брак Той я получи наскоро и не разсъждаваше трезво. Имаше задължения към хората от своята класа и трябваше да поддържа определено ниво. Вече не беше Джак Грейстоук поквареният женкар. Беше херцог Ейлсбъри, със стара и почетна титла, която не трябваше да опетни. Дължеше на паметта на братовчед си едно достойно поведение, а това означаваше да сключи равен брак.

Час по-късно в имението Грейстоук дойде посетител. Тъй като Петибоун беше отишъл да изпълни някаква загадъчна поръчка на Джак а слугите никъде не се виждаха, Мойра отвори вратата. Когато видя кой е дошъл, остана с отворена от изненада уста.

— Мойра! Виждам, че лорд Грейстоук те е намерил. Никога не съм питал как вие двамата се срещнахте и не искам да знам, но той определено изглеждаше решен да те намери, когато се отби при мен.

Лорд Мейхю, граф Монтклеър, стоеше на прага и високата му горда фигура бе леко поприведена от възрастта. Тя пребледня и понечи да побегне назад.

— Лорд Монтклеър, не знаех, че с Джак се познавате. За колието ли сте дошъл? Не съм го откраднала.

Монтклеър я погледна изненадано.

— Не за това съм тук. Налага се да говоря с лорд Грейстоук. Може ли да вляза?

Мойра твърдо остана на мястото си, като не му позволи да влезе.

— Лорд Грейстоук не приема никого. Той се възстановява след нараняване.

Възрастният човек изучаваше лицето ѝ.

— Какво нараняване?

— Не съм упълномощена да ви кажа.

— Виж какво, млада госпожице, не изпитвам никакви лоши чувства към теб. Разбрах, че синът ми е оттеглил всички обвинения и няма да обсъждам това. Лейди Мейхю получи огърлицата си, а преди всичко, не съм сигурен, че ти си я откраднала.

— Това е хубаво, от ваша страна, милорд. Не бях аз.

— Давам ти възможност да се възползваш от съмнението. Сега и двамата знаем, че вече не съм млад и не би трябвало да стоя прав, докато се извинявам. Настоявам да видя лорд Грейстоук.

Мойра кипна.

— Лорд Грейстоук беше сериозно ранен. Още не се е събудил от дрямката си.

— Отново питам, какво нараняване?

— Много добре, щом настоявате. Джак беше прострелян от вашия син, милорд. Прострелян в гърба.

Графът се олюля от тежестта на нейните думи.

— Сигурно се шегувате.

— Де да беше така.

— Това е по-лошо, отколкото очаквах — простена той. — Ще почакам, докато лорд Грейстоук се събуди.

— Всичко е наред, Мойра. Заведи лорд Монтклеър горе. Ще го приема.

Тя се обърна и видя Джак горе на стълбището. Беше облечен с панталон и риза и с трудност се придържаше към парапета.

— Какво правиш? — почти изкрещя тя. — Сигурен ли си, че си в състояние да приемаш посетители?

Острият поглед на Монтклеър се спря върху Мойра. Той разбра всичко, въпреки напредналата си възраст. Смяташе я за любовница на Джак, но сега виждаше, че нещата са по-дълбоки.

— Престани да ме глезиш. Напълно съм способен да се справя с това.

Когато Джак се върна в стаята си, Мойра предупреди строго:

— Ще ви заведа в стаята му, милорд, но трябва да обещаете да не го изморявате.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, млада госпожице — каза Монтклеър, — но трябва да вникна в същината на тази история. Все пак засяга сина ми, нали?

Мойра здраво стисна устни и го поведе. Той седеше в очакване, облегнат на едно кресло до камината. Посочи на Монтклеър стола срещу него. Мойра се обърна да си върви.

— Не, не си отивай. Това засяга и теб. Искам да останеш.

Дори и да беше изненадан от думите на Джак, Монтклеър не се издаде. Мойра предпазливо приседна на ръба на леглото, пламнала от спомена за охотата, с която отвърна на ласките на Джак върху същото легло преди по-малко от два часа. Очите ѝ се преместиха към лицето

му, търсейки някакъв признак на изтощение след напрежението. Забеляза с облекчение, че изглежда отпочинал.

— Искал сте да ме видите, милорд?

— Наистина съжалявам, милорд. Зная, че Роджър е буен, но никога не съм си представял, че би наранил някого.

— Вие знаете?

Монтклеър отправи красноречив поглед към Мойра.

— Мойра ми каза. Искам да узная всичко, Ейлсбъри. Къде и защо ви нападна синът ми? Причината да дойда днес, беше да се осведомя относно слуха, който чух в своя клуб. Нещо за въвеждане на Мойра в обществото и за претенции, че тя е дама. Изглежда, именно моят син я е разобличил. Искях да попитам Роджър за това, но от няколко дни не съм го виждал. Лейди Мейхю се безпокои. Дори не знам къде е отседнал.

— Не знам дали сте готов да чуете това, милорд — започна Джак, — но има някои неща, които не знаете за сина си. Чували ли сте някога за Хелфайър клуб?

Монтклеър пребледня.

— Разбира се, кой не е. Но какво общо има това с... Боже мой, нали не искате да кажете, че Роджър...

— Навярно сте подозирал.

Графът изглеждаше наранен.

— Предполагах, но човек се надява. Особено когато става дума за неговия наследник.

— Вашият син отвлече Мойра от дома ви с цел да я предложи на членовете на Хелфайър клуб. Тя скочила в движение от каретата, за да избяга, Роджър погрешно сметнал, че е мъртва. Ето защо той толкова набързо замина за Франция. Страхувал се е да не бъде замесен в нейната смърт. Когато се завърнал оттам и открил, че Мойра е жива, подновил усилията си да я използва за ритуалите на клуба.

— Боже мой! Никога не ми е хрумвало, че е толкова пропаднал. Страхувам се, че сме го разглезили непоправимо. Откакто се е родил, майка му и аз го оставяхме да върши каквото си иска. Но да застреля друг човек в гърба, това е нещо непростимо. Защо? Защо го е направил?

— Отидох в имението на сър Дашууд, където вашият син я беше завел и я държеше против волята и. Възнамерявах да я спася — той

отправи нежен поглед към Мойра. — Както се оказа, тя нямаше нужда от моята помощ. Сама беше избягала. Когато ѝ се притекох на помощ, вашият син се ядоса от развитието на нещата и ме простреля в гърба.

— Искрено съжалявам, милорд. Какво възнамерявате да правите? Уведомихте ли властите?

— Все още не — каза Джак. — Не съм решил какво да правя.

— Умолявам ви, позволете ми да се справя по свой начин с това —
— Монтклеър изглеждаше състарен с десет години от момента, в който бе влязъл в стаята. Сърцето на Мойра трепна и тя се съжали над него. — Ако стане публично достояние, семейството ми ще бъде потъпкано в калта. За мен би било убийствено да видя тази стара и почтена титла опозорена.

— Какво смятате да направите, милорд? — попита Джак. — Синът ви можеше да ме убие. Не мога просто да забравя това.

— Веднага щом науча къде се е установил Роджър, лично ще го кача на първия кораб за Америка Той ще трябва да живее на издръжка докато не навърши пълнолетие догодина. Мога да ви уверя, че докато съм жив, никога няма да стъпи отново на английска земя. Освен това ще наредя на адвокатите си да изготвят документи, в които да посочат по-малкия ми син за мой наследник. Щом титлата не е наследена в случая мога да постъпя както пожелаея. Това удовлетворява ли ви, милорд?

— Не желая да съсипвам толкова добър човек като вас, Монтклеър, нито пък семейството ви. Ще оставя случая във ваши ръце.

— Знам къде е отседнал лорд Роджър — съобщи Мойра на мъжете. — Той се е настанил в „Хен енд Рустър“.

Джак я погледна изненадано, а Монтклеър просто кимна и ѝ благодари, също и на Джак и се надигна да си върви. Спря на вратата.

— Ще направя всичко, което е по силите ми да сложа край на слуховете за вас с Мойра. Това е най-малкото, което бих могъл да направя. Прости ми, Мойра, че някога поставих под съмнение почтеността ти.

— След много кратко време мълвата няма да означава нищо — каза Джак. — Ще направя Мойра своя жена.

Объркването на Монтклеър даде ясна представа на Мойра как биха реагирали благородниците, ако тя наистина се омъжи за Джак.

Скандалът ще го съсипе. За негова чест, Монтклеър бързо се съвзе и реагира мило:

— Желая ви щастие.

През тази нощ докато Мойра лежеше в леглото, мислите следваха променливите ѝ чувства. Решението да напусне Джак бе болезнено и тя не го бе взела лесно. И дума не можеше да става да се омъжи за херцог. Просто не беше редно. Реакцията на Спенс на изявлението на Джак, че ще се ожени за Мойра, разкри безумието на неговото решение. Той беше, меко казано, смаян. Спенс можеше и да ѝ е приятел, но приятелството се простираше само дотук. Неговото мълчаливо неодобрение бе по-красноречиво от всякакви думи.

Спенс се бе отбил по-рано същия ден. Когато тя излезе от стаята, за да се погрижи за напитките, се забави на вратата достатъчно дълго, че дочу как Спенс каза: *„Навлизаеш в опасна зона, старче. Със сигурност Мойра е красавица, но ти сега имаш дълг към обществото. Все още не са те оправдали напълно след шегата, която им изиграхме. Направи Мойра своя любовница, но не се подигравай с обществото, като склучиш неравен брак. Черния Джак можеше да се измъкне, като се изплези на аристокрацията, но херцог Ейлсбъри трябва да се придържа към строги правила.“*

Тя не чу отговора на Джак, защото избухна в сълзи. Това, което каза Спенс, беше истина. Колкото по-дълго останеше, толкова по-трудно щеше да ѝ бъде да си отиде. Тя твърде много обичаше Джак, за да го съсипе. Не се издаде, че е чула забележките на Спенс, докато тайно кроеше плановете си.

Мойра все още бе напълно будна, когато удари полунощ. Тялото ѝ отказваше да приеме това, което разумът и знаеше: не можеше да притежава Джак Грейстоук. За нещастие то ясно помнеше любовта на Джак — всяко докосване, всяка милувка. Обхвана я все по-силен пожар. Отхвърли настрана завивките и се опита да освободи съзнанието си от интимните, прекрасно порочни, неща, които направи Джак и помръкна. Въпреки че не можеше да го има, тя никога нямаше да престане да го желае или да изпитва нужда от него. Никога нямаше да спре да го обича.

Джак неспокойно крачеше из стаята. Лицето му бе гневно изопнато, а тялото му напрегнато като тетива. По някакви причини Мойра странеше от него, откакто ѝ предложи брак „*Слава Богу, че не чу как Спенс изрича неодобрението си за брака ни*“, мислеше си с признателност. Все пак той беше категоричен. Желаше Мойра и щеше да я има, по дяволите. Не беше сигурен, че му харесва да е херцог. Никой не го беше грижа какви ги върши, преди титлата херцог да се стовари върху него. Защо сега да е от значение? Да си уважаван, въобще не се оказа това, което си представяше, реши той.

Чудеше се дали наистина се е променил толкова много. Пиенето вече не го интересуваше, хазартът също. Жените все още го привличаха, но Мойра беше единствената, която желаше в леглото си. Какво се беше случило с него? До неотдавна бе доволен от съществуването си, а после някакъв злонамерен призрак нахлу в живота му. Той искрено се надяваше лейди Амелия да е удовлетворена и да се е завърнала в тъмното минало, към което принадлежеше.

Все още имаш нужда от мен.

Недоловимите думи се блъснаха в стените на мозъка му. Той се обърна назад и ето — тя беше там.

— Моля за извинение. Вярвах ти, докато ме доведе при Мойра, но занапред не се нуждая от теб, милейди. Изпратих Петибоун да издейства специално разрешително, за да можем да се оженим с Мойра. Сега то лежи на бюрото ми.

Тя няма да те притежава.

— Какво каза? Разбира се, че ще ме има.

Светлината, която озаряваше лейди Амелия отвътре, гневно припламна, после избледня.

— По дяволите, милейди, ако не смяташе да ме свържеш с Мойра, защо я изпречи на пътя ми?

Ти се нуждаеше от нея.

Привидението наклони глава и се втренчи в Джак. Някакво странно чувство накара кожата му да настръхне.

— Не оспорвам това. Аз също я обичам — призна той без стеснение.

Лейди Амелия кимна с глава с пълно разбиране, после яростно поклати глава в знак на отрицание.

— Какво, по дяволите, означава това? Объркваш ме.

Внимавай. Обграден си от мрачни сили.

Джак я погледна изненадано.

— Вече не съществува никаква опасност. Никой и нищо не ще отнеме Мойра от мен. Това, че ти ме преследваш, си има своите добри страни. Луцифер вече няма власт над мен и сигурно ще остана отвратително трезвен до края на дните си. Хазартът и жените слабо ме привличат, страхувам се, че адът вече трудно ще ме приеме. Можеш да се завърнеш обратно там, където отиват духовете, когато не се бъркат в живота на хората.

Не ѝ позволявай да си тръгне.

Джак гледаше призрака с недоумение. Нямаше представа как общува с него, но разбираше всяка дума, макар че не издаваше нито звук. Ако можеше да му предава мисли, защо не му обясни какво има предвид? Когато отвори уста да възрази, лейди Амелия започна бавно да се разтваря в сенките, като оставяше след себе си слаба светлина, чието мъждукане не можеше да се сравни с яркия блясък.

Джак отново закрачи из стаята, замислен над думите на лейди Амелия. Какво ли се опитваше да му каже? Къде беше опасността? Внезапно го завладя остра нужда да види Мойра. Представи си я — толкова чиста, толкова невинна в своята нежна голота, излетната под неговото тяло, а тъмната му ръка почиваше върху бялото ѝ бедро. Видя гърдите ѝ и почувства внезапен прилив на изгаряща топлина. Представи си триъгълника между краката ѝ, увенчан от златисто-червени къдрици, толкова изкусителни, че би предал душата си на дявола, за да е с нея сега и да изследва тайната пътека, която му достави такова несравнимо удоволствие.

Той се чувстваше неловко, съзнавайки, че днес Мойра го избягва. Това го разстрои. Завладя го почти изпепеляващ копнеж да я види, да се убеди, че тя е все още тук, в неговия дом, в неговия живот. Обут само с плътно прилепнал панталон, Джак взе един свещник и тихо излезе от стаята си.

Докато се мяташе и въртеше в леглото, без да може да заспи, Мойра дочу как пантите на вратата проскърцаха и се изправи. Остана смаяна, когато видя мощната фигура на Джак, очертана в ореол от светлина Тя издиша рязко, щом той влезе и затвори вратата.

Като държеше високо свещта, Джак лесно откри Мойра Обляна в лунна светлина, тя седеше в леглото, а косите ѝ се спускаха около

раменете. Той се доближи до леглото като в унес, изведнъж се напрегна — нуждаеше се от нея толкова много, че изпитваше болка. Припомни си усещането да навлезе в нея, заобиколен от влажното обещание на нейната плът. Мойра го гледаше втренчено, неспособна да говори заради буцата, заседнала в гърлото и.

Когато Джак внимателно постави свещта на пода и посегна към нея, думите бяха излишни. Плъзна се до нея в леглото, взе я в прегръдките си и я целуна страстно. Мойра затвори очи и се остави на целувките му, наслаждавайки се на чистата страст, докато по цялото ѝ тяло бавно се разливаха горещи вълни. Целувката беше прекрасна, изпълнена с някаква магия и горчицина, за която тя искаше да си спомня, когато си отиде.

Не трябваше да идваш — прошепна Мойра, когато той дръпна устните си. — Ами ако някой те види? Прислугата вече говори за нас.

— Проклети слухове! Освен това няма никой по това време на нощта. Дори и да ни разкрият, нищо няма да се промени. Аз съм напълно здрав и след ден-два ще се оженим. Позволих си да издействам специално разрешително. Изпратих Петибоун при адвокатата си и той се погрижи за подробностите. Не можеш да избягаш от мен.

Мойра тъжно поклати глава.

— Надявах се досега да си възвърнал разсъдъка си. Не желая да създавам още по-голям скандал или да проваляя живота ти.

— Говориш твърде много. Мразя да се вмъквам крадешком в леглото ти. Искам да го правя открито. Искам всички да знаят, че си моя. Сигурен съм, че никой от последователите освен Мейхю, Дашууд и Уилкс не знае, че си била в имението на Дашууд онази нощ. Никой от тях няма да проговори от страх да не бъде уличен. Няма да има никакъв скандал.

— Скандалът ще назрее, когато се ожениш за бедна ирландска емигрантка.

— Не желая да чуя нито дума повече — каза Джак с повече острота в гласа, отколкото възнамеряваше да вложи. — Може да си отваряш устата, но само за да ме целунеш.

Тя понечи да му отвърне, но Джак се възползва от разтворените ѝ устни. Завладя ги със своите, а езикът му влезе навътре. Целувката беше дива, обсебваща, а лицето му пламтеше от страст. Сдържаността

на Мойра се разтапяше от опустошителните му устни. Тя отвърна с цялата любов, която таеше в сърцето си.

Джак смъкна панталона си и я повали по гръб на леглото. Никога не беше жадувал толкова да обладае някоя жена. Беше възбуден, изгаряше от копнеж. Разтвори краката ѝ, коленичи между тях и свали нощницата ѝ, плъзгайки погледа и ръцете си по трескавото ѝ тяло. Тя беше изключителна. Лицето ѝ бе ангелски прекрасно, възбудените ѝ гърди — пълни и набъбнали, а гъвкавите ѝ бедра потрепваха от желание.

Изгарящият му поглед се спря за няколко напрегнати минути между бедрата ѝ, докато галеше червеникавия хълм, после пъкна пръст в нейната медена сладост.

Той дочу как тя лекичко въздъхна от възбуда — поне се надяваше, че е възбуда, а не възражение — и сведе поглед. Видя, че тя го гледа с широко разтворени очи и откренати устни.

— Не мога да се владеея, щом си наблизко — оплака се, простенвайки.

— Точно така искам да бъде. Ти ми принадлежиш, Мойра. Той се наведе над нея, подпрян на лакти, за да не я притисне, докато целуваше устните и шията ѝ. После пое гърдата и в уста, дразнейки набъбналото зърно с език.

Мойра изстена в унес. Той изпитваше такова прекрасно чувство, притискайки топлата плът на масивния си гръден кош към корема ѝ и смучеше гърдата ѝ. Когато се повдигна лекичко и плъзна ръка между краката ѝ и вътре в нея, възбудата, която ѝ причиняваха неговите ръце и устни, стана толкова остра, че Мойра изкрещя и рязко се сви.

Внезапно Джак промени позата. И двамата се налегнаха настрана, а той я обгърна отзад:

— Вдигни си краката, скъпа.

Тя побърза да го направи и почувства как той се плъзна силно и плътно в нея.

Нейната гореща и влажна утроба преливаше от неконтролируеми усещания. Тя бе толкова неустоима, толкова сладка и изцяло негова. Поглъщаше я, като че ли умираше от жажда, навлизаше и се отдръпваше. Ръцете му дразнеха зърната на гърдите ѝ, а устата му обсипваше с целувки раменете, шията и гърба ѝ.

Мойра се притисна към чаршафите, трескава от непосилното удоволствие. Сърцето ѝ биеше лудо, тя дишаше тежко и на пресекулки. Неговата топлина и мощ я изпълваха. Тя рязко се изви, посрещайки тласъците му с див възторг.

Джак не спираше, а нейните меки стонове усилваха десетократно собственото му удоволствие.

Той доведе и двамата на ръба с бързи тласъци, а после ги прехвърли отвъд всякакви прегради. Мойра изкрещя и се отпусна.

След като се отдръпна нежно от нея, Джак я взе в обятията си, приглади кичурите коса от влажното ѝ чело и зачака да се усмири сърцето ѝ.

— Заспивай, любима. След като се оженим, всяка нощ ще спиш в прегръдките ми.

Мойра заспа. Джак загледа нейното пламнало тяло, обляно в пот и проблясащо на златистата светлина на свещта.

„Обичам те“ — помисли си той, а думите му бяха колкото сладки, толкова и горчиви. Кой би помислил, че женкар като него ще се влюби? Е, добре, може би лейди Амелия, мрачно си каза той.

Ядосваше се, че погрешната преценка на Мойра няма да ѝ позволи да се омъжи за човек с много по-високо от нейното положение. Не му харесваше да мисли лошо за мъртвите, но ако братовчед му не беше загинал трагично, титлата на херцог, която той нито искаше, нито заслужаваше, нямаше да се стовари върху него. Откакто я имаше, той не можеше да прави нищо друго, освен да я носи с достойнство.

Дълбоко в гърдите го напуши смях. Ако преди шест месеца някой му беше казал, че Черния Джак ще стане почтен, би му се изсмял в лицето. Познанството му с дявола и общуването с него го бяха убедили, че мястото му е в пъкъла и той с наслада очакваше да се срещне лично с Луцифер.

Развратът се бе превърнал в негов начин на живот и той не познаваше друг. Живееше за удоволствие. Въпреки че не беше слязъл толкова ниско, колкото членовете на Хелфайър клуб, единственото, заради което не можеше да се присъедини към тях, беше неговото уважение към жените. Според него нито една жена не заслужаваше да бъде осквернена. Джак твърде много харесваше жените, за да ги унижава, така както членовете на клуба го правеха.

Джак възнамеряваше да легне в собственото си легло, след като се люби с Мойра, но след размишленията тялото му се предаде. Може би несъзнателно не можеше да понесе раздялата. Внезапно го връхлетя дълбок сън и той спокойно потъна в него с нея в обятията си.

Нито металното изцракване на ключалката на вратата, нито трополенето на стъпки не успяха да събудят спящите любовници. Джак и Мойра се сепнаха едва когато Джили дръпна завесите, видя ги и изписка.

— О, госпожице, милорд, толкова с-с-съжалявам — заекна Джили, като закри лице с престилката си и зарида.

— Не си направила нищо лошо, Джили. Престани да виеш. Можеш да се оттеглиш. След тридесет минути ела да се погрижиш за господарката си.

— Да, милорд — каза Джили и се втурна навън като подплашена кошута.

В мига, в който вратата се затвори, Мойра се нахвърли върху Джак, а очите ѝ искряха със златисти гневни отблясъци.

— Какво още търсиш тук? Съзнаваш ли какво направи? Боже мой! Беше нарочно, нали? Няма да се омъжа насила, каквото и да сториш.

— По дяволите, Мойра, не исках това да се случи. Наистина смятах да си тръгна, преди да се раздвижи къщата — той иронично се усмихна. — Въпреки че, не мога да отрека, за мен беше удоволствие да те държа в прегръдките си цяла нощ. Сега ще трябва да се омъжиш за мен. Не можеш повече да ми отказваш.

Мойра бе толкова ядосана, че чак трепереше:

— Дойде в стаята ми без покана прелъсти ме, после нарочно позволи слугите да ни видят заедно. Не заслужавам такова отношение.

Джак избухна:

— Какво говориш, по дяволите? Това не беше нарочно.

Гневът на Мойра се разпалваше опасно.

— Мисля, че трябва да си ида.

— Полудя ли? Къде ще отидеш?

— Не мога да живея като твоя любовница. Искам да си отида в къщи, в Ирландия.

— Никога не съм те молил да ми станеш любовница — гласът му беше леден, а очите тъмни и приковаващи. — Оглупяваш, Мойра не ме

карай да съжалявам, че те помолих да се омъжиш за мен.

— Това беше грешка — възрази тя. — Изобщо не трябваше да ми предлагаш. Аз... не те обичам — излъга. — Не съм готова да се справя със скандала, който ще последва, ако се омъжа за теб. Рано или късно това, че съм била замесена с Хелфайър клуб, ще стане публично достояние.

Тя се надяваше, че няма да се случи, вече му бе казала, че техният брак ще породи скандал, а той не се трогна ни най-малко. От нея зависеше да го спаси от самия него.

Изражението му бе сурово, а гласът равен и безчувствен:

— По дяволите любовта. Няма да заминеш, и точка. Ти ми отдаде своята девственост и ми принадлежиш. Ако аз не мога да те имам, никой друг няма да те има — гневът му я изгаряше. — Ще бъдеш моя любовница. Ще те настаня някъде и ще те посещавам, когато ми е удобно.

Той можеше да бъде студен и бездушен, колкото и тя.

Безстрастните му думи вледениха Мойра. Какво направи?

Нима уби любовта, която той ѝ предлагаше? Наистина ли би могъл да я направи своя любовница? Затвореният мрачен израз на лицето му показваше, че е способен на всичко. Повече приличаше на предишния Черен Джак, на порочния развратник, който беше, когато се срещнаха за първи път.

— Ще те уведомя, когато всичко бъде уредено. Ще бъдем дискретни относно нашата малка сделка. Ще видиш, че съм щедър любовник

Лицето на Мойра силно почервения. Света Дево, как можеше така да се отнася към нея? Тя не беше проститутка. *Дотук с любовта*, иронично си помисли тя. Би трябвало да знае, че Джак Грейстоук бе твърде затънал, за да може да се промени.

— Върви по дяволите! — изкрещя Мойра. — Не искам нищо от теб.

Гневът на Джак се изля в порой от ругатни, които биха прегорили дори ушите на статуя. Той не помнеше някога да е бил толкова ядосан. Оказваше се, че Мойра го желае единствено заради удоволствието, което ѝ доставя. Ако тя искаше това, той щеше да ѝ даде цялото удоволствие, което би могла да понесе. Предложи ѝ почтеност, своето име, титлата си, всичко, което притежава. Тя го

отхвърли. Колкото повече мислеше за това, толкова повече се ядосваше.

Отви се и нахлузи панталона с гневни движения. В очите на Мойра се спотайваха сълзи, докато го наблюдаваше. Тя се опита да си внуши, че го вбеси отказът от неговото предложение, че той всъщност не мислеше така. Нима не съзнаваше колко я наранява? Тя му правеше услуга. Дори неговият най-добър приятел му каза да не се жени за нея.

— Нямах причини да ме мразиш толкова. Защо правиш това?

По красивите му черти премина мрачна и опасна сянка:

— Това е глупав въпрос, Мойра, и не заслужава отговор. Помисли какво се случи между нас предишната нощ. Отказът ти да се омъжиш за мен ме кара да мисля, че нямаш никакви чувства. Наслаждаваш се на удоволствието, което ти дарявам, но все пак неубедително се оправдаваш, за да избегнеш обвързването. Да ти кажа ли истината? По-скоро бих си взел любовница, отколкото съпруга. Предложих ти единствено защото мислех, че това искаш.

Той се обърна и гордо излезе от стаята.

Очите на Мойра го последваха. Възбуждащата гледка, която представляваха стегнатият му задник и силните му бедра, покрити с плътно прилепналия плат, я накара да пламне. Широкият му гръб беше набразден от възлести жили над кръста, а щом посегна да отвори вратата, тя си спомни начина, по който бицепсите му изпъкваха, когато се извиваше над нея. Прехапа език, за да не го повика обратно.

Сега можеше да я мрази, но някой ден щеше да ѝ е признателен за жертвата. Тя винаги бе подозирала, че той изобщо не иска съпруга и предположението ѝ се потвърди. Трябваше да знае, че тя никога нямаше да се съгласи да се превърне в държанка, която крие срама си в някоя спретната къщичка, където той ще може да идва посред нощ и да си тръгва преди първите лъчи на зората. *Не* — реши Мойра — *ще си тръгна, преди да сключим сделката.*

Джили не спомена, че ги е намерила заедно в леглото и Мойра предположи, че Джак е говорил с нея. Както и да е, цялата къща вече знаеше, че тя е негова любовница. Матилда и Петибоун бяха очевидно разстроени от мълвата, която се разпространяваше из домакинството и се опитваха да я пресекат. Петибоун беше убеден, че Джак ще постъпи с Мойра както трябва, особено след като преодоля трудностите около издействането на специално разрешително за брак.

Икономът беше първият, който забеляза промяната в своя разпуснат господар, след като Мойра влезе в живота му, когато същата сутрин Джак му каза, че няма да използва разрешителното и че ще намери къща за Мойра. Петибоун знаеше какво означава това и то изобщо не му се понрави. Страхуваше се, че неговият господар е поел отново по пътищата на порока.

— Всичко е такава каша — каза Петибоун на Матилда — Всеки глупак може да види, че и двамата са влюбени. Бих искал да влея малко разум на негова светлост. Как може да се отнася по този начин с Мойра? Явно тя бе недокосната, докато не му попадна в ръцете.

— Може би не всичко ни е известно — предположи Матилда. — Имам чувството, че нещата ще се оправят. Запомни ми думите, някой ден двамата ще напълнят тази къща с деца.

Очите на Петибоун проблеснаха щастливо.

— Ти си мъдра жена, Матилда. Благодаря на Бога, че те доведе в живота ми. Вече не съм млад, но ти ме накара да се чувствам жизнен, кълна се.

— Аз също вече не съм млада, нито красива. Стара мома съм, господин Петибоун. Всичко, което знам за мъжете, е колко подли и невъзпитани могат да бъдат. Благодарна съм, че има мъже като вас и негова светлост.

— Силвестър.

— Моля?

— Името ми е Силвестър. Ще бъда поласкан, ако ме наричаш Силвестър, когато сме насаме.

— Силвестър — срамежливо повтори Матилда. — Това е хубаво име. За мен ще бъде чест да ви наричам Силвестър.

Той си помисли, че нейната усмивка е очарователна и пожела да я задържи тук завинаги.

— За какво клюкарствате вие двамата?

Като не можа да открие Петибоун горе, Джак се отправи към кухнята. Не беше изненадан, когато го откри с Матилда. Ръцете на жената безпомощно затрепераха:

— О, милорд, заклевам се, че не клюкарствахме. Силвестър и аз просто обсъждахме нещата около домакинството.

Поруменялото ѝ лице подсказа на Джак че тези „неща“ засягат него и Мойра. Но той реши да подмине това без коментар и да се

съсредоточи върху нещо по-приятно.

На устата му потрепна усмивка, първата, откакто напусна леглото на Мойра малко по-рано. Успя да я овладее някак си.

— Силвестър? Кой, за Бога, е Силвестър?

Петибоун прочисти гърлото си и погледна Джак в очите:

— Аз, милорд.

— Силвестър? — повтори Джак, като поклати невярващо глава.
— Как успя да го запазиш в тайна през всичките тези години? Доколкото ми е известно, никой досега не е узнавал малкото ти име, нито дали изобщо си имал такова.

— Това е чудесно име, нали, милорд? — каза Матилда, поглеждайки към Петибоун с необичайна нежност.

— Наистина — съгласи се Джак, умело прикривайки смеха си. Но начинът, по който го гледаше Петибоун, го доведе до заключението, че старият негодник го предупреждаваше да не повтаря онова, което току-що бе научил.

— За нещо конкретно ли ме търсехте, милорд? — попита икономът, възстановявайки своето достойнство.

— Исках да те уведомя, че ще прекарам по-голямата част от деня си в разглеждане на къщи.

Петибоун се вцепени.

— Много добре, милорд. „Надявам се, че лейди Амелия разбира“ — промърмори той, след като Джак излезе от кухнята.

Когато Мойра научи, че Джак ще е цял ден навън, използва отсъствието му като добро предимство. Колкото и да ѝ беше противно да върши това, тя взе от сейфа в бюрото на Джак достатъчно пари, за да се снабди с билет за Ирландия.

Когато пресмяташе колко ѝ трябва, за да си осигури безопасно пътуване до дома, тя се зарече, че по някакъв начин ще се разплати с него. По-късно, когато вероятността да забележат отсъствието ѝ беше най-малка, тя крадешком излезе от къщата, нае файтон до пристанището и откри, че на следващия ден един кораб заминава за Ирландия. Завърна се, преди Джак да се прибере надвечер.

Глупак!

Джак рязко се изправи, загръщайки се в чаршафа, докато търсеше своя среднощен посетител в тъмната стая. Лейди Амелия стоеше до прозореца с гръб до него.

Глупак *Защо не се вслуша в моето предупреждение?*

— По дяволите, милейди, ти не разбираш. Предложих на Мойра, а тя направо ме отрязва. Очевидно е, че не ме иска за съпруг, следователно ще бъде неин любовник и защитник. Втълпила си е откачената идея, че ако се омъжи за мен, ще съсипе живота ми. Проклятие! Ако си бях останал сър Джак, вместо лорд Джак, Мойра нямаше да е толкова зле настроена срещу брака ни. От друга страна обаче — той се огледа замислено, — ако си бях останал сър Джак, можеше да се ожена за лейди Виктория, а това щеше да бъде направо трагедия.

Лейди Амелия не се успокои. Тя се обви със сияние в цветовете на дъгата и изчезна в облак дим.

— По дяволите, точно по женски — измърмори Джак, удари силно с юмрук по възглавницата, и отново легна.

Нуждаеше се от едно питие, но се опасяваше, че ако отново се върне към предишния си разпуснат живот, лейди Амелия ще се завърне и ще го преследва до края на дните му. Той си имаше достатъчно проблеми и без някакъв раздражителен дух да му усложнява живота Затвори очи и се опита да заспи. Като не успя, се опита да си спомни наяве всяка еротична подробност от чувственото тяло на Мойра и неговите очарователни извивки. Все още ѝ беше ядосан, все още се гневеше, че го отблъсна. Искаше му се да влезе в нейната стая и да я разтърси, докато не си възвърне разума.

След като премисли внимателно обаче, намери, че любовницата е по-малката злина от съпругата. Припомни си и реакцията на Мойра, когато ѝ каза, че е наел къща за нея. Тя го бе разярила толкова много, че той бе изпаднал в истерия. По една щастлива случайност успя да намери идеалното място. За щастие сега разполагаше със средства да издържа метресата си на ниво. В едно нещо беше убеден: тя нямаше да го напусне. Той я желаше, и проклет да бъде, ако не я притежава. Искаше да е негова съпруга, но щеше да се задоволи и с любовница.

Мойра стисна здраво очи, за да спре сълзите си. Мисълта, че спи в това легло за последен път, я правеше нещастна. Само ако можеше за последен път да почувства ръцете на Джак около себе си, мислеше тя, обхваната от все по-засилваща се тъга. Да изпита радостта от неговата любов. Да почувства как пулсиращата мощ на неговото тяло прониква в нейното и я обладава с изпепеляваща страст. За жалост болезнените

думи на Джак бяха издигнали стена помежду им, която изглеждаше непробиваема. Нейният собствен гняв не бе по-малко опасен. Неговите обиди я бяха наранили дълбоко, независимо дали бяха преднамерени, или не.

Внезапно Мойра долови нечие загадъчно присъствие. Сетивата ѝ се изостриха, нервите ѝ се опънаха. Сърцето ѝ заби лудо, а по челото ѝ избиха едри капки пот. Това което усещаше, беше нещо свръхестествено, нещо извън разумното обяснение. Тя претърси стаята, погледът ѝ прелиташе от ъгъл на ъгъл, от сянка на сянка, а сърцето ѝ биеше като чук Когато забеляза фигурата, обвита в искряща светлина, тя простена от страх.

Лейди Амелия отправи към Мойра пронизващ поглед, после сякаш се изпари през затворената врата, оставяйки мъглява диря след себе си.

— Почакай! Не си отивай. Коя си ти?

Мойра скочи от леглото, втурна се да отвори вратата, погледна надолу към салона и видя как духът спря пред стаята на Джак. Тя се взираше с тревога, докато наблюдаваше призрака да изчезва през затворената врата. Мойра стремително се спусна към спалнята, без да се замисли за последствията.

— Къде е тя?

Джак се надигна и запримига невярващо. Дали не сънуваше?

— Ти ли си, Мойра? Какво има? Да не си болна?

Босите крака на Мойра прошумоляха по износения килим, докато се приближаваше към леглото.

— Добре съм. Тя влезе тук. Аз я видях.

Джак разтърка очи, за да прогони съня от тях, обвини един чаршаф около кръста си, стана от леглото и запали свещта.

— Кого си видяла?

Мойра започна да трепери, изплашена, че губи разсъдъка си. Блестящият ореол от светлината на свещта разкри, че стаята е празна и не крие опасност за нея и Джак.

— Тя влезе тук. Знам — в гласа ѝ се прокрадваше паника. Треперенето на Мойра стана толкова отчетливо, че Джак постави ръце върху раменете ѝ и я заведе до леглото.

— Студено ти е. Скачай в леглото и ми разкажи какво видя.

Тъй като Мойра упорстваше, Джак я повдигна и я пренесе в своето легло. После я зави с одеялото и се пъкна вътре при нея.

— Сега ми разкажи какво те уплаши толкова

Тялото на Джак излъчваше приветлива топлина, която я обгърна, приласка я, накара я да се почувства в безопасност. Нямахше нужда да го докосва, за да усети овладяната му сила.

Мойра преглътна и навлажни устните си.

— Отначало си помислих, че това е просто лунна светлина, която струи през прозореца, но после осъзнах, че наблюдавам някакво свръхестествено явление. Беше призрак сигурна съм. Не мога да се закълна, но съм убедена, че привидението беше жена.

— Жена? — смаяно попита Джак. Доколкото познаваше историята на Грейстоук, лейди Амелия никога не се беше появявала пред друг освен пред членовете на фамилията.

— Как изглеждаше тя? Как беше облечена? Много ли те изплаши?

— Видях светлина — Мойра се замисли, като осъзнаваше, че изпитва само любопитство. — Изобщо не беше страшна. В светлината изникна женска фигура, въпреки че не ми е ясно как осъзнах това.

— Тя каза ли ти нещо?

— Нито дума. Излезе през затворената врата, преди да я огледам добре. Втурнах се към салона, за да я проследя и я видях как влиза в твоята стая отново през затворената врата — тя пламна и отмести погледа си. — Съжалявам, може би ми се е присънила. Не исках да те безпокоя. Не трябваше да нахълтвам при теб, без да почукам.

— Не мога да повярвам, че си видяла лейди Амелия. Не ѝ е присъщо да се появява пред хора, които не са от семейството.

— Лейди Амелия? — повтори Мойра с дълбоко облекчение. — Мислех, че губя разсъдък си. Господин Петибоун ми разказа нейната история. Твърде тъжна е.

Джак се вгледа изпитателно в лицето ѝ, което бе болезнено красиво в рамката от светлината на свещта. Нейните топли медени очи отвърнаха на погледа му, а алените ѝ устни изглеждаха толкова сладки, че му се прииска да ги вкуси. Той усети как в слабините му започна да се разлива томителна топлина, която потече плътна и гореща по вените му.

Желаеше я. Тя беше негова любовница и като че ли нямаше причина да не се възползва от нейните прелести. Тя бе тук, в неговото легло, нищо, че някакъв нахален призрак я доведе в спалнята му. Той много добре щеше да се възползва от случая да я люби.

— Все още ли се страхуваш? — попита Джак.

Мойра поклати глава:

— Вече не.

Как би могла да се страхува, щом я обгръщат силните ръце на Джак? Усещаше как косъмчетата по краката му боцкат кожата ѝ и... Тя притихна, осъзнавайки, че Джак е гол под завивката. Издиша рязко и престана да мисли.

— Добре ли си, Мойра? — каза Джак, вземайки нейното спокойствие за страх. — Лично аз не вярвам в духове. — Той се огледа, търсейки своята пакостлива предшественица, и се помоли тя да му прости. — Но лейди Амелия е добронамерена душа, макар и малко да е натраплива.

— Не съм изплашена. Аз... — гласът ѝ потрепера. — О, Боже, не мога да мисля. Не трябваше да налетя на теб.

— Ти си моя любовница, имаш пълното право да си в моето легло.

Безгрижните му думи я прерязаха дълбоко.

— Без да взимам под внимание всичките ти грандиозни планове, аз не съм твоя любовница, нито ще бъда някога — отвърна язвително.

— Ти си една проклета влудяваща женска, Мойра О'Туул — каза грубо Джак. — Веднъж ми отказа да се омъжиш за мен, и аз няма да те моля повторно. На Черния Джак Грейстоук никога не му е липсвала гордост. За съжаление не мога да ти устоя. Ти си истинско изкушение, лейди.

Устата му се наклони над нейната бавно и съблазнително, езикът му беше като оръжие на дявола, докато проникваше навътре и изследваше сладките дълбини. Преди да се потопи в бездната на грешната наслада, Мойра се убеди, че Джак беше по-скоро дявол, отколкото човек. Докато упойващите му целувки размекваха костите ѝ, тя пожела да намери кураж да остане с него и да съсипе живота му.

— Вашите целувки и прегръдки водят към гибел, лорд Грейстоук — каза Мойра и се отдръпна от него, въпреки че това ѝ струваше скъпо. — Не съм някоя уличница, и вие не можете да се отнасяте към

мен като такава. — Гневът ѝ даде сила, тя изскочи от леглото и избяга от стаята.

— Грещиш, Мойра! — извика след нея Джак. — Ти си моя, когато и да те поискам. Сега можеш да избягаш, но няма да стигнеш далече. Много по-дълго бях Черния Джак, отколкото херцог Ейлсбъри, а Черния Джак си има начини да получава каквото поиска. Божичко — изруга той под носа си, — как може една жена да ме накара да падна толкова ниско?

Мойра се събуди. Беше мрачен сив ден, забулен в мъгла, който изглеждаше унил като самата нея. Корабът отплаваше по пладнел и каквото и да се случеше, тя щеше да се качи на него. Не можеше да се омъжи за Джак а не искаше да бъде и негова любовница. След начина, по който се отнесе с нея миналата нощ тя имаше чувството, че вече и не го познава Съзнаваше, че беше наранила неговата гордост, като отхвърли предложението му за брак но не беше очаквала да реагира с такава омраза Всички мъже ли са толкова уязвими? — чудеше се тъжно тя, — или Джак показва истинската си същност?

Наистина тя никога не бе виждала неговата тъмна страна, а само добрата, и се надяваше, че жестоката промяна няма да е за постоянно. За човек който го обичаше толкова силно, колкото тя, беше невероятно, че той се бе държал така коравосърдечно.

Решила да не предизвиква съдбата, като закусва с Джак Мойра използва времето, за да напъха няколко неща в една малка платнена чанта, която намери в килера. Тя се опасяваше, че куражът ѝ да замине ще се изпари, ако отново го види. Испита дълбоко облекчение, когато погледна през прозореца и видя как Джак влиза в една карета с герба на Ейлсбъри. Каретата изтропали и изчезна в мъглата.

Когато Джили пристигна с поднос с чай и препечена филия, Мойра вече беше скрила чантата под леглото и се бе успокоила.

Все още объркана от това, че откри двамата в леглото, малката прислужница едва поглеждаше към Мойра, докато оставяше подноса и запита дали има нещо, от което да се нуждае господарката ѝ.

— Всъщност има — каза Мойра и придаде на лицето си болезнено изражение. — Имам ужасно главоболие. Помоли Матилда да ми приготви прахче за него, а после се погрижи да не ме безпокои никой. Навярно цял ден ще спя. Използвай случая и прави каквото искаш; няколко часа няма да имам нужда от теб.

— О, благодаря, госпожице Мойра! — каза Джили, изпаднала във възторг. — Колин ми каза, че ще ме заведе да видя семейството си

при първа възможност, която изникне. Мама не е добре.

— Непременно замини тогава — насърчи я Мойра. — Кажи на Петибоун, че съм ти позволила да заминеш, за да посетиш семейството си и че Колин ще те закара с файтона.

— Да, мадам. Веднага ще ви донеса лекарството против главоболие. Благодаря ви още веднъж. Толкова се бях разтревожила за мама. — Обърна се, за да излезе, но после се спря. — Изобщо не мисля нищо лошо за вас след... Не ме интересува какво казват някои, вие сте добра жена. — След като изплю камъчето, тя изтича навън.

Изражението на Мойра стана строго, докато наблюдаваше как Джили се втурна през вратата. Думите на камериерката затвърдиха нейната увереност, че тя и Джак са в устата на цял Лондон. Нямаше вероятност скандалът около тях да стихне, докато не се появише нещо по-забележително и не заемеше неговото място.

Решението ѝ, да напусне Джак, не беше лесно, но тя знаеше, че е добро. Миналата нощ Джак я беше накарал да се почувства като уличница, а на нея това не ѝ хареса. Характерът му беше страховит, а думите му — подли. Как смееше да си помисли, че ще я направи своя любовница против волята ѝ!

Къщата беше притихнала. Джили бе заминала с Колин, само преди минути тя чу как Петибоун и Матилда излизат от къщата, за да напазаруват. Слугите навярно си почиваха в кухнята, пиеха чай и клюкарстваха. Часовникът в салона току-що удари девет часа. Мойра разполагаше с три часа, за да стигне до Лондон Пул и да се качи на пощенския кораб „Емералд Куин“.

Когато отвори вратата и надникна навън, в салона нямаше никой. Тя измъкна чантата изпод леглото, тихичко излезе от стаята и благополучно прекоси предната стълба. Разтревожи се за миг, когато входната врата издаде скърцащ звук на протест, докато тя се прокрадваше навън.

Влажната мъгла прокара ледените си пръсти по нейния гръбнак, но тя ѝ беше признателна, че прикрива крехката ѝ фигура, подобно на сиво наметало. След няколко секунди вече не можеше да бъде забелязана от къщата.

На Мойра ѝ бяха необходими трийсетина минути, за да намери файтон, но тя все пак успя да стигне, преди корабът да развие платната си и бавно да отплава надолу по Темза. Наблюдаваше от палубата,

докато гъстата мъгла погълна кораба и заличи брега. Когато погледна към сушата, тя не можа да различи нищо друго освен неясни очертания, които се мерзелееха през гъстата мъгла.

Водена от навика, Мойра посегна да притисне медальона си, който винаги я бе успокоявал във време на изпитание. От устните ѝ се отрони вик на уплаха, когато разбра, че той липсва. Загубата му силно я разстрои. Медальонът беше нещо повече от спомен; той беше връзката с нейното минало. Сега тя не притежаваше нищо.

Джак се завърна вкъщи малко преди часа за вечеря. Когато запита за Мойра, му казаха, че има главоболие и е прекарала целия ден в стаята си. Той веднага изпита угризение. Не трябваше да бъде толкова груб с нея предишната нощ но беше толкова ядосан, че се бе върнал обратно в старата си същност, която вече не му допадаше. Но тя беше засегнала неговата гордост и го бе наранила дълбоко, когато отказа да се омъжи за него. Той ѝ бе предложил сърцето си, своя дом, цялото си богатство, а тя отблъсна предложението му.

Мойра разсъждаваше глупаво, че той просто ще си седи и ще я остави да го напусне, но не взимаше под внимание неговото чувство за притежание, щом ставаше въпрос за нея. Тя беше негова; никой друг не можеше да я има. Ако предпочиташе да стане негова любовница, нека да бъде така. Гневът му от изминалата нощ се беше поохладил, но той все още беше решен да я настани в къщата, която бе наел, и да види как ще се чувства тя като държанка. Навярно тогава ще осъзнае какво беше пропуснала, като отхвърли неговото почтено предложение.

Той никога преди това не беше казвал на някоя жена, че я обича — и вероятно нямаше да го повтори след отговора, който получи от Мойра. Навярно това, което изпитваше към нея, не бе любов; може би е само луда страст. Не можеше да отдели проклетите си ръце от нея. Проклетата да е Мойра с дяволското ѝ твърдоглавие и проклетата да е лейди Амелия за това, че ги събра

Вечерта беше унила. Джак очакваше Мойра да се присъедини към него и понеже тя не го направи, той помоли Матилда да забави вечерята. Седеше безмълвен, размишлявайки за отсъствието на Мойра и за собствената си неутолима необходимост от малката свадливка, за която мечтаеше. Накрая търпението му се пръсна. Той повика Джили от кухнята

— Моля те, Джили, съобщи на госпожица Мойра, че изисквам присъствието ѝ на масата.

Джали незабавно се поклони и забързано излезе от трапезарията. След доста време камериерката се завърна. Лицето ѝ пламтеше, а изражението ѝ беше болезнено. Когато застана до Джак, тя скри лицето в престилката си и заплака. Той рязко стана и захвърли салфетката.

— За Бога, Джили, какво пък има сега? Нещо лошо ли се е случило с Мойра?

— Не мога да я открия, милорд. Претърсих навсякъде.

В главата на Джак зазвъняха тревожни звънчета.

— Как не можеш да я откриеш?

— Страхувам се, че е изчезнала, милорд. Липсват някои дрехи.

— Извикай Петибоун! — Джили не се движеше достатъчно бързо и той изкрещя: — Веднага!

Щом чу врявата, Матилда се зададе от кухнята. Петибоун влетя като хала в трапезарията, а Джили едва смогваше да го догонва.

— Джили ми каза, милорд. Нямам представа къде може да е отишла госпожицата.

— Кога я видя за последен път?

Вчера, милорд. Рано тази сутрин Джили ѝ занесе прах срещу главоболие, а Мойра ѝ позволи да посети болната си майка. После Матилда и аз излязохме на пазар. Мислех, че госпожица Мойра е все още в стаята си, но тя може да е излязла, докато всички сме били навън.

— Някой от вас има ли представа къде може да е отишла? — Още малко и щеше да избухне, но внимателно се овладя. Как можа Мойра да му причини това?

Ни най-малка. Освен ако... — добави Петибоун с болезнено изражение. — Днес, когато вземах няколко монети за покупките, открих, че от вашия сейф липсват пари. Мислите ли, че тя може да ги е откраднала? — Той отпрати изпитателен поглед към Джак. — Навярно е имала уважителна причина.

Джак му отвърна с убийствен поглед:

— Ти да не би да си в заговор с лейди Амелия?

— Моля?

— Няма значение — Джак се обърна към Матилда. — Мойра спомена ли ти нещо за заминаване?

Силно разстроена, Матилда кършеше ръце.

— Едно време, милорд. След като напуснахме имението на сър Дашууд, тя каза, че отива в дома на своя брат, близо до Килкъни, в Ирландия. Обеща, че ще ме вземе със себе си.

Петибоун изглеждаше разтревожен.

— Това беше преди лорд Джак да ме наеме като икономка — побърза да добави Матилда, като видя ужасеното му изражение.

— Може би е заминала за Ирландия.

— Да запазя ли място на следващия кораб за Ирландия, милорд? — попита икономът.

— Не! — Петибоун се стресна от неговото избухване. — Утре ще се поинтересувам дали някой, отговарящ на описанието на Мойра, е запазил място на кораба, отплаващ днес за Ирландия.

— Ще я последвате ли, милорд? — искаше да знае Петибоун.

— Аз нямам никаква власт над Мойра; тя може да постъпва както ѝ е угодно. Сега можеш да сервираш вечерята, Матилда.

Въпреки че гласът му беше студен и невъзмутим, той се чувстваше така, сякаш току-що му бяха нанесли удар в гръкляна. Не му се вярваше, че би стигнала дотам, че да открадне от парите му, за да си плати билета до Ирландия. Толкова силно ли го мразеше? Дали не бе прекалил, като поиска да му стане любовница? Ако тя не беше отхвърлила предложението му, на него никога не би му хрумнала подобна идея. По дяволите, както искаше тя от него? Когато отхвърли любовта му, той ядосан си я бе взел обратно и ѝ предложи нещо непочтено в желанието си да я нарани така, както го нарани тя. Всичко, което постигна обаче, бе това, че я загуби. Адът щеше да замръзне, преди да я последва. Дните на молби бяха свършили.

— Милорд — внезапно Джак осъзна, че Матилда все още тихо стоеше до него.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш, Матилда?

— Да, милорд, само това. — Тя бръкна в джоба на престилката си и извади някакъв блестящ златен предмет.

Джак протегна ръка и Матилда постави медальона на Мойра в дланта му. Той здраво го стисна, като си представяше, че топлината на тялото ѝ все още е в него.

— Къде намери това? — Веднага забеляза, че крехката верижка е скъсана.

Матилда го погледна право в очите и каза:

— Във вашето легло, милорд. То е на госпожица Мойра. Тя никога не го сваляше. — В гласа и се долавяше нотка на неодобрение.

Джак има благоприличието да се изчерви.

— Знам. Благодаря ти. Аз ще се погрижа за него. Що се отнася до вечерята, Матилда, намирам, че вече не съм гладен. Отивам в стаята си. Петибоун може да ми донесе там един поднос по-късно.

— Както желаете, милорд.

Седнал на едно кресло пред камината, Джак прехвърляше медальона в ръцете си, припомняйки си как я беше виждал да го притиска в напрегнати мигове безброй пъти през изминалите шест месеца. Изглеждаше, че той оказва почти успокоителен ефект върху нея. Освен че някога е принадлежал на нейната майка и на прабаба ѝ, той не знаеше кой знае колко за финия накит. Вероятно той притежаваше сантиментална стойност за Мойра, въпреки че не беше скъп или ценен.

Джак се почувства като натрапник, докато с нокът внимателно разтваряше медальона. Нямаше представа какво бе това, което откри, но със сигурност бе избледняла миниатюра на мъж в униформа. Изображението бе толкова старо, че се бе пропукало на няколко места, но по-голямата му част беше запазена и представляваше приятен на вид младеж, все още в разцвета на своята младост. Поглеждайки го по-отблизо, Джак се изуми от това, че мъжът на снимката му беше познат. Всичко това беше много странно.

Малко по-късно пристигна Петибоун с пълен поднос, който Джак побутна настрана с учудваща липса на апетит.

— Излизам — уведоми Джак своя озадачен прислужник. — Извади ми вечерното облекло и кажи на Колин да изкара каретата на Ейлсбъри. Смятам да се отбия в Уайтс тази вечер и да направя обичайните обиколки.

— Значи излизате, милорд?

Джак рязко повдигна тъмните си вежди:

— Да не би това да е проблем за теб, Петибоун?

— Не, милорд. Просто вие отдавна не сте си позволявал... ексцесии и аз си мислех....

— Тогава бях нехаен, нали?

Щом икономът излезе, Джак смело отправи предизвикателен поглед към мрачните ъгли на стаята.

— Ако можеш да ме чуеш, лейди Амелия, не си прави труда да ме поучаваш. Достатъчно те търпях да ми се бъркаш. Твоята намеса не ми донесе нищо друго освен разбито сърце. Размекнах се и виж какво се случи. Именно нищо. Наследих титлата на херцог, която никога не съм искал, и заради нея загубих една жена.

Дори ако лейди Амелия го чуваше, тя предпочете нито да отговаря, нито да се материализира. Ала Джак не възнамеряваше да привършва своята тирада.

— Реших да възобновя познанството си с дявола. Преизподнята никога не ми се е струвала толкова примамлива, както сега

Той се отправи решително към шкафа с напитките и си наля щедра доза уиски. Повдигна я в знак на тост за липсващия дух и я пресуши на един дъх. Неговият смях огласяше стаята дълго след като той излезе. Нито забеляза, нито чу лейди Амелия, която се носеше във въздуха близо до тавана и го гледаше със съжаление.

Глунав човек. Сега е твърде късно. Не можеш да се завърнеш към стария си начин на живот.

Когато Джак бавно влезе в игралната зала, тълпата притихна. Това беше неговото първо появяване сред обществото, след като номерът му беше разкрит и той наследи титлата на херцог. Нямаше представа как ще го приемат перовете, ала това малко го интересуваше. Точно сега се чувстваше повече като Черния Джак, отколкото като лорд Джак. А Черния Джак не би дал и пукната пара за мнението на макаронените контета, които подскачаха наоколо на високи токове.

Джак се опита да прикрие изненадата си, когато лорд и лейди Креншоу, уважаваните първенци на лондонското общество, го поздравиха сърдечно.

— Ейлсбъри, хубаво е, че ви виждаме отново сред нас. Ужасно съжаляваме за вашия братовчед, наистина ужасно — каза лорд Креншоу.

— Да, наистина — повтори лейди Креншоу. — Ще даваме прием по случай осемнадесетия рожден ден на дъщеря ни следващата седмица. Ще ви изпратя покана. Наоколо не са останали твърде много

подходящи ергени с вашето обществено положение. Със сигурност ще получите множество покани.

Семейство Креншоу се отправиха към семейство Гормън; тогава последва приливна вълна от хора, които идваха да го поздравят. Повечето от тях бяха каймакът на обществото и имаха дъщери за омъжване. Преди няколко седмици същите тези хора бяха готови да бранят своите невинни дъщери от Черния Джак Грейстоук. Беше забележително какво може да направи една титла за някого.

— Джак, не очаквах да ви видя тук тази вечер. Липсвахте ми, милорд.

Джак се усмихна на Виктория. Брактът по сметка вече не му беше необходим, но това не означаваше, че не би могъл да пофлиртува с нея.

— Изглеждате прелестно тази вечер, милейди. Бях забравил колко сте красива.

Виктория си придаде важност и каза дяволито:

— Свирят валс, милорд. Ще танцувате ли с мен?

Джак пое ръката ѝ и я поведе към съседната зала, препълнена с танцуващи.

— Мислех, че ми се сърдиш, Виктория — каза Джак, докато грациозно я въртеше.

— Така е, но ти си твърде интригуващ мъж, за да ти се сърдя продължително. Беше безобразно, от твоя страна, да ми изиграеш такъв номер. Вярвам, че си показал вратата на твоята малка уличница

В леденостудените очи на Джак проблесна усмивка.

— Мойра вече не е с мен.

— Склонна съм да започнем оттам, докдето бяхме стигнали, преди да се разделим, без лоши чувства — изгука Виктория с престомена свенливост.

— Вече не търся... съпруга — отговори провлечено Джак. — Все пак, приемам... друг вид... предложения.

Виктория зяпна от яд, но после бързо прикри своето раздражение. Беше уверена, че ако само веднъж вкара Джак отново в леглото си, щеше да промени мнението му.

Твърде отдавна тя беше опитала изключителния начин, по който се любеше той. Сега ѝ се прииска да не си беше уговаряла среща с лорд Ренфрю по-късно тази вечер. Винаги можеше да го помоли да я отложат, но Ренфрю не беше мъж, когото можеше да разиграва.

— Не съм свободна тази вечер. Отбий се при мен утре.

В пристъп на внезапно просветление Джак осъзна, че не изпитва нищо към лейди Виктория, нито дори мимолетен интерес. Чудеше се дали мъжът, с когото тя щеше да преспи тази вечер, знае, че вече планира следващата си авантюра. Предишният Черен Джак нямаше да го е грижа с кои или с колко мъже спеше Виктория, докато му доставяше удоволствие, щом дойдеше негов ред, ала лорд Джак беше малко по-различен. След като се бе любил с Мойра, която беше чиста и непорочна, преди той да отнеме девствеността ѝ, Виктория му се струваше слабо привлекателна. По дяволите, идеше му да извие врата на лейди Амелия за това че му даде съвест.

— Ще се отбия при вас, ако не съм зает — отвърна уклончиво Джак, когато танцът свърши. — Ако ме извините, милейди, мисля да си пробвам късмета на карти.

Той бързо се измъкна считайки се за късметлия, че Виктория не беше негова съпруга. На път за залата на картоиграчите поспря, за да се освежи с едно питие. С голямо уиски в ръка си запробива път през мъглата от дима на пурите, докато търсеше маса със свободен стол. На една той забеляза Спенс и се отправи в тази посока.

— Имате ли нещо против да се присъединя към вас, господо?

— Джак! Проклет да съм! — зарадва се Спенс, скочи и издърпа един стол. — Не очаквах да те видя тук. Точно както в доброто старо време, а? Уиски ли пиеш? Време беше да се осъзнаеш. Започвах да си мисля, че си се променил.

— Не думай — каза Джак седна и кимна на останалите играчи.

Загуби твърде много. Умът му не беше в картите. Обикновено острият му усет за играта беше притъпен от многото уиски. В устата си усещаше кисел вкус, а главата го цепеше зад слепоочията. Започваше да си мисли, че вече е неспособен за тази проклета поквара. Признавайки разгрома си, той се изправи някак неуверено и заяви, че му стига за тази вечер.

— Ще дойда с теб — каза Спенс. Почувства, че Джак се е умислил и се зачуди какво ли го безпокоеше. Играеше като начинаещ и пиеше твърде много, дори за Черния Джак.

— Няма нужда С каретата съм.

— Рано е още. Ще те придружа до вкъщи и хубавичко ще си побъбрим. Доста време мина. Мойра е добре, надявам се.

При споменаването на името ѝ устните на Джак се свиха едно в тънка линия.

— Ела, ако искаш, но не съм в настроение за глупави въпроси. — Джак се потопи в мълчалив размисъл, който продължи, докато не слязоха от каретата в имението. Петибоун отвори вратата със загрижено лице.

— Бренди, Петибоун, в кабинета — кресна Джак с влизането си.

— Милорд, не мисля...

— Не ти плащам, за да мислиш, Петибоун.

Когато Джак влезе в кабинета си, Спенс се върна назад, за да поговори с иконома.

— Какво става, по дяволите? Какво му е на Джак?

— Госпожица Мойра замина. Негова светлост го приема зле.

— Защо е заминала? Джак беше луд по нея. Тя трябваше само да поиска, и той щеше да сложи целия свят в краката ѝ. Той дори искаше да се ожени за нея.

— Подозирам, че ѝ е предложил, но госпожица Мойра е отказала.

— Дамата има здрав разум. Нямаше да е редно. Херцог Ейлсбъри трябва да поддържа определен стандарт. Бракът му с нея щеше да бъде грешка, за която щеше да съжалява някой ден.

— Спенс, идваш ли, или смяташ цяла нощ да си приказваш с Петибоун? — Гласът на Джак беше изпълнен с нетърпение.

Спенс сви рамене и тръгна към кабинета. След няколко минути Петибоун пристигна с цяла бутилка бренди и две чаши.

— Затвори вратата след себе си, Петибоун, и си лягай. Тази нощ нямам нужда от твоите услуги.

— Какво ти става? — поиска да узнае Спенс. — Никога не съм те чувал да му говориш така рязко. Човекът те боготвори.

— Не заслужавам неговото отношение — каза жално Джак — Аз съм коравосърдечно копеле; нито титлата, нито богатството могат да променят това. Даже лейди Амелия ме изостави.

— По дяволите, Джак, говориш с гатанки. Какво се е случило?

— Ще ти кажа какво се е случило. Мойра ме напусна. Аз съм почти убеден, че е взела кораб за Ирландия, но няма да знам със сигурност, докато не запитам утре в корабното представителство. Помолих я да се омъжи за мен, за Бога, а тя ми отказа.

— Тя е по-разумна от теб — промърмори Спенс. — Приеми факта, че трябва да се ожениш за някоя от твоята класа. Аз харесвам Мойра, знаеш го, но мисля практично.

— Проклетата да е практичността! Въобразих си, че съм влюбен в това момиче, Спенс. Тя беше недокосната, преди да отнема девствеността ѝ. Отказа да се омъжи за мен. Разгневих се и поисках да ми стане любовница. Дори отидох и наех къща за нея. Възнамерявах да я настаня в разкош. В гнева си дори си внуших, че всъщност не искам съпруга, че от Мойра ще излезе по-добра любовница.

— Е, и какво стана?

— Трябваше да знам, че не би могла да приеме моите условия. Тя е твърде горда, за да живее като държанка, така че ме напусна.

Джак бръкна в джоба си, извади медальона на Мойра и го запрехвърля в ръката си. Той все още пазеше топлината на нейното тяло. Отвори закопчалката и косо погледна миниатюрата вътре.

— Какво е това? — полюбопитства Спенс.

— Медальонът ѝ. Верижката се е скъсала и Матилда го намери, след като Мойра замина.

— Може ли да го видя?

Джак му го подхвърли със заучено безразличие. Спенс сръчно го улови и го задържа на светлината. Той замислено се вгледа в избледнелия образ на младежа, а веждите му се склочиха съсредоточено.

— Кълна се, че съм виждал точно тази снимка, само че по-голяма.

Джак тръсна глава, за да му просветне. Съжали, че посегна към първото си питие за вечерта. Алкохолът никога не решаваше проблемите. Трябваша му близо тридесет години, за да стигне до това заключение.

— Сигурен ли си? Мисли, човече! Не знам какво означава това за Мойра, но трябва да е важно, иначе тя нямаше да носи лика на този младеж. Вземи го и виж какво можеш да откриеш. Мъжът носи униформата на английската армия; това би трябвало да е от полза.

Спенс прибра медальона в джоба си и погледна косо към приятеля си:

— По дяволите, хлътнал си по това момиче, нали?

— Може би бях едно време. Сега не знам какво чувствам — мрачно си призна Джак. Никога не съм изпитвал това все едно съм сдъвкан и изплют. По дяволите! Иска ми се да потъна в забрава в благоуханната плът на някоя жена.

Спенс се ухили с разбиране. Това беше Джак, когото познаваше и който будеше неговото възхищение.

Има подходящо място. Мадам Фифи разполага с най-хубавите момичета в града но ти, разбира се, знаеш.

— Няма да помогне — каза Джак със съжаление. — Виктория беше повече от склонна, но разумът ми категорично отхвърли самата идея за това. Да не говорим за тялото ми, което се свива при мисълта да легна с нея или с която и да е друга жена. За Бога, Спенс, Мойра направо ми отне мъжествеността Ако не бях достатъчно начетен, щях да си помисля, че ми е направила някаква ирландска магия. Ти ме видя тази вечер на игралната маса нищо не можах да направя както трябва Уискито има вкус на помия, а превъзходното бренди киселее в устата ми.

Спенс съчувствено поклати глава:

— Тръгнал си по лош път, приятелю. Върви да си легнеш. След като се напиш добре, нещата ще ти станат по-ясни. Аз ще се опитам да открия каквото мога за мъжа на миниатюрата.

Джак не обърна внимание на съвета на Спенс. Отпусна се на един стол пред тлеещия огън и продължи да се налива с бренди. Петибоун го намери там малко преди зазоряване с глава на гърдите, а една счупена чаша лежеше на пода до него.

Петибоун въздъхна и поклати глава. Точно както преди, помисли си тъжно той, когато Джак се завръщаше у дома след разгулна нощ и беше твърде пиян, за да се добере до леглото си. Разгъна един плетен вълнен шал, който лежеше върху пейката наблизко, внимателно зави Джак и излезе на пръсти от кабинета.

След като затвори тихо вратата, предпазливо се огледа и прошепна в мрака:

— Ако бдиш над него, лейди Амелия, умолявам те, направи нещо. Таях такива надежди за негова светлост.

Той внезапно замлъкна. Изглеждаше смутен от това, че се обръща към някого или нещо, което можеше да не съществува.

Отдалечи се с цялото достойнство, което можа да събере. Нямаше да е удобно, ако откриеха, че разговаря с някакъв дух.

Мойра се почувства зле в момента, в който „Емералд Куин“ напусна лондонското пристанище. Дните, които прекара в тясната задушна каюта, бяха едни от най-нещастните, които бе преживявала. Тя не можеше да си обясни причината. Пътуването по море от Ирландия за Англия ѝ бе харесало много, тогава защо сега се чувстваше толкова зле? Както английският канал, така и Ирландско море бяха спокойни, а въздухът носеше благоуханието на късното лято, но тя продължаваше да повръща, особено рано сутрин.

Когато корабът спря на пристанище Росеъри, беше толкова изтощена, че едва се държеше на краката си.

Стъпването на сушата я накара да се почувства малко по-добре, но не напълно. Влачейки единствената си чанта, Мойра отиде в транспортното бюро и си купи билет за дилижанса до Килкъни. Това ѝ струваше всички дребни монети, които бяха останали в дамската ѝ чанта и Мойра остана без никакви пари, за да си купи нещо за закуска. Не че беше кой знае колко гладна. Стомахът ѝ все още се бунтуваше, а зеленикавият оттенък около устните ѝ свидетелстваше за сутрешното ѝ неразположение.

Дилижансът беше препълнен и Мойра се оказа притисната между една огромна жена, която носеше кошница с храна, и един свещеник, чиито устни помръдваха в непрестанни молитви.

Не помнеше някога пътят до Килкъни да е бил толкова дълъг. Въпреки че дебалата жена говореше непрекъснато, Мойра долови малко от онова, което казваше. Когато любезно ѝ предложи тлъста наденица от своята кошница, на нея ѝ се догади от самата миризма, въпреки че преди бе изпитвала огромна наслада от тази храна.

Не можеше да си обясни чувствителността на своя стомах и положи неимоверни усилия да избегне повторно прилошаване.

Дилижансът навлезе в Килкъни в късните часове на следобеда. Свещеникът и жената продължаваха до Карлоу и Мойра се сбогува с тях, после забърза напред.

Тъй като беше прекарала целия си живот по тези места и добре познаваше селото, не беше изненадана, че магазинерите и съселаните

й я поздравяваха по име.

— Значи се завърна, а, момиче? — провикна се бакалинът, когато тя мина покрай неговия магазин. — Брат ти ще ти се зарадва.

— Надявам се, господин Хърлхи — извика в отговор Мойра и помахаша с ръка, без да спира. Оставаха още пет мили до фермата на брат й, а чантата тежеше все повече.

— Чакай, момиче, ти все пеша ли ще вървиш?

Мойра спря и се обърна:

— Да Кевин не знае, че пристигам и няма да ме посрещне.

— Ако изчакаш да натоваря тази поръчка за госпожа Бейли, ще те взема с файтона. Мога да завия и да те оставя после.

— Много любезно, от ваша страна, господин Хърлхи.

Малко по-късно Мойра се настани до господин Хърлхи на свободното място във файтона му, заслушана в неговия разказ за всичко, което се беше случило в нейно отсъствие.

— Много жалко за Кайла Макгайър — оплака се той, като поклати посивялата си глава. — Треската я затри за по-малко от две седмици след твоето заминаване. Остави съпруга си с две пеленачета.

— О, не — възкликна Мойра поразена — Горкият Пада! А той успява ли да се справи някак?

Кайла и Пада бяха най-близките съседа на О'Туул. Малко по-възрастен и много по-земен от Кайла, той беше пълната противоположност на своята мечтателна съпруга. Мойра беше сигурна, че Пада е съсипан от смъртта й.

— Майката на Пада се грижи за бебетата но тя е твърде стара и болнава. Носи се слух, че си търси нова съпруга.

— Надявам се, скоро ще си намери — каза Мойра съчувствено. Тя много харесваше Пада и не можеше да понесе това че неговите две дечица ще израснат без майка.

— Почти стигнахме — каза господин Хърлхи, когато се спуснаха надолу по набраздената пътека към фермата на О'Туул.

Когато постройката се показа, Мойра внезапно осъзна колко много са й липсвали не само мястото, но и хората, които живееха там.

Кевин излезе от плевнята щом дочу трополенето на колелата и чаткането на копитата. Файтонът едва беше спрял, когато разпозна Мойра и се затича. Тя скочи и се втурна към него, после се хвърли в обятията му с вик на искрена радост.

Веднага щом преодоля шока от появата на Мойра Кевин я въведе в каменната къщурка, която беше техен дом, откакто се бяха родили. Кейти, жената на Кевин, се беше навела над печката, коремът ѝ беше издут от напредналата бременност. Децата — Али, Мари и Лиъм — седяха около масата, упражнявайки се в писане, когато тя влезе в голямата светла кухня.

— Мойра! — извикаха децата и се скупчиха около нея.

Целувайки подред всяко, Мойра не можеше да се надява на потопъл прием. Връщането ѝ вкъщи беше помрачено единствено от болезнената тъга по раздялата с любимия мъж

— Защо не ми писа, че пристигаеш? — сгълча я Кевин. — Щях да дойда да те посрещна на пристанището. Завинаги ли се връщаш?

Мойра кимна, без да промълви поради буцата в гърлото ѝ.

— Изглеждаш ужасно — възкликна Кейти слисана. — Седни. Ще ти направя чай.

— Ще се оправя сега, когато съм отново на твърда земя — каза Мойра отпуснато, докато гледаше изпъкналия ѝ корем. — Защо не ми казахте, че нов член на семейството е тръгнал на път много преди да замина?

— Не исках да те тревожа, скъпа — каза ѝ благо Кейти и изпрати нежен поглед на мъжа си. — Надяваме се на още едно момче.

— Липсваше ни, лельо Мойра — извика Али, прегръщайки я силно. Али беше на пет, червенокоса и зеленоока, беше и най-откритата в семейството. Мери беше на шест, срамежлива, тиха красавица с тъмнокестенява коса и златно-кафяви очи като тези на Мойра. Лиъм беше най-голям и приемаше на сериозно тази отговорност.

— И вие ми липсвахте, миличко — отвърна Мойра, като прегърна още веднъж децата, преди да се отпусне на най-близкия стол.

— Ти си изтощена — проницателно отбеляза Кейти. — Сигурна ли си, че си добре?

— Да, сега като Кейти го спомена, ти въобще не изглеждаш добре — каза Кевин разтревожено. — Какво се е случило в Англия? Трябваше да си останеш вкъщи, където можем да се грижим за теб. Може и да сме бедни, но не сме в бедствено положение.

— Прекалено се притесняваш, Кевин — каза Мойра, разсейвайки загрижеността му. — След ден-два ще бъда добре.

— Деца, идете навън да си играете — предложи той, усетил неудобството на Мойра да говори пред тях. — Край на уроците за днес!

Щастливи да избягат от досадния свят на буквите и цифрите, децата излетяха през вратата. В момента, в който изчезнаха от погледа му, Кевин се обърна към Мойра:

— Искаш ли да ми разкажеш, малката? Нещо те притеснява. Какво се случи в Англия?

— Остави я да си поеме дъх и да си почине — намеси се Кейти, усетила нещастieto на Мойра. — Има време за въпроси. Лайъм зае старата ти стая, но може да се премести на тавана. Качвай се, скъпа. Ще ти приготвя чай и ще ти го донеса по-късно.

— Ти си твърде добра с мен — каза Мойра, готова да заплаче. — Толкова много исках да помогна, но нещата не се развиха, както бях планирала.

— Никога не се получава така, както си го представяш — отбеляза проницателно Кевин. — Утрото е по-мъдро от вечерта.

Мойра беше на друго мнение, но си замълча Кевин си имаше достатъчно проблеми и без нейните. Мъжът, когото обичаше, не беше такъв, за какъвто го мислеше. Защо Джак не можеше да разбере, че отказът ѝ да се омъжи за него беше за негово добро? Защо трябваше да провали всичко, като поиска тя да му стане любовница?

Мойра се надигна несигурно.

— Прав си, братко, наистина ми трябва малко почивка. Ще говорим по-късно — стомахът ѝ отново се разбунтува, но този път не можеше да го обясни с вълнението на кораба. Може би наистина беше болна.

— Какво мислиш се е случило? — попита Кевин веднага след като тя излезе от стаята. — Още от самото начало бях против Мойра да заминава но ти знаеш колко упорита може да бъде малката. — Златисто-кафявите му очи потъмняха от притеснение.

Кейти се протегна и сложи ръце на гърба му, за да облекчи напрежението.

— Не знам, но съм сигурна, че е замесен мъж.

Кевин се вторачи в нея смаян:

— Мъж? Нашата малка Мойра? Тя никога не е проявявала интерес към мъжете.

— Нашата малка Мойра е жена — напомни му Кейти. — Само времето ще покаже какво я тревожи.

Джак с все сили се опитваше да затвърди репутацията си на развратник. Той се хвърли ожесточено да флиртува, пиеше чудовищно и загуби толкова много пари на карти, че Спенс започна да се пита дали приятелят му не е обсебен. Дори Петибоун, привикнал отдавна на упадъчния начин на живот на господаря си, се притесни от устремното му приближаване към гибелта. Той и Матилда обсъждаха положението надълго и нашироко и стигнаха до заключението, че въобще не му пука какво ще се случи с него. Очевидно той тъгуваше по Мойра, но беше прекалено твърдоглав, за да направи каквото и да е.

Джак не можеше да събере сили, за да се пребори с повторното си падение. Единственото нещо, което наистина го вбесяваше, беше неспособността да събуди у себе си достатъчно интерес към някоя жена та да спи с нея. Той флиртуваше, крадеше целувки по тъмните ъгли и правеше подходящи предложения, ала нищо не го възбуждаше. И се пристрастяваше все повече към истинското забвение, което се намираще на дъното на бутилката. И в картите. Пиян или трезвен, неговите загуби по игралните маси станаха постоянна тема на разговор в града. Сега, когато имаше предостатъчно пари за залагане, той малко обръщаше внимание на сумата, която губеше.

Спенс го предупреждаваше, че скоро ще пропилее състоянието на Ейлсбъри, но дори и това не успя да укроти съзнателно безотговорното му поведение. Беше сух с Петибоун, стана неприятен на почти всички и сам дори не се понасяше. През цялото това време духът на лейди Амелия, дали поради ярост или отвращение, отказваше да се материализира. Джак предполагаше, че се е отвърнала от него и смяташе, че вече беше време.

Мойра направи всичко по силите си да помага с каквото може, но осъзна, че вече не беше същото момиче, което напусна фермата преди няколко месеца. Да облекчи товара на Кейти, беше главната ѝ грижа и затова предимно тя готвеше и се грижеше за децата. Дните летяха, но нейната странна болест все така не преминаваше и Мойра започна сериозно да мисли за неразположението си, но не хареса това, което заподозря. Изглежда, не само тя се безпокоеше за физическото си състояние. След като наблюдава Мойра няколко дни и забеляза нейната сутрешна и обща отпадналост, Кейти направи изводи, които я шокираха и притесниха. Един ден, когато всички бяха извън къщата и двете можеха да си поговорят на спокойствие, тя повдигна въпроса.

— Мойра, скъпа, ние всъщност не успяхме да говорим за това, което се е случило в Англия. Ти си толкова съдържана, откакто се върна. Двамата с Кевин те обичаме и можеш да ни кажеш всичко. Свързано е с някой мъж, нали?

— Да — призна тъжно Мойра. — По-лошо е отколкото двамата с Кевин можете да си представите. Толкова ще се разочаровате от мен...

— Ние те обичаме, Мойра. Ние няма да те съдим. Искаш ли да ми разкажеш какво е станало? Понякога помага да се говори за това.

Мойра сведе глава.

— Не мога.

Тогава Кейти изказа на глас тревогите си:

— Да не си бременна?

— Господи, как разбра? Аз сама не си давах сметка доскоро.

— Била съм бременна четири пъти — напомни ѝ Кейти.

— Сигурно ме мразите! — каза Мойра с нотка на отчаяние.

Кейти прегърна Мойра, като я притисна до налетите си гърди.

— Не, скъпа, никога не бихме го направили. Той прелъсти ли те? Женен ли е? Изостави те, след като те съсипа?

— О, не, въобще не беше така. Аз го обичам. Той буквално спаси живота ми. Предложи ми брак, но аз му отказах. Разбира се, тогава още не знаех, че нося детето му.

— Можеш да се върнеш и да му кажеш. Със сигурност ще се отнесе както трябва с теб. Не разбирам защо си му отказала, след като го обичаш. Що за човек е?

— Не мога да се омъжа за него — обясни Мойра. — Обичам го прекалено много, за да опетня името му. Той е херцог, Кейти. Не съм от неговата класа. Представи си само шумотевицата, която ще се вдигне около женитбата му с обикновено ирландско момиче. Когато му отказах, той се вбеси и поиска да му стана любовница — ридание се изтръгна от гърдите ѝ. — Не мога да повярвам колко омразно се държа.

— Що за мъж се осмелява да иска малката ми сестра да му бъде любовница? — извика гръмогласно Кевин. Кейти и Мойра бяха толкова погълнати от разговора, как не бяха усетили, че Кевин е влязъл навреме в кухнята, за да чуе част от признанието на Мойра. Лицето му беше почервенияло от гняв, а огромните му ръце бяха свити в юмруци, готови да повалят на земята мъчителя. — Това ли те тревожеше, Мойра? Какво ти направи това копеле?

С лице, бяло като престилката, която носеше, тя се обърна, за да срещне погледа на брат си.

— О, Кевин, не исках да го разбереш по този начин.

— Какво да разбере? Каж ми името на негодника, който е съблазнил малката ми сестра?

Мойра въздъхна с примирение. Стана тя каквато стана! Трябваше да каже на Кевин, че е бременна. Така или иначе рано или късно щеше да разбере. Според нейните изчисления беше забременяла още първия път. Ала нищо, абсолютно нищо не би изтръгнало името на Джек от нея.

— Не е така, както си мислиш, Кевин. Аз му се отдадох доброволно. Моля те, не ме мрази. Влюбих се и не можех да устоя.

— Ти си млада и неопитна, не те виня. Мошеникът се е възползвал. Изтрий го от съзнанието си: Един ден ще срещнеш някой добър ирландец и ще забравиш за английския кучи син.

— Няма да бъде толкова лесно — прошепна Мойра с ясното съзнание, че това, което ще каже, щеше да нарани дълбоко Кевин. — Аз... аз съм бременна.

— Света Дево — избухна той — ще го убия! Първо ще се уверя, че ще се ожени за теб и после ще го убия!

— Ти не разбираш. Той ми предложи да се омъжа за него, но аз отказах.

Кевин я погледна недоумяващо:

— Какво, в името на светия Бог, ти става? Нали каза, че обичаш човека, какво повече искаш? — Изведнъж Кевин замръзна. — Женен е, нали?

— Не, не е. Той е херцог, не може да се ожени за обикновено ирландско момиче.

— Забрави ли, че корените ти може да са толкова благородни, колкото и неговите?

— Никой от нас няма доказателство за това, Кевин. Имаме само думата на мама.

— Нали имаш медальона. Ние просто никога не сме имали възможност да проследим самоличността на мъжа. Това вероятно е нашият дядо.

— Може би — призна Мойра несигурно. — За съжаление медальонът вече не е у мен. Загубих го.

Кевин ахна смаян.

— Убедена ли си, че не искаш да се омъжиш за бащата на детето си?

— Да. Не мисля, че вече би ме приел отново. Нараних гордостта му. И двамата казахме някои доста груби неща. А аз искам това дете! — каза Мойра яростно.

— Разбира се, че искаш — отговори ѝ Кейти съчувствено. — И ние ще го обичаме, защото е твое.

— Аз ще ти намеря съпруг — обади се Кевин. — Все ще се намери някой добър ирландец, който на драго сърце да вземе теб и детето.

— Не искам съпруг — настоя Мойра.

— Не мислиш трезво, малката. Живеем в малко градче. Тукашните хора няма да простят благородническите корени отвъд ирландското море. Няма да ти позволя да провалиш живота си. Мисли за детето, ако не за себе си. То ще бъде отритнато. Ще се омъжиш, Мойра, и ще ми благодариш, че ще направя живота на детето ти и твоя по-лесен. Не искам да видя сестра си наранена. Ще ми позволиш ли да ти намеря добър съпруг?

Очите на Мойра се насълзиха. Джак беше загубен за нея. Тя не искаше да се омъжва, но мисълта, детето ѝ да бъде наранено от жестоките клюки, я караше да се чувства отвратително.

— Не знам, Кевин, наистина. Кой мъж би взел паднала жена? Знам, че ми мислиш доброто, но не виждам решение на проблема си. Ако искаш да си тръгна, ще го направя.

— Държиш се глупаво, малката Това е твоят дом. Но ти грешиш, че никой мъж не би те взел за жена Всъщност вече имам предвид един чудесен мъж Той ще те вземе, Мойра, и то на драго сърце.

Изведнъж Кейти плесна с ръце.

— Разбира се! Пади! Горкият човек се опитва да отгледа сам-самичък сирачетата си. А и винаги е изпитвал топли чувства към Мойра. Никога не пропуска да попита за нея, когато се срещнем.

— Пади Макгуайър — повтори Мойра замислено. — Чух, че Кайла умряла наскоро. Каква ужасна трагедия! Той я обичаше дълбоко. Не мога да му насадя дете, което не е негово.

— Пади ще се грижи за него не по-малко от теб. Предполагам, че той е доста по-възрастен от теб, но е чудесен баща и може да осигури семейството си. Ще бъде добър с теб, повярвай ми.

— Аз... Това трябва да бъде обмислено по-добре — каза Мойра. — Не мога просто така да се хвърля в брака.

— Нямах много време, скъпа — напомни й Кейти.

— Не знам, просто не знам — изплака Мойра, обърна се и избяга.

— Не исках да я разстройвам — промълви Кевин свенливо. — Със сигурност знае, че никога не бих я наранил. Ще ми се мъжът, който я вкара в грях, да ми падне в ръцете.

— Кевин, Мойра обича този човек. Не е ясно какво се е случило между тях, но тя казва, че той искал да се ожени за нея. Тя е тази, която му е отказала.

— Той се е възползвал от нея — каза Кевин упорито. — Не трябваше да я пускам да замине.

— Ти не можеше да я спреш. Дай й време, ще се вразуми.

— Мойра се нуждае от Пади и Пади се нуждае от Мойра. Колкото и да ми е неприятно да се бъркам в живота на сестра си, ще поема инициативата да говоря с Пади.

Останала сама в стаята си, в отчаянието си Мойра все пак се замисли над думите на Кевин. Тя знаеше колко тесногърди можеха да бъдат хората от селото и каква вреда можеше да причинят на детето й. Щяха да го наричат копеле и да му се присмиват. Да вижда как се

отнасят към него като към несретник, щеше да я разсипе. Мойра пое дълбоко въздух и издиша бавно. Защо трябва едно невинно дете да страда заради нещо, за което няма вина? Мойра не искаше да се омъжва за Пади, но имаше ли друг избор?

Два дни по-късно Пади Макгуайър дойде при нея. Бе хубав по един суров начин, тъмните му очи излъчваха единствено доброта и уважение към Мойра. Гласът му беше нежен, въпреки огромния му ръст. Тя намери срамежливостта му за добро качество. Пади не беше Джак — никой не можеше да го замести — но нещо в неговото поведение я убеди, че никога няма да се отнесе лошо към нея или детето ѝ.

Първия път, когато се отби в къщата, Пади прекара насаме с Мойра малко време. Обаче на следващата седмица Кейти и Кевин намериха за подходящо да ги оставят сами за по-дълго. В края на седмицата той събра достатъчно кураж, за да говори откровено с нея.

Един мил гигант, почти прекалено срамежлив, за да проговори, с шапка в ръка, той застана пред нея.

— Би ли искала да се разходим? Вечерта е чудесна.

Изпълнена с опасения, Мойра кимна в знак на съгласие.

— Само да си взема шала.

Вечерта наистина е прекрасна, помисли си Мойра, докато вървеше редом до Пади през полето. След продължително мълчание Пади проговори:

— Знам за бебето ти, Мойра. Кевин ми разказа. Трябва ти съпруг, а на мен ми трябва жена. Обещавам да ти бъда добър съпруг, ако ти обещаеш да се грижиш за децата ми. Смъртта на Кайла шокира всички ни, беше толкова неочаквана. Не мога да се справя с две деца без майка. Аз се нуждая от теб толкова силно, колкото и ти се нуждаеш от мен. Двамата с теб се знаем от години. Помня, когато се роди. Едно мъничко същество с красиви очи. Не си се променила, Мойра. Ще се омъжиш ли за мен?

Мойра осъзна, че това със сигурност е най-дългата реч, която Пади някога е произнасял и се почувства необяснимо трогната.

— Много си мил, Пади, и по-добър мъж никога няма да открия, но...

— Зная, че не съм баща на детето ти, но Кевин каза, че няма начин той да се появи и да се ожени за теб. Не мисля само за теб

като... — той разпери безпомощно ръце поради липсата на думи. — Ти си в затруднено положение. Господ казва, че тоз, който няма грях, ще хвърли първия камък. Аз никога няма да хвърлям камъни по теб, мила. Ще се отнеса към детето ти като към свое.

— Зная, Пади. Кевин е прав, ти наистина си чудесен човек. Винаги съм го знаела, така както знам, че винаги ще обичаш Кайла. Не е правилно да ти натрапвам детето на друг мъж.

— Нима аз няма да ти натрапя две деца, които не са твои? — възрази й Пади. — Според мен това е същото.

— Трябва ми време да помисля. Ще ти дам отговор след ден-два.

Нищо не може да убеди Мойра повече от абсолютната увереност на Кевин, че да се омъжи за Пади, би било най-правилно и за двамата. Понеже не ставаше въпрос за любов, тази дума дори не бе спомената, не очакваше емоционално обвързване. Отказваше да мисли за съпружеските права, които Пади несъмнено щеше да очаква. Знаеше, че ще трябва да се примири с това, заради спокойствието на детето си, независимо колко ще й е противно. За един кратък момент тя се замисли над възможността да се върне в Англия и да стане любовница на Джак. Ала кой мъж би искал за любовница дебела и тровава бременна жена?

Дали той въобще иска деца? Тя смътно си го спомняше да споменава, че иска тя да бъде майка на децата му, но не възлагаше много вяра на думи, изречени под въздействието на страстта. Мъжете често казват неща, в които не вярват, когато мислят със слабините си. Господи, колко беше объркана. Джак й беше толкова ядосан, преди да замине, можеше ясно да си представи яростта му, когато е открил, че си е отишла, без да каже дума или остави съобщение.

Самият факт, че не я последва в Ирландия, показваше колко малко държи на нея. Това, че му открадна пари, не я правеше помила за него, но тя нямаше друг избор. Той щеше да я принуди да му стане любовница, ако беше останала. Честта на човека е в неговата гордост, а тя бе наранила гордостта на Джак, като отказа да се омъжи за него. Може би трябваше да се венчае за него. Но тази мисъл умря толкова бързо, колкото се бе родила. Не можеше да понесе да гледа как любовта му отслабва и изчезва, защото приятелите му го напускат и той се превръща в отхвърлен от обществото човек. Два дни по-късно Мойра се съгласи да се омъжи за Пади. Кевин беше на седмото небе от

щастие да види честта на сестра си спасена, но Кейти се въздържаше. Пади подпечата съюза им с доста суха целувка и впоследствие Мойра, като си спомняше за тази безстрастна целувка, ясно си представяше безрадостния живот, който щеше да прекара в другарство с него. Разбира се, децата щяха да ѝ донесат известно щастие, но това не беше като да лежи в прегръдките на любимия мъж, отвръщайки на милувките му в почти безпаметен екстаз.

Джак крачеше напред-назад из стаята си, умът му беше замаян, краката нестабилни под тежестта на тялото. Господи, как можа да падне толкова ниско? И преди се беше напивал, но никога не бе изпитвал вина за пиянското си състояние. Спенс се бе отчаял с него, а постоянното неодобрение на Петибоун бе проклятието на неговото съществуване. Отвратителното ядене, което Матилда му сервираше, когато намираше време да се храни, едва минаваше за нормална храна. Джили се държеше все едно, че той бе изгонил Мойра от къщата. Той бе искал да се ожени за нея — не знаеха ли те това?

За капак на всичко Спенс все още не беше открил самоличността на човека изобразен в медальона на Мойра. Въпреки че му бе смътно познат, не се сети за конкретно име. Джак не разбираше защо мъжът от медальона е толкова важен, но нещо му подсказваше, че трябва да го открие.

Като се отпусна в едно кресло, Джак се загледа в нищото, като си припомняше вкуса благоуханието, безкрайната радост да притежава Мойра. Когато бе с нея, се чувстваше толкова жив, толкова доволен и помирнен със света. След това обаче си спомни как тя отказа да се омъжи за него и радостта която изпита, начаса отлетя. Беше го наранила дълбоко и той, за да си отмъсти, поиска от нея да му стане любовница. За съжаление Мойра реагира по начин, какъвто не беше очаквал. Чудеше се дали щеше да го напусне, ако той не се беше отнесъл с нея по толкова презрителен начин. Сега само гордостта му го възпираше да я последва в Ирландия.

Побързай.

Джак вдигна глава и се вгледа със замъглен поглед в тъмните ъгли на стаята, но не видя нищо освен неясни сенки. Въпреки това не му беше необходимо да я види, за да знае, че Лейди Амелия ще се

появи. Той скочи на крака и си наля едно питие от гарафата, стояща на масата до креслото му. Надигна чаша за наздравица и каза:

— За дявола, милейди!

Той отпи голяма глътка, почти задавяйки се от отвратителния вкус. Вдигна бутилката, за да види датата на производство и откри, че е от много добра година. С проклетие изхвърли остатъка от уискито в камината. Гледаше вцепенено как огънят се разгоря и Лейди Амелия се материализира в средата на пламъците.

Побързай.

— Махай се, по дяволите! Не виждаш ли, че нямам нужда от теб? Донесе ми само проблеми. Бях щастлив, преди да решиш, че трябва да ме превъзпитаваш. Казах ти, прекалено е късно. Ноктите на дявола са впити твърде дълбоко в мен.

Той няма да те има.

Джак сухо се изсмя.

— Много сте закъсняла, милейди, той вече ме причисли към своите.

Трябва да отидеш при Мойра. Тя има нужда от теб.

— Тя не ме иска. Показа го пределно ясно.

Мъжете са такива глупаци.

— Ами гордостта? На мъжете не им ли е разрешено да имат гордост?

Лейди Амелия наведе глава и Джак можеше да се закълне, че видя сълзи да се стичат по страните ѝ. Той разбра, че не греша, когато капка вода се разби на пода в краката ѝ.

— Какво, да те вземат дяволите, искаш от мен? Махай се, просто се махай!

Лейди Амелия го посочи с пръст, без да казва нищо, само го гледаше с най-тъжното изражение, което Джак някога беше виждал.

— Мойра не ме иска. Тя си отиде. Направи ме на глупак, милейди.

Детето ти се нуждае от теб.

— Аз нямам деца — присмя се Джак. — Може би си ме объркала с някой друг Грейстоук от друго поколение.

Детето ти... Детето ти... Детето ти...

Думите на лейди Амелия се блъскаха в пропития с алкохол мозък на Джак, докато не си помисли, че ще експлодира. Затисна уши с ръце

в опит да заглуши думите ѝ. Вместо това те зазвучаха още по-силно и по-настойтелно. Сграбчи гарафата с уиски за гърлото и я запрати по призрака. Тя мина през нея и се разби безобидно в стената.

Запомни думите ми. Повече няма да се върна.

— Прав ти път — изтърси Джак свадливо. — Намери си някой друг да тормозиш.

— Лорд Джак, добре ли сте? — Петибоун влетя в стаята, като държеше свещта високо, за да осветява пътя му, с развяваща се около кокалестите крака нощница. — Чух някакъв трясък, милорд.

Джак хвърли бърз поглед към огнището и с облекчение забеляза, че лейди Амелия е изчезнала.

— Лягай си — каза му Джак раздражително. — Изпуснах гарафата. Може да почистиш на сутринта.

Петибоун обходи с поглед стената, видя вадичките от стичащата се течност по пода и му се стори, че обяснението на Джак е прекалено просто.

— Много добре, милорд. Лека нощ тогава — той затвори тихо вратата след себе си, разтревожен, че младият му господар губи разсъдъка си.

Джак остана да размишлява дълго след това, чудейки се дали лейди Амелия ще се върне или наистина ще изпълни заканата си. Колкото повече размишляваше, толкова по-обясними му се струваха думите ѝ. Тя знаеше, че той няма деца, тогава защо настояваше, че детето му се нуждае от него?

— Мътните те взели — изропта Джак. — Какво имаше пред вид?

Лейди Амелия предпочете да не отговори. Нито пък се появи отново.

Изведнъж той се изправи в креслото си, изтрезнял изведнъж. Възможно ли беше Мойра да носи неговото дете? Нарочно ли си замина, за да го лиши от детето му? Ярост закипя в него. Гневът, който изпитваше преди, не можеше да се сравни с този сега. Мойра нямаше право, никакво право да го лишава от нещо толкова важно, колкото е собственото му дете. Тя може и да не го иска за съпруг, но законът беше на негова страна. Той все още имаше специално разрешително. Ако тя наистина беше бременна, той щеше да я направи своя жена, независимо от ожесточената ѝ съпротива.

На следващата сутрин Петибоун намери Джак не само станал в необичайно ранен час, но и очевидно трезвен.

— Ах, идваш тъкмо навреме, за да приготвиш багажа ми.

— Багажа, милорд? Да не заминавате някъде?

— В Ирландия. Нареди на кочияша да приготви каретата за пътуване до пристанището. Младият Колин ще ни придружи. Ще бъде по-бързо да взема пощенския кораб от Лондон. С малко повече късмет до една седмица ще бъда в Килкени.

— Ще отидете да потърсите мис Мойра? — Лицето на Петибоун светна. — Слава Богу, най-сетне си възвърнахте трезвото мислене.

— Да, възвърнах си разума. Мойра има нещо мое и аз си го искам.

— Ако имате предвид парите, които ви открадна, то беше съвсем малка сума — облеци се икономът. — Сигурно няма да предявите обвинение, нали?

Джак го погледна накриво:

— Не се притеснявай, Петибоун. Няма да я обвинявам, въпреки че не обещавам да не извия нежното ѝ вратле веднъж, като ми попадне в ръцете. Стига приказки. Донеси чантата ми долу, когато я приготвиш. Заминавам веднага след закуска.

Отпътуването на Джак беше забавено от пристигането на Спенс, който се появи в приповдигнато настроение.

— Заминаваш ли? Видях чанта в коридора. Радвам се, че те хванах навреме. Имам информация за мъжа от медальона на Мойра. Никога няма да познаеш кой е.

Малко разсеян от неочакваното появяване на Спенс, Джак наостри уши, когато Спенс изтърси новината.

— Говори направо. Добре, че ме хвана, преди да замина за Ирландия. Може да е важно, а може и да не е, във всеки случай искам да имам информация, когато се изправя пред Мойра.

— Ще потърсиш Мойра? — каза Спенс, който малко или много се бе примирил с идеята, Джак да е влюбен до уши в Мойра. Въпреки че го предупреди, Спенс знаеше, че Джак ще взриви обществото и ще се ожени за нея. Може би очакваният скандал няма да е толкова голям, разсъждаваше Спенс. А ако беше, той предположи, че Черния Джак ще понесе бурята по своя неповторим начин.

— Да — призна Джак, — веднага щом ми кажеш какво си научил.

— Няма да повярваш. Поне аз със сигурност не повярвах. Мъжът е високо уважаван и името му е легенда за времето си. Бил е личен съветник на крал Джордж. Преди пет години се оттеглил поради здравословни проблеми. Сега живее кротко в провинцията.

— Мили Боже, нямаш предвид... Не, не може да бъде. Откъде Мойра би могла да намери портрет на граф Пемброук?

— Да, точно така. Хърбърт Монтгомъри, граф Пемброук Миниатюрата ми изглеждаше смътно позната, но не можех точно да се сетя. Едва вчера разбрах, че може да бъде той.

— Това значи, че не си сигурен — промълви Джак разочарован.

— Не съм напълно сигурен. Само графът може да идентифицира портрета. Но едно време той е бил в британската армия и е бил разпределен в Ирландия.

— Как стигна до заключението, че изображението в медальона е негово?

— Като последна възможност показах портрета на баща ми. Той каза, че е видял съвсем същата картина да виси в хола на лорд Хърбърт, когато бил поканен на лов преди много години в селското му имение. Той предположил, че е лордът като млад. Е, това е.

— Може и да си прав, но аз нищо не разбирам. Мойра каза, че медальонът е принадлежал на нейната мъртва баба и ѝ е бил предаден от майка ѝ.

— Какво мислиш значи това? — попита любопитно Спенс.

— Дяволите ме взели, ако знаех. Още преди да се върна в Англия, ще имам отговора. Страшно много ми помогна, Спенс. Дълга ти огромна благодарност.

— Няма нужда да го споменаваш. Само се надявам тази информация да ти бъде полезна по някакъв начин. Но не съм сигурен, че ще успеем да стигнем до лорд Хърбърт, за да потвърди, че той е мъжът от портрета, защото сега той е истински отшелник. Единственият му син умря преди години и няма други деца или внуци, които да наследят титлата.

— Ще се свържа с теб, когато се върна. Мойра няма да успее да се измъкне, като крие от мен истината за... — изречението увисна недовършено, не желаше да предоставя сведения, които можеха да

бъдат или да не бъдат верни. Верни или не, Мойра му принадлежеше и доброволно или не, съпруга или любовница, тя щеше да си остане негова.

Мойра се взираше в проливния дъжд през малкото прозорче на стаята си. Денят беше също толкова безрадостен, колкото и душата ѝ. Подпухнали облаци правеха небето тъмно и отблъскващо. Въздухът тежеше, плътен и угнетяващ, вятърът с всяка изминала минута ставаше все по-силен и пронизващ. Мрачният ден напълно съответстваше на настроението ѝ. Вече бе прекалено късно за сълзи, твърде късно за съжаления. Днес беше сватбеният ѝ ден.

Малката церемония щеше да се състои сутринта в селската църква и щеше да присъства само семейството ѝ. Не беше съюз на божествена любов, а за удобство. Мойра бе сигурна, че цялото село знае за сватбата, но не подозира причината за избързването. Надяваше се да го припишат на нуждата от майка за децата на Пади, а не защото тя носеше детето на друг мъж.

Плахо почукване на вратата извади Мойра от унеса ѝ и я върна в действителността.

— Аз съм Кевин, малката.

— Влез.

— Ще изчакаме дъжда да попремине, преди да се отправим към църквата. Добре ли си, мила? — каза ѝ Кевин, забелязал бледността ѝ.

— Добре съм. Смяташ ли, че тази рокля ще свърши работа? Това е най-хубавата от тези, които донесох от Англия — Мойра бавно се завъртя пред Кевин. Изработена от лилав брокат и дантела роклята прилепваше идеално по все още тънката ѝ снага.

— Изглеждаш много хубава, мила. Никога не съм те виждал облечена в нещо толкова впечатляващо. Опитай да не се притесняваш. Всичко ще се оправи. Обещавам ти.

— Вече нищо няма да бъде както трябва, Кевин. Зная, че Пади е чудесен човек, но той не е Джак.

Кевин наостри уши.

— Джак? Значи това е името на негодника, който те прельсти и изостави бременна.

Осъзнала, че е казала повече, отколкото е възнамерявала, Мойра се опита да разсее любопитството на Кевин:

— Името на мъжа няма никакво значение, едва ли ще го срещнеш. Няма да те разочаровам повече, Кевин. Ще бъда добра съпруга на Пади.

— Не съм разочарован от теб, малката. Ти си изключителна жена. Твоят англичанин не знае какво е загубил, а и аз няма да му го кажа. Той не заслужава нито теб, нито детето ти. А сега — каза и повдигна брадичката ѝ, — дай ми една усмивка.

Устните на Мойра се извиха в пародия на усмивка, която, изглежда, задоволи Кевин. Тогава я остави сама с нейните безрадостни мисли, докато дъждът не намалва достатъчно, за да им позволи да отпътуват благополучно до църквата, без да се налага да плуват. Един час по-късно проливният дъжд премина в ръмеж Кевин качи семейството във фермерската каруца и се отправиха към Килкъни.

Когато корабът навлезе в пристанището Росиер преди изгрев слънце, Джак беше първият слязъл човек Нае кон от обществената конюшня и помоли да го упътят към Килкени. Докато страдаше от дългия, уморителен път, Джак се надяваше, че Мойра ще оцени трудностите, през които е минал, за да я намери. Постоянният дъжд бе направил от тесния път тресавище и измокри Джак до кости. Той пристигна в Килкени мокър, гладен и доста изтормозен.

Килкени беше почти пусто заради времето. Тъй като не знаеше къде се намира фермата на О'Туул, Джак реши първо да си наеме стая в странноприемницата и да попита за пътя. Когато бакалинът излезе от магазина си и се вгледа в него, Джак с усилие спря коня си.

— Бихте ли ме насочили към някоя странноприемница, господине?

— В градчето има само една странноприемница, сър. „Гъл и Търн“ се намира две преки по-надолу по улицата вдясно. Не може да я пропуснете.

Джак намери странноприемницата малко трудно и предплати в аванс за най-хубавата стая, която предлагаша.

— Бихте ли ми показали пътя към фермата на О'Туул? — попита той ханджията, преди да се качи да огледа стаята.

На непознатите в Килкени се гледаше с подозрение и Джак не направи изключение.

— Вие приятел на семейството ли сте, господине? Не си спомням Кевин или госпожата да познават някакви англичани.

— Приятел съм на госпожица Мойра О’Туул. Облекчение премина по руменото лице на съдържателя.

— Че защо не казахте от самото начало? За сватбата ли идвате?

— Сватба? — замръзна Джак.

— Аха, госпожица Мойра и Пади Макгуайър ще се свържат в свещен съюз.

Сърцето на Джак запрепуска Как смее да се омъжва за друг?

— Да, тук съм за сватбата. Не съм закъснял, нали?

— Дъждът забави церемонията. Ако побързате, ще стигнете навреме да чуete как отец Шон ги обявява за съпруг и съпруга.

Джак прокълна тихо.

— За Бога, човече, покажи ми църквата!

— На ъгъла завийте надясно, няма да я пропуснете. Това е единствената сграда с камбанария.

Докато съдържателят успее да завърши думите си, Джак вече беше на вратата. Любопитният ханджия го изпрати навън, наблюдавайки как галопира по пътя. Поклати глава и промърмори нещо за нетърпеливите невъзпитани англичани.

Джак пристигна пред църквата за броени минути. Съзря фермерската каруца отвън и се ужаси от възможността да е закъснял. Как може Мойра да се омъжва за друг мъж, като е достатъчна само една нейна дума, за да стане негова законна съпруга? Помоли се да не е твърде късно да спре този фарс. Ако тя наистина носеше детето му, дори църковна церемония не би го спряла да вземе това, което е негово.

Обезумял от страх и ярост, Джак влетя в църквата. Шепота от гласове го въведе през фойето в централната част. За част от секундата застина мълчалив, когато видя Мойра да стои до един гигант и да слуша напевните думи на свещеника, които щяха необратимо да ги свържат в съюз.

Бърз поток от думи се изля от устата му:

— Спрете! Спрете сватбата!

Свещеникът объркано вдигна очи. Мойра бавно се завъртя, моментално разпозна гласа на Джак. Само за един миг Джак обхвана с поглед бледността ѝ, треперещите устни, сгърченото лице, изтънялото ѝ дребно телце и интуитивно разбра, че тя носеше неговото дете.

— Джак! — името му излезе като въздишка от устните ѝ.

— Кой, по дяволите, си ти? — прогърмя гласът на Кевин. Едва сега Джак забеляза останалите хора в църквата. Човекът, който проговори, явно бе братът на Мойра Приличаха си.

— Аз съм Джак Грейстоук, херцог Ейлсбъри.

— Не ме интересува кой сте! Нямайте никакво право да се втурвате така тук и да прекъсвате сватбата на сестра ми.

Джак закричи по пътеката между двете редици с ясното съзнание, че шеметното му пристигане прекъсва церемонията.

— Имам всички права на света Сестра ви носи моето дете!

— Как разбра? — отчаяно изстена Мойра. — Аз самата не знаех.

Сребристият поглед на Джак се впи в нея.

— Предполагам, нямаше да ми съобщиш, че ще ставам баща, нали?

Свещеникът изглеждаше смутен.

— Не знам за какво става дума тук, но предлагам да продължим със сватбата.

— Да — прошепна Мойра. — Моля ви, отец Шон, продължете.

— Само през трупа ми! — изръмжа Джак.

Кевин пристъпи напред, посрещайки Джак лице в лице.

— Това може да се уреди, ваша милост. Сестра ми няма нужда от вас. Съблазнихте я и я изоставихте бременна.

Ако Мойра твърди това, няма да споря по въпроса. Обаче никой освен мен няма да отгледа моето дете.

Отец Шон вдигна ръка в знак за тишина.

— Вярно ли е това, което твърди този мъж, мила? — попита той Мойра. — От него ли си бременна?

Понеже тя запази мълчание, Пади ѝ отправи съчувствен поглед и пристъпи напред.

— Вярно е, отче. Аз не желая да лиша бащата от детето му. Все още искам да се оженя за Мойра, но не и преди този проблем да бъде решен.

— Съгласен съм — каза отец Шон, като отправи укорителен поглед към Мойра. — Ако лорд Грейстоук е бащата на детето ти, трябва да го обсъдиш с него, преди да извършиш нещо прибързано. Може би негова светлост ще пожелае да поправи грешката, като се ожени за теб.

Мойра изгледа Джак свирепо. Никой ли не разбираше защо тя не може да се омъжи за истински херцог?

— Ще се венчая за Пади Макгуайър.

Джак отвърна безстрастно на погледа ѝ. Мнението му за мъжа, когото Мойра беше избрала за съпруг, порасна в мига, когато той се съгласи да се отдръпне от сцената.

— Не ви познавам, господин Макгуайър, но изглеждате разумен човек. Не зная какво ви е казала Мойра, но както виждате, аз не желая да оставя детето си на друг мъж. Искам да говоря с нея насаме.

— Вижте сега, милорд — заплашително каза Кевин, като закрилнически прегърна сестра си. — Вие прелъстихте сестра ми. Тя беше невинна, преди да ви срещне. Не знам какво точно се е случило между вас, но Мойра нямаше да иска да се омъжи за друг, ако я беше грижа за вас.

— Мойра каза ли ви, че не се интересува от мен? — Джак отправи леден поглед към Кевин. — Каза ли ви, че ѝ предложих брак?

Кевин погледна несигурно към Мойра:

— Искаш ли да останеш насаме с този мъж, мила? Ще уважа твоето желание, каквото и да е то?

Буцата в гърлото на Мойра бе достигнала застрашителни размери. Преглътна мъчително, преди да си възвърне способността да мисли трезво. Шокът от появата на Джак в Ирландия я беше оставил без думи. Това, че той знаеше за бременността ѝ, когато самата тя го беше разбрала наскоро, безкрайно я изплаши, без да се споменава дълбоката ѝ обърканост.

— Ще говоря насаме с лорд Джак — каза най-накрая.

— Много мъдро — каза той почти заплашително. Беше сигурен, че тя осъзнаваше как щеше да я грабне и отнесе на ръце, ако беше отказала, въпреки враждебното поведение на брат ѝ. — Всички останали могат да си тръгват. Ще доведе Мойра при вас, след като поговорим, ако тя все още иска да си ходи.

Понеже Кевин не изглеждаше съгласен да излезе, Кейти го сръга в ребрата.

— Мойра знае какво прави. Сигурна съм, че негова милост няма да я нарани.

— Ще бъде по-добре за него да не го прави! — закани се Кевин.

— Ако я нарани, ще отговаря пред мен — обади се Пади, прибавяйки и своята заплаха към думите на Кевин.

— Не се бойте! — каза Джак и изпрати на двамата мъже поглед, който би разтопил и стомана. — Не съм насилник. Мислите ли, че бих наранил майката на детето си?

Малко поуспокоен, Кевин излезе, следван по петите от Кейти, децата, Пади и отец Шон, който затвори вратата Най-накрая останал насаме с Мойра Джак посочи един стол и каза:

— Седни. Сякаш всеки момент ще припаднеш.

Само защото беше прекалено доволна да премести тежестта от треперещите си крака, Мойра се отпусна на твърдата скамейка като не изпускаше Джак от очи.

— Как разбра? — прошепна потресено. — Кевин, Кейти и Пади бяха единствените, на които казах.

Веждата на Джак се вдигна в знак на изненада.

— Казаха си на мъжа, с когото възнамеряваш да се венчаеш, че носиш детето на друг?

— За Пади това нямаше значение. Той е добър човек. Жена му почина наскоро и имаше нужда от съпруга, която да се грижи за двете му сирачета. Познаваме се, откакто се помня.

— Той изглежда достатъчно възрастен да ти бъде баща!

Брадичката ѝ се повдигна твърдоглаво.

— Той пожела да се ожени за мен и да отгледа детето ми.

— Аз желяех да се ожения за тебе — припомни ѝ Джак. — Излишно е да ти казвам, че ти няма да се омъжиш за Пади Макгуайър. Ако ще се омъжваш, то ще бъде единствено за мен.

Арогантността на Джак предизвика ирландския темперамент на Мойра. Той можеше да говори, каквото си иска, но тя нямаше да се омъжи за него. Ясно си даваше сметка, че решението е продиктувано от ината ѝ, но никой мъж не можеше да ѝ се налага.

— Няма да се омъжа за теб.

— Разбирам — каза Джак със спокойствие, което прикриваше яростта му. — Да отгледаш дете без баща, няма да бъде лесно. Разбира се, аз ще се погрижа за теб и детето, но помисли си за срама, който ще донесеш на семейството си — тъй като Мойра не реагира на разумните доводи, той реши да опита друга тактика. — Къщата, която ти наех, е все още на твое разположение, ако решиш да ми станеш Любовница.

— Аз ще се омъжа за Пади — очите на Мойра искряха яростно.

— Само през трупа ми! По дяволите, Мойра, осъзнаваш ли болката, която ми причини, като замина така внезапно? Слугите започнаха да се притесняват за умственото ми състояние. Петибоун се отнасяше с мен като с парий, а Матилда ми сервираше храна, която не ставаше за ядене. Джили се държеше така, сякаш съм извършил убийство. Всички ме обвиняваха, че съм те прогонил.

— Ти щеше да ме направиш своя любовница — защити се Мойра.

— Ти ме тласна към това. Аз ти предложих съвсем почтен брак. Това е най-драстичното, което един мъж може да направи, и аз достигнах крайния предел. Отидох толкова далече, колкото гордостта ми позволи.

Думите на Джак пропукаха самообладанието на Мойра. Всичко, което Джак каза, беше истина. Той бе спасил живота ѝ не веднъж, а два пъти. Прибра я и се грижи за нея, докато бе ранена. Шегата, която се опита да изиграе на обществото, даде обратен, неочакван резултат, но тя можеше да му прости това. Беше лекомислена интрига от самото начало. Да се влюби в Джак, не беше част от плана и да се люби с него, беше естествено като дишането. Беше се отказала от него, защото го обичаше твърде много, за да се омъжи и да предизвика скандал.

Джак наблюдаваше смяната на емоции по красивото лице на Мойра. Видя решителност, упорство, състрадание, объркване и... да, и любов. Той се усмихна вътрешно. Колкото и да отказваше, тя не можеше да промени начина, по който се чувстваше. Сега той трябваше да я убеди, че въобще не му пука какво ще си помисли обществото за тяхната женитба. В отсъствие на Мойра се бе опитал да се върне към Черния Джак едно време и позорно се бе провалил. Сега искаше да бъде най-добрият баща и съпруг, доколкото можеше. Независимо колко голям щеше да бъде скандалът от тяхната сватба, някой нов скандал щеше да го замени и с времето обществото щеше да прости грешката

му. Не че въобще го е грижа. От предишния Джак се беше запазило достатъчно, за да не обръща внимание на клюките. И преди беше разбунвал обществото, а вероятно щеше да го прави отново.

Изведнъж Мойра се сети, че Джак така и не обясни откъде е разбрал за бременността ѝ. Веднага се опита да поправи този пропуск.

— Как разбра, че нося дете от теб? Да не си ясновидец?

Джак се изхили, като си припомни за думите на лейди Амелия и колко го объркаха.

— Лейди Амелия ми каза.

— Призракът ли? — намръщи се Мойра.

— Да, но се боя, че я обидих. Загуби търпение, когато се върнах към развратния си начин на живот. Съмнявам се, че скоро ще се появи отново.

— Говорил си с призрака? — повтори Мойра.

Джак замълча замислено, припомняйки си разговора с лейди Амелия. Въпреки че не беше проронила дума, той знаеше със сигурност какво иска да му каже. Може да се нарече телепатия или Бог знае какво, но думите ѝ проникнаха в съзнанието му, без да е отронила и звук.

— Може и така да се каже. Лейди Амелия ме изпрати при теб онази нощ, когато те намерих да лежиш в канавката. Тя ми каза, че ще ме спасиш от гибел. Разбира се, аз не ѝ повярвах. Тогавя не исках да ме спасяват. Бях доволен от разпуснатия си живот. Сега тя сигурно е много доволна от себе си. Почти се ожених за Виктория, и това ме плаши до смърт.

На Мойра това се струваше трудно за вярване.

— Как бих могла да те спася, когато дори не те познавах?

— Проклет да съм, ако аз самият разбирам, но това е самата истина. Покварата вече не ме привлича. Никога не съм мислил да ставам баща, но създамата се ситуация ме прави извънредно щастлив. Знаех, че Виктория не желае деца и единственото, което исках от нея, беше богатството ѝ.

Как би могла Мойра да спори с призрак? Въпреки това съмнението остана в нея. Когато лейди Амелия бе насочила Джак към нея в онази съдбовна нощ знаела ли е, че той ще стане херцог? Мойра не смяташе това за вероятно. Постави ребром проблема.

— Появяването на лейди Амелия не променя абсолютно нищо — заяви Мойра, по-несигурна от всякога.

— Запазих си стая в странноприемницата — каза Джак внезапно. — Църквата не е подходящо място за продължителни разговори, а май ще е нужно доста време, за да те убедя, че си принадлежим. Между другото, искам да те попитам още нещо, свързано с медальона който винаги носеше.

— Загубих го.

— Знам — посягайки към джоба си, Джак извади медальона на Мойра и го постави в ръката ѝ. Тя сви пръсти около него, извънредно щастлива да го притежава отново. — Намерих го в леглото си. Сега ще дойдеш ли с мен?

Мойра се изчерви, когато си припомни за нощта, преди да го напусне.

— Не е уместно аз да дойда с теб в стаята ти.

— Ние вече прекрачихме границата на благоприличието. Ти носиш моето дете, Мойра. Ти си моя, винаги си била моя!

— Твоето собственическо поведение е отвратително. Как да бъда сигурна, че не ме искаш само заради детето, което нося?

— Ти си най-вбесяващата жена, която някога съм имал нещастieto да познавам! Нямах представа, че си бременна, когато ти предложих брак. Идваш ли с мен, или трябва да те метна на рамо и да те изнеса оттук?

Логиката на Джак обезоръжи Мойра. Освен това тя бе сигурна, че той е способен да изпълни заплахата си.

— Много добре, макар да знаеш, това ще разруши репутацията ми.

— Не и ако се промъкнем през задните стълби — сграбчвайки я за ръката, той практически я повлече навън от църквата. Посрещна ги студен дъжд. С премерени сръчни движения качи Мойра на коня си и се метна зад нея. Въпреки че пътуването беше кратко, когато остави ездитния си кон зад странноприемницата и нареди на конярчето да се погрижи за него, от тях вече капеше вода и се бяха поуспокоили.

За щастие задните стълби на хана се намираха само на няколко стъпки от конюшната. Преодоляха разстоянието без проблеми и Джак откри стаята си по номера, изписан на вратата. Стори му се просторна, удобна и достатъчно чиста. Креват, покрит с многоцветен юрган,

заемаше голяма част от помещението. Кухненски бюфет, шкаф и писалище завършваха мебелировката. Джак с удоволствие забеляза камината и дървата, струпани до нея, и стъкна огъня, докато Мойра седна на ръба на леглото, трепереща като лист в мокрите си дрехи.

— След няколко минути стаята ще се затопли — каза ѝ Джак — Свали си мокрите дрехи и се избърши с кърпата. Роклята ти може да изсъхне до огнището, докато си говорим.

Мойра не смяташе, че да се съблече, е добра идея. Само защото не искаше да се омъжи за него не значеше, че не го желае. Винаги щеше да го желае. От собствен опит знаеше колко взривоопасни са двамата заедно и събличането на само щеше да усложни положението. Когато тя не помръдна, за да се подчини, Джак я изправи на крака, свали наметалото от раменете ѝ и започна да разкопчава роклята ѝ.

— Не искам да се разболееш сериозно. Мисли поне за бебето, ако не за себе си.

— Аз... аз мога и сама — тя сграбчи ръцете му, за да ги отблъсне и почувства шокиращо усещане, което премина през нея. Вдигна очи към него и той посрещна втренчения и поглед с неуверена усмивка, с която ѝ подсказваше, че е изпитал същото вълнуващо чувство като нея. Той отпусна ръце и се отдръпна. Мойра дръпна юргана от леглото, загърна го около раменете си и се съблече под него. Пращайки ѝ закачлив поглед, Джак събра захвърлените ѝ дрехи и ги простря пред огъня. Когато започна да съблича собствените, Мойра въздъхна и отвърна очи.

— Не е ли малко късно за срамежливост? Ти ме желяеш също толкова силно, колкото и аз теб. Можеш да отричаш, но очите ти казват точно обратното.

— Ти си самоуверен, арогантен и изключително незрял, Джак Грейстоук. И въобще не си близо до спасението. Не всички жени са луди по теб.

— Другите жени не ме интересуват. Само ти. Признавам, държах се доста арогантно. Дори допускам, че съм самомнителен — престори се, че размишлява. — Аз съм наистина незрял. Едно време пороците ми бяха пословични, но откакто те срещнах, се отказах от развратния живот.

Мойра не можа да се въздържи да не се усмихне. Изявленията му бяха толкова типични за Джак Грейстоук, че тя се зачуди дали все още

не е в плен на дявола и изкушенията му.

— Ако станеш за малко, ще взема одеяло и ще запазя честта ти. Мойра скочи пъргаво, като му обърна гръб, когато Джак свали бричовите си и издърпа едно одеяло от леглото.

— Можеш отново да се обърнеш, вече съм в приличен вид.

Почти приличен, помисли си Мойра, като се втренчи в голите му гърди. Беше се загърнал с одеялото, добре, но го беше завързал хлабаво около слабините си. Дотук с нейната чест.

— Искаше да поговорим — напомни му тя. — Какво е това, което можеш да кажеш тук, но не и в църквата?

Той хвана ръката ѝ и я придърпа до себе си върху леглото.

— Не исках да ни прекъсват. Църквата е прекалено населено място за това, което имам да ти казвам.

На Мойра ѝ беше трудно да разсъждава, когато Джак седеше толкова близо до нея. Ухаеше божествено, мъжки аромат, единствено негов. Напомняше ѝ нещо тъмно, мускусно и неустойчиво. Силното желание да докосне устните му, раменете му, плътното окосмение на гърдите му беше толкова предизвикателно, че тя трябваше да свие пръсти в юмруци, за да издържи и не посегне към него. Тогава осъзна, че чувствата ѝ се отразяват в очите ѝ и бързо сведе поглед.

— Какво искаше да ми кажеш?

— Не толкова какво исках да ти кажа, а какво исках да направя — каза Джак, като хвана брадичката ѝ и притегляйки я нагоре, я принуди да го погледне в очите. Това, което тя видя там, подпали слабините ѝ. Сребристите му очи я изпиваха с жаден поглед, лицето му издаваше неовладяна страст.

— Искам те, Мойра. Позволи ми да те любя.

— Играеш нечестно — обвини го тя. — Знаеш, че не мога да ти устоя. Нямах да съм в такъв грях, ако можех. Напуснах те за твое добро.

— Как можеш да твърдиш, че да ме напуснеш, е добро за мен? — възрази Джак — Не мислиш ли, че аз най-добре зная това?

— Женитбата ти с мен щеше да предизвика голям скандал.

— И преди съм бил въвличан в скандали и съм оцелял.

— Никога преди не си бил херцог.

— Господ знае, че никога не съм се стремял към титли. Бъди честна, Мойра. Щеше ли да се омъжиш за мен, ако бях просто Джак

Грейстоук?

Мойра замълча, докато сърцето ѝ пропусна един удар.

— Да, но ти не си само Черния Джак. Ако беше, щеше да си женен за лейди Виктория. Нямахте да можеш да се ожениш за обикновено ирландско момиче и в двата случая.

Логиката ѝ го победи и той умело смени темата.

— Къде е медальонът ти?

Мойра го погледна обърквана.

— В джоба на роклята ми. Защо?

Джак се изправи, намери медальона, и отново седна до нея.

— Отвори го — нареди, като ѝ го подаде.

С треперещи ръце Мойра вдигна капачето, разкривайки портрета отвътре.

— Готово, доволен ли си сега?

— Кой е мъжът на миниатюрата?

Мойра пое рязко въздух и издиша бавно.

— Никой от значение за теб.

— Но някой, който е важен за теб, обзалагам се.

— Мама ми каза, че това е портрет на баща ѝ. Представи си, няма жив човек да потвърди твърдението ѝ, но тя вярваше, че е така. Медальонът е принадлежал на нейната майка, която е умряла при раждането ѝ.

— Кой е дал медальона на майка ти и ѝ е разказал историята?

— Монахините, които са я отгледали. Според игуменката, семейството на баба ми я е изоставило, когато тя забременяла. Предполага се, че бащата на детето ѝ бил английски войник с благородно потекло, който бил пратен в Ирландия по време на въстанието. Очевидно дядо ми, ако историята е вярна, изоставил баба ми. Но аз не разбирам какво общо има всичко това с нашето положение.

— Има твърде много общо, ако мъжът на рисунката е дядо ти.

— Ти знаеш кой е той? — гласът ѝ потрепера от възбуда и бузите ѝ порозовяха.

— Така мисля. Някога чувала ли си за граф Пемброук?

Мойра кимна с глава.

— Дядо ми да не е свързан по някакъв начин с този граф? — за Мойра нямаше значение дали дядо ѝ е бил съвсем бегло свързан, след

като мистерията на медальона най-после ще се реши.

— Дядо ти е графът. Майка ти е била дъщеря на бъдещия граф Пемброук. След време той наследил титлата, оженил се, родил му се син, но починал. Сега живее като отшелник на село.

— Как си разбрал всичко това? — попита Мойра подозрително.

— Разследвах, любов моя. Дадох медальона на Спенс и го помолих да се поразтърси, като никога не предполагах от какво значение е това за нас. Бащата на Спенс най-накрая разпозна мъжа от миниатюрата.

— Сигурен ли си? Напълно, необратимо сигурен?

— Достатъчно сигурен — заусуква Джак. — Първото нещо, което ще направим след завръщането ни в Англия, ще бъде да помолим за аудиенция при лорд Пемброук. Той единственият, който може да потвърди историята.

Лицето на Мойра помръкна.

— Нищо няма да приема даром.

— Това е несъмнен факт, скъпа. А сега ще се омъжиш ли за мен и ще дадеш ли на детето ни име? Кръвта, която тече във вените ти, е дори по-синя от моята.

— Нали не си измисляш всичко това?

Джак изохка, отчаян от нейното твърдоглавие. Каква опърничава жена. И точно това я правеше толкова скъпа за него.

— Бих ли те лъгал за нещо толкова важно като потеклото?

Мойра обходи с поглед лицето му в търсене на истината.

— Не, не вярвам, че би го направил. Ще се омъжа за теб след разговора с лорд Пемброук.

Джак я сграбчи за раменете и нежно я разтърси.

— Обичаш ли ме, Мойра? По едно време вярвах, че е така, но упоритата ти съпротива ме кара да се чудя дали не бъркам.

Моментът на истината бе настъпил. Мойра го знаеше с такава сигурност, с каквато знаеше, че слънцето изгрява от изток и залязва на запад. Повече не можеше да отрича Тя обичаше Джак Грейстоук буйно, щастливо, до полуда. Дори да се окажеше, че случаят с лорд Пемброук е чиста заблуда на самоличността, тя не можеше да откаже на детето си законния му баща.

— Обичам те, Джак Грейстоук. Обичам те независимо от обстоятелствата.

Той примигна, неспособен да повярва на ушите си. Винаги бе вярвал, че тя го обича, но да я накара да го признае, се оказа много трудна и непосилна задача, отколкото бе очаквал. Като си помисли само, че почти се бе отказал от нея. Ако не бе досадният, бъркащ се навсякъде призрак, той щеше да загуби Мойра завинаги. Всъщност никога нямаше да я срещне, ако не бе лейди Амелия.

— Казах ти, че повече никога няма да те моля да станеш моя жена и въпреки това, ето ме отново на колене пред теб. Опитах се да си вътълпя, че не те обичам, дори се опитах да спя с други жени, но това също не свърши работа. Ти прогони стария Джак Грейстоук и на негово място пред теб стои един променен човек. Лейди Амелия трябва да е изключително доволна. Обичам те, Мойра О'Туул. Разбрах го в момента, в който осъзнах, че не мога да се оженя за Виктория, въпреки че това означаваше да отида в затвора за длъжници и да гледам как имението на Грейстоук се сгромолясва пред очите ми. Ти си единствената жена, която искам. Ще се венчаем, преди да напуснем Ирландия. Не мога да дочакам да те направя своя херцогиня.

Мойра отвори уста, за да възрази, после я затвори. Бе поставила повече пречки на пътя на Джак, отколкото един мъж може да преодолее за един живот време. Когато той се пресегна и свали одеялото от раменете ѝ, тя не прояви никакво желание да го спре. Стаята беше топла, почти прекалено топла, но Мойра не обърна никакво внимание, когато Джак разви одеялото от слабините си. Никога, помисли си тя, като се вглеждаше в него, не беше виждала по-красиво изваяно мъжко тяло. Размерите му не я притесняваха, тъй като бързо се нагласяше към дебелината на неговия член, който вече се бе надигнал от желание. Неговата мощ и гладът му за нея ѝ доставиха удоволствие и я поласкаха.

Той я взе в прегръдките си и тя го почувства по бедрото си, твърд и огромен.

— Чаках доста дълго време и извървах дълъг път, докато те направя моя отново — прошепна в ухото и. Завладя устните ѝ в яростна, собственическа целувка, която накара сърцето и да спре и нахрани душата ѝ. Мойра почти припадна от удоволствие. Неговата целувка бе всичко, което си спомняше, всичко, което можеше да желае и дори повече. *О, Господи, много повече.*

Джак задълбочи целувката, устата му беше жестока и изискваща. Той я изпиваше и едновременно с това предизвикваше огромен глад в нея. Устните му се движеха по нейните в търсене на отговор. Те се разтвориха под неговите и той пхна езика си, изучавайки я с разгорещена страст. Възбуждащият вкус и аромат, които притежаваше само той, гъделичкаха сетивата ѝ. Почувства как той се размърда нетърпеливо до бедрото ѝ и потрепери от влиянието, което имаше върху него. Езикът ѝ започна игрив танц с неговия, когато голямата му ръка покри нежно гърдата ѝ. Зърното ѝ натежа и запулсира, щом той обхвана набъбналата пъпка между пръстите си и я погали нежно. Мойра извика, като се предаде по един сладък неподправен начин, искайки още от върховното удоволствие.

Той я пренесе устремено на леглото и зарови глава между гърдите ѝ. Тя изстена и почувства топлината на устата му, когато започна да ближе зърната ѝ, езикът му беше мек и грапав. След това пое зърното ѝ във влажната топла пещера на устата си, смучейки го с изключителна нежност. Драскането на наболата му брадичка увеличаваше удоволствието ѝ, устните му прокараха огнена пътека по чувствителната ѝ кожа. Тя се разтопи като живак в ръцете му, пламенна и нетърпелива. Като че ли гореща лава се разля по вените ѝ, устата му се движеше сладостно по плътта ѝ, докато ръцете му се плъзгаха пламенни и настоятелни по цялото ѝ тяло.

Когато той се премести бавно надолу, оставяйки копринени, мокри следи по кожата ѝ, Мойра се задъха в очакване на следващото му движение. Джак нежно раздалечи коленете ѝ и се настани между тях, замря за момент, за да ѝ отпрати лека усмивка, изпълнена със сексуален глад, преди да сведе глава към влажната мускусна топлина на слабините ѝ. Мойра се вцепени и изкрещя, когато той внимателно разтвори с езика си нежните розови листенца в търсене на по-голяма интимност.

Джак издаде приглушен стон, когато тя стисна бедра и сладките ѝ сокове потекоха в устата му, горещи, остри и възбуждащи. Тялото ѝ се разтърси от удоволствие. Той можеше да почувства нарастващото напрежение в нея, когато обви ръце около раменете му и бедрата ѝ се разтрепериха. Тя силно се изви при плъзгащия натиск на пръстите му в нея и мократа следа от езика му, от умелото разгаряне на огъня, разтопи се под бавните дълбоки милувки.

Стоновете ѝ се усилиха, когато тя се долепи до него, движейки се в ритъм с пръстите му и сладкото изучаване на езика му. Джак издаде още един стон в нейната мускусна топлина, губейки опасно контрол над себе си. Вкусът и ароматът ѝ го доведоха до подлудяващо желание да проникне в нея и да достигне до върховния миг. Изведнъж тялото ѝ замря и тя се огъна към него. Държейки пръстите си заровени дълбоко в мократа ѝ топлина, той се надигна, за да я погледа да я задържи, когато достигне кулминационната точка. Устата му покри нейната поглъщайки викове ѝ, продължавайки да се движи, докато трепетите не отшумяха.

Тогава обезумял, подхранван от жестоката нужда и дълго отричания глад, той намести таза си и проникна в примамливите дълбини на тялото ѝ. Джак не можеше да си припомни някога през целия си живот да е бил толкова възбуден. Удоволствието се беше превърнало в болка а после в непоносима агония, когато навлезе в нея, движейки се дълбоко и безумно. Ръцете му бяха върху бедрата ѝ, галеха я, масажираха я, водеха я към дръзкото му проникване, възбуждайки я отново. Тя се изви нагоре, трескава лудост и нужда я караха да достига непоносими висини, посрещайки тласъците му с безумни, задъхани викове.

Той прииждаше отново, и отново, лицето му беше красиво огряно от напрежението, което изпитваше. Истинска чудесна лава се разля по нея на вълни. Всяко движение на бедрата ѝ го въвеждаше все по-дълбоко, и по-дълбоко в нейната същност, сякаш бе изваян единствено за нея, докосвайки до стените на нейната вътрешност. Малки експлозии избухнаха в нея, величествени и потресаващи, заля я огромна вълна на удоволствие.

— Обичам те, Мойра — изкрещя Джак, когато за последен път навлезе в нея и избухна на милион искрящи частици. — Ти си моя.

Мойра отвърна по древен женски инстинкт, обгръщайки го здраво и въвеждайки го все по-надълбоко, докато тялото ѝ потрепери и се разтърси от всепоглъщащо удоволствие. След което невероятно се понесе в облаците, реейки се из висините, погълната от идеалната хармония, когато блестящи светкавици избухнаха около нея и кръвта ѝ запрепуска из вените ѝ. Трепкаща въздишка се отрони от устните ѝ, щом удивителните спазми отлетяха.

Джак усети, че омеква, но не искаше да напуска топлото убежище на тялото ѝ. Искаше му се да остане завинаги в нея, около нея, заобикаляйки я. Дори и да имаше цяла вечност пред себе си, пак нямаше да може да ѝ се насити. Когато се изплъзна от тялото ѝ, той се завъртя настрани и я придърпа в обятията си. Чувстваше се отпуснат, изменен и удивително доволен.

— Кажи ми сега, че не сме създадени един за друг — прошепна ѝ, предизвиквайки я да отрече това, което току-що бяха преживели заедно.

— Би било лъжа — отвърна му Мойра с въздишка. — Не бих могла да отрека, Джак. Обичам те прекалено много.

— Слава Богу — възкликна щастливо той. — Стигна твърде далеч, за да ме отхвърлиш отново. Искам детето ни да носи полагаемото му се име. Ще се венчаем, преди да се върнем в Англия. Заслужаваш семейството ти да е до теб, когато изричаш клетвите си. Лейди Амелия сигурно страшно ликува — промърмори той, като я обърна към себе си и притисна устни до нейните.

Устните му се плъзнаха надолу, за да достигнат голите ѝ гърди и завладеят връхчетата на възбудените ѝ зърна. Ръцете му се разходиха по дължината на тялото ѝ, което я разтрепери от подновената страст.

— Искам те отново, любов моя, но само ако не си прекалено изтощена — уханието на разпалена страст от нея беше по-привличащо от най-скъп парфюм и хиляди пъти по-възбуждащо.

Как би могла да бъде прекалено изтощена за този изумителен мъж? — чудеше се Мойра.

— Много си палав, Черен Джак — прошепна тя, като го придърпа към себе си за целувка, отговаряйки на страстта му с равностойна на неговата. — Никога не се променяй.

— Никога, скъпа Ти си моята страст, моят живот, моята любов.

Любиха се бавно и освободено, а съблямният момент бе толкова силен, че Мойра почувства как душата ѝ напусна тялото. Когато се осъзна, Джак лежеше до нея, облегат на лакът и се усмихваше.

— Искан ми се да можех да запазя това изражение на лицето ти завинаги.

— Ти си непоправим — изчерви се Мойра.

— Да, а и си спомням, че те предупредих Спи, любов моя. Имам да изпълня няколко задачи. Ще те събудя навреме за нашата сватба.

Джак я целуна по челото и отлепи дългото си стройно тяло от леглото. Мойра гледаше през притворените си клепачи как се облича. Погледът ѝ обхвана невероятната широчина на раменете му, тънкия му кръст, тесния ханш и се плъзна надолу по гъвкавите бедра, прасците и глезените. Когато той се наведе, за да вдигне панталоните си, тя се възхити на стегнатите твърди полукълба на задните му части и изпъкналите сухожилия на мускулестите му бедра. Усетил погледа ѝ, Джак се обърна и ѝ прати закачлива усмивка.

— Продължавай да ме гледаш така, и никога няма да напуснем тази стая.

Мойра се усмихна сънливо.

— Не осъзнавах, че се вирам. Ти си красив — каза му тя срамежливо.

Джак се изчерви от удоволствие. Когато обаче се опита да намери подходящ отговор, не се учуди, че Мойра е потънала в дълбок сън. Облече се тихо и напусна стаята. Провикна се отдалече към съдържателя, който се оказа доста изненадан от молбата му, но се подчини без възражения, когато Джак извади добра сума за заплащане на исканата услуга.

Отец Шон бързо се съгласи да ги венчае. В интерес на истината, съгласи се на драго сърце. Църквата не одобряваше интимните отношения преди сватбата и той бързаше да поправи сторената грешка. Едно дете правеше още по-наложително свързването на майката и бащата в священ съюз. Джак избра четири часа следобед за начало на церемонията, а после помоли да му покажат пътя към фермата на О'Туул.

Прокле адския дъжд, докато яздеше по калния път. Беше повече от щастлив да съзре дима издигащ се от един комин, и очертанятията на къща в края на пътя. Къщичката имаше отчайваща нужда от ново

варосване и изглеждаше още по-мрачна, отколкото беше в мъгливата сивота на деня. Джак стигна вратата, наведе се, за да я отвори и влезе в двора Забеляза как завесите на предния прозорец се размърдаха, когато скочи от коня, и тогава вратата се отвори рязко, преди да посегне към нея.

Челюстта на Кевин беше издадена войнствено, когато препречи външната врата.

— Къде е сестра ми, милорд? Какво сте сторили с нея?

— Мойра е на сигурно и сухо място в стаята ми в странноприемницата. Сигурен съм, ще се съгласиш с мен, че не е нито здравословно, нито мъдро да я измъкна навън в това време, особено в нейното деликатно състояние. Може ли да вляза?

Кевин се поколеба несигурен. Кейти го изгледа свирепо и го бутна настрани.

— Моля, заповядайте, милорд, вътре е топло и сухо. Уверена съм, че можем да седнем и да поговорим приятелски.

Кевин се отдръпна с видимо нежелание, когато Джак мина през вратата. Той се огледа любопитно наоколо. Скромно обзаведена, но грижливо почистена и спретната, къщата бе топла и приветлива, като без думи подсказваше на Джак, че обитателите ѝ са събрани заедно от любов. Той се усмихна на децата, когато те се скупчиха около него с очи, пълни с любопитство. Те му се усмигнаха срамежливо в отговор, преди Кейти да ги отпрати в кухнята.

— Седнете, милорд — подкани го Кейти. — Двамата с Кевин сме повече от нетърпеливи да чуем за Мойра.

— Моля, наричайте ме Джак Както казах, Мойра е добре. Спеше, когато тръгнах Тук съм, за да ви поканя на сватбата ни.

— Какво си направил на сестра ми, за да я убедиш да се венчае за теб? — наежи се Кевин.

— Нима мислиш, че бих могъл да я нараня? Човече, аз обичам Мойра Отне ми месеци, за да я убедя да се омъжи за мен.

— Простете, лорд Джак. Просто Мойра беше против — намеси се Кейти, когато видя, че Кевин е готов да се противопостави остро.

— Аз съм много убедителен човек, като си намисля нещо — ухили се Джак широко.

— Очевидно — промърмори сухо Кевин. — Вие сте прелъстил невинната ми сестра.

Джак не отрече.

— Някой ден ще ви разкажа как се запознах с Мойра. Опасността, която я заплашваше тогава, не идваше от мен. Сега обаче няма време да изпадаме в подробности. Сватбата ни е насрочена за четири часа. С Мойра ще се радваме двамата с Кейти да ни станете свидетели.

Изглежда, Кевин не беше особено убеден, че Джак е подходящият мъж за сестра му.

— Какво ще кажат изисканите ви приятели за това, че сте взел за жена ирландска селянка?

— Не давам и пукнат грош за хорските приказки. Моя работа е за кого се женя. Между другото, не може да не знаете, че във вените ви, и тези на сестра ви може да тече благородна кръв.

Вниманието на Кевин се изостри.

— Какво знаете за това? Може да е било чиста заблуда на една жена, която искаше да е истина. Нашата майка нямаше истинско доказателство, че баща ѝ е благородник.

— Тя е имала медальон с портрета на баща си.

— Мойра загуби медальона, вече нямаме това доказателство, ако въобще тази неубедителна следа може да се нарече доказателство.

— Тя остави медальона в Лондон. Аз го намерих. След известно проучване бащата на моя приятел идентифицира човека от миниатюрата. Чували ли сте някога за лорд Пемброук?

— Не. А трябва ли?

— Възможно е лорд Пемброук, граф Монтгомъри, да е ваш дядо. Неговата титла датира още от времето на Вилхелм Завоевателя. Дълго време се е движил във висшите кръгове на властта. Откакто се е оттеглил, живее в имението си в провинцията. Загубил е единствения си син, преди да му даде наследник, а когато жена му умряла няколко години по-късно, избрал да не се жени повторно. Графската титла ще бъде загубена поради липса на наследник.

Кевин измери с поглед Джак.

— Какво ви прави толкова сигурен, че графът може да е наш дядо? Говорил ли сте с него?

— Все още не съм се свързал с графа. Възнамерявам да го сторя на връщане в Англия. Единствено лорд Пемброук може да потвърди,

че той е бил... ъ-ъ... че е познавал баба ви по майчина линия. Всъщност как се е казвала тя?

— Шийла Малоун. Името на майка ни е Мери. Затова ли толкова бързате да се ожените за сестра ми? Защото може да се окаже внучка на граф?

— По дяволите, О'Туул, щях да се оженя за Мойра, дори да беше миячка на съдове. Какво още е нужно, за да те убедя в добрите си намерения?

Кевин промърмори нещо, напомнящо извинение, все още не напълно сигурен в нежните чувства на лорд Джак към сестра му.

— Време е да тръгвам, за да се приготвя за сватбата. Ще дойдете ли, О'Туул? Това значи много за Мойра.

— Разбира се, че ще дойдем — намеси се Кейти в разговора. — Щом Мойра се е съгласила на тази сватба, за мен това е достатъчно.

— Четири часа, в църквата — каза Джак, пращайки на Кейти благодарствен поглед.

— Четири часа — повтори Кевин с неочаквано уважение.

Джак си тръгна скоро, доволен от успеха си. Братът на Мойра все още не му вярваше напълно, но той се надяваше един ден да спечели одобрението му.

Мойра спеше, когато Джак влезе в стаята. Въобще не му се искаше да я буди, но също така не искаше да закъснее за венчавката. Нежно я побутна, да не я изплаши и я наблюдава с огромен интерес как се протяга и му се усмихва. Одеялото се свлече, когато тя се протегна, оголвайки гърдите ѝ и на Джак му се наложи да упражни цялата си воля, за да не се присъедини към нея в кревата.

— Ставай, мързеланке, време е да се приготвим за сватбата ни.

— Толкова бързо? — прозя се широко Мойра, като се пресегна към него.

Джак видя поканата в очите ѝ и изстена удивен.

— Нямаме време, любима. Брат ти и семейството му сигурно вече са на път към църквата.

— Отишъл си да се срещнеш с Кевин и той се е съгласил да присъства на нашата сватба? — Джак кимна. — Обичам те, Джак Грейстоук! Ако се присъединиш към мен в леглото, ще ти покажа колко много.

Мъжеството на Джак се събуди и той се размърда неудобно.

— Не знаех, че ще си взема за жена такава ненаситница. Нима искаш да закъснееш за сватбата ни?

— Чаках толкова дълго, малко повече няма да навреди.

Джак направи усилие, за да не се поддаде. Тя изглеждаше толкова красива, порозовяла от съня и толкова невинна, че той не можеше да продължи да ѝ отказва да задоволи крещящата нужда, която сам изпитваше. Съблече се бързо, като не сваляше горещия си поглед от гърдите ѝ, които изглеждаха все по-големи с всеки дъх, който си поемаше. Когато тя отметна завивката настрана така, че той да може да се присъедини към нея, блестящите му очи се спуснаха надолу по мястото на нейното тяло, което му оставяше толкова удоволствие. Обаче не отиде при нея веднага, още не.

Преднамерено бавно се отпрати към мивката, наля вода от каната и намокри чиста кърпа. След това се върна при нея и прокара кърпата по краката ѝ, за да отмие всички следи от предишната им любов. Когато свърши, Мойра се надигна от леглото, взе кърпата от ръцете му, изплакна я и срамежливо извърши същата процедура за него. Джак изстена, страстта му беше готова да избухне. После заедно те се хвърлиха на леглото с преплетени ръце и крака, с прилепени тела. Тогава Джак се покачи върху нея, а Мойра му отпрати палава усмивка и го повали по гръб.

— Мой ред е сега да те поизтормозя, лорд Джак.

Седнала до него, Мойра го целува, милва, измъчва, горещата ѝ уста се плъзна по лицето му, по врата, по раменете, отделяйки специално внимание на твърдите зърна на мъжките му гърди. Джак пое дъх и го задържа, а после бавно издиша, когато тя се премести неумолимо по-надолу. Той изстена и се надигна, за да се зарови в нежното гнездо на хълма ѝ, когато тя обви пръсти около него, довеждайки твърдостта му до краен предел. Мойра обаче беше далече от приключване. Сведе глава и вкуси от невероятното, дразнейки го с езика си.

— Достатъчно! — извика почти грубо Джак, като обхвана бедрата ѝ и навлезе в нея. Тя беше готова и влажна, поемайки го с готовност.

Извивайки остро главата си назад, Мойра го яздеше безсрамно, очите ѝ светеха, устните ѝ бяха разтворени, от гърлото ѝ излизаха насечени стонове на удоволствие. Навлизайки дълбоко в нея, Джак

можеше да усети напрежението, бушуващо в слабините му, и се бореше упорито да си възвърне контрола. Когато почувства, че не може да издържи още дълго, той пое с устни гърдите ѝ и започна да се движи яростно в нея, внимателно довеждайки Мойра до точката, от която нямаше връщане назад.

До този момент тя диво искаше да достигне онова място, където цареше насладата. Тя го желаше по-надълбоко, по-бързо и го искаше на мига. Беше опасно близо до завършека и нищо по-маловажно от мигновена смърт не можеше да я възпре да го получи. Джак на драго сърце се подчини. С дълбоки бързи движения той я доведе до екстаз. Продължи да се движи, докато нейните вихрени спазми не се присъединиха към неговото силно освобождаване.

— Ще ме състариш, преди да ми е дошло времето, любима — въздъхна Джак, като я повдигна от себе си и постави нежно да легне до него на леглото.

— Носят се слухове, че Черния Джак Грейстоук е сексуално незадоволим — отвърна нахално на удара Мойра.

— Всеки мъж си има предели. Но с готовност ще призная, че с теб пределите ми са неколкостранно пресилени. И преди да са ти дошли още такива идеи, любов моя, трябва наистина да се облечем. Обзалагам се, че свещеникът и семейството ти са започнали да се чудят дали въобще ще се появим.

Венчавката се състоя половин час след уреченото време. Само един поглед върху зачервените бузи на Мойра и доволната усмивка на Джак беше достатъчен, за да не остане и най-малкото съмнение у никого каква е била причината за закъснението им. За щастие всички присъстващи бяха достатъчно възпитани, за да не го споменат, въпреки че потиснатата усмивка на Кейти изразяваше повече от думите.

Церемонията беше доста кратка, а децата се държаха подобаващо добре. Съсредоточеният поглед на Джак не напусна лицето на Мойра. Той не можеше, не би могъл да се отпусне, докато отец Шон не ги обяви за мъж и жена. После внезапно всичко свърши и Мойра завинаги беше негова, никой никога нямаше да може да му я отнеме.

Намусените поздравления на Кевин доставиха удоволствие на Джак, знаеше, че това значи много за Мойра. После покани всички,

включително отец Шон, на тържествена вечеря в странноприемницата, която бе уредил предварително със съдържателя.

Храната беше учудващо вкусна и добре приготвена за толкова малко време, а след като видя колко щастлива е сестра му, поведението на Кевин чувствително се подобри. Децата заспаха на масата и понеже вече беше станало доста късно, Джак нае стаи за цялото семейство О'Туул. Мойра се изниза първа към стаята им, а после Кейти изпрати децата по стайте, като остави Джак и Кевин сами. Кевин вдигна наздравица.

— За дълъг живот и щастие и за здраво момченце или момиченце! — той измери Джак със строг поглед и каза: — Ако направиш сестра ми нещастна, ще отговаряш пред мен. Англия не е толкова далече, че да не мога да дойда и да си я прибера, ако стане нужда.

Джак отвърна на наздравицата и отпи голяма глътка.

— Никога няма да дам повод на теб или на Мойра да съжалявате за този съюз. Тази сватба беше предопределена много преди ние да се срещнем. Лейди Амелия трябва да е най-щастливият призрак в онова тъмно място, където живеят духовете.

— Призрак? Лейди Амелия? — Кевин рязко вдигна глава.

— Няма значение — усмихна се Джак, — това е много дълга история. Искам да поговоря с теб за нещо. Зная, че условията, в които живеете, не са от най-добрите и че цяла Ирландия е в лапите на бедността, и ми се иска да помогна. Ти си ми зет, а аз имам средства да улесня живота ви.

— Не искам подаяния — намръщи се Кевин. — Нито пък искам някакъв старец да ме провъзгласява за свой родственик след като е изоставил баба ми навремето.

— Не ти предлагам подаяния. Бих искал ти и семейството ти да ни придружите в Англия. А дали лорд Пемброук ще ви признае за свои роднини, не е сигурно. Ти можеш да живееш в Ейлсбъри Хол и да го наглеждаш. Аз предпочитам да живея в имението Грейстоук. В мое отсъствие трябва да са го подновили. Помисли за децата, ако не за теб самия. Ейлсбъри Хол е разположен върху безброй акра земя. Има езера, гори и градини. Чувствам, че семейството ти ще бъде щастливо там.

— Ирландия е моят дом — заяви Кевин с колебливо убеждение.

— Да дойдеш с нас в Англия, ще достави неимоверно удоволствие на Мойра. Тя работеше здраво, когато я срещнах. Ти можеш да продадеш фермата или да я дадеш под наем. В Ейлсбъри Хол Кейти ще има предостатъчно помощ за децата и слуги, които да я обслужват. Тя го заслужава, Кевин. Изглежда ми вярна съпруга и любяща майка.

Кевин не можеше да оспори желязната логика на Джак.

— Как просто така да си събера багажа и да си тръгна за толкова кратко време? Но си прав за едно, лорд Джак. Моята Кейти заслужава най-доброто и за свое собствено спокойствие трябва да знам дали е вярно, или не, че този лорд Пемброук ми е дядо.

— Това значи ли, че ще дойдете с нас в Англия? — попита Джак с приповдигнат дух.

— Да, веднага щом намеря подходящия човек за фермата. Дори вече имам някого предвид. Младият Питър Мърфи ще се жени и му трябва нов дом. Той е свястно момче и добър работник. Ще му дам под наем фермата за минимална сума, ако се съгласи да работи земята. Все още има останало добро в тази земя, повече от достатъчно, за да изхрани него и жена му доста дълго време.

— Две седмици стигат ли да приключиш делата си и да опаковаш багажа? Не е нужно да вземаш нищо освен дрехи и лични вещи, без които не можете. Ако си съгласен, ще резервирам билети още сега.

— Съгласен съм, лорд Джак. И ще се грижа за вашето имение като за свое.

Преди да се разделят, те си стиснаха ръцете. После Джак се изкачи нагоре по стълбите, за да се присъедини към младоженката.

Мойра го чакаше, седнала в леглото. Приличаше на ангел с тъмночервените си къдрици, разпилени по голите рамене. В ъгъла вдигаше пара вана с гореща вода и Джак реши да се възползва от нея, преди да отиде в леглото.

— Съжалявам, не ми остана време да ти купя сватбен подарък — каза Джак, докато обливаше гърдите и раменете си. — Но постигнах нещо, което се надявам да одобриш.

Мойра гледаше как се движат сапунисаните ръце на Джак по тялото му и си представяше, че това са нейните ръце върху топлата му гъвкава плът. Тя се усмихна лениво при спомена за страстното им

преживяване през деня. Най-накрая думите стигнаха до замъгленото ѝ съзнание.

— Какво си постигнал, съпруже?

Съпруже. Думата го заля като сладък мед.

— Кевин и семейството му идват с нас в Англия. Ще живеят в Ейлсбъри.

Усмивката на Мойра бе ослепителна.

— Това е най-прекрасният сватбен подарък който можеш да ми поднесеш. Единствената причина да търся работа в Лондон, бе да помогна на Кевин и семейството, а успех само да си навлека беди. Ако не беше ти, щях да стана жертва на Роджър Мейхю и Хелфайър клуб.

— Твоята изобретателност те отърва — напомни ѝ Джак. — Когато се опитах да те спасявам, успех само да получа куршум в гърба. Ти и Матилда успяхте сами да избягате от поклонниците на Сатаната. Но се радвам, че си доволна от решението на Кевин. Ще останем в Ирландия, докато оправи нещата с фермата.

Той се вдигна от ваната и мокър се приближи към камината, където се отръска като рунтаво куче. Мойра наблюдаваше как пламъците позлатяват тялото му, убедена, че е най-красивият мъж, който някога е виждала. Спусна надолу ръце към корема си, където бе сгушен плодът на любовта им. С нетърпение очакваше мига, когато ще вземе в ръце детето на Джак. Животът никога не ѝ се бе струвал толкова хубав и щедър. Очите ѝ натежаха и тя заспа с усмивка на уста.

Джак се вмъкна в леглото внимателно, за да не я събуди. Чувстваше се виновен. Страстната им любовна игра този следобед бе твърде изтощителна за нея, макар че втория път тя сама пожела. Той леко я прегърна и със задоволство я притисна към себе си, замислен за бъдещето им. За пръв път в живота си се осмели да по-мечтае за свои собствени деца. С радост очакваше да стане баща.

На устните му се изписа крива усмивка. Кой би могъл да предположи, че Черния Джак с радост ще приеме бащинството? Не той, със сигурност. Единственото, което очакваше Джак бе пътят към ада. Но благодарение на Мойра той можеше да се изсмее в лицето на дявола. Чудеше се дали лейди Амелия знае, че са се венчали. Разбира се, че знае, отговори си сам. Всичко, което държеше в ръцете си, целият му живот, бе резултат от нейната намеса.

Две седмици по-късно Мойра, Джак и цялото семейство О'Туул напуснаха Ирландия на борда на „Вони Принс“. Денят бе чудесен, времето — ясно и слънчево, а самото прекосяване на Ламанша премина без инциденти. За първи път Мойра живееше с усещането, че всичко в живота ѝ е наред. Имаше семейство, което обичаше и съпруг, когото обожаваше. А в утробата ѝ растеше и се развиваше нейното бебе. Това състояние на блаженство ѝ помагаше да забрави всички неприятности, които бе преживяла в Лондон. Сега бе в безопасност, далеч от Роджър Мейхю и Хелфайър клуб.

На лондонското пристанище Джак нае екипажи, които да откарат двете семейства и багажа до имението Грейстоук. Докато се настаняваше в каретата, Мойра улови бегло сянката на мъж, когото ѝ се стори, че разпознава, и дъхът ѝ замря.

Изпуснатото възклицание накара Джак да се обърне тревожно към нея:

— Какво има, скъпа? Зле ли ти е? Да не е бебето?

Мойра разтърси енергично глава. Мъжът, за когото за момент си помисли, че позна, бе изчезнал в люшкащата се тълпа.

— Нищо. Изведнъж ми се стори... Няма значение. Сигурно съм се объркала.

След това децата с глъч и врява започнаха да се качват в каретата и мимолетната случка бе забравена.

Когато екипажът спря пред каменната фасада на имението Грейстоук, Мойра почти не дишаше от възмущение. Едва сега осъзна, че мястото ѝ бе липсвало. Вече забелязваше подобренията, които Джак бе направил в нейно отсъствие, и нямаше търпение да види цялата къща, подредена и нагиздена.

Петибоун ги посрещна на вратата

— Добре дошъл вкъщи, милорд — поздрави той с ентузиазъм. — И вие, мис Мойра. Всички бяхме много разтревожени за вас. Знаех, че

негова светлост ще ви намери. — Той гледаше с любопитство към Кевин и семейството му, но бе твърде възпитан, за да задава въпроси.

— Хубаво е да си у дома, Петибоун. Дяволски хубаво — говореше Джак, докато въвеждаше малкия антураж в къщата. — Моля те, поздрави, както подобава своята господарка. Мойра и аз се оженихме преди няколко седмици в Ирландия.

Лицето на Петибоун се озари.

— Венчахте се, казвате? — Той се обърна към Мойра. — Поздравления, милейди. Вие ще бъдете прекрасна херцогиня. Почакайте само да чуят Матилда и Джили.

— Направиха ли вече ремонта на горния етаж, Петибоун?

— Да, милорд. Стотина мъже работиха почти денонощно, за да свършат преди вашето завръщане.

Джак кимна.

— Много добре. Подготви западното крило за брата на Мойра и неговото семейство. Господин и госпожа О'Туул ще ни погостуват известно време, преди да продължат към Ейлсбъри Хол. — Той се обърна към Кевин и Кейти.

— Това е Петибоун. Като го опознаете, ще разберете защо не мога без него.

Икономът се изчерви от удоволствие.

— Лорд Джак е щедър на похвали. Предполагам, че всички са уморени от пътуването. Ще наредя да сервират чая направо в гостната.

Кейти имаше вид на човек, изпаднал в шок. Величието на Грейстоук я изуми. Матилда и Джили се материализираха отнякъде и последва обичайното представяне. След това Матилда поведе децата към кухнята да хапнат бисквити с мляко.

— Къщата ви е великолепа, лорд Джак — възторжено каза Кейти.

— Долният етаж все още не е напълно реставриран, но скоро ще заблести с предишното си величие. Къщата не е толкова впечатляваща, колкото е Ейлсбъри Хол но я чувствам като свой дом. Скоро ще заведе Мойра до Ейлсбъри Хол. Тя ще се влюби в местността.

— Какво възнамерявате да правите във връзка с лорд Пемброук? — попита Кевин.

— Утре ще изпратя куриер до неговото имение и ще го попитам кога ще бъде удобно да ни приеме. Ще изпратя също така бележка до

вестника, с която ще направя съобщение за нашата сватба с Мойра.

Мойра се размърда неспокойно.

— Мислиш ли, че това ще бъде разумно?

— Разумно и необходимо — каза Джак решително. — Веднъж като свикнат с мисълта, хората ще те приемат като херцогиня Ейлсбъри. Ако питаш мен, обществото може да върви по дяволите, но няма да позволя да показват пренебрежение към жена ми.

Мойра реши да не спори въпреки чувството, че вероятно и двамата с Джак щяха да бъдат изгнаници в обществото. Бе се опитала да го разубеди, дори го бе напуснала с надеждата, че това ще го вразуми. Но Джак бе останал непреклонен в решението да се ожени за нея. Тя го обичаше толкова много, че не бе имала твърдостта да му се противопостави. За добро или зло, те бяха съпруг и съпруга, и тя се молеше Джак никога да не съжали за това свое решение. Вероятността, да се окаже внучката на лорд Пемброук бе твърде нищожна, за да се осланя на нея.

По-късно същата нощ в господарската спалня Джак вложи всичко от себе си, за да покаже на Мойра колко много значи тя за него. Ласките му бяха едновременно нежни и томително страстни, когато галеше и докосваше с умела вещица тайните кътчета на тялото ѝ, довеждайки я до задъхан екстаз. Погледът му, тъмен и блестящ безмълвно докосваше лицето ѝ и едва когато тя бе взривена от разтърсващата сила на края, той се присъедини към нея.

Отговорът на лорд Пемброук гласеше, че личната му среща с тях ще се състои след два дни. Той открито проявяваше интерес към това посещение, защото никога не бе имал възможността да се срещне с херцог Ейлсбъри, като в същото време деликатно изразяваше желание визитата да бъде кратка предвид крехкото му здраве.

В деня, в който трябваше да се състои срещата, Мойра бе обхваната от нервност. Тя смени поне три рокли и накрая се спря на предиобедна от зелен сатен с ръкави на бежови и зелени райета. Тъй като Кевин нямаше нищо подходящо за случая, Джак му даде един от своите костюми, който му легна досущ като на елегантния му благодетел. Кейти реши да не ги придружава, предпочете да остане вкъщи с децата.

Имението на лорд Пемброук се намираше на няколко часа път, западно от Лондон, и те потеглиха рано, за да могат да пристигнат

навреме за уречения час в два следобед.

— Какво ще стане, ако лорд Пемброук отрече да е познавал моята баба? — тревожеше се Мойра.

— Не е толкова важно, скъпа. Правим това за твое успокоение. Дъщерята на един фермер е достатъчно добра партия за мен.

— Така е, а и аз винаги съм искал да бъда фермер — съгласи се Кевин. — Ако се окаже, че сме преследвали някаква химера, няма да бъда разочарован.

Фамилната къща на рода Пемброук представляваше средновековна сграда, построена върху внушителните основи на древна каменна крепост с назъбени стени и няколко кули. Каретата премина през главния портал, който бе защитен от огромна дървена врата, богато инкрустирана и обкована с месинг. Веднага щом каретата спря и стъпалата бяха спуснати, те слязоха и се запътиха към вратата. Джак стисна окуражително студената ръка на Мойра и вдигна тежкото чукало. Няколко минути по-късно вратата бе отворена от лакей в изрядно средновековно облекло в черно и сребристо.

— Лорд Пемброук ви очаква в библиотеката — произнесе той безизразно. — Моля, последвайте ме.

Вече е твърде късно да се откажа, помисли си Мойра и пое дълбоко дъх, за да се успокои. Или съм внучката на лорд Пемброук, или не съм. Надяваше се да е заради Джак. Икономът отвори вратата и стиснала здраво медальона, тя последва Джак и Кевин във вътрешността на стая, която би изглеждала потискаща, ако не бе жизнерадостната светлина на огъня, който гореше в камината.

Лорд Пемброук се надигна от стола си пред камината и се обърна към своите посетители. Джак решително се отправи към него и пое ръката му в своята.

— Позволете ми да се представя, ваша светлост. Джак Грейстоук, херцог Ейлсбъри. Това са моята съпруга Мойра и нейният брат Кевин.

Въпреки че графът приближаваше осемдесетте, външността и осанката му бяха внушителни. С побелели коси и остър ум, той бе все още строен и елегантен. Единствено поприведените рамене и необичайната слабост неуловимо загатваха за възрастта и за здравословното му състояние.

За миг, отмерен с удар на сърцето, очите на графа се втренчиха в Мойра, след което той кимна и се обърна към Джак.

— Признавам, че съм любопитен да узная защо пожелавате да разговаряте с мен. Моля, седнете да ми правите компания. Възнамерявах да изпия едно бренди. Ще поръчам чай за вашата съпруга, ако не възразявате.

Мойра поруменя, разбрала, че с острия си поглед лорд Пемброук бе забелязал нейната бременност.

Само след миг се появи прислужник с три чаши, бутилка и кана с чай. Графът си наля, отпи глътка бренди и след като се настани в креслото си, попита:

— Желаете ли да поговорим за причината на вашето посещение?

— Разбира се, ваша светлост — каза Джак. — Бих искал да ви уверя, че не сме дошли да се ровим във вашето минало, а да изясним нещо, което е от изключителна важност за моята съпруга и моя зет — Пемброук се намръщи, но не каза нищо. — Дали някога в миналото сте познавал ирландка на име Шийла Малоун?

Пемброук се задави и бренди потече по брадата му.

— За Бога, млади човече, знаете ли колко назад във времето ме карате да се връщам? И колко болезнени спомени възкресявате?

— Значи наистина сте я познавал? — не можа да сдържи вика си Кевин.

Пемброук присви очи.

— Какво знаете вие за Шийла?! Никога не съм си мислил, че ще чуя това име отново. Знаете ли колко дълго я търсих? Не — отговори си сам, разтърсвайки глава, — не бихте могли да знаете. Вие сте твърде млади.

С треперещи ръце Мойра свали медальона от гърдите си и го подаде на лорд Пемброук.

— Отворете го, ваша светлост, и ми кажете дали разпознавате мъжа на миниатюрата.

Лорд Пемброук отвори медальона и се вгледа напрегнато в миниатюрата. Ръцете му се разтрепериха и той пребледня, видимо разтърсен от видяното.

— Това е миниатюрата, която направих за Шийла. Как е попаднала у вас?

— Даде ми я майка ми. Принадлежала е на нейната майка. Шийла е починала при раждането на дъщеря си.

Пемброук я погледна втренчено, острият му ум анализираше фактите.

— Сполучливо ли се омъжи Шийла?

— Тя изобщо не се омъжила. Родителите ѝ се отрекли от нея, когато научили, че ще има извънбрачно дете. Намерила приют в един метох, където по-късно издъхнала при раждането на детето. Монахините се грижили за дъщеря ѝ до навършване на пълнолетие. Шийла никога не споменала името на бащата на детето си. Монахините по-късно казали на майка ми, че баща ѝ ги бил изоставил.

Пемброук се изправи.

— Боже мой! Търсих Шийла навсякъде — той закрачи из стаята. — Бях млад и безразсъден, когато постъпих в армията, и бях изпратен в Ирландия. Там срещнах Шийла, влюбих се в нея и възнамерявах да я направя своя съпруга. Един куршум сложи край на всички мои надежди и мечти. Бях ранен по време на въстание и всички си мислеха, че ще умра. Изпратиха ме у дома, в Англия, да прекарам последните мигове от живота си. Беше истинско чудо, че оживях. Минаха месеци, преди да успея да се завърна в Ирландия и да разкажа на Шийла какво се бе случило. Бях съкрушен, когато не успях да я намеря. Родителите ѝ отказваха да говорят за нея. Държаха се, сякаш тя не съществуваше за тях. В крайна сметка бях принуден да се върна в Англия. Баща ми беше болен и не можех повече да отсъствам от дома. Години наред живеях с надеждата, че ще успея да я намеря, после се ожених за една жена, която познавах. — Той прикова поглед в Мойра и лицето му се смекчи. — Знаете ли, приличате на нея.

Мойра се усмихна.

— Радвам се да го чуя. Никой не знае как е изглеждала моята баба.

— Тя беше красива, също като вас — Пемброук се отпусна в креслото си с тежка въздишка и се загледа тъжно в пръстите си.

— Значи аз имам дъщеря. Разкажете ми за нея. Тя дойде ли в Англия с вас?

— И двамата ни родители починаха от треска — обясни Кевин. — Майка ни се казваше Мери. Тя бе прекрасна. Напусна ни твърде млада.

Очите на Пемброук бяха премрежени, когато се обърна към прозореца и отправи невидещ поглед навън.

— Ако бях знаел, че имам дъщеря, бих могъл да направя живота ѝ по-лесен. Ако знаех... Само ако знаех...

Той изглеждаше така изгубен, така безнадеждно съкрушен, че Мойра се изправи и коленичи пред него.

— Добре ли сте, ваша светлост? Не искахме да разравяме болезнени спомени. Знаем, че здравето ви не е съвсем наред. Може би трябва да си тръгнем.

— Да си тръгнете? — Погледът му се спря върху Мойра и после се премести към Кевин. — Съжалявам, ако ви изглеждам разстроен, но не мога да ви оставя да си тръгнете. Поне не сега. Може да съм загубил Шийла и Мери, но все още имам нейните деца. — Той направи жест в посока на Джак. — Разбирате ли, Ейлсбъри, че те двамата са моите единствени живи наследници?

В гърдите на Мойра се надигна ликуване, което надхвърляше границите на обикновеното щастие. Семейството на баща ѝ бе много скъпо, но мисълта, че тя и Кевин също имаха и други корени, означаваше много за нея.

— Не това е причината да бъдем сега тук, ваша светлост — каза Кевин. Брадичката му бе упорито вирната по начин, който говореше, че гордостта му не би позволила да приема подаяния.

Пемброук се засмя.

— Дали не разпознавам нещо от гордостта на Пемброукови във вашето държание?

— Ще откриете, че Кевин не е от тези, на които им липсва гордост — си позволи да каже Джак — Нито пък сестра му. Мойра като че ли е наследила гордост и упорство в изобилие. Благодаря на Бога, че най-накрая успях да я склоня да се омъжи за мен.

— Благодаря на Бога, че сте я обичал толкова, че да разкриете докрай тайната около нейния произход. Дължа ви благодарност, Ейлсбъри. А що се отнася до Кевин и Мойра, бих искал да ги опозная повече. Като мой единствен наследник от мъжки пол Кевин ще носи титлата някой ден. Неговите деца ще бъдат благородници — лордове и дами. А Мойра ще има своя равен дял от всичко, което притежавам.

Кевин го погледна несигурно:

— Аз съм фермер, ваша светлост. Не зная нищо за живота на аристокрацията.

— Ще се научиш. Женен ли си, моето момче?

Усмивката на Кевин идваше от дъното на сърцето му.

— Да. Моята Кейти и аз имаме три чудесни дечица и сега чакаме още едно.

Пемброук поклати глава, трудно му бе да повярва как от самотен старец, живеещ в почти пълно уединение, се бе превърнал в човек с толкова много потомци. Ако не се лъжеше, а той не се съмняваше в преценката си, бе твърде вероятно Мойра и Ейлсбъри скоро да го дарят с едно правнуче.

— Вие и вашето семейство трябва да се преместите в Пемброук незабавно. Децата ще оживят това старо място, сигурен съм. А Ейлсбъри трябва да обещае да води редовно Мойра тук. Ще изпратя съобщение до вестниците още сега. Искам целият свят да узнае, че ти и Мойра сте мои наследници.

— Това не е необходимо, ваша светлост — каза Кевин. — Искан да открия кои са предците на моята майка в нейна памет. За нея щеше да значи много, да разбере, че сме намерили накрая своите английски корени.

— Настоявам за това. Колко скоро можете да се преместите тук?

Кевин изглеждаше напълно объркан. Всичко се развиваше твърде бързо за него.

— Обещах на лорд Джак да се настаня в Ейлсбъри Хол и да наглеждам мястото вместо него. Той предпочита имението Грейстоук в Лондон.

— Ейлсбъри Хол ще бъде винаги на твое разположение, ако решиш да живееш там — каза Джак — Не мога да обвиня лорд Пемброук за това, че иска да опознае своите наследници. Изборът е твой, Кевин.

— А аз със сигурност ще идвам често на посещения, ако... дядо желае това — обади се Мойра срамежливо.

Графът засия. Изглеждаше с години по-млад отколкото, когато бяха пристигнали.

— Не знаеш колко много значи за мен това обръщение. Благодаря ти, дъще, че ме дари с тази титла. — Той протегна ръце и пое Мойра в прегръдките си.

Те потеглиха малко след като графът бе получил обещанието на Кевин следващата седмица да доведе в Пемброук семейството си за по-дълго гостуване. По-късно, в уединението на своя параклис, старият

граф отправи скромната си благодарност към своя създател, че го бе удостоил с милостта, да се радва на своите внуци и правнуци в залеза на своя живот. Чувстваше се подмладен с години, дори повече, отколкото преди двадесет лета.

Мойра почувства тежестта на самотата, когато Кевин и семейството му заминаха за Пемброук. Кевин я бе поканил да отиде с тях, но тя не искаше да се разделя с Джак въпреки че той прекарваше дълги часове в офиса си със своя адвокат. Управлението на едно херцогство бе сложно нещо и процедурите, свързани с неговото поемане, запълваха по-голямата част от времето му. Мойра успяваше да издържи, защото знаеше, че когато Джак се върнеше вкъщи, посвещава цялото си внимание на нея. Нощем те се подслоняваха в спалнята си и забравяха за света. Наедриящата ѝ талия не намаляваше желанието на Джак и тя бе безкрайно благодарна, защото те навлизаха все по-дълбоко в дебрите на споделеното удоволствие.

През тези блажени дни Мойра се тревожеше, че доволството ѝ от живота няма да трае дълго и нещо непредвидено може да наруши щастието ѝ. За радост съобщението на дядо ѝ във вестника улесни въвеждането ѝ в обществото. Всекидневно пристигаха покани. Все още не бяха приели нито една от тях, а тя продължаваше да се тревожи. В паметта ѝ неизменно изплуваше лицето, което зърна сред тълпата на пристанището. Знаеше, че си въобразява, но лицето на Роджър Мейхю бе ясно открито и тя продължаваше да вижда злобната му усмивка накъдето и да се обърнеше.

Тя умишлено не сподели това с Джак, защото осъзнаваше колко глупава щеше да му се стори, когато ѝ докаже, че неоснователно се страхува. Вместо това Мойра се посвети на работата по освежаването на замък Грейстоук и същевременно наблюдаваше нарастващата привързаност между съдържания Петибоун и Матилда.

— Искаш ли отново да видиш лорд Пемброук? — попита я Джак, един ден, преди да излезе за някоя от безкрайните делови срещи с адвоката си. — Можем да отидем в петък и да прекараме няколко дни с него и Кевин. Сигурно много ти липсват децата.

— О, Джак, наистина ли? — засия Мойра и радостно го прегърна. — Терминът на Кейти приближава. Искам да съм там, когато

бебето ѝ се роди.

Джак звучно я целуна.

— Ако знаех, че ще си ми толкова благодарна, щях да ти го предложа още в спалнята. Все още има време да... — недовършената му покана раздвижи въздуха около тях като свеж пролетен повей.

— Стига, Джак — каза Мойра, като приятно се изчерви. — Знаех, че имам мъж със забележителен потенциал, но ти надминаваш собствените си рекорди.

— Малко мъже се радват на късмета да срещнат изкушението в нежно тяло като твоето. А лицето ти. Господ да ми е на помощ Мойра, но не мога да се контролирам. Всеки ден те искам все повече, и повече. Желая да благодаря на лейди Амелия, че пътищата ни се срещнаха. За съжаление тя не се е появявала напоследък

Мойра го погледна присмехулно. Знаеше се, че ирландците вярват в духове, призраци и малки човечета, но тя бе скептично настроена.

— Сигурна съм, че твоята безпътна лейди знае всичко, което става.

— Наистина — отговори Джак, като погледна през рамо, сякаш очакваше да види духа и материализиран до лакътя си. — Ако не мога да те примамя обратно в леглото, предполагам, че ми е време да тръгвам — целуна я страстно, с разочарован вид и неохотно излезе.

Нито той, нито Мойра видяха мъжа, който се криеше в сенките на сградата, и доволната му ликуваща усмивка при вида на Джак, който напускаше къщата.

Цели два часа по-късно се позвъни и когато Петибоун отвори вратата, откри на прага дрипаво хлапе.

— Даваме храна на просяците откъм задния вход — каза пренебрежително икономът.

— Не съм просяк — отвърна момчето, като си избърса носа с опакото на мръсния си ръкав. — Нося съобщение за нейна светлост.

— Съобщение? Какво е то?

— Случи се един инцидент. Негова светлост е ранен — повтори момчето, както явно го бяха инструктирали. — Неговият приятел чака в каретата, за да заведе херцогинята при негова светлост.

Точно тогава Мойра влезе във фойето и чу думите на момчето.

— Злополука? Боже мой! Лошо ли е ранен Джак? Къде е той?

— Не зная, милейди. Господинът в каретата ми плати да ви предам съобщението. Той ви чака, за да отидете при негова светлост.

— Трябва да е Спенс — каза Мойра, без да може да разсъждава разумно, и се втурна към чакащата карета.

— Милейди, почакайте — извика след нея Петибоун. — Ще дойда с вас.

— Няма време. Изпратете за доктора. Заемете се с нещата тук. Ще се върна с Джак, колкото може, по-скоро.

— Милейди, не мисля...

Какво мислеше Петибоун така и остана неизказано, защото Мойра отвори вратата на каретата и буквално бе издърпана вътре.

— Спенс, какво правиш? — извика тя, когато нечий ръце я сграбчиха в железен обръч. — Пуснете ме.

— Съжалявам, но ще те разочаровам, Мойра. Този път няма да допусна да избягаш отново.

Този глас! Рязко извърнала глава, Мойра срещна погледа на малките очички на Роджър Мейхю.

— Къде е лорд Спенсър? Какво правите в Англия! Трябва да отида при съпруга си.

— Опасявам се, че е невъзможно. Съпругът ти е мъртъв.

Гърлото ѝ се сви, Мойра извика и припадна за пръв път в живота си.

Джак напусна офиса в добро настроение. Беше свършил работата си по-бързо, отколкото планираше и очакваше с нетърпение да прекара остатъка от деня с Мойра. Може би разходка в парка, помисли той, или дневно представление в театъра Дръри Лейн. Самият той предпочиташе да прекара следобеда в спалнята с възхитителната си жена, чиято страст му носеше неизразима радост.

Възбуждащите мисли в главата му го пренасяха в съвсем друг свят и той не обърна внимание на Колин, който търпеливо чакаше на мястото си в каретата, паркирана на тротоара. Джак хвърли само бегъл поглед към наведената глава и изгърбените рамене на Колин, докато му нареди да кара направо към замъка Грейстоук, преди да се качи вътре и да се отпусне на кожените възглавнички.

Умът на Джак бе зает с приятни мисли, докато каретата пътуваше по задръстените лондонски улички. Потънал в мислите си, той не се обезпокои, докато не хвърли поглед през прозореца и не забеляза, че са в покрайнините на Лондон.

Потропа на покрива, за да даде знак на Колин да спре и да обясни какво става. Скоростта внезапно се усили и Джак се строполи на пода.

Докато възстанови равновесието си, каретата препускаше по една безлюдна мръсна алея, обградена от жив плет. Минути по-късно тя спря със скриптене. Той се спусна към вратата, но тя се отвори преди да я е докоснал.

— Какво означава това, Колин? — попита Джак с най-строгия си тон. — Да не си се побъркал?

— Излезте, ваша светлост — каза груб глас.

Джак рязко вдигна глава. Видя, че това не беше Колин. Нито мъжът зад него. Нито кочияшът, който слизаше от капрата, за да се присъедини към престъпните си приятели. Джак нямаше избор и трябваше да излезе от каретата. Но преди това бръкна зад кожените възглавници, взе заредения пистолет, скрит там точно за такива случаи,

и го пъкна в колана под палтото си. Поне можеше да застреля един преди останалите да му надвият. Ако има късмет, това може да уплаши другите.

— Кои сте вие и какво искате? — попита Джак рязко. — В себе си нямам много ценни вещи. Ако ме пуснете, ще ви възнаградя. Заведете ме вкъщи и щедро ще ви платя.

— Може да си сигурен, че ще вземем всичко ценно по теб, но никъде не отиваме. Да не сме глупаци. Сигурно ще насъскаш хората си срещу нас. Един тип те иска мъртъв и ни плати да те убием.

Джак огледа враговете си и разбра, че за да се измъкне, трябва да разчита само на съобразителността си.

— Имаш ли парите? — попита един от тях с надежда.

Казах ви, в себе си нямам почти нищо ценно. Какво сте направили с кочияша ми?

— Не ни платиха да убием и него. Малко го понатупахме и го захвърлихме в една уличка — той показа с ръка — Стига приказки.

Мъжете се приближиха и Джак се придвижи към по-открито пространство, защото не искаше да го притиснат с гръб към каретата.

Разбойниците се разделиха и обградиха Джак. Всеки го приближаваше от различен ъгъл. Двама от тях имаха ножове, а трети държеше клон, който вдигна от земята. Джак чакаше, леко приклепнал, целият в напрежение. В момента, когато се втурнаха към него, той извади пистолета, прицели се и стреля. Един от тях падна. Внезапно стреснати, те спряха и се загледаха в другаря си.

— Ти уби Хенри! — извика водачът им, а лицето му стана на петна от гняв. — Сега си го заслужи. Хвани го, Дики.

Джак съжали, че не е взел късата си сабя, но пък бягството беше другата страна на куража. Той се обърна, за да им се измъкне, обаче Дики му препречи пътя. Явно беше уличен борец, когото наемаха по панаирите, ако се съди по издутите му мускули. Погледна през рамо и видя, че другият го приближава. Не му остана избор и Джак се настрои мислено за неизбежния бой с тях.

Дики се нахвърли върху Джак и го повали на земята.

— Повалих го, Робин — изграчи Дики, докато го притискаше с брутална сила. Джак насочи усилията си да отклони ножа на Дики. Когато и Робин се присъедини, разбра, че е обречен.

Джак усети грозна рана на ръката близо до рамото. Прободоха го и в ребрата. Раните бяха болезнени, но не фатални. Разбра, че е само въпрос на време да му нанесат и смъртоносна рана.

Внезапно до замъгленото съзнание на Джак достигнаха викове и звук от скриптене на колела. Дики и Робин ги чува едновременно с него. С нож, опрян в гърлото му, Робин се обърна да види каретата, която подскачаше по мръсната уличка. Той грозно изруга и скочи на крака Джак не си губи времето, отхвърли Дики и също се изправи на крака.

— Хей, Джак! Имаш ли нужда от помощ?

Каретата забави скорост и Спенс скочи, преди да спре напълно. Колин с окървавена глава го следваше. С тях беше и якият кочияш на Спенс, въоръжен с дебела сопа. Когато Робин и Дики видяха, че са в неизгодна позиция, си плюха на петите.

— Не им позволявай да се измъкнат! — изкрещя Джак. Колин и кочияшът ги заловиха без проблем и ги задърпаха обратно там, където чакаха той и Спенс.

— Какво да правим с тях? — попита Спенс и мушна леко Робин с късата си сабя. — Кой са и какво искаха от теб?

— Явно са негодници от улицата, на които им е било платено да ме убият — каза Джак, като залиташе до каретата.

— Дявол да го вземе — мрачно процеди през зъби Спенс и изгледа със свирепо мъжа, в който бе опрял оръжието си. — Кой ви плати да убие лорд Джак?

— Не знам името му — враждебно отговори Робин. — Мисля, че е високопоставен тип, но не съм сигурен. Трябваше да вземем остатъка от парите тази вечер в странноприемницата „Фатид Калф“.

Джак се намръщи.

— „Фатид Калф“ е най-долнопробната кръчма на пристанището. Кога трябва да се срещнете?

— В десет часа.

— Някой ще се срещне с вашия човек, но няма да сте вие.

Той се обърна към Колин, и трепна, като видя цицина със засъхнала кръв да се вдига на главата му.

— В кабината има въже, Колин. Ако имаш сили, помогни на кочияша на Спенс да ги завърже и ги вкарайте в каретата. Ще ги оставя в Нюгейт и ще отправя обвинение към тях.

— Ще се справя, милорд — каза Колин. — Съжалявам, че ви провалих. Удариха ме по главата — той се усмихна самоуверено. — Това е най-здравата част от тялото ми. Сгрешиха, като не ме вързаха. Едва се добрах до края на уличката точно когато потеглиха. Реших, че сте с тях. Следващия човек, когото видях, беше лорд Фенуик Дошъл да ви търси в кантората. Казах му какво е станало и ви последвахме. Трябваше да съм по-бдителен.

— Не е твоя вината, Колин. Никой не е очаквал подобно нещо. Да благодарим на Бога, че не си пострадал и че си се обърнал за помощ към Спенс. Можеш ли да караш. Май не бих могъл.

— Исусе, Джак, ти си ранен! — извика Спенс, като забеляза кръвта, която струеше от ръкава му, и петното на гърба.

— Влизай в каретата, преди да си грохнал. Блед си като смъртта.

— Бил съм и по-зле — каза Джак, но трябваше да си признае, че от раните му прималяваше.

— Ще те заведе на лекар.

— Не и преди тези двамата да отидат в затвора. След като предявя обвинения, ще ме заведеш у дома и ще изпратим Колин за лекар. Имам непреодолимо желание да видя Мойра.

Спенс се ухили:

— Бракът явно добре ти се отразява. Тръгваме веднага щом моят човек натовари тялото на мъртвия. Между другото, добър изстрел. Винаги си бил точен.

Джак влезе накуцвайки, облегал на рамото на Спенс. Петибоун бе загубил ума и дума от притеснение и се суетеше около господаря си. Джак с учудване установи, че докторът е пристигнал и вече го чака. Те го отнесоха в стаята му и свалиха палтото, жилетката и ризата, за да открият раните му. Много внимателно доктор Дъдли почисти раната, цъкайки с език.

— Изглежда, са рани от нож — каза докторът. — Мислех, че сте претърпял злополука.

— Дълга история, докторе. Уверявам ви, не съм лошо ранен. Вие сигурно четете мисли от разстояние, щом се отзовахте толкова бързо.

— Имате нужда от няколко шева — рече доктор Дъдли, вдавайки конец в иглата. — Няма да трае дълго.

— Къде е лейди Мойра? — попита Петибоун, изведнъж осъзнал, че тя не се появи заедно с Джак и Спенс. — Бях много ядосан и

притеснен, когато това мръсно хлапе ни разказа нелепата история за вашето раняване. Макар че бях сигурен, че лейди Мойра е на сигурно място със Спенс, все ми се струваше, че нещо не е наред. Кръвта замръзна в жилите на Джак и той конвулсивно трепна.

— Стойте мирно — предупреди докторът, докато прокараваше иглата през плътта му.

Пренебрегнал болката, той се опита да седне. Докторът го бутна обратно и го изгледа гневно. Игнорирайки го напълно, Джак дръпна Петибоун за ръкава:

— Какво говориш? Мойра не е ли в къщи? Както виждаш, не е със Спенс.

Лицето на Петибоун посивя от страх:

— Мислех... Това е... Каретата... Момчето каза... О, Господи!

— Съвземи се, Петибоун — процеди през зъби Джак. — Започни отначало.

Той преглътна с мъка:

— Много добре, милорд. Едно дрипаво хлапе се появи тази сутрин на вратата и съобщи, че сте ранен. Каза, че вашият приятел чака Мойра в каретата на тротоара. Всички решихме, че това е Спенс и той ще заведе нейна светлост при вас. Исках да отида с нея, но тя ми заповяда да остана тук и да изпратя за доктора.

Лицето на Джак посърна. Това обясняваше защо докторът беше вече там, когато пристигнаха. Но все още не беше ясно къде е изчезнала Мойра и с кого.

— Никой не би могъл да знае за раняването ми освен...

— Човекът, който искаше смъртта ти — довърши Спенс. — Но защо ще отвлеча Мойра? Няма никакъв смисъл.

Джак усети как целият свят около него се разпада на парчета

— Мойра носи детето ми — беззвучно изрече той, без да се обръща директно към никого. — Ако тя или детето ми бъдат наранени, ще убия негодника.

Петибоун видимо потръпна. Доктор Дъдли направи последния шев, завърза конца и каза:

— Никъде няма да ходите, поне засега. Раните не са опасни за живота ви, но сте загубили много кръв. Трябва да лежите поне няколко дни. Съветвам ви да уведомите властите и да ги оставите да се занимаят с това.

— Няма да стане, по дяволите! — процеди Джак.

— Слушай, Джак — опита се да го убеди Спенс, — докторът знае най-добре. Нека аз се заема с това.

— Не! Щом някакъв мръсен негодник е отвлякъл жена ми, аз сам ще си я върна. И силно се съмнявам, че този, който я е отвлякъл, е същият, платил да ме убият. Няма да знаем със сигурност кой е, докато не го пипнем.

— Как възнамеряваш да направиш това? — попита Спенс.

— Виждам, че няма да послушате съвета ми — обади се доктор Дъдли, докато прибираше инструментите в чантата си. — Имам и други пациенти. Ако имате нужда от мен, изпратете да ме повикат. Желая ви късмет. И поздравления за бъдещия наследник.

Щом вратата се затвори след доктора, Джак се изправи в седнало положение, като затаи дъх, когато шевовете се опънаха по наранената плът.

— Какво да правя, милорд? — попита Петибоун, като се суетеше и кършеше ръце около Джак.

— Донеси нещо за ядене — нареди Джак, повече за да му намери работа, отколкото защото беше гладен. Петибоун веднага излезе.

— Знам какво си намислил — намръщен каза Спенс. — Ще отидеш във „Фатид Калф“ и ще чакаш човека, поръчат смъртта ти. Не си във форма, човече. Дори не знаеш кой е. Остави на мен. А най-добре на полицията.

— Не! Ако види полицаите, ще се уплаши и аз никога няма да видя Мойра. Проклятие, Спенс, ако можех да разбера причината за всичко това! Кой би могъл да мрази толкова Мойра или мен?

Напълно объркан, Спенс прокара пръсти през гъстата си руса коса.

— Де да знаех. Как мога да ти помогна?

— Можеш да разпиташ мъжете, които оставихме по-рано в Нюгейт. Знам, че отричаха да познават похитителя или причините, за да желае смъртта ми, но няма да навреди да опитаме. Ако научиш нещо, аз ще съм тук, докато не дойде време да тръгна за „Фатид Калф“.

Спенс тръгна, като мълчаливо се зарече, че точно в десет часа ще бъде във „Фатид Калф“, и то с подкрепления, независимо от волята на Джак Той не беше в състояние да се защити, ако се наложи да се бие.

Джак заглуши един стон, легна по гръб и затвори очи. Не си позволяваше да се отдаде на болката, докато Спенс и Петибоун бяха наоколо. Останал сам, позволи си да изрази мъката и тревогата си.

Трябва да я намериш.

Джак бързо отвори очи. Тя стоеше до леглото в ореол от потрепваща светлина.

— Лейди Амелия, благодаря на Бога, че се върна. Знаеш ли кой отвлече Мойра? Можеш ли да ми помогнеш?

Лейди Амелия поклати глава.

Мога да влияя единствено върху твоя живот.

— Бог вижда, че съм нов човек благодарение на теб — призна Джак, като примигна от болка, докато седнаше, облегнат на възглавницата.

Тя те спаси, сега ти трябва да спасиш нея.

— Точно това е намерението ми. Сигурна ли си, че ще успея?

Трябва да успееш. Бъдещето на херцогството е в утробата на Мойра.

— Няма бъдеще за мен без Мойра — каза Джак подчертано бавно. — Нищо повече ли няма да ми кажеш?

Внимавай с приливите и отливите.

— Това пък какво значи?

Внезапно вратата се отвори и влезе Петибоун с поднос. Джак изруга, когато лейди Амелия се оттегли в сенките.

— Не! Не си отивай! Върни се, моля те.

Стреснат Петибоун изгледа Джак така, сякаш си е загубил разсъдъка. Като проследи погледа му, видя потрепващата светлина в ъгъла на стаята. Онемял, той гледаше как избледнява и се топи пред очите му.

— Проклятие! — изруга Джак и го изгледа недоволно. — По-добре остави подноса, преди да си го изпуснал, Петибоун. И си затвори устата.

Икономът се подчини и въпросително изгледа Джак

— Нещо не е наред ли, милорд?

Джак спусна крака от леглото и изчака да утихне болката, преди да проговори.

— Много неща не са наред, Петибоун, както добре знаеш. Пригответи ми дрехи, докато ям. Небиещи на очи — тъмни и неугледни.

Петибоун се изкашля.

— Очите ли ми изневеряват или наистина видях странна светлина в дъното на стаята, когато влязох?

— Няма да повярваш, ако ти кажа. Не съм сигурен, че и аз самият вярвам в това.

— Щом казвате, милорд — сериозно каза Петибоун. Той не беше глупав. Знаеше какво става. Само едно нещо можеше да повлияе на удивителната промяна у Черния Джак Грейстоук. От негодник запътил се право към чистилището, той се превърна в почтен мъж с жена и дете на път. Той виждаше намесата на лейди Амелия. И ако не грешеше, тя току-що бе навестила отново преродения си наследник.

Точно в девет часа Джак напусна къщата. Беше облечен в черно от глава до пети, раните му бяха здраво бинтовани. Колин откара обикновения черен фаятон до „Фатид Калф“. Там пътникът му слезе, а той последва инструкциите на Джак и спря в алеята, за да не буди подозрения. Джак влезе в шумната и препълнена странноприемница. Умишлено избра маса в най-отдалечения край и зачака да се появи някой, когото познава.

Мойра се събуди в непрогледна тъмнина, напълно объркана. Усецаше леко люлеене под краката си и това я ужаси. Като се изправи внимателно, тя опипа крайниците си и разбра, че не е наранена, макар да се чувстваше нестабилна. Пристъпи напред и се спъна в нещо, установи, че е намотано въже. Силна миризма на гниеща риба я блъсна в ноздрите. Като комбинира всичко, което чувстваше и чуваше — миризми, звуци и предмети, тя заключи, че се намира на борда на кораб. И че лорд Роджър Мейхю я е довел тук.

В замъглената ѝ памет се очерта спомен за събитията, преди да припадне. Джак е мъртъв, а не ранен, както бе решила тя. Болката я заля като ледена струя и я изпълни с такава мъка, че краката ѝ се подкосиха. Ридания разтърсиха тялото ѝ и солени сълзи потекоха по бузите ѝ. Дали сър Роджър възнамеряваше да убие и нея?

Мойра се напрегна, когато чу шум пред вратата на непрогледната килия. Внезапно люкът над главата ѝ се отвори и в отвора се появи мъж, който държеше фенер.

— Най-сетне сте дошла на себе си. Добре.

— Къде съм? Защо правите това с мен? Какво сторихте на съпруга ми?

Мейхю слезе по стълбата, затвори люка след себе си и закачи фенера на една кука на тавана. С ръце на кръста той се надвеси над Мойра, а очите му блестяха. В очакване? Или в тях се четеше лудост?

— Ти си виновна за всичките ми проблеми. Заради теб баща ми ме лиши от наследство и прехвърли всичко на брат ми. Изпаднал в немилост, бях изпратен в Америка и ми казаха никога да не се връщам. Аз съм срам за семейството. И всичко това заради една ирландска кучка, твърде изискана, за да разтвори крака пред един наследник на херцогство. Отсега нататък, ще го правиш всеки път, когато заповядам.

— Вие сте луд. Какво направихте с Джак?

— Тялото му ще бъде открито на изоставен път или в някоя уличка. Жертва на скитници без съмнение — той се засмя невесело. — Подходящ край за един негодник.

— Не ви вярвам. Опитвайте се да ме сплашите. Къде съм?

— На борда на кораб, който пътува за Китай. Платих на капитана малко състояние, за да не качва други пътници и да не задава въпроси. Тук никой няма да ти помогне. Ще отпътуваме с прилива в полунощ. Имам да довърша нещо в една странноприемница наблизо, но ще се върна навреме. Предлагам да си починеш, докато е възможно. Когато се върна, ще бъдеш много заета да задоволяваш нуждите ми, за да имаш време да спиш. Докато стигнем Китай, ще си научила всички умения, необходими за оцеляването ти в китайски бордей.

Мойра шумно издиша. Това не се случва с нея! Лорд Роджър трябваше да е далеч, където не би могъл да я нарани отново. Тя бе съпруга на Джак и носеше неговото дете. Тя бе открила дядо си, за когото не подозираше, че съществува и животът ѝ преливаше от щастие.

— Какво правите в Англия? Баща ви обеща лично да ви качи на кораб за Америка. Не може да сте се върнал оттам толкова скоро.

— Баща ми е един стар глупак — нагло изрече Джак. — Той наистина ме качи на кораб. Но аз съм много по-умен от онези, на които е платил да се погрижат да отплувам с кораба. Скочих на брега точно преди да се отдели от кея и никой не можа да ме спре. Живеех тайно в Лондон и чаках удобен случай да си отмъстя. Сприятелих се с полезни личности от лондонския подземен свят. Приятелите ми биха убили и

собствената си майка за достатъчно пари. Беше лесно да намеря някой, готов да убие Джак.

Мойра помисли дали да не каже на Роджър, че носи в утробата си детето на Джак, но се отказа. Очевидно беше загубил разсъдъка си. Трудно можеше да предвиди какво ще направи, когато разбере, че е бременна. Можеше само да се надява и да се моли да я лъже за Джак. Ако наистина е мъртъв, тя би го почувствала със сърцето си.

— Имате ли доказателство, че вашите приятели са убили Джак?

Мейхю се намръщи. Беше изпратил трима — какво би могло да се обърка?

— Не още, но скоро ще го имам, след като се срещна с приятелите си във „Фатид Калф“ и те потвърдят смъртта му. Вече почти е време — той посегна към фенера и се обърна да върви.

— Чакайте! Оставете светлината. Тъмнината ме плаши — всъщност тя не се боеше от тъмното, имаше нужда от светлина, за да огледа има ли начин да избяга. Този път я нямаше Матилда да ѝ помогне.

Мейхю обмисли молбата ѝ и кимна с глава.

— Добре. Само не мисли да подпалиш пожар тук, защото нищо няма да постигнеш. Най-много да умреш от задушаване, преди да дойде някой на помощ.

Мойра изчака лорд Роджър да се изкачи по стълбата и да затвори люка, преди да започне подробно да претърсва кабината. Ако имаше някакъв начин да избяга, тя щеше да го открие.

Стана десет часа и „Фатид Калф“ се препълни с шумни, здраво пиещи, моряци и ярко гримирани проститутки, които си вършеха работата. Имаше и едно сбиване, което Джак проследи без интерес. Една проститутка се приближи към него, но той бързо я отпрати. Той неспокойно седеше на стола с впити във вратата очи. Чакаше, наблюдаваше и се чудеше дали ще познае следващия, който прекрачи прага. Дръпнал шапката ниско над очите, се опита да отпусне напрегнатото си тяло. Не беше лесно, защото мислите му непрекъснато се връщаха към Мойра и той се тревожеше за нейната безопасност.

Когато лорд Роджър Мейхю прекрачи прага на „Фатид Калф“, Джак бе шокиран. Като заби брадичка в гърдите си, той проследи как Мейхю огледа стаята и се намръщи, като не намери, когото търсеше. Накрая седна на една празна маса с лице към вратата.

Навел рамене и нахлупил ниско шапката над очите си, Джак се изправи и бавно се запромъква към Мейхю откъм гърба му. Бе добре въоръжен. Освен зареден пистолет носеше нож и къса сабя, пъхната под палтото му. Спря зад Мейхю и леко драсна врата му с острието на ножа.

— Не се обръщай, Мейхю. Стани бавно и тръгни към вратата.

Мейхю пребледня, когато позна гласа на Джак.

— Ти трябваше да си мъртъв.

— Твоите хора не се оказаха толкова опитни, колкото си се надявал. Както виждаш, съвсем жив съм. Сега ще ме заведеш при Мойра. Едно грешно движение и си мъртъв. Знам къде се намират всички жизненоважни органи.

Мейхю направи, каквото му казват. Никой не забеляза нищо нередно и всичко наоколо продължи без промяна.

— Няма да посмееш да ме убиеш — предизвика го Мейхю. — Ако го направиш, никога няма да намериш жена си.

— Хайде да пробваме — отвърна Джак.

Мейхю реши да направи точно това. В момента, в който прекрчаваше прага, хукна навън и попадна право в ръцете на Спенс и нощната стража.

— Аха, точно навреме — каза Спенс, докато полицаят слагаше белезници на Мейхю.

— Дотук със следване на инструкциите — сухо каза Джак. — Шегата настрана, радвам се да те видя.

— Не съм сам. Доведох някои от моите подчинени да помогнат, ако Мейхю се окаже твърде опърничав — няколко фигури се появиха иззад сенките и нито един от тях Джак не би желал да срещне сам в тъмна уличка.

Джак се обърна към Мейхю, а лицето му беше студено и безмилостно, вътрешно кипеше от гняв.

— Къде е тя, Мейхю? Какво си направил с Мойра? По-добре да я открия жива и здрава, в противен случай животът ти е обречен.

Роджър Мейхю се оказа страхливец. Ако нямаше армия от поддръжници, той вдигаше само шум, но кураж не му стигаше. Той се сви страхливо, когато хората на Спенс заплашително тръгнаха към него. Дори помоли полицая за помощ.

Когато полицаят се отдалечи и го остави в ръцете на Джак, той започна да пелтечи несвързано:

— Кей десет. На борда на „Лейди Джейн“. Заключена е в трюма.

— Отведете го и го затворете заедно с приятелчетата му — каза Джак, като го бутна към пазача. — Ако е наранил Мойра, ще го накарам да съжالياва, че се е родил.

Завъртя се на пета и хукна към кей номер десет. Сега разбира значението на думите на лейди Амелия. Корабът вероятно трябваше да отплува с прилива в полунощ. Спенс и слугите му плътно го следваха.

Мойра започна истински да се отчайва. Тя бе претърсила тъмния влажен трюм и не намери нищо, което да ѝ помогне да избяга. Тя се препъваше в касети, надничаше в кашони, пълни със стоки, храна и разни други неща. Точно когато започна да се отчайва, видя един лост върху някаква щайга и изкрещя от радост. Всякакъв вид оръжие бе добре дошло.

Дочула шум през люка, Мойра застана нащрек и се заслуша. Чу приглушени викове, тичащи стъпки и звуци от борба. После люкът се отвори неочаквано и Мойра духна пламъка на фенера, грабна лоста и зачака в подножието на стълбата. Тя бе решена да пребие всеки, който влезе в трюма.

Джак вдигна капака, който водеше към трюма, и се взря в тъмнината. Не виждаше нищо. Не чуваше никакъв шум. Беше повече от благодарен, че не отне много време да убедят капитана и отрепките му да им кажат къде е заключена Мойра.

И бе задължен на Спенс, че предвидливо бе довел хора на помощ. Той би се справил с Мейхю и сам. Но сам да надвие на цял екипаж, бе непосилно. Никога не би му хрумнало, че похитителят на Мойра може да я отведе извън страната.

Джак се запрепва надолу по стълбата, обхванат от страх, че Мойра може да е ранена. Когато стигна дъното, чу шум и инстинктивно се дръпна назад. Усети полъха на твърд предмет, който закачи косата му и не успя да го улучи със сантиметри. Ако го беше ударил, щеше да разцепи черепа му. Той здраво изруга. Бързаше да открие Мойра и бе забравил всякаква предпазливост.

Мойра замръзна и лостът се изплъзна от пръстите ѝ.

— Джак? — би познала гласа му навсякъде. Беше ѝ познат като собствения ѝ глас. Лостът удари пода с тъп звук.

Джак рязко се завъртя, чул гласа ѝ.

— Мойра? Ти ли си? О, Боже, нека си ти!

Той разтвори ръце и Мойра безпогрешно се насочи към него, водена от светлината на безграничната му обич.

Като хлипаше тихо, сгушена в прегръдките му, Мойра се притисна към Джак с отчаяние, което можеше да се мери само с неговото.

— Мислех, че си мъртъв — проплака. — Лорд Роджър каза, че неговите хора са те убили.

— Съвсем жив съм, любов моя — нежно каза Джак, като целуваше косите ѝ. — Време е да направя необходимото Мейхю да не ни досажда повече. Имам достатъчно доказателства срещу него, за да го изпратят в изправителна колония в Австралия — той вдигна с пръсти брадичката ѝ и целуна устните ѝ.

— Там долу всичко наред ли е?

Джак въздъхна и прекъсна целувката.

— По-добре да тръгваме, преди Спенс и хората му да връхлетят да ни спасяват. Ти и бебето добре ли сте? Мейхю не те нарани, нали?

— Не ме докосна с пръст даже — каза Мойра. — Но ако ти не беше дошъл навреме... — не довърши изречението си и потръпна

— Щеше да го цапардосаш по главата и да избягаш — каза Джак през смях. — Твоята изобретателност и смелост непрекъснато ме изумяват. Хайде да си вървим у дома, любов моя.

ЕПИЛОГ

Мойра се сгуши в Джак, спокойна и доволна да се намира отново в собственото си легло.

— Всеки път ме побиват тръпки, като си помисля, че бях на косъм да те изгубя — призна Джак, притискайки я силно. Сложи ръка на леката издутинна на корема и, наслаждавайки се на детето, което растеше под сърцето ѝ.

— Не ме загуби, Джак. Невредима съм. Ще съм тук, когато Петибоун събере кураж и предложи на Матилда да се омъжи за него, и когато Джили и Колин създадат свое семейство. А аз ще ти родя здраво дете. Но точно сега искам да мислим само за нас двамата. Исках да умра, когато лорд Роджър ми каза, че си мъртъв. Имам нужда от теб, Джак. Люби ме. Искам да усетя твоята нежност и да забравя жестокостта на лорд Роджър.

— Не мисля, че е разумно, любима. Ти преживя твърде много и...

Като се надигна на лакът Мойра спря думите му с целувка, която го остави без дъх.

— Магьосница — изръмжа той и я издърпа върху себе си. — Сигурна ли си?

— Повече от сигурна.

Той запали страстта ѝ бавно, нежно и внимателно — обичта му я просълзи. Гърдите ѝ набъбнаха в устните му, докато той ги милваше и дразнеше с език. Връхчетата им се стегнаха като розови пъпки и през тях потекоха горещи вълни от неописуемо удоволствие. Джак се наелектризира, получи мигновена ерекция, болезнена и силна. Където и да го докоснеше, Мойра усещаше колко напрегнати са мускулите му. Като я обърна по гръб, той прокара с език пътека надолу по тялото ѝ, като целуна с много нежност извивката на талията ѝ, леко изпъкналия ѝ корем, сатенената гладкост на вътрешната страна на бедрото ѝ.

Мойра въздъхна и усети как се навлажнява от желание. После той наведе глава и постави устни там, където вече гореше силният

пламък на разпалваща се страст. Дишането му пареше кожата ѝ, докато целуваше влажната плът. Той изстена. Нейният сладко-горчив вкус и горещината ѝ го стопяваха. Тя се мятеше бясно, докато той отново, и отново нахлуваше във влажните напрегнати, набъбнали от страст, гълбини. Изохка, като се извиваше, и го търсеше още по-дълбоко, жадуваше да го усети още и по-силно. Потрепера, вдигната във висините на страстта.

Усетил, че губи контрол, той се надвеси над нея и със стон се плъзна дълбоко в горещата пареща плът. Отново, и отново, с нарастваща неистова мощ го поглъщаше безпаметно удоволствие. Усети как краят приближава, кръвта му закипя още по-силно и прогори душата му, но той се сдържа. Чакаше Мойра. Разбра, че тя е на ръба — ноктите ѝ се впиха в гърба му и тя извика. Викът ѝ проехтя в гърлото му, когато той впи устни в нейните, за да даде воля на жаждата си и копнежа си за нея, да изрази любовта и пълното си отдаване. Навлезе още по-дълбоко, по-силно и по-бързо, докато не усети експлозията на спазмите ѝ. Загуби самоконтрол и с вик се предаде, сподели опиянението и се присъедини към вихъра на блаженството.

— Обичам те, Мойра — прошепна Джак, миг преди тя да потъне в блажен сън.

Въздъхна доволно, притисна я към гърдите си и се усмихна при мисълта за сина или дъщерята, които Мойра щеше да му дари. Щеше да бъде щастлив и в двата случая, като си представяше дете, което изглежда точно като Мойра.

Детето е момче.

Джак вдигна глава и огледа тъмните ъгълчета на стаята за следи от лейди Амелия. Тя стоеше до вратата, обляна в светлина, а лицето ѝ сияеше.

— Винаги се появяваш в най-странни моменти — прошепна той, за да не събуди жена си. Изчерви се за пръв път през живота си, като си представи, че тя може да е била тук, докато той любеше Мойра.

— Сигурна ли си, че ще ми дари син?

Детето е момче. Но не се безпокой, ще има и дъщери.

— Какво? Какво каза?

Ще имаш син.

Лейди Амелия сви ръце и се усмихна тайнствено. Джак наблюдаваше със страхопочитание как образът ѝ засия с ярък ореол,

който го накара да затвори очи. Когато ги отвори, вече я нямаше. След нея бе останала само златиста следа. Той изпита необяснима скръб. Интуицията му подсказа, че това е била нейната последна визита. Като притисна Мойра към сърцето си, Джак се усмихна тъжно. Лейди Амелия щеше да му липсва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.